COLECȚIA

Jubiri de poveste

„O poveste irezistibilă..."
People

„Amuzantă, romantică și potrivită pentru cititori de toate vârstele."
Kirkus Reviews

DAISY GOODWIN

Victoria

În 1837, la mai puțin de o lună după împlinirea vârstei de 18 ani, Alexandrina Victoria – o tânără ascultătoare, micuță de înălțime și mai ales femeie – devine regina Marii Britanii și a Irlandei. Mulți consideră acest lucru absurd: Drina – cum o numește familia – a fost întotdeauna controlată strict de mama ei și, nu în ultimul rând, de venalul consilier al acesteia, Sir John Conroy, și, cu siguranță, nu are prestanța și vârsta necesare pentru a i se încredința puterea de a conduce cea mai mare națiune a lumii. Și totuși, din momentul în care moartea unchiului ei o face regină, tânăra atât de nesigură uimește pe toată lumea: abandonează prenumele pe care îl detestă, decizând că va fi regina Victoria; refuză să mai fie manipulată de Sir John și este hotărâtă să aibă singură întrevederi cu miniștrii ei. Întâlnirea cu cel care îi va fi prim-ministru, lordul Melbourne, o marchează în mod deosebit. Acest bărbat fascinant, cu o viață ieșită din comun, este primul care o ia în serios ca regină și femeie, iar sentimentele care se nasc între ei îi iau pe amândoi prin surprindere.
Însă pentru Victoria nu mai poate exista viață personală, și opinia generală este că trebuie să se mărite cu vărul ei, prințul Albert de Saxa-Coburg. Dar Victoria l-a considerat mereu plictisitor și extrem de critic – sigur este ultimul bărbat pe care l-ar dori drept soț. Surprizele însă sunt abia la început...

Succesul deosebit al primului sezon al serialului *Victoria*, difuzat de PBS în 2016 a determinat-o pe creatoarea și scenarista filmului, Daisy Goodwin, să publice în toamna aceluiași an și romanul omonim, devenit imediat un bestseller internațional.

Daisy Goodwin a absolvit istoria la Universitatea Cambridge și este autoarea romanelor *Ultima mea ducesă* și *Sisi. Împărăteasa nefericită*.

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-2959-3
9 786063 329593
eBook disponibil

DAISY GOODWIN

Victoria

Victoria
Daisy Goodwin
Copyright © 2016 Daisy Goodwin Productions

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Victoria
Daisy Goodwin

Copyright © 2018 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Mira Velcea
Corector: Cătălina Călinescu
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
GOODWIN, DAISY
Victoria / Daisy Goodwin
trad.: Cristina Tache, Gabriel Drăghici – București: Litera, 2018
ISBN 978-606-33-2959-3
I. Tacbe, Cristina (trad.)
II. Drăghici, Gabriel (trad.)
821.111(73)-31=135.1

DAISY GOODWIN

Victoria

Traducere din limba engleză
Cristina Tache, Gabriel Drăghici

LITERA®
2018

Prolog

Palatul Kensington, septembrie 1835

O rază de lumină la revărsatul zorilor se răsfrângea pe crăpătura din colțul plafonului. Cu o zi în urmă arătase ca o pereche de ochelari, dar peste noapte un păianjen își brodase plasa peste fisură acoperind golurile, așa că acum semăna, se gândea ea, cu o coroană. Nu coroana pe care o purta unchiul ei, care i se păruse grea și incomodă, ci genul pe care ar putea să-l poarte o regină – dantelată, delicată și totuși puternică. La urma urmelor, capul ei era extrem de mic, după cum nu conteneau să remarce mama și Sir John; când va sosi timpul, și acum nu mai putea să existe nici o îndoială că momentul acela va veni, va avea nevoie de o coroană care să i se potrivească.

Dinspre patul cel mare se auzea un sforăit, și mama care se lupta cu demonii din somn, strigând: „*Nein, nein*". Atunci când va veni vremea, se gândi ea, va insista să aibă propriul ei iatac. Mama va plânge, fără doar și poate, și va spune că nu încearcă decât să o protejeze pe neprețuita ei Drina, dar ea va fi neclintită. Își imagina cum va spune: „Mamă, în calitate de regină mă apără cele două regimente de gardă[1]. Îmi închipui că voi fi în siguranță în propriul iatac".

Sigur va fi regină într-o bună zi; acum știa acest lucru. Unchiul ei, regele, era bătrân și într-o stare de sănătate proastă, și în mod limpede era prea târziu pentru ca soția lui, regina Adelaide, să mai dea naștere unui moștenitor al tronului. Dar Victoria – cum își spunea ea, deși mama ei și toți ceilalți o strigau Alexandrina, sau și mai rău, Drina, diminutiv pe care ea îl găsea mai curând umilitor decât fermecător – nu știa când va veni clipa aceea. Dacă regele avea să moară înainte de majoratul ei, peste doi ani, era foarte probabil ca mama ei, ducesa de Kent, să fie numită regentă, iar Sir John Conroy, prietenul ei personal, avea să-i rămână loial. Victoria se uită la plafon; Conroy

[1] În limba engleză, Household Cavalry, format din două regimente ale armatei britanice, cu rolul de a o apăra pe regină (n.tr.)

era precum păianjenul – își țesuse pânza peste palat – mama ei fusese prinsă rapid, dar când va veni timpul, se gândea Victoria, ea nu se va lăsa prinsă în capcană.

Victoria se înfioră, deși era o dimineață caldă de iunie. În fiecare săptămână se ruga în biserică pentru sănătatea unchiului ei, regele, și în mintea ei adăuga întotdeauna un mic mesaj pentru Atotputernic, că dacă chiar se hotărăște să-l cheme la sânul Său pe Maiestatea Sa William al IV-lea, ar putea oare – din suflet Îl roagă – să aștepte până după aniversarea celor optsprezece ani ai ei?

Victoria nu avea o idee prea clară despre ce avea să însemne să fie regină. Primea lecții de istorie de la guvernanta ei, Lehzen, și meditații despre constituție de la Decanul de la Westminster, dar nimeni nu putea să-i spună ce făcea de fapt toată ziua o regină. Unchiul ei, regele, părea să-și petreacă mai tot timpul prizând tutun și plângându-se de ceea ce numea „afurisiții de liberali". Victoria nu-l văzuse purtându-și coroana decât o singură dată, și asta pentru că îl rugase să și-o pună pentru ea. Îi spusese că o poartă atunci când deschide sesiunile parlamentului, și o întrebase dacă i-ar plăcea să vină cu el. Victoria îi răspunsese că i-ar plăcea foarte mult, dar mama ei zisese că este prea mică. După aceea, Victoria o auzise pe mama vorbind despre asta cu Sir John; ea era în spatele unei sofale și se uita la un album cu acuarele, așa că nu o văzuseră.

„De parcă i-aș permite Drinei să fie văzută în public cu bătrânul acela îngrozitor", spusese mama ei supărată.

„Cu cât se prăpădește mai curând din cauza băuturii, cu atât mai bine. Țara are nevoie de un monarh, nu de un bufon", replicase Sir John.

Ducesa suspinase: „Biata micuța Drina. Este așa de tânără pentru o asemenea responsabilitate".

Sir John pusese o mână pe brațul mamei sale și spusese: „Dar nu va conduce singură. Eu și Excelența Ta vom avea grijă să nu facă nimic nesăbuit. Va fi pe mâini bune".

Mama ei zâmbise cu timiditate, așa cum făcea de fiecare dată când o atingea Sir John. „Biata mea fiică orfană de tată, ce norocoasă este să te aibă alături, un bărbat care o va sprijini în toate."

Victoria auzi pași pe hol. În mod obișnuit, trebuia să stea în pat până când venea mama ei să o trezească, dar astăzi se duceau la Ramsgate, pentru aerul de mare, și urmau să plece la ora nouă. Aștepta cu atâta nerăbdare să plece de acasă! Măcar la Ramsgate va putea să se uite pe fereastră și să vadă oameni adevărați. Aici, la Kensington,

nu vedea niciodată pe nimeni. Majoritatea fetelor de vârsta ei își făceau debutul în societate deja, dar mama ei și Sir John spuneau că este prea periculos pentru ea să fie împreună cu persoane de vârsta ei. „Reputația ta este prețioasă. Odată pierdută, dusă e pe veci. O fată tânără, așa ca tine, va face cu siguranță greșeli. Este mai bine să nu ai această ocazie", spunea mereu Sir John. Victoria nu spunea nimic, aflase cu mult timp în urmă că protestele erau zadarnice, vocea lui Conroy era întotdeauna mai puternică decât a ei, iar mama ei îl susținea mereu pe el. Tot ce putea face era să aștepte.

Ducesei, ca de obicei, îi luă mult timp să se îmbrace. Victoria și Lehzen erau deja în trăsură când își făcu apariția mama ei cu Conroy și doamna de onoare, Lady Flora Hastings. Victoria îi văzu pe toți trei pe trepte, râzând de ceva. Din felul în care aruncară o privire spre trăsură, Victoria știu că vorbeau despre ea. Apoi ducesa îi spuse ceva lui Lady Flora, care coborî treptele spre trăsură.

– Bună dimineața, Alteța Voastră Regală, baroană. Lady Flora, o femeie spre treizeci de ani, cu păr nisipiu, care ducea întotdeauna o Biblie în buzunar, se urcă în trăsură. Ducesa mi-a cerut să vă însoțesc pe Domnia Voastră și pe baroană la Ramsgate. Lady Flora zâmbi, dezgolindu-și gingiile. Și m-am gândit că ar fi o ocazie bună ca să studiem câteva aspecte legate de protocol. Zilele trecute, când a venit fratele meu în vizită, am observat că v-ați adresat cu „Înălțimea Voastră". Ar trebui să știți însă că numai unui duce i te adresezi cu „Înălțimea Voastră". Un biet marchiz, cum e fratele meu – și aici gingiile deveniră și mai evidente – nu este îndreptățit la un astfel de titlu. A fost încântat, desigur – orice marchiz își dorește să devină duce –, dar mi s-a părut că este de datoria mea să vă aduc la cunoștință această greșeală. Este o chestiune măruntă, știu, dar aceste detalii sunt atât de importante, după cum sunt sigură că veți fi de acord.

Victoria nu spuse nimic, dar îi aruncă o privire lui Lehzen, căreia îi displăcea în mod evident la fel de mult ca și ei amestecul lui Lady Flora. Lady Flora se aplecă înainte.

– Neîndoielnic, baroană, sunteți o guvernantă admirabilă, dar sunt niște nuanțe pe care, dumneavoastră fiind nemțoaică, nu ne putem aștepta să le înțelegeți.

Zărind o urmă de tremur pe chipul lui Lehzen, Victoria spuse:

– Cred că mă doare capul. O să încerc să dorm în trăsură.

Flora dădu din cap aprobator, deși vizibil iritată că nu mai are ocazia să scoată în evidență lipsurile Victoriei și ale lui Lehzen. Uitându-se la fața ei pământie și dezamăgită, Victoria închise ochii,

ușurată. În timp ce o lua somnul, se întrebă – nu pentru prima oară – de ce mama ei alegea întotdeauna să împartă trăsura cu Sir John Conroy și niciodată cu ea.

Cu toate că durerea de cap din trăsură fusese un șiretlic ca să evite predicile nesuferite ale lui Lady Flora, Victoria chiar începu să nu se simtă bine în a doua zi a vizitei la Ramsgate. Când se trezi, o durea așa de tare în gât, încât abia putea să înghită.

Se duse la patul mamei sale. Ducesa dormea dusă, și Victoria fu nevoită să o zgâlțâie de umăr destul de tare înainte ca aceasta să deschidă ochii.

– *Was ist los,* Drina? spuse iritată. De ce mă trezești? Este încă foarte devreme.

– Mă doare în gât și foarte tare capul, mama. Cred că poate ar trebui să mă vadă un doctor.

Ducesa suspină și, ridicându-se în capul oaselor în pat, puse o mână pe fruntea Victoriei. Simțea mâna răcoroasă și catifelată pe piele. Victoria se sprijini de ea, cu dorința bruscă de a se întinde în pat și de a pune capul pe umărul mamei. Poate că mama i-ar fi permis să se suie în pat lângă ea.

– *Ach,* e normală. Exagerezi întotdeauna, Drina. Ducesa puse capul plin cu moațe de hârtie pe perne și se culcă la loc.

Când Lehzen o văzu pe Victoria cum se strâmbă încercând să înghită ceaiul la masa pentru micul dejun, veni de îndată la ea.

– Ce s-a întâmplat, Alteță, nu vă simțiți bine?

– Mă doare când înghit, Lehzen.

Deși marea ei plăcere în zilele pe care le petrecea la Ramsgate era să se plimbe pe mal și să privească marea și rochiile celorlalte doamne, împreună cu cockerul ei Dash, care îi alerga printre picioare, astăzi tot ceea ce voia Victoria să facă era să zacă într-o încăpere răcoroasă și întunecoasă.

De data aceasta Lehzen fu cea care puse mâna pe fruntea Victoriei. Era mai caldă decât mâna mamei, și nu la fel de catifelată, dar reconfortantă. Guvernanta o mângâie cu timiditate pe Victoria pe obraz, apoi se duse la ducesă, care își bea cafeaua împreună cu Sir John și cu Lady Flora, la o masă lângă fereastră.

– Cred, doamnă, că ar trebui să-l chemăm pe doctorul Clark de la Londra. Mă tem că prințesa nu se simte bine.

– Oh, Lezhen, întotdeauna faci prea mult caz din orice. De dimineață am pus chiar eu mâna pe fruntea Drinei, și totul era în regulă.

– Am crea prilej de mare panică dacă l-am convoca pe doctorul regal de la Londra, spuse Conroy. Nu ne dorim ca oamenii să-și închipuie că prințesa este plăpândă. Dacă chiar nu se simte bine – și trebuie să spun că mie mi se pare că arată foarte bine –, atunci ar trebui să consultăm un medic local.

Lehzen făcu un pas spre Conroy și spuse:

– Vă repet, Sir John, prințesa trebuie să fie consultată de un doctor, de unul bun. Ce contează ce crede lumea când sănătatea ei este în pericol?

Ducesa ridică exasperată mâinile și spuse cu accentul ei german puternic:

– Oh, baroană, întotdeauna exagerezi așa de tare. Nu este decât o răceală de vară, și nu este cazul să te frământi atât.

Lehzen era pe punctul de a protesta din nou când ducesa ridică o mână ca să o oprească:

– Baroană, cred că știu ce este bine pentru fiica mea.

Conroy aprobă din cap și spuse cu vocea lui baritonală autoritară:

– Ducesa are dreptate. După cum știm, prințesa are tendința de a se preface bolnavă.

Victoria nu auzi răspunsul lui Lehzen, căci o cuprinse amețeala și se trezi căzând pe pardoseală.

Se trezi într-o încăpere întunecoasă. Dar nu era răcoroasă; de fapt, îi era atât de cald, încât se gândea că probabil o să se topească. Probabil că făcuse vreun zgomot, căci Lehzen fu la căpătâiul ei și îi puse o compresă rece pe obraji și pe frunte.

– Îmi este așa de cald, Lehzen.

– Este de la febră, dar o să treacă.

– Unde este mama?

Lehzen oftă:

– O să vină curând, *Liebes*, sunt convinsă.

Victoria închise ochii și căzu iar în somnul agitat, cu convulsii de la febră.

La un moment dat în cursul acelei zile lungi, Victoria își mai veni în fire și simți mirosul apei de lavandă cu care se dădea mereu mama ei. Încercă să o strige, dar vocea îi era doar un sunet slab și răgușit. Când deschise ochii, încăperea era tot întunecată, și nu vedea nimic. Apoi o auzi pe mama ei vorbind.

– Biata micuța Drina, este așa de bolnavă. Sper că nu-i va afecta înfățișarea.

– Doctorul Clark spune că este puternică și că se va face bine, răspunse Conroy.

– Dacă i s-ar întâmpla ceva, viața mea ar lua sfârșit. Ar trebui să mă întorc la Coburg.

– După ce trece febra, cred că ar trebui să facem niște aranjamente pentru viitor. Dacă eu ar urma să devin secretarul ei particular, ar însemna că se va termina cu... prostelile.

Victoria o auzi pe mama ei spunând:

– Dragă Sir John. O vei îndruma pe Victoria așa cum m-ai îndrumat întotdeauna și pe mine. Victoria auzi un suspin și pe urmă niște șușoteli, după care Conroy zise cu voce scăzută:

– O vom îndruma împreună.

– Întotdeauna.

Victoria întoarse capul ca să găsească un colțișor de pernă mai răcoros, apoi se cufundă în visele ei febrile.

Data următoare când deschise ochii, intra lumina prin fereastră, iar chipul îngrijorat al lui Lehzen era aplecat deasupra ei.

– Cum vă simțiți, Alteță?

Victoria zâmbi.

– Bine, cred.

Simți cum o mână îi apucă încheietura, și îl văzu pe doctorul Clark la căpătâiul ei.

– Pulsul este mult mai puternic astăzi. Cred că prințesa ar putea să primească ceva de mâncare, puțină supă de legume sau de vită.

– Desigur, domnule doctor, mă voi ocupa de asta imediat.

Lehzen se îndrepta spre ușă când ducesa intră precipitat, cu părul aranjat într-o coafură complicată cu bucle lungi de o parte și de cealaltă a capului.

– Drina! Am fost atât de îngrijorată. Se uită spre doctorul Clark. Pot să o ating, doctore?

Doctorul se înclină.

– Acum, că febra a trecut, nu există pericolul contagiunii, doamnă.

Ducesa se așeză pe pat și începu să mângâie obrazul Victoriei.

– Ești așa de palidă și slabă, dar vei arăta din nou bine. Vom avea mare grijă de tine.

Victoria se strădui să zâmbească, dar efortul i se păru prea mare. Se gândi că mama ei arată foarte bine în dimineața aceea. Purta o rochie din mătase în dungi pe care Victoria nu i-o mai văzuse, și la urechi îi atârnau niște cercei noi cu diamante.

– Slavă Domnului că am trimis după dumneata la Londra, domnule doctor Clark. Altminteri, cine știe ce s-ar fi putut întâmpla? spuse ducesa.

– Cred că prințesa a contractat febră tifoidă, care poate fi fatală, dar sunt convins că dacă va fi îngrijită cum trebuie, Alteța Sa Regală se va face bine complet.

Lehzen se întoarse cu un bol cu supă de legume. Se așeză pe partea cealaltă a patului și începu să-i dea Victoriei în gură câte o lingură.

– Mulțumesc, Lehzen, dar o voi hrăni eu pe fiica mea.

Ducesa luă lingura și bolul din mâinile baroanei. Victoria o privi pe Lehzen ducându-se spre capătul încăperii, unde rămase în picioare. Mama împinse lingura spre buzele Victoriei care lăsă supa să-i alunece picătură cu picătură pe gât.

– Și acum, încă una, *Liebes*.

Ascultătoare, Victoria deschise gura.

O scândură din podea scârțâi zgomotos când în încăpere intră Conroy.

– Ce scenă înduioșătoare! Mama devotată hrănindu-și fiica în convalescență.

Victoria închise gura.

– Numai puțin încă, *Liebes*, spuse ducesa, dar Victoria scutură din cap că nu.

Conroy, care stătea în spatele mamei ei, se profila deasupra ei uriaș și dominator.

– Trebuie să vă felicit, Alteța Voastră Regală, pentru însănătoșire. Slavă Domnului că ați moștenit constituția robustă a mamei dumneavoastră.

Ducesa surâse.

– Drina este o adevărată Coburg.

Conroy își dezveli dinții într-un zâmbet adresat Victoriei.

– Acum însă, că sunteți pe cale să vă însănătoșiți, trebuie să ne ocupăm de o chestiune. Spre deosebire de Domnia Voastră, regele nu este prea robust, și este necesar să fim pregătiți pentru ce va urma. Duse mâna la haină și scoase o bucată de hârtie acoperită cu un înscris. Am pregătit un document prin care sunt numit secretar privat al Domniei Voastre. Eu și ducesa credem că este calea cea mai bună de a ne asigura că veți fi apărată când veți ajunge pe tron.

– Da, Drina, ești atât de tânără și de plăpândă. Sir John va fi sprijinul și ajutorul tău oricând.

De acolo de unde zăcea, Victoria vedea mâna lui Conroy odihnindu-se pe umărul mamei sale și îmbujorarea care radia pe obrajii ei. Conroy puse hârtia pe pat lângă mâna ei și luă o pană și o călimară de pe secreterul din dreptul ferestrei.

– Totul este foarte simplu. Conroy ședea lângă pat cu pana și cerneala. După ce semnați hârtia, voi face toate aranjamentele.

– Ești atât de norocoasă, Drina, că ai pe cineva care-ți va apăra întotdeauna interesele, spuse ducesa.

Conroy se aplecă cu pana, și Victoria aproape că simțea mirosul ambiției în respirația lui. Îl privi fix în ochii negri, clătinând din cap.

Conroy o țintuia cu privirea, iar în colțul gurii îi tresărea un mușchi aproape invizibil.

– Aștept cu nerăbdare să vă servesc cu aceeași credință cu care am servit-o pe mama Domniei Voastre.

Victoria scutură din nou din cap. Conroy se uită la ducesă, care puse o mână peste a fiicei sale.

– Nu vrem decât să facem ce este mai bine pentru tine, *Liebes*. Să te apărăm de unchii tăi cei răi. Acel îngrozitor Cumberland va face totul ca să te împiedice să fii regină.

Victoria încercă să se ridice în capul oaselor, dar trupul o trădă, iar ea simți cum ochii i se umplu de lacrimi de frustrare. O văzu pe Lehzen aplecându-se înainte, cu mâinile încleștate și ochii arzând de furie împotriva lui Conroy. Mânia guvernantei o încurajă pe Victoria și îi readuse încrederea. Întoarse capul spre mama ei și spuse cât putu de tare:

– Nu, mama.

Buclele mamei tremurară ușor.

– Oh, Drina, ești încă slăbită din cauza febrei. Vom vorbi despre asta mai târziu.

Simți cum Conroy îi pune cu forța pana în mână, apoi o apasă pe hârtie.

– Putem să vorbim despre amănunte desigur, dar mai întâi trebuie să semnați asta.

Victoria se întoarse spre Conroy și spuse cu mare efort:

– Eu... nu... voi... semna... niciodată.

Mâna lui Conroy spori strânsoarea asupra încheieturii ei, iar el se aplecă și îi șopti în ureche:

– Dar trebuie să o faceți.

Cumva, ea găsi forța să-și tragă mâna. lar în mișcare, răsturnă călimara al cărei conținut se vărsă pe așternuturi formând o pată

mare neagră. Alarmată, mama ei scoase un țipăt și se ridică pentru a-și feri rochia cea nouă.

– Vai, Drina, ce-ai făcut!

Conroy o țintui cu o privire furioasă.

– Nu permit asemenea... purtare. Nu permit.

Ridică mâna, și pentru o clipă Victoria se gândi că ar putea să o lovească, dar Lehzen păși în fața lui.

– Cred că prințesa este aprinsă la față, nu sunteți de acord, domnule doctor? Poate că ar trebui să-i controlați pulsul în caz că are din nou febră.

Doctorul Clark ezită, nevoind să o supere pe ducesă, protectoarea lui. Reflectă însă că ar fi mai rău să i se împotrivească moștenitoarei tronului, așa că făcu un pas înainte și apucă încheietura mâinii Victoriei.

– Într-adevăr, pulsul pare să fie ceva mai ridicat. Cred că prințesa ar trebui să se odihnească acum – ar fi din cale afară de grav dacă i-ar reveni febra.

Ducesa îl privi pe Conroy, care stătea nemișcat, cu chipul alb de furie.

– Nu-i nimic, Sir John, vom vorbi din nou cu Drina când va fi iar în apele ei. Este prea bolnavă, și nu știe ce face. Luându-l de braț, îl trase afară din încăpere, iar doctorul Clark îi urmă.

După ce plecară, Victoria ridică privirea spre Lehzen care încerca să împiedice pata de cerneală să se întindă pe așternuturi și șopti:

– Mulțumesc.

Baroana se aplecă și o sărută pe frunte.

– Ați fost atât de curajoasă, Alteță. Strânse mâna Victoriei. Știu că veți fi o mare regină.

Victoria surâse înainte să închidă ochii, epuizată. Mai distingea încă mirosul slab de lavandă. Nu o va ierta niciodată pe mama ei pentru că-i permisese lui Conroy să încerce să o intimideze în felul acesta. Cum de nu înțelegea mama că propria ei fiică era mai importantă decât bărbatul acela îngrozitor? Aveau să se întoarcă, știa, cu hârtia aceea a lor. Dar ea nu avea să o semneze niciodată. Le va părea rău – mamei, lui Conroy, lui Lady Flora – pentru răutatea lor. Credeau că ea este o nulitate, un pion care poate fi mutat de colo-colo, dar într-o bună zi ea va fi regină. Și atunci totul va fi altfel. Numai de-ar trăi regele, unchiul ei, până când va împlini ea optsprezece ani.

Capitolul 1

Palatul Kensington, 20 iunie 1837

Când deschise ochii, Victoria văzu un petic anemic de lumină intrând printre obloane. O auzea pe mama ei cum respiră în patul cel mare din cealaltă parte a încăperii. Dar nu va mai dura mult. Curând, se gândi Victoria, va avea propriul dormitor. Curând va putea să coboare scările fără să o mai țină de mână pe Lehzen; curând va putea să facă orice avea chef. Își sărbătorise a optsprezecea aniversare luna trecută, așa că atunci când va sosi clipa, va domni singură.

Dash înălță capul, și atunci Victoria auzi pașii grăbiți ai guvernantei. Dacă Lehzen venea acum, nu putea să însemne decât un singur lucru. Se dădu jos din pat, se duse la ușă și o deschise exact când Lehzen întindea mâna să ciocănească. Baroana arăta așa de comic, cum stătea cu mâna întinsă, că Victoria începu să chicotească, dar se controlă când văzu expresia de pe chipul guvernantei.

– Mesagerul de la Windsor este jos. Poartă pe braț o banderolă neagră. Lehzen se înclină într-o plecăciune adâncă, adăugând: Maiestatea Voastră.

Victoria simți cum zâmbetul i se răspândește pe tot chipul înainte să se poată controla. Întinzând mâna, o trase pe Lehzen aproape de ea, și fu mișcată de devotamentul pe care îl văzu în ochii căprui îngrijorați ai femeii mai vârstnice.

– Scumpa mea Lehzen, sunt atât de bucuroasă că tu ești prima persoană care-mi spune așa.

Guvernanta privi spre silueta care dormea în pat, dar Victoria scutură din cap.

– Nu vreau să o trezesc pe mama încă. Primul lucru pe care îl va face va fi să-l cheme pe Sir John, și apoi amândoi vor începe să-mi spună ce să fac.

Buzele lui Lehzen se strânseră convulsiv.

– Dar ești regina, Drina. Se opri, dându-și seama de gafă. Vreau să zic, Maiestate. Nimeni nu mai poate să-ți spună ce să faci acum.

Victoria zâmbi.

Se deschise o ușă în capătul coridorului, și se năpusti înăuntru Brodie, tânărul servitor, care încetini pasul respectuos la vederea celor două femei. Pe când se apropia, Victoria observă cum ezită, apoi cum își ia seama și se înclină adânc. Simți că-i vine să zâmbească; era aproape la fel de mic ca ea, așa că gestul lui părea caraghios, dar știa că acum datoria ei era să păstreze un aer serios. O regină avea voie să râdă, dar nu de supușii ei.

– Arhiepiscopul este aici, anunță el, după care adăugă în grabă: Maiestatea Voastră.

Pe fețișoara pistruiată a lui Brodie se citea o mare ușurare că i se adresase corect.

Lehzen îl privi pătrunzător.

– Și nu ai mai spus nimănui?

Băiatul scutură din cap.

– Am venit direct la Domnia Voastră, doamnă baroană, așa cum am fost instruit.

Urmă un scurt răgaz până când Lehzen scoase o monedă din săculețul ei de mână și i-o dădu băiatului care o luă la goană entuziasmat de recompensă, uitând de orice pretenție de demnitate.

– Maiestate, ar trebui să vă duceți acum, înainte să...

Lehzen aruncă o privire peste umărul Victoriei, la silueta din pat.

Victoria își trase mantia peste cămașa de noapte. Deși ar fi preferat să se îmbrace mai întâi, știa că până avea să termine să se aranjeze, toată casa se va fi trezit, iar mama ei și Sir John ar începe deja să se amestece. Nu, se va duce acum; avea să înceapă așa cum avea de gând să continue.

Victoria o urmă pe Lehzen prin Galeria Regală, pe lângă portretul reginei Anne care, după cum îi tot amintea fără încetare Lehzen, era ultima femeie care stătuse pe tronul Angliei. Trecând prin fața chipului posomorât și nefericit al lui Anne, Victoria nădăjdui să nu arate vreodată atât de năpăstuită. Se zări fugitiv în oglindă. Obrajii îi erau trandafirii, iar ochii albaștri străluceau de entuziasm. Nu era îmbrăcată ca o regină, așa cum era în cămașa de noapte, cu părul despletit căzut pe umeri, dar se gândi că astăzi arată ca o regină.

Când ajunseră în capul scărilor impozante, Lehzen întinse mâna, așa cum făcea mereu.

Victoria trase adânc aer în piept.

– Mulțumesc, Lehzen, dar mă descurc și fără să fiu ajutată.

Chipul celeilalte femei fu străfulgerat pe rând de surpriză, apoi de îngrijorare.

– Știi că mama ta mi-a spus că trebuie să fiu tot timpul în preajma ta, dacă cumva cazi.

Victoria își înălță privirea spre ea.

– Sunt perfect capabilă să cobor scările fără vreun incident.

Lehzen încercă să protesteze, dar văzând privirea din ochii Victoriei o lăsă mai moale.

Victoria porni în jos pe scări și spuse, privind peste umăr:

– Lucrurile nu pot rămâne cum au fost, Lehzen, acum că sunt regină.

Lehzen rămase nemișcată, cu piciorul în aer, gata să-l pună pe treaptă, de parcă ar fi înghețat așa. Vorbele ei erau domoale, dar pline de durere:

– Presupun că nu vei mai avea nevoie de guvernantă. Poate că a sosit vremea să mă întorc acasă, la Hanovra.

Victoria întinse mâna și chipul i se îmblânzi.

– Oh, Lehzen, nu asta am vrut să spun. Nu vreau să pleci nicăieri. Doar pentru că am hotărât să cobor scările singură nu înseamnă că nu te vreau lângă mine.

Lehzen luă mâna Victoriei, și culoarea începu să-i revină în obraji.

– Nu vreau să te părăsesc niciodată, Maiestate. Singura mea dorință este să te slujesc.

– Și așa va fi, Lehzen. Dar nu mai este nevoie să mă ajuți să cobor scările. Victoria privi în sus unde mama ei continua să doarmă. Partea aceea din viața mea a luat sfârșit.

Lehzen dădu din cap că înțelege.

– Și poți să le spui servitorilor că în noaptea asta mă mut în dormitorul reginei Mary. Consider că a venit timpul să am propria încăpere, nu crezi?

Lehzen zâmbi:

– Ba da, Maiestate. Cred că o regină nu doarme într-un pătuț lângă patul mamei sale.

La capătul de jos al scărilor se opri. Arhiepiscopul și lordul șambelan erau în spatele ușii de la bibliotecă. Așteptase atât de mult timp acest moment, și totuși acum când sosise, trebui să lupte împotriva unui impuls subit de a se refugia în tihna încăperii ei de studiu.

Nu mai fusese niciodată singură într-o încăpere cu un bărbat, darămite cu un arhiepiscop. Apoi auzi tropăitul labelor lui Dash care cobora scările de lemn. Se așeză la picioarele ei, cu privirea plină de entuziasm ridicată spre ea. El măcar era pregătit pentru aventura care urma să înceapă. Victoria respiră adânc și se îndreptă către ușă. Era regina acum.

Cei doi bărbați vârstnici cu părul sur se înclinară când intră ea în bibliotecă, și Victoria auzi genunchiul arhiepiscopului trosnind când acesta îngenunche să-i sărute mâna.

– Cu regret vă informez că unchiul Domniei Voastre, regele, și-a dat sufletul la ora 2.34 în această dimineață. Regina Adelaide a fost la căpătâiul său, spuse arhiepiscopul.

Victoria își ridică privirile spre cele două chipuri încadrate de favoriți ce se profilau dominatoare.

– Bietul și dragul meu unchi. Dumnezeu să se îndure de sufletul său.

Amândoi bărbații își plecară capetele. Victoria se întrebă ce ar trebui să mai spună, dar gândurile îi fură întrerupte de senzația produsă de o limbă mică și aspră care o lingea pe picior. Dash încerca să-i atragă atenția. Își mușcă buza.

– Ultima dorință a regelui a fost ca regina Adelaide să vă fie încredințată.

Lordul șambelan privi în jos spre Dash, cu o fluturare rapidă din pleoape. Victoria cunoștea privirea aceea pe care o mai văzuse de multe ori; era expresia afișată de un bărbat care avea sentimentul că ceea ce face este sub demnitatea lui. Voia să spună că treaba lui era să se ocupe de cele mai importante afaceri ale statului, nu să se îngrijească de o fetișcană și de cățelul ei.

Victoria își îndreptă umerii și înălță cutezătoare bărbia, încercând să se înalțe mai mult decât cei 1,50 m ai ei, măcar la 1,52 – tare și-ar fi dorit câțiva centimetri în plus. Era extraordinar de greu să fii impunătoare ca o regină când toți puteau să-ți vadă creștetul capului. Reflectă o clipă și se hotărî să folosească fraza pe care odată o auzise rostită de unchiul ei, regele, și de atunci tânjise să o folosească și ea.

– Mulțumesc, domnilor. Aveți permisiunea mea să vă retrageți.

Păstră o expresie cât se poate de calmă pe chip, în timp ce arhiepiscopul și lordul șambelan se înclinară și începură să se îndrepte spre ieșire cu spatele. Era un spectacol grozav de caraghios să-i vezi pe cei doi bărbați vârstnici mergând cu spatele ca și când ar fi fost trași de sfori, dar ea știa că nu are voie să râdă. Faptul că era regina

îi dădea dreptul să concedieze, dar nu și să ia în derâdere. Orice monarh avea nevoie de demnitate. Își aminti cât de stânjenită se simțise când unchiul ei începuse să cânte un cântec despre un marinar beat în toiul unui banchet oficial. Se gândi că fusese foarte amețit de băutură, și așa cum cânta el, la colțurile gurii îi apăruseră firișoare de salivă. Ea se uitase peste masă la chipurile curtenilor ca să vadă cum reacționează, dar, fără excepție, fețele tuturor rămăseseră senine și impasibile, ca și când nu se întâmpla nimic neobișnuit. Singurul semn că cineva observase giumbușlucul de bețiv al regelui fusese un valet tânăr căruia i se zguduiau umerii de râs, până când un coleg mai vârstnic îl înghiontise să se oprească. În momentul acela luase hotărârea să nu lase niciodată să se întâmple așa ceva când avea să fie ea regină. Ideea că pe sub chipurile acelea senine curtenii ei ar putea să râdă de ea era de nesuportat.

Victoria privi în jurul ei, dar cum nu se vedea nimeni, își ridică poalele cămășii de noapte și o luă la fugă pe scări cu Dash care lătra, după ea. Alergatul era interzis conform regulilor de la Kensington, un set de uzanțe elaborate de către mama ei și Conroy ca să-i controleze fiecare aspect al existenței. Urcatul scărilor în fugă ar fi fost de neimaginat chiar ieri, dar astăzi putea să facă orice avea chef.

Jenkins, care o îmbrăca, o aștepta. Rochia neagră de mătase, cea care fusese comandată săptămâna trecută când devenise limpede că regele nu avea să-și mai revină din boală, era întinsă pe un fotoliu. Jenkins dorise să comande mai multe rochii, dar Sir John spusese că este o cheltuială fără rost. Acesta era încă un lucru care va trebui să se schimbe acum că era regină.

Jenkins o privea ciudat. Victoria își dădu seama că ține pumnii strânși.

– Acum trebuie să comanzi celelalte veșminte de doliu pentru mine, Jenkins. Nu văd nici un motiv să mai amânăm.

– Da, Înălțimea Voastră.

Chipul rotund al lui Jenkins era împărțit în două de zâmbetul larg.

Victoria ridică brațele, iar Jenkins îi trase rochia neagră peste cap. Se răsuci ca să se privească în oglinda mare în ramă de lemn. Rochia neagră de mătase cu mâneci bufante era foarte diferită de rochiile simple de muselină în culori pastelate pe care le considera potrivite mama ei. Rochia de doliu o făcea să pară mai în vârstă, iar mânecile împodobite cu dantele dădeau înfățișării ei un aer de severitate pe care îl găsea mulțumitor. Netezi pliurile din talie.

Auzind un sunet undeva între suspin și icnet, Victoria se întoarse și o văzu pe Lehzen nemișcată în spatele ei.

– Oh... iertare... Maiestate. Nu sunt obișnuită să vă văd în negru, arătați atât de...matură.

Victoria îi zâmbi lui Lehzen:

– Mă bucur. A venit vremea ca oamenii să nu mă mai vadă ca pe o fetiță.

Ușa de la dormitor se deschise brusc cu putere. Ducesa de Kent se precipită înăuntru, cu părul încă pe moațe, cu șalul de lână cu motive elaborate fluturând pe lângă ea.

– *Mein Kind*, unde te-ai dus?

Vocea ducesei era, ca de obicei, plină de reproșuri. Dar apoi Victoria văzu că mama ei își dă seama de rochia neagră, și urmări cum expresia ei trece de la vexare la șoc.

– *Der König?*

Victoria dădu din cap că da. Mama ei o luă în brațe, iar ea își îngădui să se relaxeze în acea îmbrățișare cu parfum de levănțică.

– *Mein kleines Mädchen ist die Kaiserin.*[1]

Victoria se smulse din îmbrățișare.

– Gata cu limba germană, mamă. Acum ești mama reginei Angliei.

Ducesa dădu din cap că da, cu moațele de hârtie tresăltând. Puse o mână tremurândă pe obrazul Victoriei. Ochii ei albastru-deschis erau umezi.

– Oh, micuța mea Drina, ți-am povestit despre călătoria mea de la Amorbach prin toată Franța când te purtam în pântec?

Mimă o burtă mare ca o sarcină de luna a opta. Victoria încuviință din cap.

– De multe ori, mamă.

Dar ducesa era de neoprit.

– Nu era decât o trăsură închiriată, atât de inconfortabilă. Dar am ținut tot timpul picioarele încrucișate pentru ca tu, *Liebes*, să te poți naște în Anglia. Știam că dacă te-ai fi născut oriunde altundeva, atunci unchii tăi cei mizerabili ar fi spus că nu ești englezoaică și deci nu poți fi regină. Numai că eu am rezistat.

Ducesa surâse la amintirea isprăvii ei legată de nașterea copilului. Avea dreptate, bineînțeles, și Victoria știa acest lucru. Deja erau suficiente voci care se îndoiau că o fată de optsprezece ani ar putea

[1] Fetița mea este regină. (n.tr.)

fi un monarh potrivit, dar ideea unei fete de optsprezece ani născută pe Continent nu ar fi fost niciodată acceptată.

– Ce păcat că bietul tău tată nu a trăit să vadă ziua aceasta.

Ducesa își ridică privirea spre portretul în mărime naturală al defunctului duce de Kent odihnindu-și mâna pe un tun, care era agățat în spatele lor.

– Dar, mamă, chiar dacă nu ar fi murit când eram eu mică, nu ar fi apucat niciodată să mă vadă regină, nu? Singurul motiv pentru care sunt regină este pentru că el este mort.

Ducesa scutură din cap, enervată de insistența plină de pedanterie a Victoriei privind realitatea succesiunii.

– Da, știu, dar tu știi ce vreau să spun, Drina. Ar fi fost atât de mândru la gândul că dintre toți frații lui, copila *lui* a devenit regină. Gândește-te numai, dacă nu aș fi fost ceea ce tatăl tău spunea mereu o „iapă de prăsilă din Coburg", atunci monstrul acela, unchiul tău Cumberland, ar fi acum rege.

Ducesa se cutremură teatral și își făcu semnul crucii.

– Ei bine, nu este. În orice caz, nu al Angliei. Dar, bineînțeles, acum este regele Hanovrei, spuse Victoria. Era o inconsecvență în legile succesiunii pentru că, deși putea să moștenească tronul britanic, ca femeie îi era interzis să domnească în statul german care fusese condus în comun de când Electorul de Hanovra devenise George I în 1713. În calitate de următorul moștenitor pe linie bărbătească la succesiune, unchiul ei, Cumberland, moștenise ducatul german.

– Hanovra! Este, cum îi zice, o picătură în mijlocul Germaniei. Să se ducă să fie rege acolo, și să ne lase pe noi în pace!

Victoria trase de corsajul rochiei ca să stea drept. De când se știa, mama ei încercase să o sperie cu bărbatul acela pe care îl numea „nemernicul acela de Cumberland, unchiul tău". El era motivul pentru care Victoria dormise întotdeauna în dormitorul mamei sale, fiindcă aceasta credea că dacă ducele ar fi venit în toiul nopții să o atace pe Victoria, măcar ar fi putut să se interpună între asasin și copila ei, apărând-o cu trupul său.

Victoriei îi era ușor să creadă că unchiul ei este capabil de crimă; înfățișarea lui era aproape comic una de ticălos – înalt și cadaveric, cu o cicatrice lividă dintr-un duel care se întindea pe obraz. Când valetul lui fusese găsit cu gâtul tăiat, bănuiala generală fusese că vinovat este Cumberland. Avea mai puțină încredere în capacitatea mamei de a o apăra. Oricât de hotărâtă era ducesa, Victoria

nu credea că ar fi fost în stare să se apere de un bărbat de peste 1,80 cu un brici nemilos.

În momentele acestea, mama ei se agita:

– De ce nu m-ai trezit de îndată? Se uită cu reproș la Lehzen. Ar fi trebuit să-mi spui, baroană.

Baroana lăsă capul în jos, dar nu spuse nimic. N-ar fi putut să spună că acționase conform instrucțiunilor explicite ale fiicei. Înainte ca ducesa să apuce să mai protesteze, se deschise ușa și intră Sir John Conroy, care se plantă, cum făcea întotdeauna, în mijlocul încăperii, ca și când ar fi luat în stăpânire un teritoriu nou cucerit.

Ducesa se răsuci imediat și se îndreptă nerăbdătoare spre el.

– Oh, Sir John, ați auzit? Bătrânul acela îngrozitor a murit, și micuța noastră Drina este regina.

Privind cum mama ei pune o mână pe brațul lui, Victoria simți cum o cuprinde un val de dezgust. De ce nu înțelegea mama ei că în calitate de mare ducesă și acum de mamă a unei regine este sub demnitatea ei să se dea mereu bine pe lângă bărbatul acesta odios, de parcă ar fi fost vorba de un bărbat de rang înalt și important, și nu de sfetnicul ei plătit?

Conroy vorbi cu vocea lui profundă și bubuitoare cu ușoare inflexiuni irlandeze, iar vorbele erau ca întotdeauna, rostite cu o convingere nestrămutată:

– Primul lucru care trebuie decis este cum te vei prezenta. Alexandrina sună prea străin, iar Victoria nu prea este un nume de regină. Ai putea, poate, să adopți numele de Elisabeta, sau Anne. Da. Chipul prelung și frumos al lui Conroy se îmbujorase în vecinătatea puterii. Elisabeta a II-a sună foarte bine. Chiar foarte bine. Se întoarse către femeia care îl urmase în încăpere. Nu credeți acest lucru, Lady Flora?

Victoria rămase cu privirea ațintită drept înainte. Se gândea că dacă nu se uită la ei, Conroy și Flora Hastings ar putea să priceapă că nu sunt bine-veniți. Auzi însă fosnetul produs de reverența lui Lady Flora și murmurul ei:

– Numele Elisabeta ne-ar reaminti de o mare regină. Aluzia nici că putea fi mai limpede. Ar fi nevoie de mai mult decât un nume ca să transformi o fetișcană într-un monarh.

Ducesa se întoarse din nou spre Victoria.

– Arhiepiscopul a venit? Numai să mă îmbrac și eu și vom merge împreună să-l vedem.

Victoria se răsuci ca să o înfrunte. Simțea cum îi bubuie inima când spuse cu o voce mult mai curajoasă decât se simțea ea:

– Mulțumesc, mamă, dar nu va fi nevoie. Arhiepiscopul și lordul șambelan au fost aici mai devreme. Și-au prezentat omagiile deja.

Ducesa o privi, oripilată.

– Te-ai întâlnit cu ei singură! Vai, Drina! Ce-a fost în capul tău?

Victoria reflectă o clipă înainte să răspundă cu un glas cât se poate de egal:

– Acum o lună, când am împlinit optsprezece ani, am devenit suficient de matură ca să pot fi regină, și prin urmare foarte capabilă să mă întâlnesc cu miniștrii mei singură.

Așa cum făcea întotdeauna în momente dificile, ducesa se uită spre Conroy, iar Victoria fu mulțumită să observe că ochiul stâng a lui Sir John începuse să-i zvâcnească.

Se auzi un zgomot puternic când Conroy izbi cu bastonul lui cu mâner de argint în podeaua de lemn.

– Acesta nu este un joc! Pe viitor – ezită un moment, dar reuși să-și arcuiască buzele cum trebuie ca să rostească noul ei titlu –, Maiestate, veți fi întotdeauna însoțită de mama Domniei Voastre sau de mine. Nu puteți face acest lucru singură.

Aproape instinctiv, Victoria făcu un pas înapoi, când acesta se apropie intimidant. Dar își spuse că nu are nici un motiv să se sperie; nu mai putea să-i facă nimic. Îl auzi pe Dash mârâind la picioarele ei. Se aplecă și luă cockerul în brațe.

– Oh, nu vă faceți griji, Sir John, nu am de gând să fiu singură. Ignorând fața imploratoare a mamei ei, întoarse capul și îl privi fix. Vedeți, îl am pe Dash.

Și, cum discreția era partea cea mai bună a curajului, ieși din încăpere ținându-l strâns în brațe pe Dash. Traversă coridorul în fugă, apoi se opri; încă îi zvâcnea capul de la sunetul bastonului lui Conroy izbind podeaua. Știa că nu mai avea de ce să se teamă, și cu toate acestea, faptul că-l sfidase o lăsase fără suflu.

Capitolul 2

Draperiile de la pat erau făcute dintr-un brocart de culoare închisă întrețesut cu argintiu, și erau grele de praf care părea netulburat

de la moartea ultimului ocupant al patului, regina Mary, de variolă, cândva pe la sfârșitul secolului al șaptesprezecelea. Regina din dinastia Stuart fusese întotdeauna una dintre preferatele Victoriei. Era singura regină în drept să locuiască aici, la Kensington, deși bineînțeles că nu domnise singură, ci împreună cu soțul ei, Wilhelm de Orania, într-o monarhie dualistă.

Victoria ședea pe patul din încăperea care îi aparținuse odinioară reginei Mary, întrebându-se dacă regina moartă cu mult timp în urmă se simțise la fel de emoționată cum se simțea ea acum. Așteptase momentul acesta atât de multă vreme. Își imaginase în cele mai mici amănunte satisfacția pe care avea să o simtă pentru că putea, în sfârșit, să-l pună la locul lui pe Conroy. Dar în locul triumfului, se simțea nesigură, ca și cum sfidându-l pe Conroy își subminase cumva propria autoritate. Apoi însă își reaminti momentul acela de la Ramsgate când Conroy încercase să o forțeze să semneze documentul prin care îl numea secretar particular.

Victoria se lăsă pe spate în patul reginei Mary, iar mișcarea ei stârni un nor uriaș de praf. Se ridică în capul oaselor imediat; simțea niște înțepături în ochi, semn că o apucă strănutul. Tot ce era legat de Kensington era prăfuit și enervant. Încăperea va trebui să fie temeinic curățată și aerisită înainte ca ea să poată să doarmă acolo.

Privi spre colțul încăperii, unde Dash adulmeca bănuitor. Se ridică și sună după Lehzen, care apăru atât de repede că probabil dădea târcoale pe afară.

– Te rog să ai grijă ca încăperea aceasta să fie aerisită temeinic. Nu cred că s-a mai făcut curat aici din secolul al XVII-lea.

Lehzen ezita:

– Bineînțeles, Maiestate, numai că administrarea acestui loc nu este în sarcina mea.

Victoria zâmbi.

– Ai uitat, Lehzen, că palatul Kensington este al meu acum, iar eu am decis că tu te vei ocupa de el. Uită-te la încăperea asta! Peste tot sunt excremente de șoareci. Într-o gospodărie condusă așa cum se cuvine, acest lucru nu s-ar întâmpla.

Lehzen dădu din cap aprobator.

– Mă tem că pe Sir John nu-l interesează curățenia. Servitorii de aici știu acest lucru și nu-și îndeplinesc îndatoririle cu sârguință.

– Ei bine, Lehzen, sunt sigură că tu vei schimba situația asta, când te vei ocupa de gospodărie. La urma urmelor, ești o foarte bună profesoară.

Lehzen își împreună mâinile mulțumită.

– Cred că Sir John nu va fi foarte fericit cu această schimbare de autoritate.

Victoria îi zâmbi la rândul ei.

– Nu, nu cred că va fi. Dar nu mai am absolut nici o obligație să-l mulțumesc pe Sir John. Se ocupă oficial de administrarea casei mamei mele, nu a mea.

– Da, Maiestate.

– De acum încolo totul va fi altfel.

Cele două femei își zâmbiră.

Victoria se îndreptă spre fereastră și privi afară, la coroanele verzi ale copacilor din parcul de dincolo de grădinile palatului.

– În primul rând, nu intenționez să stau aici, la Kensington. Se află la kilometri depărtare de orice, și e foarte nepotrivit ca reședință regală.

Lehzen o privi cu surprindere. Victoria continuă:

– Mă gândesc la Buckingham House. Măcar este în centrul orașului și cred că are și o sală a tronului.

Lehzen încuviință din cap.

– Am auzit că unchiul Domniei Tale, regele George, a pus să fie decorată cât se poate de extravagant.

– Mai bine un pic de extravaganță decât să locuiesc într-un cuib de șoareci prăfuit, în afara orașului.

Ca să dea mai multă greutate spuselor ei, Victoria trase de una din draperiile străvechi care se desprinse făcându-se ferfeniță. Începu să râdă, iar o clipă mai târziu, i se alătură și Lehzen.

Încă mai râdeau când le găsi ducesa. Acum era îmbrăcată în negru, căci curtea era în perioada oficială de doliu pentru rege, dar rochia ei era făcută din mătase neagră bogat ornamentată. În părul cu o coafură sofisticată avea diamante. La patruzeci și șapte de ani ducesa era o femeie atrăgătoare, și singurul cusur al chipului său trandafiriu cu ochi albaștri și mari era gura bosumflată.

– *Warum lachst Du?* Ce este așa de amuzant?

Victoria întinse mâna cu ce mai rămăsese din draperia ferfeniță. Ducesa se încruntă.

– Drina, dar de ce te face asta să râzi? Nu cred că este așa de amuzant.

– Am întins mâna, și draperia pur și simplu s-a făcut zdrențe. A fost foarte nostim.

Victoria văzu în ochii mamei ei că nu înțelege.

– În fine, de ce ești aici, Drina? Cu siguranță sunt chestiuni mai presante de care să te ocupi decât să explorezi palatul.

Victoria trase adânc aer în piept:

– Am hotărât să fac din încăperea asta dormitorul meu, mamă. I-a aparținut unei regine domnitoare, exact ca mine, deci o găsesc potrivită.

Ducesa duse cu o fluturare mâna la gură:

– Dar, Drina, *Liebes*, ai dormit lângă mine încă de când erai bebeluș. Mă întreb ce o să faci dacă eu nu voi fi acolo să te alin când o să ai un *Alptraum*[1].

Ducesa părea că suferă atât de tare încât Victoriei aproape că-i fu milă de ea.

– Ai avut mare grijă de mine, mamă. Știu asta. Dar lucrurile s-au schimbat acum.

– Dar dacă unchiul tău Cumberland vine în toiul nopții să te atace, cum o să te apăr?

Victoria râse și, cu coada ochiului, observă că și Lehzen zâmbește.

– Cred că sarcina de a mă apăra revine acum Regimentului de Gardă. Poți să nu-ți mai faci griji, mamă. Unchiul Cumberland nu-mi poate face nimic, dacă nu vrea să fie arestat pentru trădare.

Ducesa clătină din cap și cu el aplecat într-o parte, încercă altă tactică:

– Știai că regina Mary a murit în această încăpere, zăcând în acest pat? Cunoscând o asemenea poveste, eu nu aș fi bucuroasă să dorm aici.

Ridică din umeri, și colțurile gurii i se lăsară în jos.

Victoria nu știuse că străbunica ei trăise, dar și murise în această încăpere, însă imediat se gândi că nici mama ei nu știa. Ducesa era în stare să inventeze o poveste dacă asta servea nevoilor ei.

– Mamă, cred că după ce încăperea asta va fi curățată și aerisită cum trebuie, nu voi fi tulburată de istoria ei.

Exasperată, ducesa ridică brațele în aer.

– Și apoi, mamă, nu voi dormi prea mult timp aici. Intenționez să mă mut la Buckingham House cât de curând posibil.

[1] Coșmar, în limba germană, în original (n.tr.)

Capitolul 3

Victoria își ridică privirea spre portretul tatălui ei în uniformă, stând în picioare lângă un tun. Nu putea uita că era fiică de ofițer, chiar dacă și-ar fi dorit acest lucru.

Se întoarse și deschise una dintre cutiile roșii de pe biroul ei. Sosiseră în dimineața aceea, de îndată ce moartea unchiului ei fusese anunțată oficial. Era clar că treburile guvernării, orice ar fi însemnat acest lucru, trebuiau să meargă mai departe.

Victoria luă primul document aflat deasupra teancului de hârtii și începu să citească. Părea să se refere la ceva legat de numirea unui nou episcop în Lincoln, dar era scris într-un limbaj atât de complicat încât Victoria nu putea fi sigură. Cum ar fi putut ea să aleagă între diverșii candidați, când nu auzise niciodată de vreunul dintre ei. În timp ce frunzărea celelalte documente începu să se simtă neliniștită: erau liste nesfârșite cu ofițeri care așteptau să li se dea o funcție de comandă, un document de la Ministerul de Externe legat de mișcările trupelor din Afganistan, un memorandum din partea lordului șambelan referitor la pensia de văduvă a reginei Adelaide.

Victoria se așeză, încercând să nu intre în panică. Luă una din păpușile din apropiere, care stăteau fiecare pe scaunul ei. Păpușa purta coroana din beteală pe care ea i-o făcuse cu mulți ani în urmă, în timpul petrecut în sala de clasă a lui Lehzen. Conversația cu păpușile nu prea făcea parte din comportamentul unei regine, dar mamei și lui Conroy nu le plăcuse ca ea să se joace cu alți copii în afară de Jane, fiica oribilă a lui Conroy, astfel încât în orele lungi din copilăria ei, Victoria fusese nevoită să-și creeze propriii tovarăși. Avea senzația că numărul 123 era puțin mai mare decât ea, tipul de prietenă la care ai fi apelat pentru un sfat. Privi spre ochii negri ca niște nasturi ai păpușii și spuse:

– Cum crezi că se descurcă o regină cu corespondența ei, nr. 123?

– Tot vă mai jucați cu păpușile, Alteța Voastră Regală? Vocea lui Conroy o făcu să tresară. Oh, iertați-mă, tot vă mai jucați cu păpușile, Maiestate? repetă Conroy și zâmbi cu o plăcere malițioasă.

Ducesa se precipită în încăpere în urma lui.

– Drina, chiar ar trebui să te debarasezi de astfel de lucruri copilărești acum că ești regină.

Victoria o puse pe nr. 123 pe birou. Făcu instinctiv un pas înapoi din fața lui Conroy.

– Văd că v-au ajuns cutiile... doamnă, spuse Conroy. O să aveți multe treburi urgente de care să vă ocupați. Ridică documentul peste care se uitase Victoria. Ah, episcopia de Lincoln. O decizie destul de spinoasă. Nu prea cred că vicarul de Wells este potrivit; aud că este destul de evanghelic în vederi. Cred că trebuie să numiți pe cineva care nutrește mai multă simpatie pentru...

Victoria îi smulse hârtia.

– Nu cred că v-am dat permisiunea să vă uitați prin hârtiile mele, Sir John.

Ducesa icni surprinsă, dar Conroy de-abia ridică dintr-o sprânceană.

– Doamnă, nu încercam decât să vă ajut în îndatoririle oficiale. De altfel, dat fiind că păreați ocupată, spuse aruncând o privire spre nr. 123, s-ar fi putut să vă prindă bine ceva ajutor.

Victoria își ridică privirea spre fața durdulie și belicoasă a tatălui ei și își adună tot curajul ca să facă un pas spre Conroy.

– Sir John, cred că atunci când voi avea nevoie de ajutorul dumneavoastră, o să vi-l cer!

În încăpere se lăsă o liniște deplină, apoi Conroy începu să râdă.

– Chiar credeți că o fată ignorantă și încă neformată își poate sluji țara fără să fie sfătuită? Cum vă imaginați că puteți păși din sala de clasă direct pe tron?

Vocea lui era degajată și se întoarse spre ducesă, care îi zâmbi la rândul ei. Zâmbetul ducesei o făcu pe Victoria să-și înfigă unghiile în palme, dar nu cedă.

– Aș fi fost pregătită mai bine dacă dumneavoastră și mama mi-ați fi dat voie să ies în societate în loc să mă țineți închisă aici la Kensington.

– A trebuit să te protejăm, Drina, spuse mama ei, clătinând din cap.

– Am făcut întotdeauna ce a fost mai bine pentru dumneavoastră, doamnă. Și pentru asta ne aflăm acum aici, să vă împiedicăm să faceți vreo greșeală copilărească.

Conroy își lăsă privirea să rătăcească pentru scurt timp asupra păpușilor care stăteau pe tronurile lor mititele.

Victoria trase adânc aer în piept.

– Sir John, cred că uitați că sunt fiica tatălui meu și nepoata unui rege. Sunt hotărâtă să-mi slujesc țara cu toată priceperea mea. O cercetă cu privirea pe mama ei. Mamă, tu știi că sunt pregătită. Înțelegi cât de mult îmi doresc să vă fac mândri pe tine și pe bietul și dragul de tata.

Mama ei o privi cu o blândețe după care Victoria tânjea, dar apoi, ca și când ar fi fost înfricoșată de un sentiment care nu depindea de ea, se întoarse către Sir John, al cărui zâmbet rămăsese pe față în tot acest răstimp.

– Sentimentele dumneavoastră sunt admirabile, doamnă. Dar aș putea oare să vă sugerez faptul că o fată de optsprezece ani și-ar servi mai bine țara dacă ar accepta să fie ajutată și îndrumată? Mama dumneavoastră nu își dorește decât să vă slujească, iar eu cred că în calitate de secretar personal al dumneavoastră o să fiu capabil să vă îndrum către sporirea măreției și gloriei țării pe care o cârmuiți acum.

Vocea lui Conroy continua să fie relaxată, dar Victoria putu observa o tresărire în colțul ochiului stâng care îl dădea de gol. Acest lucru o încurajă.

– Vă mulțumesc pentru grija pe care mi-o purtați, dar mă simt obligată să vă spun că nu-mi amintesc să vă fi numit secretarul meu personal, Sir John. Iar acum, de vreme ce, așa cum spuneți, am o mulțime de treburi administrative de rezolvat, aveți permisiunea mea să vă retrageți.

Conroy tresări. Victoria îi văzu mâna mișcându-se, ca și când ar fi fost gata s-o lovească, dar, deși știa că ar fi fost perfect capabil s-o facă, rămase fermă pe poziție. Îl țintui cu privirea și își încleștă mâinile pentru ca el să nu vadă că îi tremurau.

Conroy o privi intimidant de la înălțimea lui, dar Victoria rămase neclintită. În cele din urmă își înclină capul cu mare grijă. Rămas tot cu fața spre ea, merse cu spatele și ieși din încăpere.

Îndată ce acesta se făcu nevăzut, Victoria respiră cu mare ușurare.

– Cât de urât te-ai purtat cu Sir John, Drina, când el nu este altceva decât prietenul tău, îi spuse ducesa indignată până la lacrimi.

Victoria se întoarse s-o înfrunte pe mama ei.

– Este prietenul tău, nu al meu.

Și Victoria părăsi încăperea în fugă, înainte ca mama ei să-i poată răspunde sau să-i vadă lacrimile care amenințau să izbucnească.

Capitolul 4

William Lamb, al doilea viconte de Melbourne și prim-ministru al Marii Britanii și Irlandei, deschise ochii fără tragere de inimă. Servitorii lui erau instruiți să nu-l trezească decât dacă era vorba de o urgență. Privi fața gravă a majordomului său, apoi îl văzu în spatele lui pe mesagerul regelui. Văzând banderola neagră de pe brațul drept al bărbatului, se ridică imediat.

– Regele?

Mesagerul încuviință din cap și îi înmână comunicatul oficial. Melbourne privi spre majordom.

– Cafea.

Cam după un ceas Melbourne călărea pe Rotten Row[1] îndreptându-se spre palatul Kensington. Ar fi fost mai potrivit să meargă cu trăsura, dar seara trecută mâncase și băuse din belșug, iar călăritul îi făcea bine. Căpătase obiceiul de a adormi în biroul său după a doua sticlă de vin roșu de Bordeaux, lucru care nu prea îl făcea să fie bine dispus a doua zi. Și-ar fi dorit să adoarmă imediat ce punea capul pe pernă, așa cum se întâmpla odinioară, dar trucul nu mai funcționa, îl ocolea la fel ca și fericirea conjugală.

– William! îl strigă o femeie dintr-o trăsură care mergea în sens opus.

Emma Portman stătea într-un cupeu alături de soțul ei care părea, ca întotdeauna, mai degrabă surprins că reușea să stea în fund fără nici un ajutor.

Își înclină capul spre ei, dar de Emma nu puteai scăpa așa ușor.

– Este adevărat că regele a murit?

– Da. Tocmai mă îndreptam spre Kensington să-i sărut mâna noii noastre regine.

Emma își înclină capul.

– Atunci pentru ce ai fața asta abătută, William? În mod sigur oricine este mai bun decât bufonul ăla bătrân, Dumnezeu să-l odihnească.

Lordul Portman își înălță capul și spuse cu sâsâitul lui plângăreț:

– Esste adevărat că regina are capul prea mare pentru trupul ei? Am auzit că de assta o țin închissă la Kensssington.

[1] Alee de călărie în Hyde Park (n.tr.)

– Vorbești prostii, Portman, am văzut-o pe regină și este perfect proporționată. Cred că o să-ți placă, William.

Melbourne clătină din cap.

– Posibil, dar adevărul este că după opt ani de guvernare am obosit, Emma. Mi-ar plăcea mai degrabă să mă consult cu ciorile de la Brocket Hall.

Emma bătu brusc cu evantaiul în partea laterală a trăsurii.

– Ciorile trebuie să mai aștepte. Regina are nevoie de tine, țara are nevoie de tine și trebuie să spun că mie mi-ar plăcea tare mult un loc la curte.

Melbourne nu se putu abține să nu zâmbească. O cunoștea pe Emma de o viață și nu știa să fi dat vreodată greș atunci când își dorea ceva. Numai o femeie cu talentul ei l-ar fi putut plasa pe blegul de soț al ei într-un post ministerial, chiar dacă era numai unul de subsecretar de stat pentru Colonii. Dacă Emma Portman își dorea să se alăture personalului casei regale, atunci nimic n-o putea opri.

– În acest caz, Emma, înțeleg că nu am altă alternativă decât să-mi port povara mai departe.

Își înclină pălăria spre ea și porni mai departe.

Era o plimbare plăcută, iar razele soarelui se reflectau în apele lacului Serpentine când trecu călare peste pod. Pe măsură ce se apropia de grădinile palatului, copacii se îndeseau și își închipui o clipă că era prințul din povestea Frumoasei adormite a lui Perrault care mergea să o trezească pe prințesa care dormise timp de o sută de ani. Bineînțeles că prințesa, pe care trebuia să o considere acum regină, era probabil trează de-a binelea. Știa că ducesa se interesa zilnic de starea de sănătate a regelui; fără îndoială că ea și Conroy se pregătiseră de ani de zile pentru acest moment.

Melbourne se întrebă cum va reuși regina, cu silueta ei mică și fața cu trăsături de păpușă pe care le zărise doar fugar într-unul din saloanele de primire ale răposatului rege, să se descurce cu noile ei îndatoriri. I se păruse atât de tânără. Dar așa cum spusese și Emma, oricine ar fi fost mai bun decât ultimii ocupanți ai tronului.

Deștepții de la clubul Brook[1] îi catalogaseră pe ultimii trei regi drept un imbecil, un depravat și un bufon. Probabil că noua regină era preferabilă răposatului rege, cu înjurăturile lui deșănțate și ochii aceia bulbucați moșteniți de la Casa de Hanovra, care păreau să-i iasă din cap atunci când se enerva tare. Nu, o tânără era o schimbare

[1] Club celebru pentru bărbați din Londra (n.tr.)

plăcută, atât timp cât nu avea nevoie de săruri atunci când i se cerea să facă ceva neplăcut. Melbourne se întrebă dacă nu va fi nevoie să poarte în buzunar și săruri mirositoare pe lângă ceas.

Ajunse la porțile palatului Kensington și observă că vopseaua se cojea de pe ornamentele metalice. Nu avea aerul unui palat, ci mai degrabă al unui loc în care nimicurile familiei regale puteau fi puse la adăpost. Ducesa de Kent locuise acolo de când devenise obscura văduvă nemțoaică a unuia dintre numeroșii fii ai lui George al III-lea. Acum era mama reginei.

Nimeni nu prevăzuse acest lucru. Ducele de Kent fusese unul dintre cei patru duci din familia regală care se descotorosiseră de amantele lor și se grăbiseră să plece în Germania în căutarea unei mirese de neam regesc după moartea la naștere a prințesei Charlotte, singurul nepot legitim al lui George al III-lea. Toate speranțele se puseseră în ducele de Clarence, așa cum i se spunea pe atunci răposatului rege, care îi făcuse la urma urmei zece copii doamnei Jordan. Dar acesta nu se bucurase de același noroc cu sfrijita lui mireasă nemțoaică, Adelaide de Saxa-Meiningen. Cele două fiice ale lor nu trăiseră nici cât să ajungă să fie botezate.

Oricum Kent, al doilea frate pe linie de descendență, își alesese o văduvă care dăduse naștere deja la doi copii. Aceasta era din familia Coburg, cunoscute în general și ca iepele de prăsilă ale Europei. Fiica lor, Alexandrina Victoria, venise pe lume la un an după nuntă, după care urmase moartea rapidă a ducelui din pricina unei răceli. Bineînțeles că la acea vreme nimeni nu se gândise că fetița lui Kent va moșteni tronul, dar cum George al IV-lea nu dădea nici un semn că s-ar recăsători, iar familia Clarence nu reușise să producă un copil care să supraviețuiască, micuța prințesă de Kent fusese crescută în camera copiilor de la Kensington.

Melbourne se întrebă ce fel de educație primise aceasta. Un băiat ar fi avut un preceptor și, bineînțeles, un curs de educație oficială. Dar o fată, cum ar fi trebuit să fie educată o viitoare regină? Melbourne spera că fusese educată astfel încât să se priceapă la mai multe lucruri în afară de acuarele și pian, sau care or mai fi fost considerate aptitudinile indispensabile ale unei doamne de rang înalt.

La intrarea în palat se afla un bărbat. O siluetă înaltă și slabă cu păr negru care nu putea fi decât Sir John Conroy, își spuse Melbourne. Îl întâlnise o dată cu ani în urmă și fusese surprins să constate cât de mult îi displăcea. Avea un aer insolent de care însă lui Melbourne nu-i păsase la vremea respectivă.

În timp ce dădea calul în grija unui servitor, Conroy coborî treptele ca să-l întâmpine cu un zâmbet de bun venit întipărit pe fața lui prelungă.

– Lord Melbourne. Conroy își înclină capul în semn de salut. Aș putea sta puțin de vorbă cu dumneavoastră?

Melbourne înțelese că nu avea scăpare.

– Tocmai mă duceam s-o văd pe regină.

– Da. Despre... regină doresc să vă vorbesc. Bineînțeles că știți că până acum a dus o viață foarte retrasă.

Melbourne observă două pete roșii pe obrajii celuilalt bărbat. În mod evident era într-o stare de oarecare tulburare.

– Nu știu prea multe despre regină pentru că, după cum spuneți, n-a fost văzută prea mult în societate.

– Ca aghiotant al răposatului duce și apoi în calitate de cel mai de încredere sfătuitor al ducesei, am vegheat asupra educației reginei încă de când era o fetiță. Am făcut tot ce mi-a stat în puteri ca s-o pregătesc pentru îndatoririle care îi stăteau în față.

– Fără îndoială, Sir John. Atunci poate că este păcat că nu ați familiarizat-o mai mult cu lumea pe care urmează s-o cârmuiască.

Sir John își înălță capul și îl privi pe Melbourne drept în ochi.

– Regina este foarte tânără și impresionabilă. Ducesa nu a dorit ca ea să fie... tulburată.

Melbourne nu răspunse. Lui i se părea mult mai probabil că ducesa și Conroy o ținuseră pe cea pe care o aveau în grijă în afara atenției publice ca s-o aibă complet sub control. Din păcate pentru ei, regina avea acum optsprezece ani și nu mai era nevoie să fie numit un regent.

– Cred că nu există altcineva mai potrivit decât mine pentru funcția de secretar personal al reginei, continuă Conroy. Nimeni nu-i cunoaște mai bine punctele forte și slăbiciunile.

Melbourne aprobă printr-o înclinare a capului.

– Fără îndoială. Dar cred că asta este decizia reginei și nu a mea.

Sir John zâmbi cu zâmbetul lui lipsit de voioșie.

– Regina nu-și cunoaște întotdeauna cel mai bine interesul, dar sunt sigur că îndrumată puțin de dumneavoastră va face alegerea corectă.

– Sunt sigur că o va face, Sir John. Și acum vă rog să mă scuzați

Înainte ca Sir John să mai poată spune ceva, Melbourne o luase în sus pe trepte și intra în palat.

Capitolul 5

De la fereastra salonului ei, Victoria îl văzu pe Conroy vorbind cu un bărbat înalt care presupuse că era lordul Melbourne. Înțelese că lordul Conroy făcea uz de tot farmecul de care era în stare ca să-l prindă în mrejele lui pe Melbourne. Totuși, datorită faptului că Melbourne stătea cu spatele la ea nu își putu da seama dacă acest lucru avea vreun efect.

Lehzen apăru la ușă. Pe fața ei era întipărită o expresie pe care Victoria n-o prea înțelese.

– Prim-ministrul, lordul Melbourne, este aici, Maiestate.

– Sunt gata să-l primesc.

Lehzen nu se clinti. Victoria o privi surprinsă.

– Nu vreau să-l fac să aștepte, Lehzen.

Baroana încă șovăia, apoi spuse:

– Cred că ar trebui să rămân cu dumneavoastră, ca doamnă de companie.

Victoria izbucni în râs.

– Regina Angliei și prim-ministrul ei nu au nevoie de o doamnă de companie atunci când se întâlnesc, Lehzen. O să-l primesc singură, așa cum am de gând să fac cu toți miniștrii mei. Acum te rog să te duci și să-l aduci aici.

Lehzen nu cedă.

– Drina... Maiestate, am încercat dintotdeauna să vă protejez de aceste lucruri, dar chiar nu trebuie să vă las singură cu el. Lordul Melbourne... – căută cuvântul potrivit în engleză – nu este un bărbat respectabil. Soția lui, Lady Caroline, a fugit cu lordul Byron, iar el a avut relații cu numeroase femei. Chiar anul trecut a fost chemat la tribunal și a fost acuzat de adulter cu o oarecare doamnă Norton. Trebuie să fiți protejată.

Victoria, care habar nu avea că prim-ministrul avea o astfel de reputație, își dădu seama că era mai mult intrigată decât alarmată.

– Ce înseamnă adulter?

Baroana ezită.

– Este o... întâlnire imorală, Maiestate. Din acest motiv nu ar trebui să fiți singură cu el.

Fața lui Lehzen părea atât de zdrobită de îngrijorare încât Victoria și-ar fi dorit să întindă mâinile și să netezească cutele de pe fruntea ei. Dar ideea că ar fi fost oarecum în pericol era absurdă. Exista un singur bărbat de care îi era frică, iar acela nu era lordul Melbourne. Lucrul care o îngrijora în acest moment nu era reputația prim-ministrului, ci cât de apropiat era acesta cu Conroy. Despre ce discutaseră afară?

– Nu-ți face griji, Lehzen, o să fiu în deplină siguranță. Și dacă face ceva necuviincios sunt sigură că Dash o să intervină, spuse ea privind în jos către cockerul ei.

Lehzen înclină din cap și se retrase.

Victoria se privi în oglindă. Și-ar fi dorit să nu pară chiar atât de tânără. Deși avea părul ridicat, cocul de la spate nu făcea decât să accentueze faptul că avea o față atât de mică, iar rochia neagră o făcea să pară palidă. Se ciupi de obraji.

– Vicontele Melbourne, anunță lacheul.

Prima impresie a Victoriei fu aceea a unui bărbat care părea plăcut impresionat să o vadă. Era înalt, cu părul înspicat cu fire argintii și probabil că era cam de aceeași vârstă cu Conroy, dar expresia ochilor lui verzi îl făcea să pară mult mai tânăr.

Melbourne îngenunche și îi sărută mâna întinsă.

– Maiestatea Voastră, dați-mi voie să vă transmit condoleanțele mele pentru moartea unchiului dumneavoastră, regele.

Victoria încuviință printr-un gest din cap.

– Bietul meu unchi, regele, a fost întotdeauna bun cu mine. Chiar dacă avea niște idei bizare în privința celui cu care ar fi trebuit să mă mărit.

În mod evident sărurile mirositoare nu erau necesare, își spuse Melbourne în gând.

– Într-adevăr, doamnă? Cred că preferatul lui era prințul de Orania.

– Un prinț cu un cap cât un dovleac.

Buzele lui Melbourne tresăriră.

– Văd că aveți o privire ageră în privința detaliilor, doamnă.

Victoria îl privi tăios, făcea oare glume pe seama ei?

Melbourne aruncă o privire de jur împrejur prin încăpere și observă tabloul ducelui de Kent în picioare lângă un tun neverosimil de mare. Nu-l cunoscuse niciodată pe duce, dar cunoștea bine poveștile despre pedepsele crude pe care le aplica soldaților lui. Spera ca femeiușca din fața lui să nu fi moștenit pasiunea tatălui ei pentru

disciplină. Își îndepărtă repede privirea de la tablou și văzu o păpușă care purta o coroană din beteală jumulită stând pe un scaun în miniatură. Aruncă o privire spre regină.

– Ce păpușă fermecătoare! Are vreun nume?

Victoria clătină din cap.

– E nr. 123. Mama mi-a dat-o la a unsprezecea aniversare.

– Împreună cu coroana?

– Nu, asta a venit mai târziu. Eu am făcut-o în ziua în care am înțeles că, în cazul în care trăiam, voi fi regină.

– Și când s-a întâmplat acest lucru, doamnă?

– La treisprezece ani. Făceam o lecție cu Lehzen și mi-a arătat arborele genealogic al familiei mele. L-am privit mult timp și atunci am înțeles că eu urmam la tron.

Vocea era lucrul care te impresiona cel mai mult la ea, își spuse Melbourne, plăcută și relaxată, fără nici o urmă de stridență în ea. O fi fost ea mică și nu foarte frumoasă, dar vocea ei era fără nici un dubiu regală.

– Și a fost un mare șoc, doamnă?

Îl privi și ea foarte sobră.

– M-am gândit atunci la coroana unchiului meu care ar fi fost prea mare pentru mine, asta-i tot ce-mi amintesc.

Melbourne se simți tulburat. Îi vorbise ca unui copil, dar văzând-o cum își înclina capul și cum îi scânteiau ochii de un albastru-deschis, înțelese că o subestimase.

Privind afară pe fereastră, regina îl întrebă:

– Îl cunoașteți pe Sir John Conroy?

Melbourne îi auzi încordarea din voce și văzu postura provocatoare a umerilor.

– Bineînțeles că l-am cunoscut, Maiestate, dar nu suntem mai mult decât simple cunoștințe. Cred că și-ar dori să fie secretarul vostru personal.

Victoria se întoarse spre el, cu fața ei mică roșie de indignare.

– Acest lucru iese din discuție. Vrea să mă conducă așa cum o conduce pe mama.

Melbourne ezită; începea să înțeleagă ce fel de educație primise regina.

– Atunci trebuie să luați pe altcineva.

Victoria aprobă din cap, ușurată; acest bărbat chiar părea să asculte ce-i spunea, în loc să-i spună ce să facă. Melbourne continuă:

– Dacă-mi permiteți să vă fac o sugestie, poate că pe moment aș putea îndeplini eu această funcție. Văd că au început deja să sosească cutiile și mă tem că treburile administrative ale guvernării nu așteaptă. Îmi închipui că probabil par aproape copleșitoare când ai atât de puțină experiență, dar vă asigur că având parte de puțină îndrumare le veți stăpâni în curând pe toate.

La auzul cuvântului îndrumare, Victoria începu să tremure de indignare. Aproape că fusese înșelată de purtarea lui lipsită de formalism, dar era evident că voia s-o țină sub control exact la fel cum procedase și Conroy. Își înălță bărbia și adoptă o poziție cât putu de dreaptă.

– Mulțumesc, Lord Melbourne, dar cred că mă descurc.

Melbourne se înclină.

– Nu vă mai reții, doamnă. Vă reamintesc numai că mâine are loc întrunirea Consiliului de Coroană, și se obișnuiește ca monarhul să spună câteva cuvinte la începutul întrunirii.

– Sunt perfect conștientă de îndatoririle mele, Lord Melbourne.

Spre surprinderea ei, Melbourne păru să zâmbească.

– Sunt încântat să aud acest lucru, Maiestate. Bună ziua, spuse făcând o plecăciune și ieșind din încăpere, cu acel zâmbet încă pe buze.

Victoria simți că i se înmoaie genunchii și se așeză aproape imediat. Remarca lui Melbourne referitoare la discursul din Consiliului de Coroană venise ca un șoc. Știa că una dintre îndatoririle ei constituționale era să prezideze Consiliul de Coroană, dar nu-și dăduse seama că trebuia să rostească un discurs oficial.

Erau atât de multe lucruri pe care nu le știa. Lehzen făcuse tot ce îi stătuse în putere, dar cu greu te-ai fi putut aștepta ca o guvernantă germană să fie capabilă să o educe pe viitoarea regină a Angliei în privința responsabilităților ei constituționale. Victoria ar fi trebuit să aibă alți profesori, dar Conroy o convinsese pe mama ei că oricine din afara familiei ar putea exercita o influență prea mare asupra ei – influență pe care voia să o rezerve pentru el. Dar n-o să ceară ajutor tocmai acum. Oricât de greu i-ar fi fost, trebuia să facă acest lucru singură.

Prin fereastra încăperii se auzi sunetul clopotului care anunța trecătorilor moartea regelui. Se ridică și merse la fereastră. Un mic grup de oameni se adunase lângă porți, care erau păzite acum de soldați din Regimentele de Gardă, așa cum prevedea noua ei poziție. O fetiță care se ținea de fustele mamei avea o păpușă cam ca nr. 123.

Victoria fu cuprinsă de un impuls subit să fugă afară și să-i arate fetiței propria păpușă ca să-i facă fețișoara serioasă să se lumineze de surprindere și plăcere. Dar nu se mișcă. O regină, știa și ea, nu putea acționa sub imperiul unui impuls.

Capitolul 6

Penge, majordomul, aduse scrisoarea pe o tavă de argint. Victoria își ridică privirea de la biroul ei, unde încercase inutil în ultimele două ore să compună un discurs pentru Consiliul de Coroană.

– Împreună cu complimentele lordului Melbourne, Maiestatea Voastră.

Victoria luă scrisoarea și o puse alături de foaia ei de hârtie. Ajunsese doar până la „Domnilor". Atâta lucru știa și ea că era corect, dar asta îi includea oare și pe arhiepiscop, care era unul dintre consilierii personali, sau pe Sir Robert Peel, care nu era lord? Totul era atât de complicat. Ar fi putut s-o întrebe pe Lehzen, dar bănuia că aceasta nu cunoștea răspunsul. Conroy ar fi știut, bineînțeles, dar mai degrabă ar fi făcut o greșeală în public decât să-i ceară ajutorul.

Luă scrisoarea de la Melbourne și îi rupse sigiliul. Mai era un document împreună cu scrisoarea.

Maiestatea Voastră,

Ieri mi-a trecut prin minte că este posibil să nu fiți încă familiarizată cu tot protocolul legat de Consiliul de Coroană. V-ar fi imposibil să prevedeți toate practicile unui organism cu care nu ați avut niciodată plăcerea, cuvânt pe care îl folosesc cu o oarecare ezitare, de a lua contact. De aceea, mi-am luat marea, dar sper că de asemenea și bine-venita, libertate de a creiona un discurs pentru dumneavoastră. Nu-mi permit să vă sugerez ce anume să spuneți, ci numai să vă indic cea mai adecvată formă în care să vă adresați. Nu trebuie să vă reamintesc că ducele de Cumberland, care va fi curând regele Hanovrei, va fi și el prezent și după cum știți este obsedat de protocol.

Cu sinceritate al dumneavoastră servitor credincios etc. etc.

Melbourne

Luă documentul care venise împreună cu scrisoarea. Așa cum îi spusese, era ciorna unui discurs care ilustra forma în care trebuia să se adreseze consiliului. „Domnilor îndrumători spirituali și în probleme lumești" părea să fie adresarea corectă, dar era numai o sugestie din partea lui în legătură cu ce ar putea să spună

O aluzie la calitățile unchiului dumneavoastră, răposatul rege, ar fi ceva ce s-ar potrivi în mod obișnuit aici. În caz că aveți dificultăți să găsiți vreuna, vă sugerez să menționați punctualitatea lui excepțională. Poate că regele n-a avut niciodată vreo idee rațională, dar a fost întotdeauna prompt.

Tonul lui Melbourne era mai degrabă lipsit de respect față de unchiul ei, dar Victoria nu se putu abține să nu zâmbească. Regele William fusese într-adevăr obsedat de punctualitate. La Windsor, activitatea lui favorită era să meargă prin tot castelul cu omul care întorcea ceasurile, cu fața lui rotundă strălucind de plăcere atunci când toate băteau ora exactă la unison.

Aproape terminase de copiat discursul atunci când Lehzen intră aducând o cutie lungă.

– Lordul șambelan v-a trimis-o, Maiestate.

Victoria deschise cutia și văzu forma de stea a Ordinului Jartierei pe panglica lui albastră. Cavalerii Jartierei, cel mai vechi ordin cavaleresc din Europa, purtau o jartieră adevărată pe piciorul stâng, dar pentru o femeie acest lucru nu era posibil.

Își înclină capul când Lehzen îi trecu eșarfa peste cap. I se păru ciudat să și-l pună fără nici o ceremonie; în mod normal moștenitorul tronului ar fi trebuit să fie făcut Cavaler al Jartierei de către predecesorul lui. Bineînțeles că în cazul ei, faptul că era femeie făcea imposibil acest lucru. Dar acum era Suverană a Jartierei și numai ea putea conferi altora această distincție.

Se duse la oglindă și încercă să-și ajusteze eșarfa. Ordinul, o stea decorată cu pietre prețioase cu inscripția *Honi soit qui mal y pense*[1], stătea atârnat destul de nepotrivit pe pieptul ei prins în corset.

Victoria întâlni privirea lui Lehzen în oglindă.

– Baroană, cred că n-a fost făcut să fie purtat de o femeie.

Lehzen își îngădui un zâmbet ușor.

– Într-adevăr, Maiestate. Îmi dați voie?

[1] Să-i fie rușine celui care are gânduri necurate (n.tr.)

Înaintă și încercă să ajusteze eșarfa astfel încât broșa să stea lipită de talie. Dar aceasta era prea mare ca să stea cum se cuvine – fie stătea atârnată caraghios pe pieptul ei, fie o înghiontea în talie.

Victoria o dădu jos și se întoarse la scrisoarea lui Melbourne. Observase că pe cealaltă parte avea un post-scriptum.

Ca suverană, veți purta bineînțeles Ordinul Jartierei. Este ceva mai degrabă stânjenitor, așa că dați-mi voie să vă sugerez să urmați exemplul predecesoarei dumneavoastră, regina Anne, și să-l purtați pe brațul drept. Este important să vă simțiți confortabil, așa cum sunt sigur că veți fi de acord.

– Cred că o să-l port pe brațul drept, Lehzen. Eu nu sunt bărbat și nu am nici un motiv să mă îmbrac ca ei.

Capitolul 7

„O să fie înghesuială mare", își spuse Melbourne, în timp ce îi privea pe membrii Consiliului de Coroană cum se bulucesc în salonul roșu de la palatul Kensington. Văzu silueta înaltă, cu nas acvilin a ducelui de Wellington și pe tovarășul lui îndesat Robert Peel, conducătorul conservatorilor din Camera Comunelor, împingându-se cu arhiepiscopul de Canterbury pentru a-și face loc. Numai ducele de Cumberland putea să-i facă pe membrii Consiliului să se dea la o parte pentru a-i face loc. În această dimineață, cicatricea de pe obrazul drept al ducelui părea surprinzător de lividă, iritat fiind probabil de dezamăgirea care în mod sigur îl măcina. Cumberland era nemulțumit de legea succesiunii care o așezase pe nepoata lui de optsprezece ani pe tron în locul lui, Melbourne nu avea nici o îndoială în această privință. Hanovra, un loc plictisitor după cum spunea toată lumea, nu prea reprezenta un premiu de consolare.

Se întrebă dacă regina se va folosi de discursul creionat de el. În timpul întrevederii lor fusese atât de vehementă în privința faptului că nu avea nevoie de ajutor, dar în drum spre casă hotărâse că, chiar dacă ea nu-i ceruse ajutorul, era totuși de datoria lui să i-l ofere. Spiritul ei avea ceva admirabil; nu se așteptase să fie atât de deosebită.

Această trăsătură aproape palpabilă îi reamintise de răposata lui soție, Caro. Și ea avea tot optsprezece ani când o văzuse prima oară.

Murmurele din jurul lui se întețiră, iar mormăielile de automulțumire fură înlocuite de șușoteli nerăbdătoare. Melbourne se întoarse și văzu cum lacheii deschid ușile din celălalt capăt al salonului. Acolo, în cadrul ușii, se vedea silueta micuță a reginei. Încăperea fu inundată de o exclamație colectivă de surpriză. Chiar dacă toți cei prezenți ajunseseră să-l cunoască pe noul monarh, totuși era cumva neobișnuit să vadă o femeie, și încă una atât de tânără și de subțire, în locul ocupat până atunci de o succesiune de bărbați în vârstă și din ce în ce mai corpolenți.

Victoria auzi exclamația de surprindere și își băgă mâna în buzunarul fustei pentru a verifica dacă foaia cu discursul mai era încă acolo. Privind marea de fețe, își dădu seama că nu mai fusese niciodată într-o încăpere cu atâția bărbați. Era destul de ciudat, dar presupuse că trebuia să se obișnuiască cu acest lucru. Și totuși se simțea ca și când s-ar fi plimbat printr-o pădure plină de copaci cu trunchiurile negre și frunze argintii.

Merse încet către micul podium care fusese pregătit pentru ea. Nu era prea înalt, dar cel puțin o va ridica la nivelul ochilor celorlalți oameni din încăpere.

Victoria privi de jur împrejur de pe podium. Pe majoritatea celor prezenți nu-i cunoștea, dar recunoscu fața posomorâtă a arhiepiscopului, apoi rânjetul schimonosit al unchiului ei. Își coborî repede privirea către podea.

După ce trase adânc aer în piept, Victoria scoase foaia cu discursul din buzunar și începu să citească.

– Domnilor îndrumători spirituali și în probleme lumești, sunt deosebit de onorată să mă aflu în fața dumneavoastră...

– Vorbiți mai tare, Maiestate, nu vă pot auzi.

Unchiul ei Cumberland își ținea o mână la ureche mimând surzenia. Privindu-i fața malițioasă, Victoria simți cum i se strânge stomacul. Încercă să vorbească din nou și descoperi că nu putea scoate nici un sunet, dar înghiți nodul din gât și închise ochii. Când îi deschise, își ridică privirea și îl văzu pe lordul Melbourne făcându-i un mic semn de aprobare și încurajare din cap, ca și când i-ar fi spus: „Continuă".

Victoria privi din nou foaia de hârtie din fața ei – cunoștea discursul pe dinafară, dar se simțea mai în siguranță dacă ținea ceva în mână – și continuă:

– Știu că unii vor spune că faptul că sunt femeie mă face nepotrivită pentru îndatoririle care îmi stau înainte, dar mă aflu aici, în fața dumneavoastră, pentru a vă spune că-mi voi pune viața în slujba patriei.

Îi aruncă o privire lui Melbourne, care zâmbi recunoscând cuvintele pe care el i le scrisese. Încurajată de acel zâmbet, continuă și simți cum atmosfera din încăpere nu mai era nedumerită și agitată, ci se mai îmblânzise oarecum; păreau de fapt că începuseră să asculte ce le spunea.

– Iar Dumnezeu să fie milostiv cu mine și cu poporul meu.

Când termină, Victoria se așeză pe tronul improvizat, care era de fapt un fotoliu mai degrabă inconfortabil din apartamentele mamei sale. Consilierii tronului se așezară la rând pentru a veni în fața ei să-i jure credință.

Spre ușurarea ei primul fu Melbourne și când acesta făcu o plecăciune protocolară, îi șopti:

– Vă mulțumesc pentru scrisoare, Lord Melbourne.

El își ridică privirea, iar ea își spuse că era deosebit de arătos pentru un bărbat suficient de vârstnic ca să-i fie tată.

– Mă bucur că v-a fost de folos, doamnă.

Plecă, dar rămase în spatele ei, iar în locul lui veni un bărbat în vârstă cu o pată stacojie pe față pe care nu îl mai văzuse niciodată. Se lăsă într-un genunchi și îi sărută mâna cu un entuziasm mai degrabă neplăcut. Se aștepta ca el să plece, dar rămase acolo, clătinându-se ușor din pricina efortului de a sta în această poziție neobișnuită și incomodă.

Victoria se întrebă de ce nu se ridică, iar apoi își dădu seama spre consternarea ei că aștepta să fie salutat pe nume. În mod evident se considera un personaj suficient de important ca să fie recunoscut personal de noua suverană. Murmurul din încăpere deveni mai puternic. Victoria simți cum îi năvălește sângele în obraji; nu-l putea întreba pur și simplu pe bărbat cine este, lucru care ar fi fost mai mult decât o insultă. Apoi, spre surprinderea și marea ei ușurare, auzi o voce care îi șopti la ureche:

– Vicontele Falkland, doamnă.

– Viconte Falkland, spuse ea, și în sfârșit bărbatul se ridică împleticindu-se și se retrase alături de ceilalți.

Victoria privi spre Melbourne, care se afla acum alături de ea. Din fericire, el îi înțelesese dilema. Era de neconceput să dea greș atât de evident de la prima ei apariție publică.

Consilierii continuară să treacă prin fața ei și să-i sărute mâna, iar Melbourne se înclina și îi șoptea la ureche numele lor atunci când era evident că ea nu-și amintea. Se întrebă cum reușise unchiul ei William un astfel de tur de forță în materie de memorie, el care de-abia își putea aminti numele propriei soții. Își spuse că poate pentru el n-ar fi fost nici o rușine să uite un nume, dar știa că față de ea nu s-ar fi manifestat aceeași toleranță.

– Cred că acest membru al Consiliului nu are nevoie de nici o prezentare, Maiestate.

Rândul se sfârșise și se trezi față în față cu unchiul Cumberland. La început acesta nu schiță nici un gest pentru a-și ascunde disprețul, apoi cu foarte mare atenție se lăsă într-un genunchi și apucă mâna întinsă ca și când ar fi fost încinsă până la incandescență. Murmură, parcă de-abia reușind să îngaime cuvintele „Maiestatea Voastră".

Victoria își trase mâna și se străduí să-și privească unchiul în ochi.

– Unchiule, trebuie să vă felicit. Când plecați spre noul dumneavoastră regat?

Cumberland făcu un gest de lehamite cu mâna.

– Nu mă grăbesc deloc. Prima mea îndatorire este cea către tronul britanic.

Amenințarea din vocea lui era evidentă. Îl auzi pe Melbourne mișcându-se lângă ea.

– Sunt sigură că oamenilor din Hanovra le va părea rău să audă așa ceva, spuse ea cu toată îndrăzneala de care era capabilă.

Pleoapa vătămată a lui Cumberland nu se închise complet.

– Cred că trebuie să fie pregătiți să aștepte. Sunt atât de multe lucruri de făcut aici.

Victoria se gândea cum să-i dea cea mai bună replică când auzi vocea lui Melbourne din spatele ei, calmă și încurajatoare.

– Mulțimea s-a strâns de azi-dimineață, Maiestate, în ciuda vremii urâte. Cred că acum ar fi timpul să citiți proclamația.

Privind spre Cumberland, Victoria se ridică în picioare.

– Da, așa este. Nu vreau să fac poporul *meu* să aștepte.

Avu satisfacția să-l vadă pe Cumberland retrăgându-și primul privirea.

Mulțimea de consilieri ai Coroanei se dădu la o parte din fața ei, iar ea îl urmă pe Melbourne afară, pe balconul din fața palatului. Când se apropie de fereastră, vuietul mulțimii aproape că o făcu să dea înapoi. Lordul șambelan stătea alături de ea ținând în mână

documentul făcut sul, prin care avea să o proclame regină în fața poporului ei. Melbourne stătea chiar în spatele ei.

În timp ce lordul șambelan se pregătea să facă anunțul oficial, ea se întoarse către Melbourne. Trebuia să se îngrijească de un lucru de maximă importanță, și își spuse că el ar trebui s-o înțeleagă.

– Cred că în proclamație mi se spune Alexandrina Victoria.

– Da, doamnă.

– Totuși nu-mi place numele de Alexandrina. De acum încolo doresc să fiu cunoscută numai sub numele de Victoria.

Melbourne aprobă din cap.

– Victoria, spuse el, rotunjind cuvântul în gură, ca și când l-ar fi gustat pentru prima dată. Regina Victoria, zâmbi el.

Pășind afară pe balcon, Victoria auzi cum zgomotul mulțimii se întețește până când în sfârșit o femeie strigă:

– Dumnezeu s-o aibă în pază pe regină.

Victoria privi peste mulțimea de fețe ridicate spre ea și își flutură mâna către poporul ei.

Capitolul 8

Trăsura o luă pe sub Marble Arch, măreața intrare de ceremonii care ducea la Buckingham House. Deși atunci când fusese construit arcul fusese descris drept un tort de nuntă regal, grație cetii londoneze glazura avea acum o nuanță mai mult gălbuie decât albă.

Victoria mai fusese doar o dată la Buckingham House, când era fetiță. Își amintea că fusese uimită de mărimea gambelor unchiului George, strânse în ciorapii de mătase. O ciupise de obraz suficient de tare ca s-o facă să tresară de durere, dar se revanșase oferindu-i un dulce din cutia de argint de lângă el. Ea acceptase cu recunoștință, pentru că nu exista nimic care să-i placă mai mult, dar fusese umilită de mama ei care îi smulsese bucata de rahat din mână, pretinzând că o să-i strice pofta de mâncare. Regele păruse ofensat, iar Victoria se înfuriase. Mai târziu, ducesa îi spusese că nu trebuie să accepte niciodată nimic de mâncare de la unchii ei, ca să nu fie „dreasă cu ceva". Victoria, care nu înțelesese ce voise să spună mama ei, o întrebase pe Lehzen, dar guvernanta ei ridicase din umeri și spusese că ducesa avea ideile ei.

Când trăsura trecu pe sub arc, Victoria tresări de uimire când văzu fațada clădirii.

– Ce multe ferestre are!

– Așa este, doamnă. Această reședință aproape că l-a falimentat pe unchiul dumneavoastră George, spuse lordul Melbourne.

Celălalt ocupant al trăsurii, baroana Lehzen, nu spuse nimic.

– O să fie atâta lumină după Kensington, spuse Victoria.

– Era așa de întuneric acolo, doamnă?

Victoria îl privi.

– Uneori era greu să vezi lucrurile cu claritate.

Melbourne înclină din cap, înțelegând sensul nerostit al spuselor ei.

Victoria nu prea știuse cum să procedeze în privința problemei legate de mutarea ei de la Kensington. Mama ei fusese uimită de această propunere, nereușind să înțeleagă pentru ce și-ar dori cineva să locuiască în mijlocul orașului, cu toate gazele acelea otrăvitoare, când se puteau bucura de aerul plăcut de la Kensington, care era înconjurat de parcuri. Până la urmă Victoria își exprimase această dorință față de lordul Melbourne, care fusese de acord că un monarh ar fi trebuit să fie văzut de supușii lui în mod regulat și că ar fi fost mult mai aproape de poporul ei la Buckingham House.

Victoria fusese surprinsă în mod plăcut de rapiditatea cu care Melbourne aranjase lucrurile. În săptămâna care trecuse de când devenise regină, descoperise că oamenilor de la curte părea să le facă mai multă plăcere să-i refuze dorințele decât să i le îndeplinească. În ziua precedentă soarele strălucise, dar Victoria de-abia putuse vedea copacii pe ferestrele îmbâcsite de mizerie de la galeria cea lungă. Când își exprimase nemulțumirea față de lordul șambelan, prima reacție a lordului Uxbridge – un bărbat căruia îi creștea păr în urechi și care emana un puternic miros de vin de Madeira în jurul lui – fusese un icnet scurt și puternic. Acesta fusese urmat de un discurs lung și în mare parte de neînțeles despre modul cum se desfășuraseră lucrurile până atunci, din care ea reușise să înțeleagă că el era responsabil de curățarea ferestrelor numai pe *interior*; exteriorul era de competența șefului Grajdurilor Regale sau cam așa ceva. Enervarea evidentă a Victoriei în fața acestui răspuns nu păruse să conteze. Acesta era modul în care se făceau lucrurile și se părea că acesta va fi modul în care se vor face întotdeauna.

Dar lordul Melbourne, cel puțin astăzi, părea să fie un om de cuvânt. În această dimineață el și Victoria avuseseră întrevederea

săptămânală, iar în acea după-amiază urmau să inspecteze Buckingham House.

Fură întâmpinați pe trepte de lordul Uxbridge, al cărui nas părea de două ori mai umflat decât în mod obișnuit.

– Maiestate, sperasem să am un răgaz puțin mai mare. Reședința a fost închisă o vreme, și mă tem că praful s-a cam adunat. Aș putea să vă sugerez să reveniți săptămâna viitoare, ca să fie timp să aranjăm lucrurile așa cum se cuvine?

– Nu mi-e teamă de praf, Lord Uxbridge. Este destul și la Kensington.

Lordul Uxbridge era gata să protesteze când Melbourne i se adresă:

– Uxbridge, sunt surprins că reședința nu este pregătită. Au fost concediați servitorii?

– Mi-e teamă că atunci când o casă nu este folosită în mod regulat, se pierde o parte din atenția pentru detalii.

Melbourne râse.

– Vrei să spui, Uxbridge, că servitorii de aici sunt niște pierde-vară care mănâncă și beau pe cheltuiala Maiestății Sale și nu fac nimic. O situație care a luat amploare chiar dacă intendenta de aici este, așa cred, o anume prietenă a dumitale?

Victoria observă cum fața lordului șambelan, deja îmbujorată, se umflă de atâta emoție, iar nasul lui părea să fie chiar gata să explodeze. Nu înțelese pe deplin motivul pentru care faptul că Melbourne amintise de intendentă îl adusese într-o stare apropiată de apoplexie, dar se bucură să îl vadă că se întoarce și gesticulează către lachei – ale căror peruci observase că erau destul de sordide – să le deschidă ușile.

Victoria păși în holul de la intrare, privi spre cornișele aurite de pe tavanul înalt și se simți complet copleșită de emoție. Deși toate mobilele erau acoperite cu huse de praf, încăperile i se păreau mult mai pline de măreție decât apartamentele ei de la Kensington.

Străbătură coridorul lung cu lacheii alergând înaintea lor ca să scoată husele. Încăperea părea să înflorească în fața lor în timp ce erau dezvelite fotoliile aurite, măsuțele de malahit și sfeșnicele de marmură.

Ajunseră la un rând de uși duble, care se deschiseră spre un spațiu vast colorat în roșu, alb și auriu. În capătul lui, pe un podium roșu, se afla tronul, tapisat cu catifea roșie și cu monograma unchiului ei GR brodată cu fir auriu pe draperiile de lângă el.

Victoria șovăi timp de o clipă, apoi traversă încăperea și se așeză pe tron. În timp ce își căuta o poziție mai bună, de pe perne se stârni un nor de praf.

– Uxbridge, îmi vine greu să accept că regina pare să stea pe un tron prăfuit.

Vocea lordului Melbourne era relaxată ca întotdeauna, dar nimeni nu ar fi pus la îndoială dezaprobarea care răzbătea din ea. Umerii celuilalt bărbat se pleoștiseră, iar toată făloșenia lui de mai devreme dispăruse.

Victoria își dădu seama că tronul era confortabil, dar picioarele ei nu atingeau podeaua. Melbourne o privi și spuse:

– Maiestate, cred că înainte de a ține prima primire oficială, trebuie să vă găsim un tron care vi se potrivește.

Ea își privi picioarele care atârnau în aer.

– Este greu să fii plin de demnitate atunci când picioarele îți atârnă la cincisprezece centimetri de pământ, ăsta e adevărul.

Își ridică privirea și îl văzu pe Melbourne uitându-se la ea.

– Așa este, doamnă, și cred că și monograma trebuie schimbată.

Victoria râse.

– Da, cred că aveți dreptate.

Lehzen tuși.

– Maiestate, poate că ar trebui să vedem apartamentele dumneavoastră personale. Lord Uxbridge, ne conduceți acolo?

Lehzen făcu semn cu capul către lordul șambelan.

În vocea ei era o duritate care o făcu pe Victoria să-și privească guvernanta. Pe obrajii lui Lehzen erau două pete roșii. Își reaminti avertismentul guvernantei în privința lui Melbourne; doar nu mai credea că acesta nu era o companie potrivită? Dar după aceea o văzu pe Lehzen privindu-l pe Melbourne și își dădu seama că guvernanta ei era geloasă. Baroana era obișnuită să o aibă pe Victoria numai pentru ea.

Îl urmară pe lordul Uxbridge printr-o galerie cu picturi luminată printr-un luminator din sticlă. Melbourne se opri în fața unui tablou care reprezenta o femeie cu un câine mic în brațe.

– Unchiul dumneavoastră avea bun gust, chiar dacă era lipsit de rațiune.

– Este posibil așa ceva, Lord Melbourne?

– Foarte probabil, doamnă. Din experiența mea, un simț desăvârșit pentru aprecierea lucrurilor frumoase din viață poate merge mână în mână cu cea mai teribilă nebunie. Niciodată unchiul

dumneavoastră n-a cumpărat un tablou prost și nu s-a îndrăgostit de o femeie plictisitoare, dar n-a avut nici un dram de rațiune.

– Înțeleg, spuse Victoria.

– A lăsat însă în urmă niște clădiri foarte frumoase. Pavilionul de la Brighton este cu totul remarcabil și a transformat acest loc într-unul potrivit pentru un rege. Poate că e o moștenire suficientă pe care o lasă. Dumnezeu știe dacă mai există și altceva.

– Lord Melbourne, sper că atunci când voi muri, oamenii să nu vorbească despre mine cu atât de puțin respect.

– Sunteți șocată de *lezmajestatea* mea, doamnă. Și poate că aveți dreptate, dar vă socotesc o persoană care știe să aprecieze franchețea.

– Este ceva ce fără îndoială voi învăța să apreciez.

Lordul Uxbridge își drese glasul și le arătă un rând de uși duble.

– Acesta este drumul spre apartamentele personale, Maiestate.

Apartamentele personale erau la fel de splendide ca și restul palatului. Fiecare suprafață era aurită, iar încăperile erau concepute ca să arate și mai mari datorită abundenței oglinzilor. Numai dormitorul, cu patul cu baldachin cu draperii roșii, nu avea nici o oglindă în care să te privești.

– Cred că aceste apartamente, cu câteva modificări, ar putea fi potrivite pentru Maiestatea Voastră, spuse lordul Uxbridge.

Melbourne privi împrejur ridicând dintr-o sprânceană.

– S-ar putea să doriți să schimbați mobila cu ceva mai feminin.

– Mă întreb de ce într-un loc cu atâtea oglinzi nu este nici una în dormitor? În mod sigur unchiul meu probabil că nu dorea să vadă cum arată înainte de a apărea în lume, spuse Victoria.

Lordul șambelan privi spre Melbourne, care făcu o grimasă vagă, apoi spuse:

– Cu riscul de a jigni încă o dată memoria răposatului rege, bănuiesc că la vremea în care a locuit aici nu era deloc mulțumit de felul în care arăta, doamnă. În tinerețe fusese foarte admirat pentru silueta lui, dar mă tem că pe măsură ce trecea timpul a devenit mult prea pasionat de plăcerile gastronomice și în consecință linia taliei lui a avut de suferit. Într-adevăr, din cauza corpolenței, către sfârșitul vieții îi era imposibil să meargă fără să fie ajutat. Cred că această încăpere era un loc unde se putea retrage fără să i se reamintească de imaginea lui dizgrațioasă ori de câte ori întorcea capul.

– Se pare că vă este milă de el.

– Nu pot să neg acest lucru. Poate că o fi fost nechibzuit, dar viața lui nu a fost una fericită.

Victoria privi împrejur prin încăperea vastă.

– Cred că o să-mi fie greu să dorm aici complet singură. Lehzen, trebuie să te am aproape de mine.

Lehzen zâmbi oarecum ușurată, iar Victoria se întoarse spre Uxbridge.

– Există pe undeva vreo cameră potrivită pentru baroană?

– Da, doamnă. Există un dormitor chiar aici, pe ușa aceasta de legătură.

Mica anticameră era decorată cu panouri chinezești din mătase pictată și avea un pat delicat din imitație de lemn de bambus.

– Dar această încăpere e fermecătoare! Mult mai intimă decât cealaltă cameră. Mă întreb cine a dormit aici.

Lehzen scoase unul din acele sunete ale ei, iar Victoria îi văzu pe Melbourne și Uxbridge schimbând priviri între ei.

– E vreun mister aici, Lord Uxbridge?

Uxbridge privi în jos. Urmă o tăcere după care Melbourne spuse:

– Cred că această încăpere aparținea doamnei Fitzherbert, soția răposatului dumneavoastră unchi.

– Soției lui? Dar credeam că s-a însurat cu o prințesă germană.

– Caroline de Brunswick s-a căsătorit într-adevăr cu regele, dar înainte de asta, doamnă, s-a însurat cu o anume Maria Fitzherbert.

Victoria era nedumerită.

– Nu înțeleg. Doamna Fitzherbert a murit?

– Nu, Maiestate.

– Așadar unchiul meu a fost căsătorit cu două femei deodată? Asta nu se numește bigamie? Credeam că este un delict.

Victoria era șocată; mama ei îi spusese întotdeauna că unchii ei erau niște nemernici, dar ea bănuise că mama exagera ca de obicei.

– Într-adevăr, așa este, doamnă, dar regulile sunt puțin diferite dacă ești prinț cu sânge regesc. Prințul de Wales, cum era el atunci, s-a căsătorit religios cu doamna Fitzherbert, dar pentru că nu a avut consimțământul tatălui său, căsătoria a fost ilegală. Prințul și doamna știau amândoi acest lucru, dar cum doamna Fitzherbert era catolică, a fost cât se poate de hotărâtă să obțină încuviințarea bisericii înainte de a-și pierde virtutea.

Lehzen tuși tare.

– Maiestate, cred că trebuie să ne întoarcem la Kensington. Armurierul trebuie să sosească în această după-amiază.

Victoria se întoarse spre Melbourne.

– Vă mulțumesc că mi-ați explicat anumite lucruri, Lord Melbourne. Îmi dau seama că nu știu atât de multe. Nici chiar despre familia mea.

– Toate familiile au secretele lor, doamnă. Dar mă bucur că v-am putut fi de folos.

Victoria porni spre ușă.

– Poate că Maiestatea Voastră ar dori să vadă și camerele ducesei înainte de a pleca, spuse lordul Uxbridge.

Victoria se opri.

– Oh, nu sunt sigură că este necesar. Cred că ducesa stă destul de confortabil la Kensington. Mi se pare păcat să o deranjăm.

Melbourne, care până atunci se uitase pe fereastră, se întoarse să o privească.

– Iertați-mă, Maiestatea Voastră, dar cred că ar fi o greșeală dacă ducesa ar rămâne la Kensington.

– O greșeală, Lord Melbourne? Asta nu e cumva o problemă care ne privește exclusiv pe mine și pe mama mea?

Era posibil ca Melbourne să se fi înțeles de fapt cu mama ei?

Melbourne veni spre ea și îi vorbi încet, astfel încât Lehzen și Uxbridge să nu poată auzi:

– Nu intenționez să mă amestec într-o problemă de familie, doamnă. Dar trebuie să vă spun că, dacă dumneavoastră, o fată nemăritată de optsprezece ani, ați trăi separat de mama dumneavoastră, acest lucru ar stârni comentarii nefavorabile. Unchii dumneavoastră nu au fost niște modele de virtute, dar cred, doamnă, că nu doriți ca poporul să creadă că și dumneavoastră călcați pe urmele lor.

– Dar nu am nimic în comun cu unchii mei, ripostă Victoria. Nu am nici o intenție să mă comport imoral.

– Mă bucur să aud acest lucru, doamnă. Dar dacă o lăsați pe mama dumneavoastră la Kensington, se vor isca discuții neplăcute, iar asta ar fi jenant chiar la începutul Domniei Voastre.

– Înțeleg.

Victoria își strânse buzele. În adâncul inimii știa că Melbourne avea dreptate, dar acest lucru nu o făcea mai puțin furioasă.

– V-ați supărat pe mine pentru că v-am spus acest lucru, Maiestatea Voastră, dar simt că este de datoria mea. Bineînțeles că aveți toată libertatea să nu țineți cont de ceea ce v-am spus. Melbourne îi zâmbi. Nu mă voi simți jignit. Știu foarte bine că este mult mai ușor să dai sfaturi decât să primești.

Victoria rămase tăcută o vreme.

– Poate că ar fi... nepotrivit ca mama să fie atât de departe la Kensington. Uneori ar trebui să o întreb anumite lucruri și ar fi obositor să trimit mesageri tot timpul.

Lordul Uxbridge le prezentă o suită de încăperi lipite de apartamentele reginei. Victoria se plimbă prin ele și apoi se întoarse spre lordul Uxbridge.

– Aceste încăperi sunt foarte potrivite, dar mă tem că sunt în locul nepotrivit.

– Locul nepotrivit, doamnă?

– Da. Nu sunt mulțumită de amplasamentul lor.

Uxbridge părea nedumerit. Melbourne își drese glasul.

– Sunt sigur că există un apartament similar în aripa de nord, Uxbridge.

– Da, așa este, dar nu există o cale de acces comodă la apartamentele Maiestății Voastre, pentru că singura comunicare este prin aripa centrală.

– Oh, asta îmi convine de minune. Mama nu va dori să fie deranjată de toate venirile și plecările mele, nu sunteți de acord cu asta, Lord Melbourne?

– Foarte amabil din partea Maiestății Voastre.

– Ei bine, cum am aranjat totul, aș dori să mă mut aici fără întârziere.

Uxbridge se trase de unul din nasturii vestei.

– Atunci când spuneți fără întârziere, doamnă, bineînțeles că vă dați seama că o să fie nevoie de ceva timp ca să aranjăm lucrurile așa cum doriți.

– Prea bine. Pot aștepta până luni.

– Luni, doamnă? Dar sunt doar patru zile! Mă tem că este absolut imposibil.

– Imposibil, Uxbridge? spuse Victoria cu cel mai regal ton.

Nasturele de la vesta lui Uxbridge ceda până la urmă sub degetele lui. Îi sări din mână, traversă încăperea și aterizâ cu un mic zăngănit pe podea, la picioarele lui Melbourne.

Melbourne îl luă de jos și i-l înapoie proprietarului.

– Uxbridge, sunt sigur că dacă analizezi situația mai atent vei descoperi că este perfect posibil ca regina și personalul ei să se mute aici până luni. Și cred că s-ar putea să dorești să faci niște schimbări printre servitori. Un tron prăfuit nu constituie un bun exemplu.

Uxbridge făcu o mișcare cumva între o plecăciune și un gest de acceptare a înfrângerii.

– O să fac aranjamentele necesare, Maiestatea Voastră.

Victoria zâmbi.

– Iar acum aș dori să văd grădinile. Am auzit că sunt sublime.

Porniră pe aleea cu pietriș în direcția lacului, Lehzen și Uxbridge în față, iar regina și Melbourne în urma lor. Victoria se întoarse spre Melbourne.

– Lord Melbourne, pentru ce s-a înroșit Uxbridge atât de tare când ați amintit de intendenta de aici?

– Este amanta lui, doamnă. Și deși își poate îndeplini probabil în cel mai exemplar mod cu putință îndatoririle în această privință, ca intendentă cred că nu este satisfăcătoare.

Victoria rămase tăcută; nimeni nu-i vorbise până atunci atât de deschis despre astfel de lucruri. Știa că ar fi trebuit să fie scandalizată, dar spre surprinderea ei descoperi că se simțea flatată. Mama ei, Conroy, chiar și Lehzen probabil că ar fi încercat să-i ascundă adevărul, dar Melbourne nu credea că este necesar.

– Vorbiți foarte deschis, Lord Melbourne.

– Sper să nu vă ofensez, doamnă. Nu-i vorbesc unei domnișoare cu sensibilități ieșite din comun, ci unei suverane.

Victoria zâmbi.

– Aici nu pot să vă contrazic. Cred că într-adevăr prefer să fie așa. M-am plictisit să fiu tratată ca o domnișoară care n-are nimic în cap.

– Nimeni nu mai poate face acest lucru acum, Maiestatea Voastră.

– Ați fi surprins să aflați că nu este așa, Lord Melbourne. Chiar în această dimineață Sir John Conroy și Flora Hastings au venit la mine în salon neanunțați, cu o listă de doamne pe care le socoteau potrivite să facă parte din personalul meu. Flora Hastings mi-a spus că alesese fete care nu aveau mai mult de înălțimea medie!

– Poate că ideea a fost bună, dar a fost o lipsă aproape totală de tact să amintească acest lucru.

– Ei mă tachinează mereu pentru că sunt mică de înălțime. Cred că, doar pentru că nu m-am dezvoltat în înălțime, nu m-am maturizat nici la minte. Conroy, Lady Flora și chiar mama încă se gândesc la mine ca la un copil, nu ca la o regină. De fapt, nu mă cred capabilă să domnesc.

Melbourne se opri pe aleea de pietriș și se întoarse s-o privească pe Victoria.

– În acest caz, greșesc, doamnă. Este adevărat că nu vă cunosc de mult timp, dar am remarcat la dumneavoastră o demnitate înnăscută care nu poate fi învățată.

– Atunci dumneavoastră nu credeți că sunt prea mică?

– Maiestate, pentru mine sunteți regină din cap până în picioare. Și oricine spune altceva ar trebui trimis direct în Turnul Londrei.

– Oh, mai este permis așa ceva?

– Nu știu dacă Poarta Trădătorilor mai este deschisă, dar sunt sigur că există echivalente moderne.

Victoria râse.

– Cred că mă necăjiți.

– Absolut deloc. Nu fac decât să afirm adevărul, pe care oricine ar fi nebun să-l ignore.

Victoria o văzu pe Lehzen privind-o de pe malul opus al lacului. Din înclinarea plină de reproș a capului guvernantei, Victoria își dădu seama că aceasta se simțea exclusă.

Se întoarse spre Melbourne.

– Lord Melbourne, când ne-am întâlnit prima dată v-ați oferit să-mi fiți secretar personal.

– Iar Maiestatea Voastră mi-a refuzat oferta.

Victoria șovăi, apoi spuse:

– Ați mai dori să ocupați acea funcție? Mi se pare că am nevoie de ceva ajutor și cred că dumneavoastră ați fi cea mai potrivită persoană să mă ajute.

Melbourne făcu o plecăciune ușoară.

– Va fi un privilegiu și o plăcere să vă slujesc atât cât pot, doamnă.

Victoria o văzu pe Lehzen ocolind lacul înapoi spre ei.

– Cred că ne potrivim foarte bine, Lord Melbourne, spuse și tăcu o vreme, apoi zâmbi de propria ei îndrăzneală. Lordul Melbourne îi zâmbi la rândul lui. Un lucru mă nedumerește.

Victoria arătă cu mâna spre pajiștile întinse și impunătoarea fațadă curbă a clădirii.

– Pentru ce i se spune Buckingham House? Mie mi se pare mai mult un palat.

– Ei bine, doamnă, cred că puteți să-i spuneți cum doriți.

Capitolul 9

Victoria o însărcinase pe Lehzen să-i arate mamei sale, ducesa de Kent, noile ei apartamente de la palatul Buckingham. În timp ce Lehzen și ducesa urcau impunătoarea scară dublă, mergând spre stânga către aripa de nord a clădirii, urmate de Lady Flora Hastings și Sir John Conroy, văzură câțiva lachei cărând portretul ducelui de Kent în sus pe celălalt rând de trepte.

Văzându-i, ducesa se opri și se întoarse spre Lehzen.

– Unde duc portretul bietului meu soț? Sper că într-un loc așa cum se cuvine.

– Oh, da, doamnă. Regina a cerut să fie pus în salonul ei.

– Înțeleg.

Continuară să urce treptele până când ajunseră la apartamentul pe care Victoria îl alesese pentru mama ei. Pereții erau decorați cu mătase galbenă, iar mobila fusese făcută de Chippendale din lemn de nuc.

– Regina speră că o să vă placă aceste apartamente, doamnă. După cum vedeți, au o priveliște frumoasă spre grădini și spre lac.

– Camerele sunt acceptabile, să zicem, dar culoarea galbenă nu-mi place, așa cum știe și fiica mea. Lehzen își înclină capul. Unde sunt camerele Drinei, baroană?

– Camerele reginei sunt în aripa de sud, doamnă, lângă Saloanele Oficiale.

Ceva din tonul lui Lehzen o făcu pe ducesă să o privească cu severitate.

– Și dumneata unde dormi, baroană?

– Am o cameră lângă cea a reginei. Lehzen se opri, zâmbi ușor și continuă: Care comunică printr-o ușă. Ducesa se întoarse. Acum vă rog să mă scuzați, doamnă. Trebuie să mă duc să verific cum sunt pregătite apartamentele Maiestății Sale. După cum știți – Lehzen privi spre Sir John Conroy –, m-a însărcinat cu supravegherea personalului.

Lehzen părăsi încăperea fără să mai privească înapoi.

Traversă palatul către cealaltă aripă și o găsi pe Victoria care o aștepta.

– Cum îi plac mamei noile ei apartamente?

– Maiestate, mă gândesc că poate ați dori s-o întrebați personal pe ducesă.

Victoria oftă.

– Foarte bine. Sunt acolo cu toții?

– Dacă vreți să spuneți Sir John Conroy și Lady Flora Hastings, atunci da, erau cu ducesa când am plecat.

– Înțeleg.

Victoria o privi pe Lehzen, care clătină din cap.

– Nu cred, Maiestate, că ducesa va dori prea curând să *mă* revadă.

– Nu văd pentru ce ar avea motive să se plângă. Camerele sunt decorate cât se poate de elegant, nu crezi?

– Da, Maiestate, dar știți că ducesa are gusturi cu totul aparte.

Victoria își ridică fustele cu mâinile, se întoarse și urcă în fugă scara dinspre nord, sărind câte două trepte deodată. Încă simțea un fior minunat pentru că putea să facă exact ceea ce îi plăcea, după toți acei ani îi care trebuise să o aștepte pe Lehzen și să o țină de mână. Când ajunse în capătul scărilor, văzu un lacheu uitându-se uimit la ea și regretă că fusese atât de impulsivă. Se stăpâni imediat.

– Te rog să mă anunți ducesei.

Lacheul încuviință din cap. Victoria își spuse că, dacă trebuia să-și viziteze mama în prezența lui Conroy și a Florei, o să-și facă intrarea ca o regină.

– Maiestatea Sa regina, anunță lacheul.

Victoria intră în încăpere și observă cu coada ochiului cum Conroy își înclină fără tragere de inimă capul, iar Flora Hastings face o reverență exagerată. Mama ei rămase așezată. Victoria îi văzu colțurile gurii lăsate în jos.

– Am venit să văd cum te descurci în noile tale apartamente, mamă.

– Ești atât de bună că ai bătut atâta drum până aici, spuse ducesa privind-o furioasă.

Victoria se duse la fereastră.

– Ce priveliște încântătoare ai! Uite cum se reflectă pavilionul de vară în apa lacului. Grădinile de aici sunt așa de frumoase.

– Ești atât de ușor de mulțumit, Drina.

Sir John își drese glasul.

– Doamnă, cred că acum când curtea s-a instalat aici la Buckingham House...

Victoria îl întrerupse:

– Palatul, Sir John. Palatul Buckingham.

Conroy își înclină capul aproape imperceptibil.

– Acum că v-ați stabilit la palatul Buckingham, este timpul să faceți prima recepție oficială de primire. Bineînțeles că acest lucru va necesita o pregătire atentă, dar deja am început să fac lista cu invitați. Toți ambasadorii, ceilalți membri ai familiei regale, apoi veți dori să invitați politicieni din ambele...

Puțin surprinsă de propria îndrăzneală, Victoria ridică mâna să-l oprească.

– Mulțumesc, Sir John, am făcut deja lista.

– Ați făcut singură lista, doamnă? Credeți că ați procedat înțelept? Protocolul în astfel de ocazii este înșelător.

– Sunt conștientă de acest lucru, Sir John. De aceea l-am rugat pe lordul Melbourne să se ocupe de aceste lucruri. Cred că este destul de experimentat în aceste probleme.

– Da, într-adevăr, dar sunt surprins că el, ca prim-ministru, are timp să se ocupe de astfel de lucruri.

– Cred că lordul Melbourne trebuie să decidă singur asta. S-a oferit să-mi fie secretar particular și l-am acceptat în această funcție.

Conroy își ridică bastonul și Victoria crezu o clipă că era gata să dea cu el de podea. O privire scurtă pe care Lady Flora i-o aruncă păru să-i tempereze acest impuls.

– Înțeleg. Fără îndoială că aveți motivele dumneavoastră, deși cred că nu este înțelept să petreceți atât de mult timp cu prim-ministrul.

Mama Victoriei clătină viguros din cap în semn de aprobare.

– Trebuie să fii imparțială, Drina. Tatăl tău a fost liberal, dar a fost întotdeauna politicos cu conservatorii.

Accentul ei german era întotdeauna mai pronunțat când era agitată.

– Lucru care îmi amintește de problema doamnelor de onoare, doamnă, spuse Conroy. Aceste numiri sunt extrem de importante pentru a da tonul la curte. Veți avea nevoie de cel puțin opt – o responsabilă cu garderoba, cea cu cameristele și apoi o serie de domnișoare de onoare.

Victoria îl privi impasibilă, apoi se întoarse către ușă.

– Chiar trebuie să plec, Sir John. Bună ziua, Lady Flora, mamă.

Ieși din încăpere înainte ca mama ei sau Conroy să mai poată spune ceva, dar când ajunse pe palier auzi pași în urma ei.

– O clipă, doamnă.

Victoria se întoarse și fu abordată de silueta ascuțită a lui Lady Flora, care strângea în mână o foaie de hârtie.

– Maiestatea Voastră, am aici câteva propuneri pentru domnișoarele de onoare, care trebuie să fie întotdeauna nemăritate. Le-am ales pe acelea care sunt discrete și conștiincioase, pentru că tinerele sunt atât de ușuratice.

Arăta de parcă ar fi inclus-o și pe Victoria în această categorie. Flora îi întinse hârtia Victoriei.

– Și dacă mai pot face și altceva ca să vă ajut, doamnă, nu ezitați să mi-o cereți. Baroana, care este nemțoaică, probabil că n-a fost capabilă să vă pregătească pe deplin pentru noile dumneavoastră responsabilități și pentru protocolul de la curte, dar membrii familiei mele au fost la curte de generații.

Victoria știa că pentru a scăpa de Lady Flora trebuia să ia hârtia oferită. O smulse din mâna femeii, își înclină scurt capul și o luă în jos pe scări. Îi făcu doamnei de onoare a ducesei favoarea de a se abține să mototolească și să arunce pe jos hârtia înainte de a ajunge la baza scărilor.

Capitolul 10

În cele trei luni petrecute la palatul Buckingham, Victoria începuse să descopere răspunsul la întrebarea care o nedumerise încă de când era copil: ce făcea o regină toată ziua? În afară de ora petrecută pentru a i se aranja părul și a fi îmbrăcată, își petrecea diminețile examinând documentele din cutiile oficiale împreună cu prim-ministrul. La început fusese copleșită pur și simplu de volumul de documente pe care îl conțineau acestea, dar apoi când Melbourne îi explicase importanța faptului de a păstra tot timpul echilibrul în toate deciziile – un episcop evanghelic trebuia contrabalansat cu un decan mai tradiționalist, de exemplu, iar pentru fiecare soldat profesionist primit în regimentele de gardă trebuia să i se permită unui ofițer de familie nobilă să-și cumpere postul în aceleași regimente – începu să înțeleagă și să fie dornică să umble prin grămezile de documente. Când începu să priceapă mai bine nuanțele, exercițiul zilnic

al puterii începuse să o delecteze; și nimic nu-i plăcea mai mult decât să discute cu prim-ministrul modul în care mergeau lucrurile.

Dar această activitate practică, acest exercițiu de putere, constituia numai o parte din îndatoririle ei. După cum îi amintea tot timpul Melbourne, o regină avea de asemenea îndatorirea de a se arăta în public supușilor ei. În fiecare după-amiază călărea prin Hyde Park, de obicei alături de prim-ministrul ei, iar o dată sau de două ori pe lună făcea o vizită într-o instituție caritabilă precum un azil pentru săraci sau un spital. Aceste vizite erau întotdeauna scurte, dar Victoriei îi plăcea să călărească pe străzi și să le facă oamenilor cu mâna. Iar apoi, după cum îi explicase Melbourne, mai erau și îndatoririle oficiale: deschiderea parlamentului, oficierea ceremoniilor de învestire cu Ordinul Jartierei, primirile oficiale la palat, unde lumea diplomatică venea să-și prezinte scrisorile de acreditare în fața suveranei.

Astăzi avea loc prima ei ceremonie de primiri oficiale, iar coada de trăsuri se întindea până în capătul străzii Pall Mall. Toată lumea care primise invitație hotărâse să participe. Nu fusese cazul așa și cu ultimul rege, la ale cărui primiri oficiale, spre sfârșitul domniei, nu participaseră decât o duzină de curteni fideli.

Dar toată lumea era dornică s-o vadă pe noua regină. Circulau multe zvonuri în legătură cu statura ei (chiar să fi fost adevărat că era pitică?), cu intelectul ei (în cluburile de pe Pall Mall se exprimaseră îndoieli în privința capacității ei de a citi și de a scrie), cu stăpânirea limbii engleze (în presa de scandal se făceau speculații că, datorită faptului că fusese educată printre germani, noua regină vorbea cu un accent pronunțat).

Melbourne, care auzise toate aceste povești, hotărâse de mult că nu era cazul să răspundă cu o dezmințire. În urma unor experiențe dureroase știa că a nega o bârfă nu slujea decât la a-i da apă la moară. Era mult mai bine să-i lași pe bârfitori să descopere singuri cât de departe de adevăr erau.

Spera ca regina să nu cedeze psihic sub presiunea atâtor priviri. Dar apoi zâmbi de propria neghiobie.

–Astăzi cred că ar merge mai degrabă cea de brocart argintiu, Jenkins. Victoria arătă spre una din cele două rochii pe care le ținea cea care se ocupa de garderoba ei. Totuși, și mătasea cu imprimeuri este frumoasă.

Deși perioada strictă de doliu pentru rege de-abia se încheiase, Victoria își petrecuse prima lună de domnie comandându-și

o garderobă nouă splendidă astfel încât să fie pregătită să-și uimească curtea la prima ceremonie de primiri oficiale. Mama ei o pusese să poarte întotdeauna muselină simplă, așa că Victoria simțise o plăcere uriașă în a-și comanda rochii făcute din cele mai bogate materiale: mătăsuri, catifele și brocarturi.

Se întoarse de la una la alta incitată de dificultatea alegerii.

– Ce crezi, Lehzen?

– Culoarea mătăsii se asortează cu ochii dumneavoastră, Maiestate. Vă vine cel mai bine.

– Știu, dar lordul M. spune că detestă să vadă o femeie în albastru. Spune că nu e o culoare elegantă.

Lehzen pufni.

– Da, o voi purta pe cea de brocart. Cred că este mai elegantă.

Lehzen pufni din nou.

– Ați răcit cumva, baroană? Sau dezaprobi alegerea mea?

– Nu aș dezaproba niciodată alegerea *dumneavoastră*, Maiestate.

Victoria văzu în oglindă colțurile căzute ale gurii guvernantei, dar se hotărî să ignore acest lucru.

– Diamante sau perle? întrebă ea, arătând spre cutia cu bijuterii.

Melbourne o aștepta în anticamera care ducea din apartamentele personale către saloanele oficiale de primiri.

– Arătați splendid, doamnă.

– Vă place acest brocart? Cred că este adus de la Veneția. Mamei nu-i place; spune că nu sunt suficient de matură ca să port așa ceva.

– Cred că o regină poate să poarte orice îi place.

– În afară de ceva albastru, dumneavoastră mi-ați spus că nu v-a plăcut niciodată să vedeți o femeie în albastru.

– Așa am spus, doamnă? Melbourne zâmbi. Sunteți pregătită să intrați?

– Cu totul pregătită, Lord M.

Zumzetul și conversația celor trei sute de invitați încetară când ușile duble se deschiseră și toată lumea întoarse capul să o zărească pe noua regină. Treptat, un murmur de entuziasm luă locul liniștii de dinainte, iar oamenii întoarseră capetele unul către celălalt pentru a-și confirma impresiile despre noua regină.

– Mică, desigur, dar nu pitică.

– Bineînțeles că are bărbia familiei de Hanovra.

– Adică nu are bărbie.

– Prostii. Este absolut fermecătoare. Ce schimbare, să ai acum o regină drăguță și tânără.

– O fată de optsprezece ani care de-abia a ieșit din sala de studiu, cu un nume inventat. N-am auzit niciodată de cineva care să se fi numit Victoria. E scandalos!

– Mie îmi place mai mult o regină Victoria decât un rege Ernest.

– Cred că Melbourne este de aceeași părere. Nu l-am mai văzut niciodată atât de atent cu o femeie care nu era soția altcuiva.

– Am auzit că la clubul White i se spune dădaca regală.

– Păi, are experiență – amintește-ți de soția lui.

– Cu mica Vicky trebuie să i se fi părut ușor după Caro.

– Are nevoie de un soț, fără îndoială.

– Vreun prinț german cu favoriți și mustață și cepe în buzunare[1].

– Doamne păzește. Sunt destui nemți la palat.

– Palatul Pâinii de Secară[2].

Dar Victoria nu auzea nimic din vârtejul pălăvrăgelilor și bârfelor care o înconjurau. Singura voce la care era atentă era cea a lordului Melbourne care îi șoptea la ureche numele și calitatea invitaților în timp ce aceștia urcau pe podium pentru a fi prezentați.

– Aceasta este ducesa de Sutherland, doamnă. Cred că ar fi o candidată excelentă pentru a se ocupa de garderoba regală.

Victoria o privi pe bruneta înaltă și elegantă din fața ei, al cărei păr era aranjat *à l'anglaise*, cu cascade de cârlionți de fiecare parte a feței. Era o coafură pe care Victoria o admira foarte mult, dar pe care nu îndrăznise să o încerce. Îi zâmbi ducesei care se ridica după ce îi făcuse o reverență.

– De-abia aștept să facem cunoștință, ducesă.

În timp ce ducesa se retrăgea cu mare grație înapoi în mulțime, Victoria se întoarse către Melbourne.

– Este cât se poate de elegantă, asta e sigur, dar este respectabilă?

Melbourne răspunse aproape fără șovăială.

– Atât de respectabilă pe cât poate fi o mare doamnă, doamnă.

– Lehzen spune că moralitatea femeilor de rang înalt din societate este deplorabilă. Ducesele, spune ea, sunt cele mai rele.

– Mă întreb dacă baroana vorbește din proprie experiență sau poate că ascultă doar bârfele?

---

[1] Tratament german împotriva căldurii și febrei (n.tr.)

[2] În limba engleză, *Pumpernickel Palace* – Palatul Pramatiilor Bășinoase – joc de cuvinte care ar putea veni din germană, pâinea de secară provoacă vânturi (n.tr.)

– E posibil și asta. Știți că înainte de prima noastră întrevedere m-a avertizat în privința reputației dumneavoastră? Mi-a spus că aveți o reputație proastă.

– Ei bine, baroana are perfectă dreptate aici, bineînțeles. Melbourne îi zâmbi. Dacă eu nu aș fi fost prim-ministru, nu ar fi existat nici o scuză pentru dumneavoastră dacă ați fi rămas singură cu cineva ca mine.

– Acum mă tachinați, Lord M.

– Dimpotrivă. Acum, doamnă, aș dori să v-o prezint pe Lady Portman. Soțul ei este sub-secretar de stat pentru colonii și oarecum tăntălău, dar Emma Portman știe tot și pe toți și cred că ar putea face parte cu brio din personalul Casei Regale.

Lady Portman, o femeie foarte prezentabilă de vârstă mijlocie, ai cărei ochi străluceau de inteligență, făcu o reverență în fața ei.

– Lady Portman l-a cunoscut pe tatăl dumneavoastră, Maiestatea Voastră.

Emma Portman zâmbi.

– Am avut plăcerea de a dansa polca cu el, Maiestatea Voastră. Răposatul duce era un excelent dansator.

Victoria păru încântată.

– Adevărat? Nu am știut. Bănuiesc că ăsta este motivul pentru care îmi place atât de mult să dansez, dar nu prea am avut norocul să exersez.

Emma zâmbi din nou.

– Dar în mod sigur va trebui să fie un bal al încoronării, nu-i așa, doamnă? Cred că așa este tradiția.

– Oh, sper din toată inima acest lucru. Se întoarse spre Melbourne, brusc îngrijorată. Numai că, credeți că ne putem permite, Lord M.?

Melbourne zâmbi.

– Cum am încredere că nu veți fi încoronată decât o dată, doamnă, cred că ne putem permite o mică sărbătoare.

Victoria radia.

– Voi deschide balul cu dumneavoastră, Lord M.

– Oh, bănuiesc că Maiestatea Voastră va descoperi acolo parteneri de dans mai talentați, dar poate că o să-mi rezervați și mie un dans undeva în carnețelul dumneavoastră.

Din fericire, probabil că numai Lady Portman auzise fără să vrea această conversație; dar ceilalți prezenți în sala de bal observaseră în mod sigur apropierea dintre regină și prim-ministrul ei. Sir John

Conroy, care stătea în picioare în spatele canapelei pe care stăteau ducesa de Kent și Lady Flora, urmărea conversația celor doi cu o față ce părea împietrită de dezgust.

– Doamnă, se pare că Melbourne are de gând ca personalul fiicei tale să fie alcătuit numai din soțiile miniștrilor săi. Vezi cum îi prezintă numai doamne din facțiunea liberală?

– Dar, Sir John, cred că este o tradiție ca doamnele de onoare să provină din același partid cu prim-ministrul.

– Poate, dar toate sunt soțiile prietenilor apropiați ai lui Melbourne. Nu e nimeni care să contrabalanseze influența lui asupra ei.

– Eu cred că ea este o tânără căreia îi place să se bucure de atenția unui bărbat mult mai în vârstă decât ea. Totul se va schimba atunci când se va mărita. Ducesa ridică din umeri. O să-i scriu lui Leopold și o să-i propun ca Albert și Ernst să ne viziteze curând. Verii ei o să-i distragă atenția de la Lord Melbourne.

– Mi-aș dori să fiu la fel de încrezător, doamnă, spuse Conroy.

Lady Flora se aplecă spre ducesă.

– Slăbiciunea ei pentru Melbourne a fost prea bine remarcată. Fratele meu spune că acesta este motivul bârfelor din cluburi. Mă întreb dacă regina este conștientă cât de mult interes provoacă purtarea ei.

Ducesa privi spre fiica ei care vorbea încet cu Melbourne din spatele evantaiului.

– Mă gândesc că fiica mea este conștientă de importanța poziției sale, și nu este nimic rău în faptul că i se oferă niște îndrumări, oftă ea, deși nu îmi este ușor s-o văd așa cum o vedeam la Kensington. Eram atât de apropiate; în fiecare noapte o auzeam cum respiră și îi mulțumeam lui Dumnezeu că este încă în viață. Dar acum, dacă vreau să-i vorbesc, trebuie să-mi programez o întâlnire.

Șirul de invitați care urmau să-i fie prezentați reginei se terminase în cele din urmă. Melbourne o văzu cum se străduia să-și înăbușe un căscat, se aplecă spre ea și o întrebă dacă nu dorea ca ceremonia să se încheie.

– Oh, mi-a plăcut la nebunie. Dar mărturisesc că faptul că am stat de vorbă cu atât de mulți oameni noi m-a obosit un pic. Nu știam că sunt atât de mulți ambasadori la Curtea de la St. James. Lumea este un loc mult mai mare decât mi-am imaginat.

– Ați parcurs un drum lung de la Kensington până astăzi, Maiestatea Voastră.

– Uneori îmi doresc să fi fost mai bine pregătită. Știu că oamenii se așteaptă să le vorbesc, dar nu mă pot gândi niciodată la ceva interesant de spus.

– Nu trebuie să vă faceți griji în privința asta, doamnă. Orice spune o regină este interesant.

Victoria o văzu pe mama ei îndreptându-se spre ea și se ridică în picioare, pentru că nu avea nici un chef să vorbească cu ea. Odată cu această mișcare, întreaga asistență se ridică și ea în picioare și se despărți în fața reginei precum apele Mării Roșii în fața lui Moise. În timp ce părăsea încăperea, zumzetul conversației se înteți. Dacă cineva observase că regina fusese nerăbdătoare să-și evite mama, nimeni nu vorbi despre acest lucru, sau în orice caz nu până când bărbații cu ciorapii lor de mătase și femeile cu penele lor de struț erau afară, așteptându-și trăsurile.

– Ați văzut cum regina a luat-o la goană când s-a apropiat ducesa de Kent? Părea că mai degrabă vrea să pună capăt ceremoniei de primire decât să stea de vorbă cu ea.

– Sir John Conroy avea o față teribil de cătrănită. Bănuiesc că regina nu este atât de sensibilă la farmecul lui ca ducesa.

– Steaua Con-regilor[1] pare că începe să apună.

– Con-regi! E nostim.

– Dar nimerit, nu credeți?

– Fără îndoială.

Capitolul 11

Salonul verde de la palatul Buckingham era locul unde Victoriei îi plăcea să stea cu doamnele ei de companie. Prezenta avantajul de a avea o singură intrare, astfel încât dacă dădea ordin că nu voia să fie deranjată, ducesei sau oricui altcuiva îi era imposibil să intre pe o ușă din spate.

La început, Victoriei îi fusese puțin teamă când acceptase ca ducesa de Sutherland și Lady Portman să facă parte din personalul Casei Regale. Lady Portman era doar puțin mai tânără decât mama

[1] Joc de cuvinte pornind de la cuvântul *roy*, scrierea veche pentru franțuzescul *roi*, rege (n.tr.)

ei și renumită ca o persoană de spirit. Lordul M. îi spusese că îl făcuse pe lordul Portman ministru ca să poată beneficia de experiența Emmei.

Harriet Sutherland, care era mult mai aproape de vârsta Victoriei, era cunoscută ca o somitate în domeniul modei. Gravuri care reprezentau ultimele ei coafuri ori modul ingenios în care își prindea fișiul pe umeri erau la mare căutare. Obiceiul ei de a purta un lanț subțire de aur pe frunte fusese adoptat ca modă în saloanele din Mayfair și chiar la palat, unde însăși Victoria purta acum lănțișoare de aur prinse în coc cu un mic pandantiv care îi atârna pe mijlocul frunții.

Totuși, în ciuda eleganței, Harriet nu era deloc intimidantă și era tot timpul gata să dea un sfat în privința subtilităților modei, deși Victoria nu era de acord cu faptul că ducesa ezita să poarte diamante în timpul zilei. Una din marile plăceri oferite de noua ei poziție erau bijuteriile care intraseră acum în posesia ei. Dar din respect pentru ducesă, își pusese numai câteva agrafe cu diamante în păr.

Astăzi se uitau la una dintre revistele ilustrate de modă care îi fuseseră trimise Victoriei de la Paris. Actuala modă cu mâneci bufante până la cot și strânse pe antebraț ajunsese la apogeu, iar Victoria și doamnele ei erau încântate de o ilustrație care prezenta două domnișoare cu niște mâneci atât de voluminoase, încât semănau nici mai mult, nici mai puțin decât cu niște fluturi, cu capetele lor mici și rotunde între aripile spectaculoase.

– Francezii exagerează întotdeauna, spuse Harriet. Cum ar putea cineva duce o conversație purtând niște mâneci ca acestea?

– Cred că această modă este pentru femeile care vor doar să fie admirate de la distanță, spuse Emma. Am văzut-o săptămâna trecută la operă pe doamna Norton purtând așa ceva. Dar cum nimeni nu-și dorește să fie văzut vorbind cu ea, bănuiesc că mânecile n-o deranjează deloc.

Victoria își ridică privirea.

– De ce nu vrea nimeni să fie văzut vorbind cu doamna Norton?

Harriet și Emma schimbară priviri între ele. Harriet clătină din cap, dar Emma, care dedusese de unde se trăgea curiozitatea reginei, se aplecă spre aceasta.

– Maiestate, probabil că știți că soțul doamnei Norton a chemat-o anul trecut în justiție sub acuzația de adulter.

Victoria își aminti de stânjeneala lui Lehzen când îi explicase despre ce era vorba.

– Domnul Norton, un om odios, a pretins că soția lui avusese o relație cu lordul Melbourne. Și a mers până acolo încât a dus-o la tribunal.

Victoria roși și își plecă privirea.

– William a fost chemat la tribunal ca martor și obligat să răspundă la tot felul de întrebări impertinente, dar din fericire juriul a refuzat să le accepte, iar cazul a fost clasat.

– Deci lordul Melbourne a fost nevinovat?

Emma privi fața radioasă și tânără a reginei și își alese cuvintele cu grijă:

– Bineînțeles că William s-a purtat prietenos cu doamna Norton, cred că a compătimit-o pentru situația neplăcută în care se afla, aceea de a fi măritată cu un bărbat cât se poate de dezagreabil. După cum știți, William este un bărbat care se simte întotdeauna în largul lui în compania femeilor.

– Ce îngrozitor că a trebuit să fie supus mizeriilor unui proces.

– Am certitudinea că în spatele acestui proces au fost conservatorii, doamnă. Cred că ei l-au convins pe Norton să aducă acest caz la tribunal. Nimic nu le-ar fi plăcut mai mult decât să-l doboare pe Melbourne.

Victoria se ridică în picioare, iar Harriet și Emma făcură și ele la fel.

– Mă întreb oare de ce lordul Melbourne nu se căsătorește din nou?

– Doamnă, cred că experiența primei lui căsătorii n-a fost una fericită și probabil că ezită să o facă din nou.

Emma era de suficient timp în viața politică ca să își dea seama că regina avea multe întrebări pe care și-ar fi dorit să le pună în privința căsătoriei lordului Melbourne, dacă ar fi știut numai cum să le pună. Și pentru că era foarte încântată de poziția ei la curte și de noua ei calitate de confidentă a reginei, se hotărî să vorbească.

– Maiestatea Voastră, Caroline, soția lui, era fermecătoare dar, regret s-o spun, nestatornică. La început au fost foarte fericiți, cred, dar apoi Caro l-a cunoscut pe Lord Byron. Bineînțeles că acesta era un bărbat îngrozitor, complet depravat, însă diabolic de frumos, iar Caro a fost fascinată de el și s-a purtat într-un mod cât se poate de necuviincios pentru o femeie măritată. Bietul William a devenit ținta batjocurii tuturor. Cred că mama lui voia să-l facă să divorțeze, dar el a refuzat. Când Byron s-a debarasat de Caro, ea a fost complet distrusă; au fost discuții să fie internată într-un azil. Dar William n-a abandonat-o. Este un bărbat foarte sentimental.

Victoria rămase cu gura căscată.

– Cum ar putea o soție să facă așa ceva?

– Caro n-a fost o femeie obișnuită, doamnă. Era o Bessborough și mă tem că educația ei a lăsat mult de dorit.

– Și totuși lordul Melbourne a rămas alături de ea?

– Da, doamnă. A avut grijă de ea până acum câțiva ani când a murit. Iar apoi s-a întors în politică. Bineînțeles că n-ar fi putut deveni prim-ministru cu Caro lângă el.

– Ce poveste tristă, și cu toate acestea lordul Melbourne pare întotdeauna atât de vesel.

Harriet și Emma schimbară din nou priviri între ele. Emma Portman continuă:

– Maiestatea Voastră, cred că dacă l-ați fi cunoscut anul trecut n-ați fi spus acest lucru, dar în ultima vreme starea lui de spirit s-a îmbunătățit mult.

– Soțul meu a crezut că după problema cu doamna Norton era gata să renunțe la politică, spuse Harriet, dar acum pare destul de bucuros să fie prim-ministru.

– Mă bucur foarte mult că n-a renunțat, spuse Victoria. Nu cred că m-aș fi descurcat nici pe jumătate atât de bine cu altcineva.

Harriet și Emma zâmbiră, iar Victoria zâmbi și ea, dar din alte motive.

De când se mutase la palatul Buckingham, Victoria făcuse tot ce-i stătuse în putere pentru a se separa complet de mama ei. Avusese aproape întru totul succes, dar existau unele împrejurări în care protocolul nu-i lăsa reginei altă alternativă decât să fie alături de mama ei.

Una dintre aceste situații era slujba săptămânală de la Capela Regală. Victoria străbătea cu trăsura mica distanță de la palatul Buckingham până acolo, dar își făcuse obiceiul de a se întoarce pe jos pe Mall. Acest obicei devenise cunoscut publicului, iar mulțimea se aduna duminica dimineața sperând să-și vadă fie și numai pentru o clipă regina.

Predica din acea dimineață fusese despre a cincea poruncă, *Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta*. Victoria simțise privirea mamei sale ațintită asupra ei în timp ce preotul vorbea despre respectul datorat părinților ca fiind modelul pentru credința în Dumnezeu. Se foi pe bancă și își dori ca Melbourne să fi fost cu ea. Îl rugase și cu alte

ocazii înainte să vină cu ea, dar el îi spusese că nu era genul de bărbat care să meargă la biserică.

În timp ce orga cânta, Victoria se ridică să părăsească capela, și așa cum cerea protocolul, mama ei o urmă imediat.

Când ajunseră pe treptele capelei, se auziră câteva urale ale oamenilor care așteptau afară. Victoria simți mâna mamei pe umăr și nu avu încotro decât să iasă la braț cu aceasta.

– Ce predică frumoasă, nu-i așa, Drina?

– În mod sigur Fisher a dat dovadă de elocvență, mamă. Dar cred că niciodată predicile nu mi s-au părut prea scurte.

O fetiță ieși în fugă din mulțime și îi întinse Victoriei un buchețel mic de flori. Aceasta se aplecă și le luă, iar din mulțime se înălță un murmur admirativ.

– Oh, ce încântător!

Ducesa nu spuse nimic, dar atunci o altă fată doar puțin mai mare decât prima veni din partea cealaltă cu un buchet și pentru ea, așa că se aplecă și ea și merse până acolo încât o sărută pe obraz pe fetiță.

– Vezi, oamenii n-o uită pe mama reginei lor.

– Nu, mamă. Ai fost întotdeauna simpatizată de oameni.

Victoria încercă să pornească mai departe, dar ducesa o prinse din nou de braț, gest care făcu mulțimea să murmure de mulțumire. Ce minunat era să-și vadă tânăra regină mergând alături de mama ei.

Victoria își dădu seama că nu avea scăpare.

– Așadar, ești mulțumită de ducesa de Sutherland pe post de responsabilă a garderobei tale, Drina?

– Foarte mulțumită. Este atât de încântătoare și elegantă.

– Și Lady Portman?

– Îmi place foarte mult. Mi-a spus că a dansat cândva o polcă cu tata.

– E posibil. Cu siguranță este destul de în vârstă.

– O găsesc deosebit de amuzantă.

– Dar aceste două doamne sunt măritate amândouă cu prieteni ai lordului Melbourne, Drina. Nu cred că este un lucru înțelept.

– Nu sunt singurele, mamă, și este absolut normal ca doamnele din serviciul meu să aibă legături cu partidul de guvernământ.

Ducesa ridică din umeri.

– Absolut normal, poate. Eu nu știu. Dar ceea ce cred că nu este atât de normal e să fii înconjurată numai de prietenii lui Melbourne. Nu e nimeni pe acolo care să-ți spună cum este el în realitate.

– Cred că știu cum este el în realitate, mamă. Cred că lordul Melbourne este cel mai capabil bărbat. A fost neprețuit pentru mine de când am urcat pe tron.

– Bineînțeles că a fost. Dar ca mamă a ta, Drina, te previn că mi-aș dori să fii tot timpul în gardă în privința lui.

– În gardă? Ce Dumnezeu vrei să spui, mamă?

Această ultimă remarcă fu rostită cu voce tare de Victoria și văzu cum o femeie din mulțime îi aruncă o privire curioasă.

– Cred că nu este absolut de încredere. Trebuie să știi că anul trecut a fost acuzat de adulter cu o femeie măritată.

– Bineînțeles că știu! Și mai știu și că a fost achitat.

Ducesa privi exasperată în sus.

– Nici măcar un juriu englez n-o să-l găsească vinovat pe prim-ministrul lor, Drina.

– Ți-e imposibil să-ți închipui că ar fi putut fi achitat pentru că a fost nevinovat, mama?

Ducesa râse.

– Oh, Drina, lordul Melbourne al tău poate fi în multe feluri, dar nu nevinovat.

Mama și fiica făcură în tăcere restul drumului înapoi către palat, iar Victoria se gândi că ar putea reuși să scape fără o altă predică din partea mamei. Dar în timp ce treceau pe sub Marble Arch pentru a intra în curtea palatului, mama se întoarse din nou spre ea. De data aceasta ducesa se aplecă spre ea cu o față blândă. Victoria simți o adiere de lavandă și pentru o clipă simți un mare regret că relația dintre ele nu era mai bună.

– Scumpa mea Drina, cred că probabil am dat greș în calitate de mamă. Te-am lăsat singură prea mult cu baroana Lehzen, care nu prea înțelege cum merg lucrurile în lume. Ducesa puse mâna pe obrazul Victoriei și o mângâie cu blândețe. *Liebes*, vreau să-ți spun ceva. Ceva ce cred că numai o mamă îți poate spune. Deschise larg ochii. Trebuie să ai grijă cu lordul Melbourne. Tu ești o fată tânără, iar el, ei bine, el este *ein Herzensbrecher*. Un hoț de inimi. Drina, ar trebui să ai grijă să n-o fure și pe a ta.

– Mama, chiar nu e nici un pericol de așa ceva. Uiți că eu sunt regina, iar el este prim-ministrul meu.

– Sunt sigură că asta crezi, Drina, și poate că e adevărat. Dar văd cum ți se îmbujorează obrajii de fiecare dată când îl vezi.

Capitolul 12

În acea seară cina nu se desfășura într-o atmosferă convivială, pentru că regina părea să-și fi pierdut pofta de mâncare. Doar ciugulea din mâncare, ceea ce însemna că ceilalți meseni nu prea puteau să-și savureze *fricassée*-ul de stridii sau vițelul în aspic cu sos *ravigote*, iar atunci când Victoria puse jos furculița, toate farfuriile fură luate repede de lacheii care stăteau în spatele fiecărui scaun. Bineînțeles că nimeni nu mai putea continua să mănânce dacă regina terminase. Rezultatul era că discuțiile lâncezeau, pentru că fiecare mesean era nerăbdător să ingurgiteze cât de multă mâncare putea, înainte ca regina să termine de mâncat.

Deși Victoria nu voia să recunoască, nici măcar față de ea însăși, pierderea poftei de mâncare se datora întru totul avertismentului pe care i-l dăduse mama ei. Era într-adevăr prim-ministrul un *Herzensbrecher*? Simțise că dintre toți bărbații care o înconjurau la curte, numai el o plăcea pentru ea însăși, nu doar pentru poziția ei. Dar probabil că, așa cum spunea mama ei, lui îi plăceau toate femeile. Privi în lungul mesei spre locul unde se afla el și râdea cu Emma Portman și simți o strângere de inimă care îi era complet necunoscută. Se întrebă dacă și atunci când era cu ea râdea atât de vesel. Puse lingura pe masă și se ridică în picioare. Ceilalți invitați se ridicară și ei, iar doamnele o urmară pe Victoria care o luă spre salon, în timp ce domnii le conduseră până la ușă.

Domnii nu mai zăboviră după ce regina și doamnele ei dispărură în salon. Deși lui Melbourne îi plăcea vinul de Porto de la palat, nu avea nici un chef să-l bea în compania lui Conroy. Când se ridică de la masă se trezi, spre neplăcerea lui, cu Conroy însoțindu-l spre ușă.

– Melbourne, ducesa este interesată de organizarea ceremoniilor de încoronare.

Melbourne fu iritat de modul în care Conroy i se adresase, ca și când ar fi fost egali. Dar ca întotdeauna, politețea cu care răspundea era invers proporțională cu iritarea lui.

– Da, Sir John. Ducesa dorește să afle ceva în mod deosebit?

– Alteța Sa Regală dorește să știe dacă fratele ei, regele Leopold, și nepoții ei, Albert și Ernst, vor participa. Este îngrijorată că regina s-ar putea să fi uitat de ramura Coburg a familiei.

Melbourne îi adresă lui Conroy cel mai fermecător zâmbet.

– Oh, cred că acest lucru este foarte puțin probabil. După cum știți, regina are un simț absolut uimitor al detaliilor. Dar, din nefericire, protocolul interzice prezența altui monarh la încoronare, ceea ce exclude prezența regelui Leopold. Cred că Altețele Regale prinții Albert și Ernst nu prea vor dori să participe fără el.

Conroy își înclină capul.

– Când vine vorba de protocol, sunteți în avantaj față de mine, Melbourne. Îi voi explica acest lucru ducesei. Dar eu cred, sau mai degrabă ducesa crede, că ar fi înțelept dacă regina i-ar invita pe verii ei să o viziteze în viitorul apropiat.

– Chiar așa? Atunci vă sugerez ca dumneavoastră, sau mai degrabă ducesa, să-i facă reginei în persoană această propunere. Numai ea singură face invitațiile la palat, o libertate de care în mod sigur se bucură, pentru că eu cred că este prima dată când are libertatea să decidă asupra celor aflați în preajma ei.

Melbourne ieși din încăpere fără să mai privească în urmă.

În momentul în care intră în salon, Victoria își ridică imediat privirea spre el.

– Ah, Lord M., eram pe cale să începem să jucăm piquet. Nu doriți să jucați și dumneavoastră?

Melbourne simți cum Emma îl privește dintr-un colț al încăperii, iar Conroy din celălalt. Știa că orice conversație dintre el și regină, oricât de nevinovată ar fi fost, ar fi fost întoarsă pe toate părțile.

– Maiestatea Voastră mă iartă dacă refuz? Sunt câteva probleme administrative de care trebuie să mă ocup.

Victoria se încruntă.

– Cred că o să vă scuz, dar vă aștept mâine în Hyde Park pentru partida de călărie. Nu mă pot bucura de ea fără dumneavoastră.

Melbourne zâmbi, eforturile lui de a fi discret fiind zădărnicite de lipsa de șiretenie a reginei.

– În acest caz, doamnă, voi fi acolo.

Capitolul 13

– Cred că astăzi o să port costumul roșu, Jenkins.

Victoria își ridică brațele, iar doamna Jenkins îi trase costumul de călărie pe cap. Acesta era făcut din gabardină de culoare roșu

aprins cu dantelă aurie pe partea din față și fireturi pe fustă, închis cu un rând de nasturi aurii pe care doamna Jenkins îi închidea cu o croșetă.

Se privi în oglindă și zâmbi. Ușa se deschise, Lehzen intră pe ușa din spatele ei și făcu o reverență către imaginea ei reflectată în oglindă.

– Nu crezi că noul meu costum de călărie este absolut splendid? o întrebă Victoria. Mi-aș dori să-l pot purta tot timpul. Mă simt atât de bine fără corset.

Lehzen părea ușor scandalizată, iar Jenkins se abținu să nu zâmbească. Victoria observă.

– Oh, Lehzen, sigur că dacă spun că nu-mi place să port corset o să provoc un scandal. Dar este atât de bine să te poți apleca și să-ți poți roti brațele. Este atât de plictisitor să fii legată tot timpul într-un corset, ca o găină.

– E un lucru care face parte din arsenalul femeilor, Maiestate.

– Nu numai al femeilor, Lehzen. Lordul M. mi-a spus că unchiul meu George era atât de gras încât obișnuia să poarte corset ca să nu i se descheie nasturii vestei pe burtă.

– Lordul Melbourne este atât de bine informat.

Victoria își puse jobenul de călărie și se întoarse spre oglindă ca să se admire.

– Aș vrea să port costumul ăsta la balul de încoronare, aș putea dansa toată noaptea simțindu-mă cât se poate de comod.

– Sunteți regina, Maiestate. Nu există nimeni care să vă împiedice.

– Adevărat. O să-l întreb pe lordul M. Dar mă tem că o să creadă că mi-am pierdut mințile.

– Mă îndoiesc de acest lucru, Maiestate.

Hyde Park era încă învăluit în ceață când Victoria intră călare pe Rotten Row însoțită de valet și de lordul Alfred Paget, care se ocupa de caii ei. Melbourne o aștepta ca de obicei lângă porțile de la Apsley House.

Când o văzu, zâmbi.

– Ce încântător arătați astăzi, doamnă. Cred că acesta este un costum de călărie nou.

Galopară în ritm destul de alert, stârnind praful, până când ajunseră la marginea dinspre nord a parcului. Victoria își înfrână calul și se întoarseră pe lângă lac.

– Cred că dimineața, atunci când călărim împreună, este partea preferată a zilei pentru mine, Lord M. Dacă nu aș fi nerăbdătoare să vin în Park, nu cred că m-aș scula din pat.

Când traversară podul peste lacul Serpentine, Victoria se întoarse spre el și vorbi pe nerăsuflate:

– Vorbim despre orice atunci când călărim, dar nu mi-ați vorbit niciodată de trecutul dumneavoastră, Lord M.

– Trecutul meu, doamnă? Mă tem că acesta nu este nici edificator și nici distractiv.

Victoria privi peste apele lacului.

– Mă întreb oare de ce nu v-ați mai recăsătorit.

Melbourne rămase tăcut o vreme, apoi spuse:

– Caro nu a fost în nici un caz o soție model. Dar s-a potrivit destul de bine cu mine și nu am găsit pe nimeni care s-o înlocuiască.

– Dar nu v-ați supărat când a fugit cu Lord Byron?

– Să mă supăr? Melbourne strânse în mâini frâiele calului. Ba da, m-am supărat.

– Și totuși ați primit-o înapoi după aceea. Eu nu cred că aș fi putut face așa ceva.

– Poate că Maiestatea Voastră este prea tânără ca să înțeleagă.

Victoria dădu pinteni calului și porni. Melbourne ezită puțin, apoi o urmă. Când o ajunse, ea se întoarse și spuse:

– Sunt suficient de în vârstă ca să fiu regină, Lord Melbourne.

– Nu am vrut să fiu nepoliticos, doamnă. Dar experiența îmi spune că tinerii nu pot înțelege întotdeauna compromisurile pe care le faci odată cu vârsta.

Victoria își mușcă buza de jos.

– Cred că ea, adică soția dumneavoastră, s-a purtat foarte urât.

– Sunt de acord, doamnă, probabil că așa pare, dar Caro nu era ca alte femei. Mi-a fost mai ușor s-o iert decât să-i întorc spatele.

– Eu n-aș fi putut s-o fac.

– Sper din toată inima că nu va trebui s-o faceți niciodată, Maiestatea Voastră.

Victoria simțea cum îi ard obrajii. Nu înțelegea pentru ce i-o tăiase atât de scurt. Nu avusese nici o intenție să-l ofenseze în privința soției lui. Când ajunseră la Apsley House, ea își întoarse calul în direcția palatului.

– Acum mă duc la palat. Cred că o să studiez listele cu ofițeri înaintea următorului Consiliu de Coroană.

– Cred că e un lucru înțelept, doamnă.

– Da, spuse Victoria. Cred că probabil în ultima vreme mi-am neglijat îndatoririle. Cred că mâine n-o să mai călăresc, ci o să parcurg documentele din cutiile mele. Am primit o mulțime de cereri pentru donații și chiar trebuie să mă ocup de ele. Sunt sigură că baroana o să mă ajute.

– Țara are noroc cu o regină atât de harnică, doamnă, spuse Melbourne în timp ce își întorcea calul spre Park Lane.

Și plecară fiecare pe drumul lui, ambii călăreți gândindu-se la cuvintele pe care ar fi vrut să și le spună.

Capitolul 14

Mirosul era atât de puternic, încât Victoria trebui să-și pună batista la față.

– Așa miroase tot timpul în oraș, Lehzen?

– Maiestate, acolo în stânga este Billingsgate. Piața de pește.

Victoria privi pe geamul trăsurii și văzu un băiețel care împingea pe marginea drumului un căruț plin cu capete și oase de pește.

– Privește! Ce crezi că vrea să facă cu toate capetele alea de pește?

– Probabil că le adună ca să le vândă pentru supă, doamnă.

– Oh.

Victoria se simți ușurată când lăsară piața de pește în urmă. Văzu pe geam turnurile albe care erau destinația lor.

Trăsura hurui peste pavajul de piatră și ajunse la podul mobil apărat de doi soldați de gardă care salutară când ajunseră aproape. Victoria privi în sus către arcada de piatră și văzu că partea de dedesubt era acoperită cu mușchi de culoare verde închis. O trecu un fior.

– Mă tot gândesc la Anne Boleyn.

– A fost o femeie nesăbuită, așa cred, spuse Lehzen.

– Dar să i se taie capul! Cred că s-a petrecut pe undeva pe aici. Oh, mi-aș dori ca Melbourne să fie aici. Ne-ar fi istorisit tot, și ce poveste ar fi făcut din asta!

Buzele lui Lehzen se strânseră devenind o linie subțire.

Trăsura înconjură turnul alb și se opri în fața unei clădiri de pe partea stângă a zidului exterior. Un lacheu trase scara trăsurii și Victoria coborî și intră în cazarma unde erau păstrate bijuteriile coroanei.

– Dați-mi voie să vă conduc, Maiestate.

Trezorierul bijuteriilor coroanei transpira, deși aerul din interiorul zidurilor groase de piatră era rece și umed. Scoase o cheie mare și descuie cu mișcări largi și teatrale ușile încăperii subterane care se deschiseră greu.

Interiorul era întunecat și plin de mucegai. Victoria tuși. Trezorierul privi împrejur consternat.

– Maiestate, îmi cer scuze că nu am aerisit încăperea. Ar fi trebuit să fac pregătiri, dar nu am primit niciodată până acum vizita unei femei, a unei regine vreau să spun.

Victoria își înclină capul.

– Am vrut să văd coroana înaintea încoronării.

– Dacă binevoiți să ședeți aici, Maiestatea Voastră, o să aduc caseta.

Trezorierul puse pe masă o casetă din piele cu ghinturi și o deschise cu un declic. Victoria icni surprinsă când o rază de lumină căzu pe una dintre pietrele prețioase ale coroanei, ridicând o pată minusculă de culoare care dansă în aerul întunecat din încăpere.

Se ridică să scoată coroana din casetă. Era grea; presupuse că avea aceeași greutate ca Dash, poate ceva mai mult. Lehzen se apropie s-o ajute, dar Victoria clătină din cap.

– Cred că trebuie s-o fac singură.

Întinse mâinile și își puse coroana pe cap. Așa cum bănuise, era mult prea mare. Când îi dădu drumul, îi alunecă pe frunte și se opri deasupra ochiului drept.

– Am o oglindă aici, Maiestatea Voastră, dacă doriți să vedeți cum arată.

Aduse o oglindă de argint cu o monogramă pe spate. Când Victoria o privi curioasă, trezorierul murmură, cerându-și scuze:

– Este a soției mele, Maiestatea Voastră. S-a gândit că s-ar putea să aveți nevoie de ea.

– Soția dumneavoastră este prevăzătoare. Îi sunt îndatorată.

Victoria ridică oglinda. Își spuse că păpușii nr. 123 îi venea mult mai bine coroana din beteală pe care i-o făcuse ea. Încercă să împingă coroana în sus astfel încât să stea sprijinită de ceafă, dar stătea și mai rău. Dacă și-o punea drept pe cap, îi venea până la jumătatea nasului și tot ce putea vedea era o ceață filtrată prin diamante. O puse pe masă cu o bufnitură.

– Asta nu merge.

– Nu, Maiestate. Vocea trezorierului tremura, plină de regret. Poate că doriți să o încercați pe aceasta.

Scoase o coroniță dintr-o altă casetă. Era o împletitură diafană din diamante, iar pe partea care se sprijinea de cap avea mănunchiuri de safire.

Se potrivea perfect. Victoria își întoarse capul dintr-o parte în alta și admiră felul în care capta strălucirea ochilor ei.

– Asta e mult mai bună.

– Da, Maiestate, este coroana reginei consoarte.

Victoria își scoase diadema.

– Din păcate, eu nu sunt regină consoartă, eu sunt regină care domnește. Coroana monarhilor trebuie modificată ca să mi se potrivească. Nu pot merge la Westminster Abbey cu o coroană prea mare pentru mine.

– Dar încoronarea are loc marți, Maiestate!

– Atunci e bine că am fost atât de prevăzătoare să o probez.

– Dar mă tem că va fi întotdeauna prea grea pentru Maiestatea Voastră. Sunt prea multe pietre.

– Nu mă îngrijorează greutatea, doar circumferința. Se întoarse spre Lehzen. Nu ai o panglică sau ceva de felul ăsta ca să-i pot lăsa trezorierului dimensiunea exactă?

Lehzen scoase din buzunar un șiret pe care îl înfășură în jurul capului reginei și făcu un nod acolo unde capetele se întâlneau pe fruntea ei. I-l dădu trezorierului.

– Acum nu mai există nici o scuză dacă nu se potrivește.

În timp ce părăsea încăperea, Victoria îl auzi pe trezorier oftând adânc.

Ajunsă din nou în siguranța trăsurii, Victoria își permise să râdă.

– Ce față făcuse trezorierul când am încercat coroana. M-am străduit din greu să nu izbucnesc în râs. Dar chiar ar fi trebuit să verifice înainte.

Lehzen o privi pieziș.

– Maiestate, sunt surprinsă că n-a participat și lordul Melbourne. Este întotdeauna atât de nerăbdător să fie de folos.

Zâmbetul Victoriei păli. Se îndreptă puțin pe locul ei.

– Lordul Melbourne este prim-ministru. Nu poate lua parte la orice nimic. Mărimea coroanei mele cu greu ar putea constitui o problemă de stat, Lehzen.

– Nu? Dar ce-ar putea fi mai important, Maiestate?

Victoria se întoarse să privească pe geam. Îl întrebase pe Melbourne dacă va veni cu ea la Turn, dar pretinsese că pentru moment era foarte ocupat cu încoronarea. Totuși, după cum spusese și Lehzen, ce putea fi cu adevărat mai important decât coroana care se potrivea sau nu? Victoria se felicită că insistase să o încerce. Totul, toate simbolurile statului fuseseră făcute pentru bărbați, mari, masive. De-abia putea ridica furculițele de aur sau paharele din cristal îmbrăcate în metal pe care le folosiseră unchii ei. Chiar și cuțitele și furculițele din serviciul oficial de tacâmuri erau enorme.

Se hotărâse să nu arate că ar fi fost câtuși de puțin deranjată după ce mama ei îi spusese odată, la un banchet de stat la Windsor când regele încă mai trăia: „Ce mâini mici ai, Drina. Poate că ar trebui să facem rost de un serviciu de masă special, mai potrivit pentru cineva de dimensiunile tale".

Conroy zâmbise de lângă ea. „Credeți că ar fi înțelept, ducesă? Fiica dumneavoastră are tendința să se îngrașe. Nu vrem să o încurajăm să mănânce peste măsură." Fusese un schimb de replici pe care nu îl uitase niciodată. Dar acum hotări că, chiar dacă mama ei nu o spusese cu tact, avea perfectă dreptate. Avea mâinile mici, dar nu exista absolut nici un motiv pentru care regina celei mai mărețe țări din lume să nu aibă tacâmuri de dimensiuni corespunzătoare sau coroana care i se potrivea.

Era un gând pe care în mod normal ar fi trebuit să i-l împărtășească și lordului Melbourne. Era întotdeauna un ascultător atât de atent. Nu simțise niciodată atunci când era cu el că pur și simplu aștepta ca ea să termine ceea ce avea de spus pentru a-și exprima apoi propriul lui punct de vedere, superior. Bineînțeles că îi putea spune și lui Lehzen, dar cu baroana nu era același lucru cum ar fi fost cu Melbourne.

Capitolul 15

Orchestra începuse deja să cânte, iar muzica plutea din sala de bal până în dormitorul reginei. Victoria nu se putu abține să bată tactul cu piciorul când începu să interpreteze una din polcile ei preferate. Se auzi o exclamație mormăită de la Monsieur Philippe, coaforul

care era adus la ocazii speciale. Făcea ceva foarte complicat cu cleștii de ondulat, iar la mișcarea bruscă a Victoriei se arsese la degete.

– Îmi pare rău, Monsieur Philippe, dar este greu să nu te miști când auzi muzică. Nu ați terminat încă?

– *Oui, Votre Majesté.*

Monsieur Philippe vorbea franțuzește cu un accent care nu-i era familiar Victoriei, dar cum exprimarea lui se mărginea în mare măsură la *oui, non* și *eh voilà*, nu avea probleme să-l urmărească. În seara asta îl rugase să-i facă o coafură într-un stil numit *à l'impériale*. Părul era strâns la spate într-un coc, cu două cascade de bucle atârnând pe fiecare ureche. Harriet Sutherland începuse să poarte părul așa, și Victoria îl auzise pe lordul Melbourne când o complimentase pe ducesă pentru cât arăta de elegantă.

– *Et voilà, Votre Majesté.*

Victoria se răsuci ca să fie cu fața la oglindă, iar Monsieur Philippe rămase mândru în picioare în spatele ei. Dar imaginea ei reflectată în oglindă o făcu să scoată o exclamație de groază. Dacă ducesa cea înaltă reușea să poarte această coafură elaborată, la Victoria arăta absurd, părea mai degrabă un cățel în miniatură decât o mare doamnă.

– Oh, dar arăt ridicol! Simțea cum lacrimi nedorite îi înțeapă ochii. Am vrut așa de mult să arăt elegantă, dar buclele aste mă fac să arăt ca Dash, spuse Victoria aproape plângând.

Lehzen ieși din conul de umbră.

– Cred că arătați minunat, Maiestate.

– Nu, nu arăt! Arăt stupid și vor râde toți de mine.

– Nimeni nu râde de regină, Maiestate.

Victoria își acoperi fața cu mâinile, și își mușcă buza, străduindu-se să nu plângă. În spatele ei se auzi un foșnet și un murmur. Într-un târziu o voce blândă spuse:

– Nu vreți să vă aranjez părul într-o coadă împletită pe spate, doamnă? Cred că este o coafură care s-ar potrivi unei fețe ca a Domniei Voastre. Victoria se întoarse și văzu o fetișcană cam de vârsta ei, care purta părul coafat în două cozi răsucite ca niște rulouri în jurul urechilor. Numele meu este Skerrett, Înălțimea Voastră, ajutorul doamnei Jenkins.

Cu o mânie demnă de o galeză, doamna Jenkins făcu un pas înainte.

– Trebuie să o iertați pe Skerrett, doamnă, fiindcă a vorbit neîntrebată. Este nouă la palat și nu cunoaște regulile de pe aici.

Victoria se răsuci. Remarcă umilirea de pe chipul lui Monsieur Philippe și indignarea de pe cel al lui Jenkins, dar privirea îi era atrasă de modul remarcabil de elegant în care își aranjase Skerrett părul.

– Monsieur Philippe, cred că ați executat această pieptănătură admirabil, doar că nu mi se potrivește mie. Puteți să plecați.

Monsieur Philippe ieși din încăpere retrăgându-se cu spatele, și fiecare fibră din trupul lui exprima mândria ofensată.

Victoria o privi pe noua coafeză.

– Cred că mi-ar plăcea să încerc pieptănătura pe care o propui. Poți să o realizezi repede? Nu vreau să întârzii la propriul meu bal.

– Oh, da, doamnă. Eu îmi aranjez părul în cinci minute.

Skerrett se plesni cu mâna peste gură, dându-și seama că fusese din cale afară de neprotocolară. Jenkins se încruntă.

– Sunteți sigură că este înțelept ce faceți, Maiestate? Skerrett nu v-a mai aranjat părul până acum, și nu cred că vreți alte întârzieri.

Victoria își înălță capul cu mândrie; lacrimile se duseseră deja, iar ea se simțea mai stăpână pe situație.

– Dacă Skerrett îmi aranjează părul pe jumătate la fel de bine cum și-l face pe al ei, voi fi foarte mulțumită.

Exact când Skerrett termina de prins a doua coadă împletită în jurul urechii stângi a Victoriei, se deschise ușa și intră Emma Portman.

– Am venit să vă spun că în sala de bal totul arată splendid, doamnă. Nu am mai văzut ceva atât de minunat de pe vremea unchiului dumneavoastră, George. De-abia aștept să-l văd pe Marele Duce. Am auzit că este foarte chipeș.

– Ah, da, am vrut să-l întreb pe lordul M. cum ar trebui să mă adresez. Mă întreb dacă este Alteță Regală sau Alteță Imperială. Și, apoi, vorbește englezește? Cu siguranță eu nu vorbesc rusește deloc. Unde este Melbourne? El ar trebui să aibă răspunsul, așa este mereu.

O strălucire trecu peste chipul Emmei Portman.

– Sunt convinsă că va sosi curând, doamnă.

– Dar ar trebui să fie aici acum. Trebuie să știe că nu pot să-mi fac apariția fără el.

Emma privi în podea.

– Maiestate, poate că ar fi mai bine să nu-l așteptați. Dacă l-a reținut ceva, nu cred că vreți să-i faceți pe oaspeți să aștepte.

Skerrett puse ultima agrafă în părul reginei.

– Sper că este pe placul Domniei Voastre, doamnă.

Victoria se privi în oglindă.

– Da. Este mult mai bine așa. Mulțumesc. Se întoarse spre Emma. Dar crezi că lordul M. va ajunge curând?

– Da, Maiestate, așa cum am spus. Dar cred că ar fi o greșeală să-l așteptați. Dansul nu poate să înceapă până nu deschideți balul.

Victoria o urmărea pe Skerrett cum îi aranjează tiara pe cap.

– Presupun că ai dreptate. Lordul M. spune întotdeauna că punctualitatea este politețea prinților. Te rog, spune-i lordului șambelan că voi veni în scurt timp.

Emma părăsi încăperea în viteză.

Victoria se mai privi o dată în oglindă și netezi brocartul fustelor. Rochia asta, cu mâneci lungi și umeri goi și cu trena largă și lungă cu fir de aur strălucitor la spate, i se părea lucrul cel mai matur pe care îl purtase vreodată.

– Arătați ca dintr-o poveste cu zâne, doamnă, spuse Skerrett cu blândețe.

– Regina nu are nevoie să audă ce gândești tu, Skerrett, spuse Jenkins supărată.

Victoria surâse.

– Sper doar că nu va fi o zână rea care să mă vrăjească.

Skerrett îi întoarse surâsul.

Ușa se deschise din nou, și Victoria se întoarse, sperând că o va vedea pe Emma, dar în prag stătea mama ei cu Conroy, și ceva mai în spate, Flora.

– Oh, Drina, am venit să te conduc în sala de bal. Intră în încăpere și îi aruncă Victoriei o privire atentă. Cât ești de încântătoare! Ducesa se îndreptă spre fiica ei și îi aranjă colierul cu diamante în jurul gâtului, pentru ca pandantivul să stea exact între clavicule. Fetița mea s-a făcut mare. Sunt așa de mândră.

Conroy îi spuse Victoriei:

– E timpul să vă faceți intrarea, Maiestatea Voastră. Desigur, mulți dintre oaspeți vă vor vedea azi pentru prima oară, așa că sunt convins că nu trebuie să vă reamintesc să vă purtați cum se cuvine. De exemplu, nu v-aș sfătui să beți șampanie.

– Nu uita că nu trebuie să dansezi mai mult de două dansuri cu același bărbat, spuse ducesa. Oamenii observă astfel de lucruri.

– Și, desigur, veți deschide balul cu Marele Duce, doamnă, fiindcă el este oaspetele cu cel mai înalt rang, adăugă Lady Flora, ca întotdeauna dornică să-și etaleze cunoștințele legate de protocol.

Victoria nu spuse nimic. Străbătură coridorul până la Marea Scară, și Victoria rămase fără suflu când văzu cum strălucesc candelabrele de cristal în lumina lumânărilor.

Zumzetul și murmurul din sala de bal încetară când oamenii se întoarseră să o vadă pe regină. Victoria începu să coboare scările, dar se împiedică și preț de o clipă crezu că va cădea pe scări. Lehzen era însă chiar în spatele ei și o apucă de cot.

– V-am prins, Maiestate.

– Cred că acum înțelegeți, doamnă, de ce am considerat că nu sunteți în siguranță coborând scările singură, cu echilibrul dumneavoastră șovăitor. Slavă Cerului că nu ați căzut pe scări în fața tuturor acestor oameni, spuse Conroy.

Victoria își trase brațul din strânsoarea lui Lehzen și, fără să privească înapoi, coborî scările, cu privirea scrutând mulțimea în căutarea singurei persoane pe care dorea să o vadă.

Mesagerul de la palat urcă scările de la Dover House. Ușa fu deschisă de un majordom.

– Am un mesaj pentru lordul Melbourne de la Lady Portman.

– Lordul nu este acasă pentru nimeni.

– Lady Portman mi-a spus să zic că știe ce zi este, dar regina vrea să-l vadă.

Majordomul dădu din cap aprobator.

– Așteaptă aici.

Majordomul știa că stăpânul său era în bibliotecă, privind la cutia pe care o ținea în al treilea sertar al biroului. Carafa cu vin de Xeres pe care o pusese acolo de dimineață era probabil aproape goală la ora asta. Oricât ar fi vrut să nu-l deranjeze pe stăpânul său în această zi, majordomul își dădu seama că mesajul nu ar trebui ignorat.

Deschise ușa de la bibliotecă și îl văzu pe Melbourne exact acolo unde îl lăsase dimineață devreme. Își drese glasul, și Melbourne privi în jurul lui, iritat:

– Ți-am spus că nu vreau să fiu deranjat.

– Știu, Excelență, dar este un mesaj de la palat. De la Lady Portman. Spune că regina vrea să vă vadă.

– Emma ar fi trebuit să știe.

– Lady Portman spune că știe ce zi este astăzi, domnule, dar mesajul nu suferea amânare.

Melbourne oftă.

– V-am pregătit veșmintele de gală, domnule.

Melbourne îi făcu semn că poate pleca, și majordomul se retrase. Mesagerul aștepta pe hol.

– Ei?

Majordomul încuviință din cap.

– Poți să-i spui lui Lady Portman că Excelența Sa va sosi de îndată.

Victoria se așeză pe tron. Cel puțin acum atingea pământul cu picioarele. Îi făcu semn unui valet să-i aducă un pahar cu șampanie. Îl bău repede, apoi se uită la Emma Portman, care stătea în picioare la dreapta ei.

– Ai vești de la lordul M.?

Zâmbetul Emmei era chinuit.

– William este pe drum, sunt sigură de asta.

Chiar în acel moment, majordomul anunță:

– Altețea Sa Imperială, Marele Duce Alexandru al Rusiei.

Oaspeții se dădură la o parte din fața Marelui Duce, care înaintă pe covorul roșu către Victoria. Era înalt, cu o splendidă mustață blondă care îi gâdilă mâna când o atinse ușor cu buzele.

– *Bienvenue en Angleterre, Votre Grande Altesse Impériale.*

Lehzen insistase ca familia imperială rusă să vorbească franceza la curte.

– Sunt încântat să mă aflu aici, Maiestatea Voastră.

Marele Duce zâmbi poznaș. Victoria îi întoarse zâmbetul.

– Vorbiți englezește.

– Am avut o guvernantă englezoaică. Tatăl meu este un mare admirator al țării dumneavoastră.

– Trebuie să vă spun că mă simt ușurată. Vedeți, eu nu știu ruseș-te deloc.

– Poate că, într-o bună zi, când îmi veți vizita țara, mi se va îngădui să vă învăț câteva cuvinte.

– Voi aștepta cu nerăbdare acest lucru.

Marele duce întinse mâna.

– Și acum, Maiestate, îmi faceți onoarea?

Victoria se ridică și luă mâna rusului. Arăta minunat în uniforma lui, cu chipiul aranjat elegant pe o parte și un șnur auriu împletit pe cracul pantalonilor. Remarcă faptul că toate femeile din încăpere îl priveau cu admirație. Dar cu toată frumusețea lui, era ceva ușor înfricoșător legat de buzele roșii de sub mustață.

La un semnal din partea lordului șambelan, orchestra începu să interpreteze o gavotă, și Marele Duce o conduse pe ringul de dans. Pentru câteva minute simpla plăcere de a dansa îi alungă din minte orice alte gânduri. Acesta era primul bal la care nu fusese sub controlul enervant al mamei sale și al lui Conroy. Cum șampania începuse să-și facă efectul în organismul ei, se trezi surâzând mulțumită.

Marele Duce plecă privirea spre ea când se intersectară la dans.

– Nu știam că o regină poate să danseze așa de bine.

– Asta înseamnă că ați dansat cu multe?

Marele Duce râse și îi luă mâna ca să o conducă pe ringul de dans.

Gavota fu urmată de o polcă și la rotire, Marele Duce o ridică ca pe un fulg. Însuflețită, Victoria simți cum se îmbujorează; Marele Duce era foarte diferit de lorzii Alfred și George care erau partenerii ei obișnuiți. Poate pentru că și el era dintr-o familie regală; nu avea însă nici o ezitare când urma să o apuce ferm de talie sau de mână, libertăți pe care nici unul dintre supușii săi nu și le-ar fi permis. Se întrebă apoi cum ar fi să danseze cu prim-ministrul.

Când se termină dansul, Victoria mai luă un pahar cu șampanie și fu bucuroasă să vadă că o urmărește Conroy. Goli paharul. Marele Duce făcu la fel.

– Beți șampanie ca un rus, Maiestate.

– Cred că îmi puteți spune Victoria.

– Și dumneavoastră trebuie să îmi spuneți Alexandru.

– Foarte bine, Alexandru.

Ridică privirea spre el și zâmbi. Zări o frântură de limbă trandafirie când el îi întoarse zâmbetul. Simți că se clatină ușor, dar apoi muzica începu din nou, iar Alexandru o conduse la un nou dans. Când o învârtea pe ringul de dans, i se păru că zărește un spate cunoscut, dar apoi bărbatul se întoarse și își dădu seama că se înșelase.

– De ce faci fața asta, Victoria? Te-am călcat pe picior?

– Oh, nu. Mi s-a părut doar că am văzut pe cineva.

– Cineva pe care dorești să-l vezi?

Victoria încuviință din cap.

– Atunci, îl invidiez pe bărbatul acesta.

Victoria simți că-i revine în obraji culoarea nedorită.

– Oh, ai înțeles greșit.

– Atunci înseamnă că roșești pentru mine.

Victoria se simți ușurată când se sfârși dansul. Făcu o reverență în fața Marelui Duce, se întoarse și o văzu pe baroană în spatele ei.

– Cred că trebuie să mă duc în camera de odihnă, Lehzen.

– Veniți cu mine, Maiestate.

Camera de odihnă era într-o anticameră care se deschidea din Galeria Regală. Doamna Jenkins și Skerrett erau acolo, înarmate cu truse de cusut ca să repare stricăciunile pe care le producea rochiilor doamnelor dansul plin de entuziasm, dar lipsit de experiență. În capătul încăperii era un paravan în spatele căruia erau oalele de noapte.

În momentul în care Victoria și Lehzen intrau pe ușă, de după paravan apăru Lady Flora. Pentru o clipă rămase în profil, cu o mână odihnindu-se pe talie, iar Lehzen scoase o exclamație de surpriză.

– Ce este, Lehzen? Ai văzut o fantomă? întrebă Victoria.

– Nu o fantomă, Maiestate. Lehzen se apropie și îi șopti Victoriei: Dacă vă uitați la Lady Flora din profil, Maiestate, veți vedea. Victoria întoarse capul. Cred că este însărcinată.

Victoria exclamă stupefiată:

– Dar nu este măritată!

– Da, nu este. Privirea lui Lehzen se îngustă de surescitare. Dar când s-a întors din Scoția, în urmă cu șase luni, cred că a mers în aceeași trăsură cu Sir John Conroy. Făcu o pauză și ridică din sprâncene. Singuri-singurei.

Victoria își puse mâna peste gură.

– Pare de necrezut. Este atât de pioasă.

– Ce importanță are! Semnele sunt neîndoielnice.

Victoria se întoarse spre Lehzen, cu chipul îmbujorat de la șampanie și surescitare:

– Crezi că mama mea știe?

– Nu prea cred.

Privirea Victoriei strălucea.

În capătul anticamerei era o galerie care ducea spre apartamentele private. Victoria intră ca să-și limpezească mintea. Dar în clipa în care se sprijinea de un perete față în față cu portretul bunicului ei George al III-lea când era tânăr, auzi pași în urma ei. Conroy traversa galeria. Probabil că fusese în apartamentele ducesei.

O văzu pe Victoria și o salută printr-o mișcare scurtă și țeapănă din cap.

– Maiestate.

Pentru o clipă Victoria se gândi să-l lase să treacă, dar șampania făcu să izbucnească indignarea pe care o simțea:

– De ce nu dansați, Sir John? Cu Lady Flora? Cred că este partenera dumneavoastră preferată.

Conroy o privi de sus, cu un tic vizibil în colțul buzelor.

– Tocmai mă pregătesc să dansez cu mama dumneavoastră.

Victoria lăsă capul pe spate.

– Dacă mama mea ar ști cum sunteți de fapt, nu ar mai dansa niciodată cu Domnia Voastră.

Conroy scutură din cap cu îngăduință.

– Nu *ar trebui* să beți șampanie niciodată – făcu o pauză –, doamnă.

Se întoarse cu spatele la ea și porni pe coridor.

Melbourne cobora încet scara impunătoare. Penge, majordomul, ridică privirea și deschise gura să-l anunțe, dar Melbourne clătină din cap în semn că nu. Nu voia să atragă atenția asupra faptului că sosise târziu.

Din anii de experiență își dădea seama că balul ajunsese la momentul de apogeu: se băuse suficientă șampanie ca să intensifice toate emoțiile, să adauge culoare și vivacitate chiar și celui mai stângaci curtean. În câteva minute starea de spirit avea să înceapă să se schimbe, și aidoma trandafirilor ușor fanați, florile de pe ringul de dans vor începe să se ofilească și să-și piardă strălucirea.

Privi de jur împrejurul sălii de bal. Cumberland dansa cu o grație surprinzătoare cu nevasta aia groaznică a lui nemțoaică. Ducesa de Kent era în brațele lui Conroy; Melbourne bănuise întotdeauna că este îndrăgostită de el, dar acum privirea de pe chipul ei îi confirma acest lucru. Bineînțeles că era păcat; Conroy era un șarlatan, dar cum ducesa nu avea voie să se recăsătorească, nu putea să o învinovățească pentru că își căuta consolarea.

Privirea lui o găsi pe regină. Dansa vals cu Marele Duce rus. Când trecu rotindu-se pe lângă el, îi prinse privirea și îi zâmbi. Victoria îi zâmbi și ea, dar era ceva la ochii ei măriți care îl făcu pe Melbourne să se întrebe cât băuse. În timp ce ea și rusul valsau în jurul sălii, Melbourne observă că pașii ei, deși grațioși, nu erau tot timpul signri; mai era ceva ce nu-i plăcea și în felul în care mâna Marelui Duce îi strângea talia.

– Ți s-a simțit lipsa.

Emma Portman îl privea, cu o sprânceană ridicată în semn de reproș.

– Regina pare foarte fericită, spuse Melbourne când cuplul regal trecu în pas de vals pe lângă ei.

– Crezi că Marele Duce este o posibilitate?

– Pentru mâna reginei? Nici nu se pune problema. Este moștenitorul tronului. Nu ar putea locui aici, iar regina nu s-ar putea muta la Sankt Petersburg.

– Păcat. Nu știam că rușii sunt așa de arătoși.

Melbourne nu spuse nimic. Remarcă îmbujorarea din ce în ce mai mare din obrajii Victoriei. Când Marele Duce îi șopti ceva la ureche, ea își întoarse fața de la Melbourne.

– Ai de gând să o urmărești toată noaptea, William? spuse Emma sarcastic.

Melbourne dădu din cap că nu.

– Este atât de tânără și inocentă. Nu are niciodată gânduri pe care să nu și le exprime direct. Uneori tremur la gândul că e lipsită de viclenie. Și cu toate acestea...

Se opri. Emma îl privi și termină propoziția:

– Și cu toate astea, nu poți să-ți iei ochii de la ea.

Melbourne ridică din umeri, dar pe urmă, observând o mișcare pe ringul de dans, se aplecă înainte:

– Vezi unde-și ține Marele Duce mâna?

Emma spuse cu privirea îngustată:

– Cred că ar putea fi trimis în Turn[1] pentru mai puțin.

Melbourne se uită în jurul lui și prinse privirea lordului Alfred Paget, unul dintre aghiotanții reginei. Îi făcu semn să se apropie.

– Lord Alfred, cred că ar putea fi momentul ca Marele Duce să-și găsească altă parteneră. Poate că reușești să-i distragi atenția, cu tact, bineînțeles, dar să te asiguri că-l iei de lângă regină. Cred că-și permite prea multe familiarisme.

Alfred Paget avea un aer indignat.

– Scandalos! Mă voi ocupa de acest lucru de îndată.

Se îndepărtă și îl bătu pe umăr pe Marele Duce. La început Alexandru îl ignoră, dar Alfred – cel mai tânăr din șase frați – era obișnuit să ceară să i se dea atenție.

– Alteța Voastră Imperială, e un mesager de la Petersburg.

– Spune-i să aștepte. Dansez cu regina.

– Cred că este urgent, domnule.

[1] Turnul Londrei, castel construit de William Cuceritorul în 1066 și folosit ca închisoare până în 1952 (n.tr.)

Alfred, a cărui siluetă zveltă ascundea o forță surprinzătoare, puse brațul pe umărul Marelui Duce și îl luă de lângă Victoria, conducându-l ferm afară din încăpere. Melbourne înaintă în grabă:

– Se pare că ați rămas fără partener, doamnă. N-ați vrea să-mi faceți onoarea?

Victoria se întoarse la sunetul vocii lui Melbourne. Chipul i se deschise într-un zâmbet.

– Aș fi încântată.

Orchestra cânta acum un vals, și când Melbourne puse mâna pe talia ei, Victoria se simți în siguranță pentru prima oară în seara aceea.

– Am fost îngrijorată că nu veți veni.

– A trebuit să mă ocup de niște probleme.

– M-am gândit că poate sunteți supărat pe mine.

– Pe dumneavoastră, doamnă? Niciodată.

Melbourne înclină capul și o privi cu afecțiune.

– Dansați foarte bine, Lord M.

– Mă bucur să aud asta, Maiestate, dar cred că doar sunteți amabilă. Mă tem că zilele mele de dans au cam apus.

– Nu este adevărat. Sunteți partenerul meu preferat în această seară.

– Și cu toate acestea, sunt prea bătrân ca să mai dansez ca odinioară, răspunse Melbourne cu un zvâcnet al gurii.

– Lord M., nu sunteți bătrân!

Melbourne privi peste umărul Victoriei și văzu trioul format din Conroy, ducesă și Lady Flora țintuindu-i cu privirea.

– Cu riscul de a fi aruncat în Turn, Maiestate, trebuie să vă contrazic aici. Nu pot nega faptul că îmbătrânesc, nici măcar ca să vă fac pe plac.

Victoria râse:

– Ei bine, nu mă gândesc niciodată că este vreo diferență între noi, Lord M.

Muzica se opri, și Melbourne dădu drumul la mâna Victoriei și se înclină:

– Ah, uite-l pe lordul Alfred pentru următorul dans.

Victoria părea să șovăie.

– Dar vreau să dansez cu Domnia Voastră. Am atâtea să vă spun.

– Va fi foarte dezamăgit dacă îl refuzați, Maiestate. Și apoi, dansează polca cel mai bine din toată țara.

Lordul Melbourne se retrase discret când lordul Alfred se apropie să-și revendice dansul cu regina.

După o polcă urmă o alta, și la sfârșit Victoria era fără suflu și însetată. Lordul Alfred îi aduse un pahar cu șampanie; îl bău cu lăcomie și mai ceru unul.

Se pregătea să-l bea când auzi o voce la ureche. Victoria se răsuci și văzu chipul pământiu și dezaprobator al lui Lady Flora Hastings.

– Scuzați-mă, Maiestate, dar ducesa se gândește că poate ați băut destulă șampanie.

Legănându-se ușor, Victoria se uită în ochii lui Lady Flora și spuse, puțin cam prea tare:

– Mama v-a trimis pe *Domnia Voastră* să-mi spuneți ce să fac!

Orchestra se oprise din cântat, așa că vorbele ei răsunară în toată sala de bal. Pentru o clipă toată lumea încremeni, iar Lady Flora o privea neînțelegând; apoi, cu chipul descompus după această umilire în public, se întoarse și ieși împleticindu-se din sala de bal. Răzbătu un suspin adânc printre invitați, iar Victoria rămase împietrită, furioasă și înspăimântată. Simți pentru prima oară un val de ceva asemănător cu dezaprobarea. Auzi o voce la ureche:

– Este foarte cald aici, spuse Melbourne. Poate doriți să ieșiți pe balcon să luați puțin aer proaspăt, Maiestate.

Simți mâna lui sub cotul ei, și fu recunoscătoare pentru ajutor. Era puțin nesigură pe picioare. Când ieșiră pe balcon, aerul răcoros al nopții i se păru o binecuvântare pe fața ei.

Melbourne se întoarse spre ea.

– Păreți ușor obosită, doamnă, dacă-mi permiteți să spun asta. Poate că e momentul să vă retrageți.

– Dar nu vreau să mă retrag. Vreau să continui să dansez cu Domnia Voastră!

Victoria se aplecă spre el. Melbourne întinse brațele, ca și când i-ar fi fost teamă să nu cadă, și pentru o clipă rămaseră semiîmbrățișați. Apoi el se îndreptă și spuse blând:

– Nu în seara asta, Maiestate.

Capitolul 16

Dash luă mingea și i-o aduse înapoi Victoriei. Când ea o aruncă din nou, mingea aterizâ la picioarele ducesei, care tocmai intrase în Galerie. Ducesa o dădu cu piciorul din calea ei.

Victoria se opri. O chemase pe mama ei ca să o provoace să vorbească despre Lady Flora și Conroy, dar acum când ducesa era în fața ei, nu prea știa cum să abordeze subiectul.

– Drina, ai dormit bine după bal?

Ducesa o privea pe fiica ei cu subînțeles.

Victoria era pe punctul de a-i răspunde, când Dash aduse mingea înapoi, lătrând. Se aplecă și o ridică. Hotărî că trebuie să atace direct problema:

– Mama, trebuie să-i alungi pe Flora Hastings și pe Sir John Conroy de îndată! Am motive să cred că au comis un ... – trase adânc aer în piept – adulter.

Ducesa, care străbătea galeria, îndreptându-se spre ea, se opri uluită.

– Ai înnebunit, Drina? Ce prostii tot spui?

Ducesa deschise larg ochii mari și albaștri și scutură din cap ca o păpușă buimăcită.

– Cu siguranță ai remarcat că Lady Flora este însărcinată, spuse Victoria.

– Însărcinată?

Vocea ducesei era neîncrezătoare.

– Da, mamă. Și cred că Sir John este vinovat.

Ducesa se scutură și, spre surpriza și enervarea Victoriei, zâmbi.

– Ce tot spui? Cine ți-a spus chestia asta ridicolă?

Victoria spuse furioasă:

– Baroana Lehzen mi-a spus că au mers cu aceeași trăsură din Scoția acum șase luni.

Ducesa îi râse în față fiicei ei.

– Ți-a spus baroana? Știe atât de multe despre ce se întâmplă între un bărbat și o femeie, desigur.

Victoria strânse mingea în mână. Își dorea foarte mult să o arunce în mama ei.

– Nu pot să permit ca această... această depravare să se petreacă la curtea mea.

Ducesa își scutură buclele blonde.

– Zău, Drina, te sfătuiesc să nu asculți bârfele. Nu se potrivește cu o regină.

Întorcându-i spatele Victoriei, porni pe coridorul lung.

Fără să se gândească, Victoria aruncă cu mingea în spatele mamei sale, dar ținta mișcătoare dispăruse, așa că lovi o vază de Meissen,

pe care i-o dăruise electorul de Saxonia. Se făcu țăndări cu un zgomot răsunător. Entuziasmat de toată agitația, Dash începu să latre.

Victoria se trezi că tremură de furie. Se gândise că s-ar putea ca mama ei să se supere, chiar să fie furioasă, dar felul disprețuitor în care scosese problema din discuție era mai rău decât orice își închipuise. Nu va permite să fie ignorată. Dacă mama ei nu voia să accepte adevărul, nu va avea altă soluție decât să-l dovedească.

Îi împărtăși planul lui Melbourne, în ziua aceea la partida de călărie.

– Sir John și Lady Flora? Nu puteți vorbi serios, doamnă.

– Ba chiar vorbesc serios, Lord M. Baroana spune că au venit cu aceeași trăsură din Scoția, absolut singuri. Mâine voi depune jurământul de încoronare. Cum pot să jur că-mi voi sluji poporul cu credință când propria mea casă este pătată de necinste? Trebuie să părăsească curtea imediat.

Melbourne suspină.

– Nu știți dacă este adevărat, Maiestate, și eu aș fi prudent cu acuzațiile, căci Lady Flora are prieteni puternici. Fratele ei, lordul Hastings, este liderul conservatorilor din Camera Lorzilor, și nu va privi cu ochi buni ideea de a se confrunta cu un scandal legat de sora lui.

– Cum aș putea să-l mai privesc în față pe Sir John știind că s-a purtat atât de rușinos?

– Știu că nu îl simpatizați, Maiestate, dar cred că există modalități mai simple de a scăpa de el decât acuzându-l că-i face un copil lui Lady Flora.

– Chiar dacă se întâmplă să fie adevărat?

– Gândiți-vă la scandal, doamnă.

– Numai la asta vă gândiți? Cum să evităm un scandal?

Melbourne tăcu, și pe fața lui trecu un spasm de durere.

– Știu prea bine, Maiestate, cât de greu și de dureros poate fi un scandal.

Victoria clătină din cap.

– Așadar, credeți că nu ar trebui să fac nimic.

– De departe, cel mai bun lucru, doamnă. Dacă bănuielile dumneavoastră sunt corecte, în câteva luni adevărul nu va mai putea fi tăgăduit. Așteptați și veți vedea, doamnă. Așteptați și veți vedea.

– Dar trebuie să aflu adevărul.

– Adevărul, după părerea mea, este în mare măsură supraestimat.

– Lord M., sunteți ceea ce cred că se numește un cinic. Eu însă nu sunt.

Fără să aștepte să audă răspunsul lui Melbourne, își înfipse călcâiele în coapsele calului, îmboldindu-l la galop, și nu privi în jurul ei până când ajunse la Marble Arch. În urma ei erau valetul și lordul Alfred, dar nu era nici urmă de Melbourne.

Lordul Alfred se apropie de ea.

– Lordul Melbourne s-a întors la Dover House, Maiestate. Vă cere scuze și m-a rugat să vă spun că simte că este prea bătrân ca să mai țină pasul.

Victoria se încruntă.

– Înțeleg. Până acum nu a mai avut această problemă vreodată.

Lordul Alfred zâmbi.

– Mergeți foarte repede, Maiestate.

După ce se schimbă de costumul de călărie, Victoria îi ceru lui Lehzen să-l aducă pe Sir James Clark, doctorul curții.

– Sunteți bolnavă, Maiestate? Poate că sunteți emoționată din pricina încoronării.

– Mă simt foarte bine, Lehzen, mulțumesc. Nu, vreau ca Sir James să se intereseze de starea de sănătate a lui Lady Flora. Mama refuză să mă creadă, așa încât singura cale este să avem o examinare medicală.

Lehzen aprobă cu o mișcare din cap.

– Exact, Maiestate.

– Deci, ești de acord cu mine? Că trebuie să-i dăm de cap acestei... acestei afaceri?

– Dacă ducesa nu vrea să vă creadă, atunci trebuie să fiți sigură, Maiestate.

Victoria suspină.

– Lordul M. crede că nu ar trebui să fac nimic.

Lehzen se aplecă spre ea:

– Bineînțeles, lordul M. a dus o viață foarte dezordonată în trecut. Poate că nu-l interesează să condamne acest fel de purtare.

Victoria sesiză nota de dispreț din vocea lui Lehzen.

– Cred că nu dorește scandal, dar în acest caz lordul Melbourne greșește.

Vorbea mai tare decât în mod normal, de parcă ar fi încercat să se convingă pe ea însăși.

Lehzen se întoarse o jumătate de oră mai târziu cu Sir James, care era pe cât de renumit, pe atât de blând și amabil. Se ridicase

pe culmile profesiei prin grija plină de meticulozitate față de defunctul George al IV-lea – satisfăcându-i regelui orice toană legată de sănătatea sa, dar abținându-se să scoată în evidență adevărul că obiceiul suveranului de a mânca la micul dejun trei potârnichi udate cu vin de Porto era poate cauza bolilor sale. Sir John, al cărui nas borcănat și plin de vinișoare sugera că nici el nu se abținea de la deliciile vieții, aflase cu multă vreme în urmă că cel mai popular tip de doctor era cel care asculta cu mare atenție toate simptomele și le acorda tuturor aceeași importanță cuvenită înainte de a prescrie un medicament pe cât de costisitor, pe atât de inofensiv.

Doctorul îi făcu Victoriei o plecăciune foarte adâncă, drept pentru care fața lui deja aprinsă se înroși și mai mult.

– Maiestate. Cum vă pot fi de folos? Aveți nevoie de ceva să vă calmeze nervii înainte de încoronare? Pacienții mei de sexul gingaș par să considere că tinctura de laudanum este foarte eficientă în astfel de momente.

Victoria își ridică ochii albaștri spre cei injectați ai doctorului.

– Aveți mulți pacienți, Sir James, care urmează să fie încoronați în Westminster Abbey?

Doctorul scoase un sunet care ar fi putut fi un râset sau un mormăit de scuze.

– Sunteți mai tare decât mine, Maiestate.

– Dar, ca să răspund la întrebarea Domniei Voastre, nu eu am nevoie de serviciile Domniei Voastre. Aș vrea să vă ocupați de o altă... chestiune.

Sir James ridică dintr-o sprânceană stufoasă și ciufulită.

Victoria începu să străbată încăperea în sus și în jos. Totul păruse atât de simplu în mintea ei, dar acum își dădea seama că nu prea știa cum să abordeze subiectul.

– Sir James, am remarcat că o anumită doamnă ar putea fi... într-o stare nepotrivită cu...

Victoria se uită la Lehzen pentru ajutor.

– Cu poziția sa în societate, Maiestate.

– Poziția în societate? Doctorul părea derutat. Ah, înțeleg. Credeți că doamna ar fi într-o anumită stare, fără beneficiile căsătoriei.

– Da. Cred că a comis adulter cu un anumit gentleman.

– O presupunere inteligentă, Maiestate.

Victoria se opri din umblat.

– Dar trebuie să am dovezi, Sir James.

Doctorul spuse aproape șoptit:

– Dovezi, Maiestate?

– Da. Vreau să o examinați pe această doamnă.

Sir James se trase de perciuni cu degetele grăsulii.

– Aș putea să întreb care este identitatea doamnei?

Fu rândul Victoriei să șoptească:

– Lady Flora Hastings.

Se lăsă liniștea cât Sir James reflectă asupra problemei. Doctorul se trăgea de perciuni așa de tare, mai să și-i smulgă.

– Pot îndrăzni să vă întreb dacă ducesa este la curent cu bănuielile dumneavoastră, doamnă?

– Am discutat această chestiune cu mama mea, dar nu este dispusă să mă creadă.

Sir James oftă:

– Înțeleg. Trebuie să vă previn, Maiestate, că mă aștept la ceva greutăți în efectuarea examinării. Dacă Lady Flora nu este de acord, nu prea pot să o forțez.

– Îmi imaginez că un doctor cu experiența Domniei Voastre ar fi capabil să stabilească anumite lucruri pur și simplu uitându-se la ea.

– Mă măguliți, Maiestate. Cred că în cazuri de genul acesta este foarte dificil să te bizui numai pe ochi. Sunt atât de mulți alți factori în joc – veșmintele, digestia, chiar și un anumit fel de a sta în picioare. O poziție în care ești adus de spate poate fi extrem de înșelătoare.

Victoria bătu din picior nerăbdătoare.

– Vă asigur, Sir James, că aici nu este vorba de poziția corpului.

– Nu, Maiestate.

– Trebuie să știu adevărul, și vă cer să-l aflați, Sir James.

– Da, Maiestate.

Doctorul avea aerul că ar mai vrea să spună ceva, dar Victoria îi întoarse spatele. Când îi auzi pașii retrăgându-se pe coridor, se întoarse spre Lehzen.

– Trebuie să-i spui lordului șambelan că Sir John și Lady Flora nu vor primi invitații pentru încoronare. În situația dată, nu pot să permit prezența lor acolo.

Lehzen se încruntă.

– Maiestate, cred că dacă faceți acest lucru, atunci toată lumea va înțelege că credeți în acest scandal.

Victoria înălță bărbia.

– Exact.

Capitolul 17

Ducesa se încruntă când fu anunțat Sir James.

– Nu v-am chemat, Sir James.

Sir James se uită în podea și pe urmă în tavan, oriunde numai la ducesă și la însoțitoarea ei, nu. Își drese glasul cu zgomot.

– Doamnă, am venit la cererea reginei.

Ducesa o privi pe Lady Flora, care stătea lângă ea. Cealaltă femeie închise ochii și se clătină ușor.

– Dar nu este nimeni bolnav aici, Sir James, deci nu am nevoie de Domnia Voastră.

Sir James își muta greutatea de pe un picior pe altul.

– Regina a insistat foarte mult, doamnă.

Privirea lui se opri rapid asupra lui Lady Flora. Ducesa se stăpâni și, ridicându-se în picioare, îl fulgeră cu privirea pe doctor.

– Nu aveți ce căuta aici. Puteți pleca.

Sir James se încovoie ca o spirală, într-un gest de dezvinovățire.

– Cu tot respectul, doamnă, mă tem că nu pot să fac asta. Regina ar dori niște informații legate de Lady Flora.

Ducesa se forță să râdă.

– Fiica mea persistă în această fantezie ridicolă? Puteți să-i spuneți că nu există mai mult adevăr în povestea asta acum decât era în această dimineață.

Sir James nu spuse nimic, dar nu se clinti. Lady Flora înălță capul.

– Voi răspunde eu la întrebări, Sir James. Nu am nimic de ascuns.

Dar acest răspuns nu relaxă spirala în care se încovoiase trupul doctorului.

– Lady Flora, mă tem că regina cere o... examinare. Pentru a înlătura orice îndoială.

Dinspre ducesă se auzi un icnet.

– Este imposibil! Nu voi permite așa ceva! Drina și-a pierdut mințile.

Dar Lady Flora făcu un pas în fața stăpânei sale și i se adresă doctorului direct:

– Două lucruri în viață îmi sunt dragi, Sir James. Unul este Coroana, iar celălalt este credința mea. Dacă regina crede că aș face ceva ca să discreditez vreunul din ele, atunci sunt dornică să dovedesc că nu are dreptate.

Se opri o clipă și își șterse cu un gest grăbit o broboană de transpirație de pe frunte. Apoi se îndreptă și îl privi în ochi pe Sir James.

– Dar insist ca doctorul meu să fie de față, Sir James – colțurile gurii îi zvâcniră într-o imitație de zâmbet – pentru a înlătura orice îndoială.

Doctorul era atât de nerăbdător să părăsească încăperea încât se rostogoli printre uși când valeții le deschiseră. Era o scenă comică, dar nici una din femeile din încăpere nu râse.

Capitolul 18

O trezi sunetul. Un susur slab, ca și când un stol uriaș de porumbei sălbatici aterizaseră la palat afară. Ascultă, iar zgomotul răbufni, devenind mai clar. Începură să se audă voci, dar cuvintele fură iute duse de vânt înainte ca Victoria să le prindă. În cele din urmă, o voce mai pătrunzătoare decât celelalte îi străpunse creierul amețit de somn. „Dumnezeu să o binecuvânteze pe regină" spunea, urmată de altele, într-un cor de celebrare.

Victoria sări din pat și se duse la fereastră. Dincolo de Marble Arch se vedea un covor învălurat de culoare: flamuri, bonete, chipuri îndreptate înainte. Probabil că sunt mii de oameni acolo. Poporul ei, se gândi, simțind că respirația i se transformă într-un suspin prelung care-i dădu fiori. Era deja regină de câteva luni, dar astăzi responsabilitatea îi apăsa pe umeri ca o greutate fizică. Astăzi va depune jurământul de încoronare, care fusese depus de nenumărați regi și de cele patru regine care îi precedaseră.

Se gândi la toți ochii aceia care o vor privi în Westminster Abbey. Câți dintre ei vor aștepta să facă o mică greșeală, ca să demonstreze bănuiala lor că este nedemnă de înalta funcție care îi fusese încredințată? Victoria își mușcă buza, dar apoi își îndreptă umerii și înălță bărbia sfidătoare. Nu va face nici o greșeală. Fusese aleasă pentru acest rol de o providență divină care o lăsase pe ea, fiica celui

de-al șaselea copil al lui George al III-lea, moștenitor al tronului[1]. Dacă unchii ei ar fi fost mai puțin imorali, ar fi existat o duzină de copii legitimi între ea și tron, numai că ei fuseseră atât de absorbiți de plăcerile trupești încât coroana ajunsese la ea. Victoria știa că exista un motiv pentru asta, un scop divin, și era hotărâtă să se dovedească demnă de el.

Folosind o pernă drept glob cu cruce[2] și o umbrelă de soare drept sceptru, repetă cuvintele Jurământului. „Prin grația lui Dumnezeu Atotputernic, eu, Victoria, jur solemn să-mi servesc țara."

Vocea ei suna subțiratică în încăperea cu tavan înalt. Spera că oamenii vor putea să o audă în catedrală. Se gândi la unchii ei; cu vocile lor puternice și răsunătoare, se făceau ușor auziți. Dar, așa cum spunea Melbourne, nu e nimic rău în a vorbi încet; îi face pe oameni să te asculte cu mai mare atenție. Victoria surâse când se gândi la prim-ministrul ei. El urma să fie acolo astăzi, bineînțeles, iar ea se asigurase că va sta în raza ei vizuală. Îi părea rău că avusese loc neînțelegerea aceea stupidă ieri în parc. Dar problema asta se va rezolva după ce Sir James va face consultația.

Ușa alăturată se deschise și intră Lehzen, cu fața ei lată strălucind de afecțiune:

– Ar trebui să fiți în pat, Maiestate. E încă foarte devreme.

– Oh, nu mai pot să dorm, Lehzen. Îi făcu semn cu mâna baroanei să vină lângă ea la fereastră. Privește afară, Lehzen. Așa de mulți oameni.

– Care o așteaptă pe regina lor.

– Sper că voi fi demnă de ei. Strânse mâna guvernantei. Vreau să fiu o regină măreață, Lehzen.

– Nu am nici un fel de îndoială, Maiestate.

Victoria văzu lacrimi în ochii guvernantei.

– Mulțumesc, Lehzen. Se aplecă și o sărută pe baroană pe obraz. Pentru tot. Simțind o limbă aspră care o lingea pe picioare, Victoria se aplecă și-l luă în brațe pe Dash. Oh, Dash, ești gelos? Și ție îți sunt recunoscătoare, bineînțeles.

Și râse. Dar Lehzen nu zâmbea.

– A fost cea mai mare onoare din viața mea să vă slujesc, Maiestate.

---

[1] Prințul Edward, duce de Kent și Strathearn, a fost al patrulea fiu și al cincilea copil al regelui George al III-lea (n.tr.)

[2] Însemn regal folosit la încoronare (n.tr.)

*

Trăsura de stat o aștepta la piciorul scărilor, cu ornamentele aurite strălucind în lumina soarelui. În timp ce cobora atentă treptele, îngrijorată să nu se împiedice în mantia purpurie grea, nu se putu abține să nu se gândească la dovleacul Cenușăresei. Dar aici nu era vorba despre nici un farmec, aceasta era trăsura cu care strămoșii săi merseseră la Westminster Abbey. Ar fi vrut ca Melbourne să meargă cu ea, dar el zisese că ar fi fost fără precedent. Singurii însoțitori pe care suveranii ar fi putut să-i aibă alături în trăsură erau consorții. Așa că va trebui să călătorească singură.

Când trăsura ajunse în Mall, simți cum valul de urale o înfioară. Bancheta din trăsură era puțin cam joasă, așa că fu nevoită să se ridice pe jumătate în picioare ca să poată face cu mâna spre mulțime. Când ridică mâna, se auzi un nou vuiet de urale, iar ea aproape fu azvârlită înapoi. Dar sunetul acesta aprinse o flacără de fericire în ea. Își aminti de ziua în care urmărise până la capătul inevitabil, liniile orizontale și apoi pe cele pe verticală ale arborelui ei genealogic. Sigur că Lehzen îi spusese că nu este decât moștenitoarea prezumtivă; încă era posibil ca regina Adelaide să aibă un copil care să trăiască. Victoria știuse însă că destinul ei era să fie regină, era destinul ei să stea unde era acum, într-o trăsură de aur, scăldată de adorația supușilor ei.

În fața ei era impozantul naos din catedrală, de o parte și de cealaltă băncile de un purpuriu intens, cu pairii în robele lor de gală. Se opri la intrare și simți cum cei opt paji care purtau trena ridică mantia grea, pregătiți pentru procesiune. Auzi orga interpretând primele măsuri din imnul *Zadok Preotul*, care era semnalul pentru ca ea să înceapă să înainteze. Dar picioarele nu voiau să se miște. Era conștientă că toți ochii erau ațintiți asupra ei, toți așteptând să facă un pas înainte. Era un dezastru. Își impunea să o facă, dar parcă picioarele erau ale altcuiva.

Și atunci îl văzu. Melbourne îi zâmbea, cu mâna ușor întinsă, parcă pentru a-i spune: „Hai, nu ai de ce să te temi". Îi întoarse zâmbetul și făcu primul pas.

Într-un dormitor din aripa de nord a palatului, o încăpere care nu fusese niciodată încălzită de soare, Lady Flora îi aștepta pe doctori.

Victoria tremura așa cum stătea în straiele pe care le purtau toți monarhii înainte de a fi înveșmântați în mantia de încoronare.

Inima îi bătea atât de tare încât se întrebă dacă arhiepiscopul nu vede prin muselină. Se simțea atât de vulnerabilă stând acolo în fața întregii nobilimi în catifea purpurie, îmbrăcată numai într-o tunică de muselină. Arhiepiscopul rostea cuvintele ceremoniale. În timp ce asculta mărețele cuvinte care răsunau ca un vârtej sonor – Dumnezeu Atotputernic, regat, onoare și glorie – îl căuta pe lordul M. El îi făcu un semn mic aprobator cu capul. Își întoarse din nou privirea spre arhiepiscop, și când el o întrebă: „Veți face tot ce vă stă în putere...", ea răspunse cu glasul ei limpede de soprană: „Da".

Mantia purpurie de gală bordată cu hermină fu pusă pe umerii ei. Se așeză pe tron, care fusese pregătit cu o pernă foarte înaltă, ca să nu se scufunde cu totul în adâncurile lui gotice. Arhiepiscopul luă inelul de ceremonie și, spre consternarea Victoriei, începu să-l îndese pe degetul ei mijlociu, nu pe inelar. Împingea cu putere în fața obstacolului neașteptat, iar Victoria se străduia să nu strige de durere când el forță inelul peste articulația degetului. Se crispă când îi puse globul cu cruce în mâna dreaptă și sceptrul în cealaltă. Spera să nu se vadă durerea.

Dar în momentul acela arhiepiscopul ținea coroana deasupra capului ei, rostind cuvintele care fuseseră folosite încă de pe vremea lui Eduard Mărturisitorul. În cele din urmă o puse pe capul ei. Rămase așezată o clipă, apoi se clătină și în final își găsi locul, iar Victoria fu învăluită de un sentiment de liniște și pace. Era regina acestei măreațe națiuni, unsa lui Dumnezeu.

Răsunară trompetele, iar băieții de la Westminster School cântară din toți rărunchii: „Vivat, vivat, regina".

Cu un foșnet pătrunzător, toți domnii și doamnele din nobilime își luară coronițele și și le puseră pe cap. Cu colțul ochiului, Victoria văzu cum Harriet ridică brațele lungi și albe ca de lebădă, și pe mama ei cu lacrimile șiroindu-i pe față.

Lady Flora era întinsă pe pat cu ochii închiși. Doctorii vorbeau cu glas scăzut în celălalt capăt al încăperii. Se regăsea în vorbele din psalmul ei preferat: „Îmi ridic ochii spre dealuri, de unde vine forța mea. Ajutorul îmi vine de la Domnul, care a făcut cerul și pământul". Trecu prin tot psalmul, ca și când ar fi hoinărit pe poteca din grădină spre casa ei din copilărie, găsind alinare în măsura familiară a ritmului. Când ajunse la sfârșitul psalmului, o luă din nou de la început.

*

Orga se auzi mai puternic, și corul începu să cânte refrenul de la *Aleluia*. Victoria rămase nemișcată în timp ce aristocrații se apropiau unul câte unul să-i prezinte omagiile. Dacă și-ar fi mișcat capul chiar și o idee numai, coroana i-ar fi căzut pe un ochi. Așa cum fusese avertizată de custode, greutatea bijuteriilor era prea mare. Reuși să-și mențină poziția cât se perindară ducii și marchizii, dar când terminase cu jumătate dintre conți, un pair mai vârstnic pe care îl chema lordul Rolle călcă greșit pe treptele spre podium și fu cât pe ce să se prăvălească la picioarele ei, așa că Victoria întinse mâna ca să-l împiedice să cadă peste ea și simți cum coroana îi alunecă pe un ochi.

Din fericire, lordul Rolle se redresă înainte să apuce coroana să alunece și pe celălalt ochi, așa că reuși pe furiș să o împingă la loc. Dar acest episod o scoase rapid din transă. Când îl văzu pe lordul Rolle împleticindu-se înapoi spre locul său, cu mantia plină de praf și coronița strâmbă pe cap, simți cum gâlgâie râsul în interiorul ei. Simți cum o sugrumă corsetul când își umplu plămânii cu aer. O regină nu avea voie să râdă la încoronarea ei – știa acest lucru –, dar cumva ideea unei regine care râde o făcu să vrea și mai tare să râdă. Pe intervalul de trecere observă chipul încruntat al unchiului Cumberland și expresia dezaprobatoare a ducesei lui, dar nici măcar ura lor evidentă nu era suficientă ca să-i înăbușe revoluția interioară. Exact în momentul în care vulcanul de voioșie din interiorul ei era pe cale să erupă, îl văzu pe Melbourne urcând treptele, ca simplu viconte, printre ultimii care urmau să-și prezinte omagiile. Își înălță privirea către a ei și clătină din cap aproape imperceptibil. Momentul acela când își dădu limpede seama fu suficient ca să stăvilească isteria să nu o cuprindă. Simți cum se potolește...

Doctorii își lăsară mânecile în jos și își încheiară butonii. Camerista îi ajută să-și pună vestoanele, și părăsiră încăperea. Flora nu se mișcă.

În cele din urmă se sfârși totul. Pairii juraseră cu toții credință și se întorseseră la locurile lor în ordine ierarhică, cu coroniţele pe cap. Arhiepiscopul și ceilalți clerici își ocupară locurile în capul procesiunii, iar Victoria știu că era semnalul să se ridice. O făcu cu o precauție uriașă ca să nu clintească coroana. Când coborî treptele, cei opt purtători de trenă se călcară pe picioare ca să apuce mantia de încoronare. Făcu un pas înainte și simți că mantia se tensionează. Pentru o clipă crezu că o să fie trasă înapoi, dar apoi se auzi un ordin șoptit

de la Harriet Sutherland: „Cu toții, acum, dați-i drumul", și Victoria îndrăzni să pășească mai departe. Spre ușurarea ei, trena o urmă.

Procesiunea își croi drum pe intervalul dintre bănci, iar Victoria asculta murmurul lui Harriet care spunea *unu, doi, unu, doi* încercând să imprime un ritm domnișoarelor de onoare. Când trecură pe lângă băncile corului îndreptându-se spre naos, soldații începură să deschidă impozanta ușă de vest a Catedralei, și pentru prima oară Victoria auzi vuietul mulțimii peste crescendoul orgii. Sporea pe măsură ce se apropia de intrare.

Ușile erau acum complet deschise și soarele năvăli în obscuritatea catedralei, refractându-se de la diamantele din coroana Victoriei în o mie de puncte de lumină. Erau așa de mulți oameni. O mulțime mai mare decât văzuse ea vreodată. Pretutindeni erau steaguri, pancarte și chiar baloane. Într-o altă zi poate că ar fi fost copleșită de numărul lor, dar astăzi Victoria simțea dragostea poporului ei în fiecare fibră a corpului. Gura îi era întinsă în cel mai larg zâmbet, iar supușii îi întorceau zâmbetul. Își iubea poporul în clipa aceea; erau toți în armonie.

La puțin mai mult de un kilometru, Flora Hastings simți cum i se strânge stomacul și își întoarse fața la perete.

Capitolul 19

Dash scânci în semn de protest când Victoria îi turnă apă caldă pe spinare.

– Hai, Dashy, stai liniștit. Știi că ai nevoie de o baie.

Dash o privi cu reproș, parcă vrând să-i spună că tocmai astăzi ar fi putut fi scutit de umilința de a fi spălat.

– Vreau să termin cu asta înainte să trebuiască să mă schimb pentru focurile de artificii.

Pentru prima oară de când se sculase în ziua aceea, Victoria era singură. Imediat după ce Jenkins și Skerrett luaseră mantia de încoronare, se hotărâse că singurul lucru pe care voia să-l facă în momentul acela era să-i facă baie lui Dash.

Culoarea apei deveni un cenușiu mulțumitor după ce fu curățată murdăria din blana lui Dash, după vânătoarea de veverițe. Când

în cele din urmă fu curat și Victoria dădu drumul la zgarda de care îl ținea strâns, fugi de lângă ea, scuturându-se înnebunit ca să scape de excesul de apă.

Chiar în clipa aceea Penge anunță că lordul Melbourne o așteaptă în salon. Valetul nu se putu abține să se strâmbe când apa ateriză pe ciorapii lui de mătase.

Victoria se străduí să nu râdă, dar nu reuși:

– Dash, vino aici, băiat obraznic ce ești! Penge, spune-i lordului Melbourne că voi fi acolo imediat.

În fața oglinzii, Victoria trase de cozile împletite de o parte și de cealaltă a feței ca să cadă într-un unghi mai potrivit.

Când intră ea, Melbourne stătea la fereastră, și Victoria văzu ceva melancolic în felul în care își ținea umerii. Când se întoarse însă îi aruncă un zâmbet atât de cald încât știu că fusese doar închipuirea ei.

– Oh, Lord M., sunt așa de bucuroasă să vă văd. Ce zi a fost! Am crezut că nu o să mă pot abține să nu râd când lordul Rolle s-a rostogolit.

Melbourne își plecă privirea spre ea, cu o lumină blândă în ochii de un verde marin.

– Dar, din fericire, Maiestate, demnitatea voastră înnăscută a fost mai puternică. Făcu o pauză, apoi spuse cu un glas mai grav: Am venit să vă spun că ați fost splendidă astăzi, doamnă. Nimeni nu ar fi putut să o facă cu mai multă grație.

Victoria își înălță privirea spre el.

– Am știut tot timpul că sunteți acolo, Lord M., și acest lucru a făcut ca totul să fie ușor. Mi se pare că totul este mai... tolerabil dacă sunteți prezent.

Melbourne îi făcu o mică plecăciune.

– Sunteți prea amabilă, doamnă. Când vorbi, o făcu cu un inegalabil ton de salon. A dumneavoastră este cea de-a treia încoronare la care am participat și, fără îndoială, cea mai grozavă. Cea a unchiului dumneavoastră George, deși minunată, a fost oarecum tulburată de prezența reginei sale imorale care bătea la porțile catedralei să i se permită să intre. Și spectacolul unchiului Domniei Voastre William a fost un eveniment foarte șters. Încoronarea nu este prilej de economii; poporul își dorește spectacol. Astăzi au primit așa ceva.

– Ați auzit cum m-au ovaționat când am ieșit din catedrală? Am crezut că o să mă răstoarne.

– Sunteți simbolul unei ere noi, doamnă, și poporul vă este recunoscător. Oamenii se plictisiseră de bătrâni, și știu ce noroc au să fie conduși de o regină tânără și frumoasă.

Victoria simți că roșește.

– Sper să fiu demnă de dragostea lor.

Melbourne nu răspunse, dar îi susținu privirea. De data asta, Victoria fu cea care își feri privirea.

– Aștept cu așa o nerăbdare focurile de artificii din această seară. Sper că nu va ploua.

– Am aranjat deja cu Atotputernicul, doamnă.

Victoria arătă spre el.

– Cum vă așteptați să cred acest lucru, Lord M., când știu că nu mergeți niciodată la biserică?

Râdeau amândoi când intră Lehzen. Avea chipul încordat.

– Iertare, Maiestate, dar Sir James Clark este aici. Ar dori să vorbească cu dumneavoastră.

Victoria văzu cum zâmbetul piere de pe fața lui Melbourne. O clipă regretă amarnic că nu ascultase de sfatul lui să nu facă nimic în ce o privea pe Lady Flora. Dar amintindu-și râsul mamei ei atunci când adusese vorba despre Flora și Conroy, făcu un semn aprobator din cap spre Lehzen.

– Poți să-l inviți să intre.

Când intră, Sir James se înclină, dar evită să o privească în față.

– Iertare, doamnă, că îndrăznesc să vă tulbur într-o asemenea zi, dar m-am gândit că veți dori să aflați rezultatul vizitei la Lady Flora.

– Chiar așa, Sir James.

Doctorul privea în pardoseala cu intarsii geometrice ca și când ar fi crezut că intarsiile ar putea să-i destăinuie secretul vieții veșnice.

– Trebuie să vă spun, doamnă, că la examinare, am descoperit că Lady Flora este – înghiți cu greutate – *virgo intacta*.

Victoria nu înțelese sensul expresiei.

– Dar este însărcinată, Sir James?

Doctorul se făcu și mai roșu și clătină din cap că nu. Melbourne făcu un pas înainte.

– În general, una o exclude pe cealaltă, doamnă.

Aruncând o privire rapidă spre el, Victoria văzu regretul întipărit pe fața lui și își dădu seama de gafa ei.

– Înțeleg. Mulțumesc, Sir James. Asta este tot.

Chipul doctorului se schimonosi într-o grimasă de scuză.

– Înainte de a pleca, ar trebui să vă explic, Maiestate, că eu cred că, ăăă, umflătura, care e adevărat că ar putea fi luată drept sarcină, este rezultatul unei tumori. Cred că Lady Flora este grav bolnavă.

Victoria nu spuse nimic. Doctorul ieși cu spatele din încăpere, urmat de Lehzen. După plecarea lor, Victoria se întoarse spre Melbourne și spuse cu o părere de rău plină de patos:

– Ar fi trebuit să vă urmez sfatul, Lord M.

Melbourne scutură din cap.

– Întotdeauna este mai ușor să dai sfaturi, doamnă, decât să le urmezi.

Mai târziu, în seara aceea, când ieși pe balcon ca să vadă focurile de artificii, Victoria simți un soi de freamăt printre curtenii adunați, pe care nu-i recunoscu imediat. Era întuneric și nu reuși să vadă chipurile decât când străluciră în culorile țipătoare ale luminilor.

Mama ei stătea cu Conroy alături, în capătul celălalt al balustradei, și când dispozitivul pirotehnic care producea acea lume virtuală magică începu să explodeze pe cer, Victoria văzu chipul rănit și plin de resentimente al mamei ei devenind roșu, albastru, apoi auriu. Fața lui Conroy rămăsese în umbră. Victoria știa că ar trebui să-i spună ceva mamei sale, să se ocupe de prăpastia care se căsca între ele. Chiar în clipa aceea o nouă ploaie de auriu căzu din cer, iar ea văzu cum mama ei se sprijină de brațul lui Conroy și simți că tensiunea aceea intensă care o măcina încă de la Ramsgate îi arde pieptul. Greșise în legătură cu Flora și Conroy, dar asta nu însemna că greșise în legătură cu toate. Își simți sufletul plin de venin când văzu cum mama ei își înalță privirea spre Conroy și zâmbește.

Se auzi un suspin în spatele ei și simți prezența lui Melbourne.

– Focurile sunt minunate, doamnă. Un sfârșit potrivit pentru această zi măreață.

Victoria simți că furia i se mai domolește puțin.

Se auzi o exclamație dinspre curtenii de pe balcon și urale dinspre mulțimile de pe Mall când punctul principal de atracție al aranjamentului, un profil în mărime naturală al Victoriei, fu cuprins de flăcări. Victoria se întoarse spre Melbourne.

– Ce ciudat, stau aici și mă uit la mine cum dispar într-un nor de fum.

– Este un mod de a descrie spectacolul, dar eu vă văd ca pe o rază de lumină care inspiră națiunea.

– Întotdeauna vedeți lucrurile atât de optimist, Lord M.

– În acest caz, doamnă, nu fac decât să fiu corect.

Profilul în flăcări începea să se dezintegreze. Coroniţa se prăbuşi în mijloc, iar nasul şi bărbia se prăbuşiră şi se contopiră. Victoria suspină.

– Este cea mai bună zi a mea şi totodată cea mai rea. Vă vine să credeţi?

Chipul lui Melbourne străluci în verde de la o ultimă rachetă.

– Da, dar doar pentru că îmi amintesc ce înseamnă să fii tânăr. Când ajungi la vârsta mea, afli că lumea nu este chiar aşa de extremă. Munţii şi văile se tocesc până ajung un podiş confortabil.

– Asta-i tot ce pot să sper? Confort? Cred că aş prefera să fiu fericită.

– Pe măsură ce îmbătrâneşti sunt multe de spus despre ce înseamnă confortul, doamnă. Dar nu mă aştept să mă credeţi. Când eram de vârsta dumneavoastră, şi eu voiam să fiu fericit.

Victoria simţi o scurtă împunsătură în inimă.

– Şi aţi fost? Vreau să zic, fericit.

– Da, cred că am fost.

– Cu soţia Domniei Voastre? Cum era?

– Caro? Când am văzut-o prima oară era fascinantă. Nu mai cunoscusem pe nimeni atât de plin de viaţă şi de uimitor. Nu puteam niciodată să ghicesc ce va spune sau cum va vedea lucrurile.

Victoria spuse:

– Cred că mi s-ar părea destul de obositor.

Melbourne privi pe fereastră, spre Mall.

– Şi îndrăznesc să spun că aţi avea dreptate, doamnă.

În cele din urmă efigia Victoriei se dezintegră. Cerul neluminat părea mai mic. O adiere rece se iscă de nicăieri, iar mulţimile de dedesubt, pe Mall, începură să se mişte: un şuvoi zumzăitor de oameni care începeau să se scurgă către case, cu capul plin de măreţia zilei şi strălucirea reginei lor.

Capitolul 20

A plouat două săptămâni în fiecare zi după încoronare. Vremea era aşa de urâtă că Victoria fu obligată să renunţe la partidele zilnice de călărie cu prim-ministrul şi să se distreze cu activităţi

de interior. Exersă la pian; încercă un portret al lui Dash; ba chiar se uită peste *Comentariile* lui Blackstone[1], dar nimic – fie că era ceva frivol sau serios – nu risipi norul apăsător de deasupra ei, la fel de înăbușitor ca și cerul plumburiu de afară.

Freamătul pe care îl sesizase printre curtenii de pe balcon în seara încoronării era dezaprobare, acum știa acest lucru. Nu spunea nimeni nimic, dar Victoria simțea rigiditatea reverențelor, stângăcia politeții, inabilitatea oamenilor de a o privi în ochi. Nu numai o dată intrase într-o încăpere și auzise conversația întrerupându-se brusc, ca și cum ai fi suflat într-o lumânare.

Într-o dimineață mersese până într-acolo încât le întrebase pe Harriet și pe Emma dacă le deranja ceva. Harriet privise în podea, iar Emma răspunsese că vremea le crea tuturor o stare proastă. Nu era cine știe ce răspuns, dar Victoria fusese recunoscătoare pentru efort. În seara aceea o întrebase pe Lehzen ce spun oamenii despre ea, iar Lehzen spusese că nu știe.

Victoria știa însă că Lehzen minte. Adevărul era că de la încoronare Lady Flora se șubrezise. Căzuse la pat în apartamentele ducesei și nu fusese văzută în public de două săptămâni.

Victoria îl trimisese pe Sir James să se intereseze de sănătatea lui Lady Flora, dar acesta se întorsese spunând că servicüle lui nu erau solicitate. Ducesa și Conroy rămăseseră în aripa de nord și nu erau văzuți decât la biserică. Deși în alte împrejurări Victoria ar fi salutat această situație, acum absența lor i se părea de rău augur, la fel de amenințătoare precum cerul tunător de afară.

În mod normal ar fi găsit un moment de relaxare aranjându-și cutiile cu lordul M.

Totuși, de la încoronare plăcerea aceea fusese eclipsată de umbra aruncată de bolnava din aripa de nord. Nu-i mai pomenise lui Melbourne de Lady Flora de când auziseră rezultatul examinării de la Sir James, iar el nu adusese vorba despre acest subiect, însă ea știa că era la fel de prezent în mintea lui ca și a ei.

Auzi ușile deschizându-se în celălalt capăt al coridorului și pasul grăbit al lui Melbourne răsunând pe parchet:

– Bună dimineața, doamnă.

– Mă bucur așa de mult că vă văd. Nu pot să vă spun cât de mult îmi lipsesc plimbările noastre călare.

[1] William Blackstone, jurist din secolul al XVIII-lea, cunoscut pentru *Comentariile* privind legile Angliei (n.tr.)

– Și mie, doamnă. Dar aceasta nu este o vreme potrivită pentru călărie.

Se lăsă liniștea. Melbourne privea în jurul lui, de parcă ar fi pierdut ceva, și în cele din urmă, o privi pe Victoria în ochi.

– Doamnă, mă tem că am auzit spunându-se că Lady Flora probabil va muri.

Victoria duse o mână la gură.

– Cu siguranță nu e așa. Păi, numai cu o lună în urmă arăta foarte sănătoasă. Știu că mama o îngrijește, dar ei îi place întotdeauna să exagereze astfel de lucruri.

– Totuși, în acest caz, mă tem că ducesa nu exagerează.

Victoria avea un aer enervat.

– Nu pot să cred. Cum se poate întâmpla asta?

Melbourne spuse cu toată blândețea de care era în stare:

– Cred, doamnă, că Lady Flora este bolnavă de mai multă vreme; cam așa se întâmplă astfel de lucruri. De ceva timp avea pe chip un aer bolnăvicios. Și, desigur, evenimentele recente au precipitat șubrezirea sănătății ei.

Victoria îi întoarse spatele.

– L-am trimis pe Sir James care s-a oferit să o ajute, dar a refuzat să-l vadă.

– Îmi imaginez, doamnă, că în situația de față Lady Flora nu ar vrea să-l vadă pe Sir James.

Victoria îl privi pieziș, cu umerii căzuți.

– Credeți că ar fi trebuit să trimit pe altcineva?

– Da, doamnă, cred că singurul vizitator bine-venit pentru Lady Flora în acest moment ați fi dumneavoastră.

Victoria se răsuci ca să-l înfrunte pe Melbourne, cu o expresie de răzvrătire pe chip.

– Vreți să mă duc eu?

– Problema nu este ce vreau eu, doamnă.

Se lăsă o tăcere lungă. Victoria privea în podea. În cele din urmă își înălță bărbia, și o expresie de sfidare îi însufleți chipul.

– Ei bine, eu cred că nu este vorba decât de... o... furtună într-un pahar cu apă. Nu văd nici un motiv să-i dau satisfacție mamei mele luând acest lucru în serios. Vă propun, Lord Melbourne – Victoria îi spunea prim-ministrului său pe numele întreg numai când era furioasă pe el –, să încetăm cu bârfele acestea și să ne apucăm de cutiile mele.

Melbourne înclină din cap.

– Cum doriți, doamnă.

Victoria se așeză și deschise cutia roșie. Îi luă zece minute în cap să-l invite pe Melbourne să se așeze lângă ea. Trecură sistematic prin toate cutiile, fără sporovăiala și glumele obișnuite, și ca urmare realizară multe, dar rămaseră cu un sentiment de insatisfacție. Victoria nu-i oferi, cum făcea de obicei, un pahar cu vin de Madeira, iar el plecă spre parlament mai devreme decât de obicei.

După plecarea lui, Victoria decise că nu mai suportă să stea închisă în palat și alergă în grădină cu Dash după ea. Pentru un moment stătu cu fața în sus, la ploaie, simțind cum picăturile îi cad în gură și se scurg pe ceafă. Se uită fix la cerul plumburiu și spuse cu voce destul de tare: „Nu este vina mea!", după care scutură din cap la propria-i nebunie.

Auzind un zgomot în spatele ei, se răsuci și o văzu pe Lehzen.

– Maiestate, stați aici, în ploaie?

– Melbourne zice că Lady Flora este pe moarte.

Fața lui Lehzen o convinse pe Victoria că și ea auzise același lucru. Dar făcea un efort să ascundă că știe, așa că-și așternu pe chip zâmbetul luminos de guvernantă.

– Știm că este bolnavă, Maiestate, dar cunosc cazuri ca al ei care s-au însănătoșit. Dacă este pe moarte, este din cauză că și-a pierdut dorința de a trăi. Dându-și seama că spusese exact ce nu trebuia, Lehzen continuă grăbită: Știți cât este de religioasă Lady Flora. Cred că-și dorește să ajungă în rai.

Victoria rămase tăcută, iar Lehzen, știind că făcuse din nou o gafă, spuse disperată:

– Maiestate, dacă stați acolo, în ploaie, o să răciți, și atunci vom avea două bolnave la palat.

Atinse brațul Victoriei, încercând s-o conducă înapoi înăuntru, dar regina îi dădu mâna la o parte:

– Lasă-mă în pace!

– Dar, Maiestate, sunteți udă până la piele. Măcar lăsați-mă să vă aduc o umbrelă.

– Nu vreau nimic de la tine, Lehzen.

Victoria se depărtă și o luă spre aleea cu arbuști, lăsând-o pe Lehzen să se uite lung după ea, clătinând din cap.

Ploaia continua să cadă. Ziarele începură să vorbească despre Cartea lui Iov. Fermierii se uitau neputincioși la recoltele distruse. În cluburi și pe coridoarele parlamentului nu era nici pic de aer

proaspăt care să spulbere aburii zvonurilor ce făceau vâlvă în jurul căderii la pat a lui Lady Flora.

Conversațiile se încingeau din ce în ce mai tare, deși vremea rămânea umedă. La White, clubul preferat al conservatorilor, domnea indignarea.

– Hastings a aflat totul dintr-o scrisoare de la sora lui. Regina i-a cerut lui Sir James Clark să o examineze.

– Pe Lady Flora? Dar femeia aceea s-a născut cu un crucifix în mână!

– Și cu toate astea, regina a crezut că este însărcinată.

– Probabil că a fost Neprihănita Zămislire, după cum spun papistașii. Nu există în țara asta o virgină mai consecventă decât Flora Hastings.

– Sir John Conroy urma să fie partea vinovată.

– Conroy! Dar cu siguranță interesele lui se îndreaptă în altă parte, nu?

Ducele de Cumberland, care în mod normal nu se sinchisea de clubul White, unde simțea că nu i se acordă respectul datorat unui prinț de sânge, găsi încăperea unde se juca cărți mai prietenoasă decât de obicei. Se hotărî să dea pe acolo în fiecare zi ca să se delecteze cu cea mai nouă bucățică din festinul afacerii Hastings. Era prea prudent, bineînțeles, ca să comenteze, dar unghiul sprâncenei lui și suspinul pe care îl scotea de fiecare dată când era pomenit numele nepoatei lui erau de ajuns ca ascultătorii săi să înțeleagă ce crede el despre această afacere.

Nici măcar la Brook, unde predominau liberalii, nu puteau fi evitate valurile create de scandal. Când trecea Melbourne prin salonul impunător, conversațiile încetau și membrii, chiar și colegi de-ai săi miniștri, priveau în jos la cărțile de joc în loc să-l oprească cu un zâmbet.

Cu aerul lui plictisit și apatic neștirbit Melbourne nu dădea nici un semn că ar fi la curent, chiar dacă știa de ce încetează discuțiile când trece el. Numai valetul său știa că stă treaz până târziu în noapte în biblioteca de la Dover House, cu carafa alături.

Singura distracție pe care ploaia nu o putea afecta era teatrul. Victoria abia aștepta să vadă *La Sonnambula*, de Bellini. Îi plăcea foarte mult opera, și Bellini în mod special. Când stătea în întunericul lojei regale ascultând muzică de operă era singura dată când își permitea să plângă în public.

Uneori se imagina stând pe scenă, impunându-se în fața publicului prin puritatea vocii. Cât o invidia pe La Persiani, cântăreața ei preferată. Nu numai pentru voce, ci și pentru abilitatea de a-și exprima perfect emoțiile.

Victoria învățase de la o vârstă fragedă să-și țină în frâu emoțiile în public, să-și compună un chip la fel de suav și imperturbabil ca al păpușilor ei. Dar putea să fie o chestiune dificilă. Uneori când se ducea la culcare, simțea că o dor mușchii feței de la efortul de a păstra o expresie pe care să nu se citească nimic.

Aici însă putea să se relaxeze și să lase muzica să-și facă treaba. Simțea cum i se ridică părul de pe brațe când diva de pe scenă începu să cânte celebra arie a somnambulismului. A fost un moment de încântare pură, primul pe care îl avusese de la încoronare încoace. Își flutură pleoapele și se lăsă în voie să ofteze de plăcere.

Apoi ceva se schimbă. Muzica răsuna în continuare, dar reveria ei romantică fu spulberată. Era aici; știu asta chiar înainte să se răsucească și să-l vadă pe Melbourne în picioare, cu chipul inflexibil. Se aplecă și îi șopti la ureche:

– Îmi pare rău că vă deranjez, doamnă, dar mă tem că nu suferă amânare.

Fața lui era foarte aproape de a ei. Victoria simțea miros de apă de colonie și de tutun.

– Lady Flora?

– Da, doamnă. Mă tem că sfârșitul este aproape.

– Înțeleg.

Victoria se ridică și, cu o privire plină de regret înapoi spre scenă, se îndreptă spre ușa lojei. Pe coridorul roșu și auriu, spuse:

– Credeți că ar trebui să mă duc să o văd?

Melbourne dădu din cap că da.

– Cred că veți regreta dacă nu o veți face.

Victoria se sprijini cu o mână de peretele acoperit cu catifea roșie.

– Mi-e frică, Lord M.

Victoria simți cum Melbourne îi atinge mâna cu mâna lui. Atingerea pielii lui o înfioră ca un val de căldură. Întoarse capul ca să-l privească.

– Știu, doamnă. Dar mai știu și cât sunteți de curajoasă.

Vocea lui Melbourne era liniștitoare.

– Foarte bine. Trebuie să mă duc în seara asta?

– Cred că mâine ar putea să fie prea târziu, doamnă.

În timp ce-l urma pe Melbourne pe coridor spre ieșire unde o aștepta trăsura, Victoria îl auzi pe tenor avântându-se în duetul de iubire.

Penge îi conduse spre încăperea din aripa de nord unde Lady Flora zăcea pe patul de moarte. Victoria dorise să se schimbe de rochia de la operă, dar ca reacție la o privire din partea lui Melbourne, decisese să se ducă așa cum era. Cum mergeau pe coridor, Victoria observă că covorul roșu de sub picioare ajunsese un preș ros și subțire. Pe pereți nu erau tablouri. Lumânările din sfeșnice sfârâiau și se topeau; erau din seu, nu din ceară de albine, cum se folosea întotdeauna în apartamentele regale.

La ușa dormitorului, Victoria ezită. Se întoarse spre Melbourne.

– Veniți cu mine?

Melbourne clătină din cap.

– Sunt unele lucruri, doamnă, pe care trebuie să le faceți singură.

Victoria ezita. Apoi puse mâna pe clanță și deschise ușa.

Mirosul o izbi înainte de toate. Sudoare, febră și ceva ce nu putea fi decât descompunere. Voia să-și pună mâna peste față, dar se forță să-și țină brațele în jos, pe lângă trup. Îi luă un moment să o vadă pe Lady Flora în încăpere, care era luminată numai de o singură lumânare.

Femeia pe moarte era ghemuită în mijlocul patului, sub o grămadă de cearceafuri, iar trupul împuținat părea și mai mic sub baldachinul aristocratic de deasupra patului. Fața ei galbenă contrasta cu așternuturile albe, iar buzele începuseră să se tragă înapoi peste dinți ca și când de sub piele începuse deja să se vadă craniul. Respira greu și cu efort. Din colțul ei de încăpere, Victoria auzea cum șuieră când expiră. Înfigându-și unghiile în palme, Victoria înaintă încet spre patul Florei. Capul Florei era întors spre perete. La pieptul slab strângea o Biblie.

Infirmiera care stătuse lângă ea se ridică agitată și derutată și făcu o reverență stângace. Victoria îi făcu semn să plece și pe urmă, afișând zâmbetul cel mai strălucitor, înaintă așa încât Flora să o poată vedea.

– Bună seara, Lady Flora. Îmi pare rău să vă găsesc bolnavă.

Lady Flora întoarse capul și ochii îi străluciră la vederea Victoriei, dar nu spuse nimic, doar respirația chinuită, agonizantă. Intimidată, Victoria se trezi vorbind cu un glas vesel:

– Putem face ceva pentru Domnia Voastră? Niște supă de vacă? Poate piersici? Cele cultivate în serele de la Windsor sunt o adevărată delicatesă. Cred că v-ar face să vă însănătoșiți.

Flora ridică o mână slăbită ca pentru a spune „Ajunge!" și, cu mare dificultate, vorbi cu un ton ce aducea a dispreț:

– Piersicile nu mă mai ajută.

Victoria scutură din cap.

– Nu spuneți asta, Lady Flora! Sunt sigură că veți fi curând din nou pe picioare cu odihnă și îngrijire.

Flora clătină din cap și strânse Biblia.

– Mă duc într-un loc mai bun.

Se lăsă o tăcere întreruptă doar de respirația îngrozitoare a Florei. Într-un târziu, Victoria nu mai putu să rabde:

– V-am nedreptățit, Lady Flora. Am venit să vă cer iertare.

Flora mângâie Biblia și răspunse:

– Numai Dumnezeu vă poate ierta.

Puțin șocată, Victoria spuse:

– Ei bine, am de gând să-i cer iertare și Lui. Își înghiți emoția. Am crezut ceva ce nu era adevărat pentru că am vrut să cred așa, și v-am făcut o mare nedreptate.

Flora închise ochii. Preț de un minut lung, îngrozitor, Victoria se temu că nu-i va mai deschide din nou, dar apoi pleoapele roșii se deschiseră.

– Supușii dumneavoastră, spuse Flora gâfâit, nu sunt păpuși cu care să te joci. O privi țintă pe Victoria, cu ardoare. Ridicând capul cu un efort agonizant, adăugă: Ca să fii regină trebuie să fii mai mult decât o fetiță cu o coroană.

După care Flora căzu din nou pe perne, epuizată, cu un firișor de salivă curgându-i din colțul gurii.

Victoria simțea cum o ard pe frunte vorbele Florei. Într-o reacție spontană, se aplecă, luă mâna bolnavei și o apăsă de buze. Simți carnea precum ceara, rece, de parcă era deja un cadavru. Flora nu se mișcă, singurul semn că este încă vie era ritmul îngrozitor al respirației ei chinuite.

Victoria lăsă jos mâna rece și se îndreptă spre ușă cu spatele.

Melbourne o aștepta afară.

– N-ați stat prea mult acolo, doamnă.

– A fost suficient de mult, spuse Victoria luând-o grăbită pe coridor pe lângă el, nevrând ca el să vadă lacrimile care amenințau să-i spulbere stăpânirea de sine.

Îi auzi pașii venind după ea și îl auzi spunând:

– Îmi închipui că a fost foarte tulburător, doamnă, dar cred că trebuie să știți că ați făcut ceea ce trebuie.

– Asta nu prea poate îndrepta răul pe care i l-am făcut, răspunse Victoria printre lacrimi.

– Ați făcut o greșeală și v-ați cerut iertare.

– Am fost atât de proastă, spuse ea suspinând.

– Poate, dar cu toții suntem capabili de prostie, chiar și o regină.

– Aș vrea să vă pot crede, Lord M.

– Trebuie să credeți, doamnă. La urma urmelor, sunt mai bătrân și mai înțelept decât dumneavoastră. Îi atinse cotul și o conduse spre apartamentele ei, unde o aștepta Lehzen. Noapte bună, doamnă.

– Nu o să pot să închid un ochi, răspunse Victoria, simțind însă cum o învăluie o osteneală mare.

Lehzen o luă de braț.

– Nu vă faceți griji, Maiestate. O să vă fac puțin vin fiert cu zahăr și condimente și o să dormiți ca un bebeluș.

Victoria se sprijini un moment de ea și încbise ochii. Când îi deschise iar, Melbourne dispăruse.

Capitolul 21

Când se trezi a doua zi dimineață, Victoria zări soarele strălucind prin fereastră. Sări din pat și, cu Dash după ea, privi afară, spre parc. Astăzi va merge la călărie. Apoi își aminti evenimentele de seara trecută și entuziasmul subit datorat soarelui se evaporă.

Se întrebă cât va mai dura. Exact când își reproșa acest gând atât de egoist, nu putu să alunge speranța că moartea Florei va veni mai curând și nu mai târziu. Așteptarea era partea cea mai rea.

Nu fu nevoită să aștepte prea mult. Victoria era în salonul de zi interpretând un duet cu Harriet Sutherland când ușile se deschiseră și ducesa intră în grabă, cu fața împietrită de durere:

– Biata mea Flora a murit!

Degetele Victoriei înghețară pe clape. Auzi mormăiala lui Harriet că speră că doamna o va scuza, și foșnetul fustelor ei când ieșea în grabă din încăpere. Victoria se ridică. Închise capacul pianului cât putu de atent.

– Oh, mamă, este îngrozitor.

Privirea ducesei se îngustă.

– Tu ai împins-o la moarte, Drina.

– Dar am fost aseară să o văd. Să-mi cer iertare pentru... greșeala mea.

– Greșeală! Ai trimis doctori să umilească o femeie pe moarte!

– Și mi-am cerut iertare.

Victoria încercă să-și stăpânească nota de panică din voce.

– Crezi că este suficient, Drina? Să spui că-ți pare rău, la fel ca o fetiță care sparge un pahar? În orice caz, nu mie trebuie să-mi ceri scuze, ci lui Sir John. L-ai acuzat, dar nici el nu este vinovat.

La auzul numelui lui Sir John, Victoria simți că începe să o cuprindă furia. Mama ei nu se putea gândi decât la adoratul ei Conroy.

– De acest păcat, poate. Dar este vinovat pentru altele mai rele, mamă.

Capul ducesei țâșni spre spate, ca și când ar fi primit o lovitură.

– Ce tot spui? Sir John ți-a fost întotdeauna ca un tată. Iar tu i-ai răsplătit bunătatea cu această... această calomnie.

Victoria făcu un pas înainte, cu o dorință nebună să o apuce pe mama ei de umeri și să o zguduie.

– Bunătate? Așa îi spui? Când m-a încuiat la Kensington, ca pe un prizonier, când râdea de mine din cauza înălțimii mele, a vocii mele, a ignoranței mele. Iar tu râdeai cu el, mamă!

Ducesa ridică brațele ca pentru a se feri de o lovitură.

– Drina, te rog!

Dar Victoria nu voia, nu putea să se oprească:

– De când îmi amintesc, mamă, te-ai uitat întâi la el, și apoi la mine!

Vocea amenința să i se frângă, dar furia înverșunată o făcu pe Victoria să-și stăpânească lacrimile.

Ducesa o privea, tulburată:

– *Wovon redest Du?* Ce tot spui? Cred că nu te simți bine, Drina.

Victoria știa că nu-și va mai putea stăpâni emoțiile multă vreme. Își îndreptă umerii, își înălță bărbia și rosti rar și limpede, cu toată demnitatea de care era în stare:

– Această audiență s-a sfârșit, mamă. Ai permisiunea mea să te retragi.

Cuvintele rămaseră agățate în aer între ele. Crezând că mama ei ar putea să le destrame și să o atingă, Victoria se trezi tânjind să simtă brațele mamei sale în jurul ei. Ducesa se cutremură, ca și când

ar fi vibrat la o coardă invizibilă care le ținea împreună. După aceea însă, lăsă privirea în jos și părăsi încăperea încet, parcă ar fi mers în somn.

Victoria plânse.

Capitolul 22

Mulțimi de oameni se înșiruiau de-a lungul drumului pentru cortegiul funerar al lui Lady Flora: genul de mulțimi pe care le distingeai de obicei la moartea unui om de stat sau a unui membru mai puțin important al familiei regale, nu la funeraliile fetei bătrâne a unui nobil conservator. Bărbații își ridicau pălăriile, iar femeile înclinau capul la trecerea dricului tras de șase cai negri ale căror coame fluturau în vânt.

În urma dricului venea șirul de trăsuri ale alaiului îndoliat. Se auzeau urale zgomotoase când mulțimile recunoșteau blazonul ducelui de Wellington, și o recunoaștere mai în surdină la blazonul ducelui de Cumberland. Era o mulțime solemnă, venită să aducă un ultim omagiu unei femei de care abia dacă auzise cu o săptămână în urmă, dar a cărei moarte o resimțea profund acum.

Pe măsură ce șirul lung de trăsuri trimise de mai marii conservatorilor treceau zornăind, se auzea un murmur de nerăbdare. Această mulțime aștepta, și când la orizont apăru ultima trăsură, aveau ce voiau. Huiduielile șoptite începură să crească în volum, trecând de la un capăt al mulțimii la celălalt. Nu erau zeflemitoare, nu erau țipete – la urma urmelor era o mulțime îndoliată –, dar când trecu trăsura trimisă de regină, cu blazonul regal foarte limpede vizibil pe ușă, nu mai fu nici o îndoială privind modul cum vedea mulțimea acest gest tardiv de remușcări.

Victoria rămăsese la palat în ziua înmormântării. Încercase să o viziteze pe ducesă în apartamentele ei, dar ducesa trimisese vorbă că nu se simte bine.

A doua zi Victoria se dusese să călărească în parc cu Melbourne, și remarcase că trecătorii nu-i făceau cu mâna și nici nu-i zâmbeau ca de obicei. Când îi împărtășise lui Melbourne remarca ei, acesta clătinase din cap.

– Oh, nu discutăm despre oamenii din parc, doamnă. Mai facem un ultim galop?

Dar când trecu ca fulgerul pe lângă un grup de bărbați, îl auzi pe unul dintre ei spunând ceva care suna ca „seară". Lucrul acesta o nedumeri tot drumul înapoi spre palat.

Sperase că Melbourne va rămâne la cină, dar el zisese că avea niște probleme de care trebuia să se ocupe la Cameră.

În noaptea aceea, cum stătea întinsă în pat, Victoria auzea vântul care zornăia ferestrele și se gândea la strigătul pe care îl auzise în dimineața aceea în parc. *Seară, clară, doară*, și apoi tot sângele îi năvăli în obraji când își dădu seama că vorba pe care bărbații aceia îndrăzniseră să o strige fusese „ocară". Stătea întinsă în întuneric cu ochii deschiși. Poate că greșise ea; poate că bărbații aceia se certau între ei. Dar în adâncul inimii știa că la ea strigau, disprețuind-o pentru ceea ce făcuse.

A doua zi Victoria observă că nu sunt ziare în salonul ei de zi. Când îl întrebă pe Penge unde sunt, el răspunse cu un ton afectat că nu fuseseră aduse încă. Victoria se încruntă și se hotărî să vadă unde este Lehzen, care trebuia să știe ce se petrece.

Când străbătea Galeria Regală spre camera lui Lehzen, o ușă se deschise lângă portretul lui George al III-lea. Spre stupoarea ei, în fața ei apăru Sir John Conroy. Se opri brusc, întrebându-se dacă să se răsucească pe călcâie și să facă cale întoarsă. Nu-l mai văzuse pe Conroy, decât de la distanță, din seara balului încoronării. Fața lui albă prelungă era luminată de un zâmbet care spori sentimentul de jenă al Victoriei. În mâna stângă avea o hârtie. De unde stătea Victoria, părea un fel de caricatură.

Confirmă că i-a remarcat prezența printr-un salut din cap brusc și cât se poate de scurt, apoi porni să treacă pe lângă el. Dar Conroy, al cărui zâmbet nu se clintise de pe chip, făcu un pas în fața ei.

– Bună ziua... Făcu o pauză suficient de lungă ca să sune insolent. Doamnă.

Victoria nu spuse nimic. Știa din lunga ei experiență că avea ceva de spus, și dacă realmente nu-și continua drumul pe lângă el, nu avea cum să evite să audă. Ce bine ar fi fost ca Melbourne să fi venit devreme. Conroy nu ar îndrăzni să încerce ceva în prezența lui.

Cu zâmbetul acela odios încă lipit pe toată fața, Conroy întinse hârtia din mâna lui, folosindu-se de cealaltă mână ca să o țină întinsă, ca să vadă exact ce era pe ea. O privi în tăcere. Era o caricatură vulgară a unei femei de la brâu în jos, care stătea întinsă pe un pat,

cu picioarele ridicate în aer. Printre ele se holbau trei siluete, doi bărbați și o femeie. După cum arătau favoriții, fu destul de sigură că unul din bărbați era lordul Melbourne; după profil, bănui că celălalt era Conroy. În spatele lor, silueta unei fete scunde și plinuțe cu un rânjet rapace, care era înălțată pe vârfuri încercând să vadă ce se întâmplă. După minuscula coroniță așezată pe creștet, își dădu seama că fata trebuia să o reprezinte chiar pe ea, pe Victoria. Titlul era *Suferința lui Lady Flora.*

Victoria își feri privirea iute și încercă să păstreze o expresie cât se poate de calmă.

– Presa poate să fie atât de crudă, doamnă. Zâmbetul lui Conroy se lărgi și mai mult. Să vă las asta? Ca să puteți să citiți cu atenție și în tihnă?

Adunându-și orice urmă de stăpânire de sine pe care o avea, Victoria păstră o expresie perfect calmă când trecu maiestuos pe lângă Conroy. Nu voia să-i dea satisfacția de a o vedea cum tresare.

Când sosi mesagerul, Melbourne era în biblioteca de la Dover House citind una dintre predicile sfântului Ioan Gură de Aur. De când dăduse pentru prima oară de acest sfânt din Cappadocia în timpul perioadei celei mai rele a căsniciei sale cu Caro, găsise o consolare perversă în certitudinile unui bărbat care nu avusese niciodată o soție necredincioasă sau un partid turbulent de condus. Sfântul din secolul al patrulea predica împotriva extravaganței de orice fel, îndemnându-i pe discipolii săi să urmeze întocmai exemplul lui Hristos împărțind din preaplinul lor săracilor. Exista o frază care îl făcea întotdeauna să zâmbească: „Cum suporți să te ușurezi într-o oală de noapte de argint când săracii înfometează?"

Melbourne privi splendidele lambriuri din lemn de nuc din bibliotecă, tapiseria reprezentând scena în care Solomon o întâlnește pe regina din Saba care atârna pe peretele opus, și portretul lui Caro realizat de Lawrence, atârnat deasupra poliței căminului. Oftă de propria-i ipocrizie. Făcuse foarte puține pentru oricine. Nu reușise să o apere pe regină de consecințele propriei ei nerozii privitoare la Flora Hastings. Bârfele ziceau că este prea indulgent cu monarhul său, și în acest caz știa că au dreptate. Ar fi trebuit să insiste că Flora Hastings, acea virgină purtătoare a crucifixului, era ultima persoană din lume care să aibă o legătură amoroasă nepermisă, și că netrebnicul de Conroy era mult prea calculat și prea egoist ca să rişte un scandal seducând-o pe doamna de onoare a amantei

sale. Dar, ca întotdeauna, Melbourne fusese mult prea rezervat. Exact așa cum întorsese capul în altă parte când Caro se aruncase în brațele lui Byron în public, evitase să-și riște prietenia cu Victoria spunându-i că greșește.

Caro și Victoria semănau în ce privește nevoia impulsivă de a-și face vocea auzită fără să se gândească la consecințe, și nu putea să-i reziste nici uneia. Melbourne zâmbi sarcastic când își aminti cum încercase să o liniștească pe Victoria spunându-i că toată lumea era capabilă să facă o greșeală, dar el era prostul care făcuse aceeași greșeală de două ori. Regina era acum în centrul unui scandal și al unor speculații, exact așa cum fusese și Caroline. Iar el nu fusese în stare să le prevină nici pe unul, nici pe celălalt.

Melbourne mai luă încă o înghițitură lungă din paharul de brandy de lângă el. Încercă să se concentreze asupra convingerilor austerului său mentor, dar de data aceasta nu găsi alinare aplecându-se asupra unei minți atât de diferită de a lui.

Valetul aduse scrisoarea pe o tavă de argint.

– De la palat, Excelența Voastră.

Spre surprinderea lui, scrisoarea nu era de la regină, ci de la Emma Portman.

William,

Regina s-a încuiat în dormitorul ei și refuză să vorbească cu toată lumea. Dar presupun că va vorbi cu Domnia Ta. În această după-amiază are loc Inspecția Trupelor și sunt îngrijorată că nu va apărea. Te rog, vino.

Prietena Domniei Tale,

Emma

Melbourne termină brandy-ul din pahar și se ridică, simțind durere în toate oasele. Îndreptându-se spre ușă, se zări în oglindă. Chipul care îl privea, neras și plin de riduri, părea al unui om bătrân. Melbourne își îndreptă umerii și își supse burta.

– Spune-i lui Jenkins să pregătească apa de ras. Trebuie să mă pregătesc să mă duc la palat.

Valetul era prea bine instruit ca să zâmbească, dar colțul gurii îi tresări ușor când dădu din cap aprobator.

– Desigur, Excelență.

Orologiile băteau ora unsprezece când trăsura lui Melbourne ajunse pe Mall. În copacii de pe drum erau atârnate steaguri, și se ridicaseră gradene pentru spectatori în Horse Guards Parade[1]. Vedea pâlcuri de oameni înșirați de-a lungul drumului pe care urma să-l parcurgă regina în după-amiaza aceea ca să inspecteze trupele, dar Melbourne constată neliniștit că printre ei nu erau multe bonete. Bonetele erau diferența dintre supușii loiali care veneau ca să-și ovaționeze regina și mulțimea de cârcotași care puteau fi plătiți de oricine cu buzunarele suficient de adânci.

Melbourne se întrebă dacă vreun conservator s-ar coborî atât de jos, dar apoi reflectă cu amărăciune că poate nici nu era nevoie. După înmormântare, lordul Hastings publicase în *The Times* scrisoarea de la sora lui care sublinia tratamentul la care fusese supusă din cauza reginei. Lady Flora ceruse ca regina să fie tratată în spiritul iertării creștine, căci era prea crudă ca să fie pe deplin responsabilă pentru greșeala ei tinerească, dar Melbourne se îndoia că va exista prea multă simpatie pentru Victoria. Severă și evlavioasă în timpul vieții, Flora Hastings devenise în moarte o martiră sacrificată de capriciul unei regine tinere și dușmănoase. Era destul de rău că trimisese doctori ca să se lămurească dacă Flora era virgină, dar că umilise o femeie aflată pe moarte era, pentru opinia publică, de neiertat.

Bineînțeles că va trece și asta, medită Melbourne – până la urmă toate scandalurile își pierd picanteria –, dar pentru moment oamenii se delectau cu ce mai rămăsese din reputația tinerei regine. Se vorbea mult despre tinerețea și lipsa ei de experiență. I se spusese că Hastings o descrisese ca pe o fetișcană răutăcioasă; ba chiar în presa conservatoare fuseseră aluzii că regina nu era sănătoasă la minte și că ar trebui ales un regent.

Melbourne spera că oamenii vor vedea mâna ducelui de Cumberland în spatele acestei povești; nimic nu i-ar conveni mai mult ducelui decât să fie numit regent în timp ce nepoata sa ar fi declarată nebună. Oamenii însă își aminteau încă ce se întâmplase cu bunicul reginei, George al III-lea, și exista credința generală că femeile tinere nemăritate erau predispuse la isterie, care nu putea fi vindecată decât prin căsătorie și nașterea unui copil.

Deși Melbourne nu credea că cineva dintre cei care o întâlniseră vreodată pe Victoria s-ar putea îndoi de sănătatea ei mintală, nu exista o cale simplă de a face acest lucru limpede pentru supușii ei.

[1] În Londra, teren folosit pentru parade și ceremonii regale (n.tr.)

Mult prea mulți dintre ei ar fi dornici să creadă că regina este nebună. Acum cel mai important lucru era să nu torni gaz pe foc. Regina trebuie să meargă mai departe ca de obicei.

Emma Portman îl aștepta la intrarea în palat.

– Oh, William, slavă Domnului că ai venit! Cu toții am încercat să vorbim cu ea, dar a încuiat ușa și nu vrea să iasă. Singurul sunet care vine din dormitorul ei este lătratul lui Dash. Se opri și puse o mână pe brațul lui Melbourne, iar expresia ei obișnuită de dispreț pentru lume se transformase în îngrijorare. Nu crezi că ar fi putut să facă ceva... nebunesc, nu-i așa? Coborî vocea. Mă tot gândesc la Caro.

Melbourne se încruntă. Galeria lungă pe care o străbăteau avea valeți postați la ambele capete, și deși păreau impasibili, nu avea nici o îndoială că ascultau fiecare cuvânt. Nu voia ca bârfele servitorilor să alimenteze zvonurile legate de instabilitatea mintală a reginei. Sigur, Caro încercase să se sinucidă de mai multe ori, dar în această privință știa că suverana și defuncta sa soție nu aveau nimic în comun.

– Sunt convins că regina este pur și simplu obosită după osteneala din ultimele săptămâni.

– Sper că ai dreptate, William.

– Bineînțeles că am dreptate, spuse Melbourne cu o urmă de nerăbdare.

În timp ce urcau scările spre apartamentele reginei, pe coridor apăru ducesa, însoțită de Conroy. Amândoi erau în veșminte de doliu din cap până-n picioare. Melbourne îi făcu o plecăciune ducesei, iar lui Conroy îi adresă un salut din cap cât se poate de serios.

– Presupun că sunteți în drum spre regină, Lord Melbourne. Ei bine, vă doresc mult noroc.

Conroy își dezveli dinții în cel mai oribil zâmbet de care era în stare.

Ducesa își flutură buclele lângă el.

– Pe mine, mama ei, nu a vrut să mă vadă în dimineața asta. M-a lăsat să stau la ușă ca pe un creditor.

Conroy continuă:

– Sper ca... indispoziția ei să nu dureze. Ar fi mare păcat să rateze trecerea în revistă a trupelor. Oamenii ar putea să creadă că ceva este... în neregulă.

Ducesa scutură din cap.

– Nu pentru asta am educat-o în toți anii aceștia. Ca să se ascundă în dormitor. Să o refuze până și pe mama ei.

Melbourne își dădu seama că este surprins să audă o notă de reală îngrijorare în vocea ducesei. Emma spuse cu glas liniștitor:

– Regina i-a refuzat pe toți, doamnă. Pe Harriet și pe mine, pe baroana Lehzen – nimeni nu a fost primit.

Ducesa făcu un pas înapoi.

– De ce ar vrea să vadă pe vreuna dintre Domniile Voastre dacă nu vrea să o vadă pe propria mamă? Apoi se uită la Melbourne, și pe chip îi trecu o expresie de neplăcere. Dar bănuiesc că va dori să vă vadă pe dumneavoastră, preaiubitul ei Lord M.

Melbourne îi oferi un zâmbet la fel de larg ca al lui Conroy.

– Sper din tot sufletul că așa va fi, doamnă. Dar am o bănuială că mai degrabă foamea va deschide ușa, nu prezența mea. Se apropie ora prânzului și nu-mi amintesc ca regina să fi ratat vreodată o masă.

Ducesa îi aruncă o privire inexpresivă și își continuă drumul, cu Conroy alături.

– Bună treabă, William. Eu mi-aș fi mușcat limba ca să nu o pomenesc pe Lehzen. Știi că se urăsc una pe cealaltă, spuse Emma aprobator.

– Cred că ducesa este cu adevărat îngrijorată de fiica ei. Conroy, desigur, este o altă chestiune.

– Cred că știm amândoi ce vrea, spuse Emma. O regină neputincioasă cu ducesa ca regentă.

Melbourne se cutremură.

– Ce gând! Să mergem, Lady Portman. A venit timpul ca regina să se arate poporului.

În holul de la dormitorul Victoriei doamnele de onoare, îngrijorate, erau strânse într-un grup. Când îl văzură pe Melbourne își înălțară privirile ușurate. Numai Lehzen părea mai puțin decât mulțumită. Îl privi clătinând din cap.

– Mult zgomot pentru nimic. Sunt nervii, asta-i tot.

Melbourne îi făcu o plecăciune doar ei.

– Sunt convins că aveți dreptate, baroană. O cunoașteți pe regină mai bine decât oricine dintre noi, dar aș vrea să-mi încerc norocul, dacă sunteți de acord.

Cu un aer un pic înduplecat, Lehzen îi făcu semn cu mâna să se ducă.

Melbourne bătu ferm în ușile duble.

– Maiestate, pot să vă spun doar o vorbă?

Se scurse un moment lung, după care ușa se deschise. Lehzen pufni cu zgomot când Melbourne intră pe ușă, închizând-o în urma lui.

Victoria își trăsese un șal de lână peste cămașa de noapte vaporoasă din dantelă. Părul îi era despletit și îi cădea pe umeri. Era palidă, și sub ochi avea cearcăne negre. Arăta foarte tânără, dar era la ea o apatie pe care nu o mai văzuse. Cu Dash după ea, se duse și se așeză lângă fereastră.

– Îmi pare rău că nu vă simțiți bine, doamnă. Dar cred că regimentele dumneavoastră vă vor înviora. Este o adevărată plăcere să privești Regimentul de Gardă în ținută de gală. Victoria nu spuse nimic. Mâna ei mângâia frenetic urechea lungă și mătăsoasă a lui Dash. Melbourne făcu un pas înainte. Haideți, doamnă. Doar nu o să lăsați trupele să aștepte.

Victoria își ridică privirea spre el și spuse cu glas scăzut și lipsit de expresie:

– Nu pot să mă duc nicăieri. Ați văzut asta? Arătă spre caricatura cu *Suferința lui Lady Flora*, care era pe măsuța de toaletă. Cum pot să ies în lume?

Melbourne aruncă o privire spre caricatură.

– Nu o văzusem, dar nu are nici o importanță.

Victoria dădu drumul urechii lui Dash, și cockerul sări mulțumit pe podea. De această dată, când vorbi, regina avea ceva mai multă viață:

– Cum puteți spune așa ceva? Sunt obiectul batjocurii publice.

Melbourne râse:

– Dacă eu aș fi rămas în camera mea de fiecare dată când am fost luat în derâdere de presă, nu aș fi văzut lumina zilei în ultimii treizeci de ani. Mai făcu un pas spre ea. Când am adus-o pe Caro înapoi, cineva – cred că Gillray – a desenat-o în chip de păstoriță care mă ducea de o funie ca pe un miel. Atunci numele meu a devenit Miel, și presupun că era irezistibil. La vremea aceea mi-a produs suferință, dar – după cum vedeți – am supraviețuit.

Îi zâmbi, dorindu-și ca ea să-i întoarcă zâmbetul, dar Victoria se uita în podea. După care șopti atât de încet încât de-abia o auzi:

– Este numai vina mea. Am stricat totul.

Melbourne văzu că încercările de a o scoate pe Victoria din starea de depresie prin râs ar fi zadarnice. Suferința Victoriei era mai mult decât mândrie rănită. Era marcată de remușcări. Făcu semn cu mâna spre locul de la fereastră de lângă ea.

– Pot să mă așez, doamnă?

Când dădu din cap că da, se așeză alături de ea. Voia atât de mult să o cuprindă cu brațul pe după umeri, să o aline, dar știa că aceea este linia pe care nu o putea depăși. Deja încălcase toate regulile de protocol rămânând singur cu ea în dormitor. Dacă ar fi atins-o ar fi fost echivalent cu trădarea și, bineînțeles, erau toate celelalte motive pentru care nu putea să o atingă, așa cum ar fi făcut cu altă femeie.

– Nu pot să continui așa, Lord M. Nu mai pot.

Vorbele erau ale unei fetișcane, dar în spatele lor era o disperare de adult.

Melbourne trase adânc aer în piept. O șuviță din părul Victoriei îi atingea mâna; tânjea să o răsucească pe deget, așa cum făcuse odinioară cu...

– Nu cred că v-am spus vreodată de ce am întârziat la balul încoronării. Victoria întoarse capul să-l privească, surprinsă. Melbourne continuă: Știați că am avut un fiu, doamnă? Îl chema Augustus, și în ziua aceea era aniversarea lui. Presupun că era, cum zice lumea, debil mintal, dar mie mi se părea că este destul de înțelept.

Acum Victoria se răsuci cu tot trupul ca să fie față în față cu el. Melbourne îi simți privirea ca și cum ar fi fost flacăra unei lumânări.

– După ce a murit Caro, a început să-i fie foarte frică de întuneric, și nu putea să se culce dacă nu eram cu el să-l țin de mână. Se opri, iar Victoria se aplecă înainte ca și când i-ar fi fost teamă să nu piardă vreo vorbă. Știți, cred că nu am fost niciodată mai fericit decât în momentele acelea, urmărindu-l pe bietul meu fiu alunecând în lumea somnului. Melbourne se forță să continue: Acum trei ani, când a murit, am crezut că existența mea nu mai are rost.

Buzele Victoriei tremurară.

– Vai, Lord M., cum puteți spune așa ceva?

Melbourne surâse.

– Dar acum nu mai simt asta, doamnă. De când am devenit prim-ministrul vostru și, sper, prietenul vostru, am găsit un motiv să merg mai departe.

Ochii albaștri din fața lui străluceau. Simți strânsoarea mânuței ei pe mâna lui, iar atingerea îi dădu curaj.

– Acum dumneavoastră trebuie să faceți la fel, doamnă. Astăzi trebuie să mergeți acolo și să zâmbiți și să faceți cu mâna, și nici măcar o clipă să nu-i lăsați pe ceilalți să-și dea seama cât este de greu de suportat.

Cu un mare efort, Melbourne se ridică în picioare dând drumul mâinii ei.

Victoria se ridică, dar chipul ei tot era mai jos cu câțiva centimetri decât al lui. Cu voce scăzută, aproape o șoaptă, spuse:

– Mulțumesc, Lord M. O să fac tot ce-mi stă în putere.

Melbourne dădu din cap aprobator, cu o mișcare care spera să fie una părintească.

– Acum cred că ar trebui să le trimit pe doamnele de onoare, doamnă. Sigur doriți să arătați cât se poate de bine la paradă. Și dacă-mi permiteți să vă spun, uniforma de gală este cea mai potrivită.

Pentru prima oară în acea zi, Victoria zâmbi.

Era zâmbetul pe care îl afișă pe chip când ieși călare pe Monarch, iapa ei albă preferată, trecând pe sub Marble Arch, până la Parade Ground. Era îmbrăcată cu costumul de călărie, croit în stilul uniformelor Windsor, de care pomenise Melbourne. La fel ca uniformele bărbătești, era albastru regal, cu revere roșii și nasturi aurii în față, la care se adăuga cascheta în ton, cu cozoroc. Știa că arată splendid.

În timp ce-l strunea pe Monarch pe sub arc, Victoria aștepta să audă dinspre mulțime uralele care anunțau întotdeauna apariția ei. Dar nu păreau să vină. Din fericire, această lipsă de entuziasm era disimulată de formația care o preceda pe drumul spre Mall. Muzica era puternică, chiar dacă muzicanții nu luau întotdeauna notele corect și la timp. Victoria ținea privirea fixată asupra penelor fluturând de la coiful soldatului din regimentul de gardă care era în fața ei. În ciuda muzicii și a tropotului cailor, simțea tăcerea mulțimilor. Știa, fără să privească în jur, că nu erau steaguri fluturate spre ea, nu erau copii ridicați de părinți ca să o zărească măcar un pic pe regina lor.

Deși distanța de pe Mall până la Parade Ground era mai mică de o jumătate de kilometru, Victoria era conștientă de fiecare centimetru. O dureau obrajii de la efortul de a păstra o expresie calmă în timp ce trecea pe lângă oamenii care odinioară o făcuseră să se simtă atât de iubită.

De o parte și de cealaltă a terenului pentru paradă erau bănci pentru spectatori. Pe stânga erau soțiile și fiicele militarilor, pe dreapta erau politicienii, iar în mijloc era Loja Regală. Ducesa de Kent stătea pe rândul din față cu Conroy în stânga ei și, spre marea surprindere a Victoriei, cu ducele de Cumberland la dreapta.

Se auzi o voce strigând tare „Trăiască ducesa de Kent", iar ducesa, în ciuda doliului, își îngădui un surâs radios. Conroy salută scurt din cap, ca și când și el ar fi fost recunoscut de mulțime. Cumberland

avea privirea furioasă ațintită drept înainte. Nici o mulțime din Londra, nici chiar oameni sprijiniți de conservatori proeminenți, nu era atât de lipsită de scrupule încât să-l ovaționeze pe Cumberland.

Victoria urma să intre pe Parade Ground printr-un arc ceremonial. În spatele lui era un mic cort unde îl trase pe Monarch ca să se adune și să se pregătească pentru supliciul care urma. Trecerea în revistă a gărzilor va dura cel puțin o oră cât defilau trupele prin fața ei. În mod obișnuit abia aștepta să-și vadă toți soldații gătiți cu cele mai bune uniforme, dar astăzi știa că toți ochii o vor pândi, așteptând să o vadă șovăind. Mai știa și că Melbourne avea dreptate, că va trebui să găsească curajul de a merge mai departe, exact așa cum făcuse și el.

O regină nu se putea ascunde de supușii ei. Și cu toate acestea, astăzi va fi testul cel mai important. Mulțimile se adunaseră nu ca să o celebreze pe regina lor, ci ca să o condamne, și ceea ce făcea ca situația să fie cu atât mai greu de suportat era că știa că merită acest lucru. Pentru o clipă ezită – poate că putea să spună că se simte slăbită și să se întoarcă la palat –, dar apoi auzi alte urale pentru ducesa de Kent. Gândul la aerul de triumf de pe chipul lui Conroy îi întări hotărârea.

Victoria respiră adânc și își înfipse călcâiele în coapsele lui Monarch. Când trecu pe sub arc, o rază de soare străpunse mulțimea și fu reflectată de platoșele soldaților din gardă, orbind-o. Dar în acel scurt moment de orbire auzi șuieratul șoptit al mulțimilor, care se amplifica pe măsură ce ea înainta, ajungând în fața trupelor de cavalerie.

Păstrând o expresie cât se poate de imobilă a feței, Victoria îl conduse pe Monarch către locul unde avea să primească salutul trupelor. Și-ar fi dorit mult să poată ridica privirea spre Melbourne aflat în boxa din spatele ei, dar știa că nu se poate folosi de această alinare. Șuieratul mulțimii se amplificase devenind acum de-a dreptul huiduieli, iar ea auzi o voce din spatele mulțimii strigând: „Ce s-a întâmplat cu Flora Hastings?" O altă voce preluă numele, apoi alta, până când Victoria crezu că o să-i explodeze capul. Dar nu voia să le dea satisfacția de a lăsa să se vadă ce simte. Mușcându-și obrajii pe interior ca să nu plângă, își păstră zâmbetul impenetrabil pe chip. Numai atunci când auzi o femeie strigând „Doamna Melbourne" îi tresări colțul gurii.

Dar exact când Victoria crezu că nu mai poate suporta, se auzi un bubuit de tobe și formația cavaleriei începu să interpreteze imnul național. Acordurile familiare înăbușiră zgomotul mulțimii

și Victoria ridică mâna să salute trupele. Coloanele de soldați începură să se întrepătrundă aidoma furnicilor roșii cu negru, și Victoria auzi cuvintele plutind peste Parade Ground,

Dumnezeu s-o apere pe milostiva noastră regină!
Mulți ani trăiască nobila noastră regină!
Dumnezeu s-o apere pe regină!
S-o trimită victorioasă,
Fericită și preamărită,
Să ne conducă întru mulți ani,
Dumnezeu s-o apere pe regină!

Vocile grave ale soldaților din Regimentul de Gardă răsunau de jur împrejurul pieței. Victoria se gândi la toți monarhii care fuseseră înaintea ei. Reușiseră cumva să facă față greutăților; trebuie, va face și ea același lucru. Când mulțimea atacă a doua strofă, Victoria ascultă cuvintele ca și cum nu le mai auzise niciodată.

Cele mai alese daruri ce vor veni
Asupra ei să fi fericit să le reverși,
Să domnească mulți ani,
Să ne apere legile,
Și să ne dea veșnic motiv
Să cântăm într-un glas și o inimă
Dumnezeu să ne apere regina.

Îi amorțise brațul de cât îl ținuse ridicat în semn de salut, dar nu avea să șovăie acum. Când se sfârși imnul, luă hotărârea să facă tot ce-i va sta în putere să dea poporului ei motiv să cânte într-un singur glas și o singură inimă în viitor. Îi veni în minte mustrarea șoptită a lui Lady Flora: „Ca să fii o mare regină, trebuie să fii mai mult decât o fetiță cu o coroană".

Urmă o pauză după cântec. În general când se sfârșea imnul erau urale și aplauze, dar astăzi nu se auzea decât sunetul ritmic – un-doi – al soldaților care mărșăluiau ca să strângă rândurile. Victoria era cu privirea ațintită înainte, cu mâna încă la tâmplă.

Apoi, din spatele mulțimii se auzi un strigăt. Era vocea unui copil, subțire și limpede: „Dumnezeu s-o apere pe regina Victoria!"

Capitolul 23

Rândul demnitarilor care așteptau să fie prezentați se întindea prin toată anticamera clădirii Primăriei (Guild Hall). Probabil că erau cel puțin șaizeci de oameni acolo, își spuse Victoria și încercă să-și păstreze zâmbetul pe față. Și-ar fi dorit ca tiara pe care o purta să nu fi fost atât de grea. O alesese pentru a-i impresiona pe burghezii care participau la banchetul lordului primar, dar acum își regreta alegerea. Începuse să simtă durerea de cap cum o apasă în spatele ochilor.

Respirația lordului primar o gâdilă la ureche.

– Cred că îl cunoașteți pe Sir Moses Montefiore, doamnă.

Victoria îi zâmbi bărbatului corpolent aplecat deasupra mâinii ei.

– Sigur că da. Mă bucur să vă revăd, Sir Moses.

Era mulțumită să vadă pe cineva pe care îl recunoștea. Sir Moses fusese făcut cavaler cu ocazia primei sale ceremonii de învestitură. Fusese primul evreu onorat în acest mod, iar Victoria se simțea mândră pentru că crease acest precedent.

– Ce face Lady Montefiore?

Victoria își aminti bucuria pe care o radia fața soției lui la ceremonia de învestitură. Dintre toate îndatoririle ei, conferirea unor titluri constituia cea mai mare plăcere. Era un rol pe care numai ea îl putea îndeplini și nu exista nici o îndoială în privința popularității lui.

Sir Moses strălucea de plăcere.

– Foarte bine, Maiestate, dar va face și mai bine când îi voi spune că ați întrebat de ea.

– O să-i trimit o invitație la următoarea ceremonie de primire la palat.

Zâmbetul lui Sir Moses se lărgi și mai mult.

– O să fie deosebit de încântată, doamnă. Sunteți peste măsură de amabilă.

Victoria dădu din cap. Înainte de a trece la următorul, îi aruncă o privire lui Melbourne, care stătea de cealaltă parte a ei, să vadă dacă observase conversația. Melbourne o încuraja întotdeauna să poarte mici conversații în astfel de ocazii și voia ca el să vadă progresele ei. Observă cu surprindere că nu se uita la ea, ci își consulta ceasul de buzunar. Deși lipsa lui de atenție o făcu să-și dorească să se încrunte

de supărare, lordul primar îi șopti numele altcuiva astfel încât nu avu încotro și trebui să-i zâmbească bărbatului care stătea nerăbdător în fața ei, așteptând să facă plecăciunea pe care o exersase toată dimineața.

Nu reuși să vorbească cu Melbourne decât când fu poftită în mica anticameră unde trebuia să aștepte, în timp ce toți invitații la banchet își ocupau locurile la masă, astfel încât regina să-și facă o intrare grandioasă.

– Aveți vreo altă întâlnire urgentă, Lord Melbourne?

Cum i se adresa foarte rar cu alt apelativ decât Lord M., iritarea ei era evidentă. Dar Melbourne nu se arătă nici pe departe atât de plin de regrete cum sperase Victoria. Acesta se încruntă și își lăsă deoparte ceasul de buzunar.

– Doamnă, mărturisesc că sunt preocupat. În acest moment trece prin Camera Comunelor o lege împotriva sclaviei și sunt îngrijorat că va trece cu toată împotrivirea guvernului meu.

Victoria era nedumerită.

– Dar am crezut că sclavia a fost abolită cu ani în urmă. Îmi amintesc că atunci când eram copilă aveam o ceașcă care avea pe o parte un biet sclav în lanțuri, iar pe cealaltă se vedea cum era eliberat.

Melbourne avea un aer grav.

– Comerțul cu sclavi a fost scos în afara legii de mulți ani, doamnă. Dar sclavia în sine continuă să existe în unele din teritoriile noastre, în special pe insulele din Caraibe. Plantatorii din Jamaica spun că nu-și pot strânge recoltele fără sclavii care taie trestie-de-zahăr pentru ei. Iar conservatorii s-au hotărât să le susțină cauza în speranța că vor scăpa de guvernul meu.

Victoria începu să se plimbe în sus și în jos prin încăpere, iar sunetul pașilor reflecta indignarea ei.

– Dar cum pot fi conservatorii atât de nemernici? În mod sigur știu că poziția dumneavoastră este cea corectă. Nu pot crede că Wellington, omul care a luptat pentru libertate la Waterloo, s-a coborât atât de jos.

Gura lui Melbourne zvâcni nervos.

– Wellington este acum politician și conservator, și caută să obțină avantaje de oriunde poate. Conservatorii cred că pot să strângă o majoritate împotriva guvernului meu în această problemă – sunt mulți membri ai parlamentului cu interese legate de zahăr, iar Wellington și prietenii lui se vor folosi de acest lucru ca să mă doboare.

Victoria începu să măsoare din nou cu pasul încăperea.

– Pot să fac ceva? Dacă sprijin public cauza Domniei Voastre, în mod sigur nimeni nu va îndrăzni să mă dezaprobe.

Melbourne avea un aer trist.

– Mă tem că nu v-am instruit atât de bine cum ar fi trebuit, doamnă. Nu aveți puterea să interveniți în chestiunile guvernului. Puteți să sfătuiți, să încurajați, desigur, și chiar să dați avertismente, dar nu puteți în nici un caz să faceți presiuni.

Victoria începu să măsoare iar încăperea cu pasul.

– Înțeleg. În acest caz, ce se va întâmpla?

Înainte ca el să apuce să răspundă, se deschise ușa și intrară mama ei și Conroy. Victoria nu dorise deloc ca mama ei să participe la banchet, dar Melbourne îi spusese că, după problema cu Flora Hastings, era vital să pară în relații bune cu ducesa, cel puțin în public. Victoria acceptase fără tragere de inimă s-o invite pe mama ei, dar refuzase să vină în aceeași trăsură cu ea. Prezența lui Conroy fusese răzbunarea ducesei; dacă nu putuse veni împreună cu fiica ei, nu venise singură.

Ducesa avea pete de culoare în obraji.

– Ce urale din partea mulțimii când a trecut trăsura mea, Drina! A fost tare plăcut.

Conroy se înclină în fața Victoriei.

– Maiestatea Voastră, cred că a sosit timpul ca mama dumneavoastră să capete titlul cuvenit care să reflecte popularitatea ei în rândul poporului. Cel de regină-mamă pare cel mai potrivit.

Îi adresă Victoriei un zâmbet care spunea foarte clar că știa că mulțimea nu manifestase același entuziasm la trecerea trăsurii ei.

Victoria se stăpâni. Se uită la Melbourne, dar acesta privea în jos.

– Nu văd nici un motiv pentru care ți-aș schimba titlul, mamă. La urma urmei, numele pe care îl porți i-a aparținut dragului și bietului tata.

Avu satisfacția să vadă cum zâmbetul lui Conroy pălește, dar înainte să mai poată spune ceva, lordul primar veni să o poftească în sala de banchete.

După ce își ocupă locul pe podium, se uită instinctiv după Melbourne, dar acesta nu se vedea nicăieri. Conroy îi observă privirea și atunci când trecu prin spatele ei să-și ocupe locul îi spuse:

– Dacă îl căutați pe lordul Melbourne, mă tem că o să fiți dezamăgită. A sosit un mesager de la Cameră și a fost silit să se întoarcă acolo. Am înțeles că guvernul lui probabil va cădea. Acestea sunt

vremuri nesigure, doamnă, vremuri nesigure, și zâmbi din nou cu o plăcere nedisimulată la gândul că Melbourne se va prăbuși.

Fără să-i tresară vreun mușchi care să trădeze faptul că auzise remarca lui, Victoria îndură interminabilele discursuri care urmară, întrebându-se dacă nu cumva Conroy avea dreptate, iar dacă avea, ce ar fi urmat să se întâmple atunci.

Privi mulțimea strălucitoare din fața ei, toți acei oameni prosperi îmbrăcați în haine pentru ceremoniile de la curte, satisfăcuți de ei înșiși și de bunăstarea lor, mulțumiți de faptul că mâncau în prezența reginei, și își imagină cum ar face toate aceste lucruri fără Melbourne alături de ea, care să-i arunce o privire reconfortantă sau o ridicare din sprânceană atunci când discursul ei devenea prea stufos. Conroy încerca să o înfricoșeze, decise ea. Liberalii erau încă populari în țară și în mod sigur guvernul nu va cădea pentru că sprijinea abolirea sclaviei, care la urma urmei ar fi trebuit să fie poziția tuturor oamenilor bine intenționați. Cu toate acestea, simți o împunsătură de teamă amintindu-și de fața preocupată a lui Melbourne în timp ce își consulta ceasul de buzunar. În clipa aceea lordul primar se întoarse spre ea și propuse să asculte salutul oficial al adunării, iar ea fu silită să lase deoparte grijile și, în calitate de suverană, să le zâmbească celor prezenți.

A doua zi Melbourne trimise un mesaj că nu putea participa la partida de călărie, astfel că Victoria dădu ocolul parcului cu valetul și cu maestrul de călărie. Lordul Alfred era un însoțitor reconfortant; cei din familia lui, care fuseseră curteni de generații întregi, învățaseră încă din leagăn arta de a vorbi agreabil cu monarhii despre nimic. În timp ce el pălăvrăgea despre noul landou al lui Lady Lansdowne și despre rivalitatea dintre fetele gemene ale lui Lady Vesey pentru iubirea fiului mai tânăr al lui Fitzgerald, Victoria își îngădui să se lase purtată pe deplin fericită într-o lume în care doar trăsurile și perspectivele matrimoniale erau singurele lucruri care contau.

După-amiază poză pentru portretul ei, îmbrăcată în hainele de la încoronare. Artistul, Hayden, o așezase în picioare și cu capul întors, privind peste umăr. Era o poziție în care îi era greu să stea prea mult timp, mai ales deoarece coroana– deși purta o copie din ipsos – era atât de grea. Își mișcă puțin capul și îl auzi pe Hayden tușind dezaprobator. Încercă să se îndrepte și le spuse doamnelor ei, care stăteau în semicerc în fața ei:

– Exact așa a fost și la încoronare. Tot timpul am fost îngrijorată că o să-mi alunece coroana pe nas. Am fost atât de tensionată

și mi-am simțit inima bătând atât de tare, încât aveam impresia că arhiepiscopul o vedea prin straie.

Hayden tuși din nou enervat. Harriet Sutherland privi întrebătoare spre artist.

– Presupun că mi se permite să vorbesc?

Hayden încuviință din cap și ducesa continuă: N-ar fi ghicit nimeni niciodată, Maiestate. Din locul unde stăteam păreați destul de relaxată. Melbourne spunea că n-a mai văzut un monarh care să arate atât de senin la încoronare.

– Chiar așa a spus? întrebă Victoria, uitând că ar fi trebuit să nu vorbească, și primind un alt semnal din partea lui Hayden.

Emma Portman îi sări în ajutor.

– Oh, da, Maiestatea Voastră, William mi-a spus și mie același lucru. Și trebuie să spun că sunt de acord cu el. Încoronarea dumneavoastră a fost a treia la care am participat, și de departe cea mai de succes. Unchiul dumneavoastră George a avut parte de o ceremonie magnifică, dar era atât de gras, încât cu greu s-a înghesuit pe tron și bineînțeles că a mai fost și povestea aceea nefericită cu soția lui, regina Caroline, care a încercat să capete aprobarea să intre. Apoi încoronarea unchiului dumneavoastră William a fost un eveniment foarte sărăcăcios – nici vorbă de muzică, nici baluri sau petreceri după, o dezamăgire foarte mare. Nu, așa cum a spus William, dumneavoastră ați restabilit splendoarea monarhiei, Maiestatea Voastră.

Victoria zâmbi. În afară de faptul de a vorbi cu Melbourne în persoană, nimic nu îi plăcea mai mult decât să vorbească despre el. Judecând după frecvența cu care Harriet și Emma aminteau numele lui Melbourne, și lor le plăcea la fel de mult să vorbească despre el.

– Dar sunt îngrijorată din pricina lordului M. Pare foarte preocupat în acest moment.

De această dată, Hayden nici măcar nu încercă să-și ascundă iritarea cu un tușit.

– Vă rog, Maiestatea Voastră.

Victoria își reluă postura regală, dar Harriet reînnodă firul discuției.

– Cred că este îngrijorat în legătură cu votul împotriva sclaviei, doamnă.

Emma își lăsă capul într-o parte și spuse:

– E ciudat; acum un an, William ar fi fost încântat să renunțe la frâiele puterii. Se plângea tot timpul cât de mult îl obosesc problemele guvernării și cât de mult și-ar dori să stea în biblioteca reședinței

lui de la țară, la Brocket Hall. Dar acum este cu totul alt om. Nu crezi că așa e, Harriet?

Harriet răspunse repede:

– Oh, da, soțul meu spune că nu l-a văzut niciodată pe Melbourne atât de devotat treburilor de stat. Pare să aibă din nou poftă de viață.

Emma clătină din cap.

– Nu cred că l-am mai văzut așa de fericit de multă vreme. De când – se opri, nesigură de ce avea să spună în continuare –, ei bine, de când era mult mai tânăr.

Victoria ascultă tăcută, fericită.

La aproape doi kilometri distanță, la Camera Lorzilor, Melbourne încerca să se facă auzit peste protestele care veneau de pe băncile opoziției.

– Și o spun în fața bunului Dumnezeu, sclavia în toate formele ei este un afront adus societății civilizate. Mă simt dator să repet în fața Camerei că o chestiune de principiu nu poate fi pur și simplu dată deoparte pentru că nu convine.

Se auziră strigăte din partea susținătorilor lui, dar acestea se pierdură în injuriile și huiduielile conservatorilor. Melbourne îl văzu pe ducele de Cumberland în partea cealaltă a sălii, aprobând energic din cap, cu cicatricea de pe obraz mai lividă ca niciodată. Ducele nu avea proprietăți în Jamaica, dar îi susținea pe plantatorii de trestie-de-zahăr pentru că, fiind un conservator înrăit, tânjea să-i vadă terminați pe liberali, pe care îi învinuia pentru toate relele, de la Legea Reformei până la prăbușirea recoltelor.

– Lordul Hastings.

Lordul cancelar făcu semn cu capul către vorbitorul din cealaltă parte a sălii.

Hastings se ridică în picioare și începu să deplângă tratamentul nedrept la care erau supuși plantatorii de zahăr și efectele pe care ruinarea afacerilor lor le vor avea asupra economiei țării. Nici Hastings nu avea interese în Caraibe, dar și el se folosea de această problemă împotriva lui Melbourne, pe care îl considera implicat în scandalul din jurul surorii lui, Flora.

Melbourne se întoarse către Sutherland, care clătină din cap.

– O să se voteze în seara asta, și cred că votul o să fie al dracului de strâns.

Sutherland oftă.

– Sunt prea mulți oameni care au bani băgați în plantațiile de zahăr. Nu sunt de acord cu sclavia acasă, dar atât timp cât le umple portofelele...

– Lumea s-a învârtit întotdeauna în jurul interesului propriu, Sutherland. Ești de destulă vreme în politică ca să știi asta.

– Dar totuși. Chiar și Wellington susține moțiunea. Credeam că este un om cu principii.

– Ducele e politician.

– Și una trebuie să o excludă pe cealaltă?

– Sutherland, conform experienței mele, nu există principiu suficient de puternic care să se poată împotrivi dorinței unui om de a deveni prim-ministru.

– N-o să dați înapoi în fața acestei legi ca să vă salvați poziția? Cred că regina o să fie foarte dezamăgită.

Melbourne privi în jos.

– Da, cred că va fi. Dar chiar și dacă cedez în privința asta, va urma altceva. Conservatorii vor puterea și vor găsi o cale să mă doboare.

Sutherland zâmbi.

– Și ați vrea mai degrabă să fiți înfrânt pentru o lege în care credeți? Aveți principii, Melbourne, chiar dacă faceți tot ce puteți ca să păreți un cinic.

– Orice guvern trebuie să cadă în cele din urmă.

În timp ce ieșea din sală, Melbourne se gândi la regină și simți cum îl cuprinde tristețea. Așa cum spusese și Sutherland, va fi dezamăgită, dar apoi își spuse că și el va fi dezamăgit. Nu-i păsa prea mult de pierderea poziției; ocupa această funcție de șapte ani sau cam pe acolo și se săturase până peste cap de putere. N-o să ducă dorul nesfârșitelor mângâieri și lingușeli necesare pentru a-și menține unită coaliția pestriță formată din liberali aristocrați și radicali înverșunați. Obosise să le explice unor oameni furioși că puterea trebuia exercitată cu discreție.

Bineînțeles că odinioară îi plăcuse sentimentul că toată lumea era cu ochii pe el, dar după moartea lui Augustus descoperise că îi venea din ce în ce mai greu să savureze în continuare acest joc. Totuși, de când venise Victoria pe tron, își găsise un nou țel. Rolul lui era acela de a o educa pe fată și a o transforma într-o adevărată regină. Aceasta avea toate instinctele necesare, sau oricum cea mai mare parte dintre ele, dar nu fusese instruită în privința modului în care se guvernează. Nu înțelegea încă ce delicată era relația dintre monarh și parlament, că puterea era doar o fațadă pe care nu te puteai bizui.

Se întrebă dacă o instruise încât să înțeleagă că schimbarea prim-ministrului era un lucru care făcea parte inevitabil din viața politică. Dacă votul va fi împotriva lui, o să afle răspunsul.

La palatul Buckingham, Victoria și doamnele ei jucau cărți în salonul albastru. Dar atunci când regina rată două licitații la rând, Harriet sugeră că probabil ar fi mai bine să cânte la pian.

Victoria clătină din cap și se ridică, iar doamnele o urmară. Începu să se plimbe prin încăpere.

– Mă întreb ce s-a întâmplat cu lordul M. De obicei își face apariția după cină. Credeți că poate a avut un accident? Cred că are un cal nou care este destul de nărăvaș.

Emma și Harriet se priviră una pe alta și prima spuse:

– Cred că este mai probabil să fi fost reținut la Cameră de legea împotriva sclaviei. Maiestatea Voastră, bănuiesc că, dacă dezbaterea se prelungește, este posibil să nu-l mai vedem deloc în seara asta.

Victoria se îndreptă spre fereastra care dădea înspre Mall. Nimic din ceea ce ar fi putut spune sau face Harriet sau Emma nu ar fi făcut-o să nu mai privească în întuneric, așteptând să zărească trăsura lui Melbourne.

După un timp care doamnelor Victoriei li se păru o veșnicie, auziră zgomotul făcut de cai venind dinspre Marble Arch.

– Asta e trăsura lui, spuse Victoria. Vedeți, v-am spus că o să vină.

Când Melbourne trecu pe sub Arc văzu capul mic și elegant aranjat al reginei profilându-se în fereastra salonului ei personal. Simți că i se strânge inima de durere pentru ceea ce urma să facă. Când coborî din trăsură simți cum genunchii îi trosnesc în semn de protest și fiecare părticică din el protestează împotriva a ceea ce avea să urmeze. În drum spre apartamentele private ale reginei trecu prin Galeria Regală, se văzu pentru o clipă în oglindă și observă că părul îi era mult mai încărunțit de când se privise ultima oară.

Victoria îl aștepta în ușa salonului. În spatele ei se aflau Harriet și Emma care îi aruncară priviri întrebătoare. El clătină din cap imperceptibil. Dar Victoria era prea entuziasmată ca să observe.

– Oh, Lord M., ceilalți își cam luaseră gândul, dar eu știam că veți veni. Mi-am dorit toată ziua să pot sta de vorbă cu dumneavoastră. S-au întâmplat atâtea lucruri. Am primit o scrisoare de la unchiul Leopold în care îmi scrie că vine să mă viziteze și o cerere din partea

mamei să-i mărească alocația și am reușit să-l fac pe Dash să stea nemișcat suficient cât să termin tabloul pe care i-l fac.

Melbourne îi privi fața nerăbdătoare, ochii albaștri strălucitori și se strădui să zâmbească.

– Asta chiar e o ispravă în sine, doamnă. Dacă puteți să-l faceți pe Dash să stea nemișcat, atunci sunt sigur că orice act de diplomație în relația cu capetele încoronate ale Europei vă stă la îndemână.

Victoria izbucni în râs, dar nu era hohotul de râs dezinvolt care o caracteriza; avea ceva teatral în el și asta îl făcu pe Melbourne să bănuiască că și ea juca un rol.

– Mă întreb dacă oare capetele încoronate vor fi la fel de dispuse să accepte dulciurile ca drăguțul de Dashy?

– Orice om are o slăbiciune, vă spun din experiența proprie, doamnă. Dar bănuiesc că e mai ușor să descoperi ce-i dorește inima lui Dash decât regelui Leopold.

Victoria râse din nou.

– De fapt, știu exact ce dorește unchiul Leopold – să mă mărite cu vărul meu Albert cât mai curând posibil. Crede că am nevoie de un soț care să-mi potolească purtările nestatornice.

Melbourne o văzu pe Emma Portman privindu-l peste umărul Victoriei. Știa că așteptau ca el să le dea vestea. Dar regina continuă să vorbească, aproape ca și când n-ar fi vrut să-i dea ocazia să vorbească.

– I-am spus că acum nu intenționez să mă mărit și de fapt nici în următorii trei sau patru ani. Iar atunci când o voi face, nu am de gând să mă mărit cu un băiat ca Albert. Când a venit în vizită acum trei ani, nu știa deloc să facă conversație și la nouă și jumătate seara începea să caște. Își ridică privirea spre Melbourne. Așa încât vedeți, Lord M., nu sunt întotdeauna atât de diplomată.

Melbourne așteptă să vadă dacă ea mai avea de gând să spună ceva. În cele din urmă spuse cu voce scăzută:

– Trebuie să vă spun ceva, Maiestatea Voastră. După cum știți, vin de la Cameră. Mă tem să spun că legea Jamaica, care scotea în afara legii sclavia pe acea insulă, a trecut cu numai cinci voturi. În consecință, ezită el, descoperind că îi era mai greu decât anticipase, am hotărât să-mi dau demisia din postul de prim-ministru.

Glasul lui devenise aproape o șoaptă.

Vocea Victoriei, prin contrast, fu clară ca sunetul unui clopoțel:

– Să vă dați demisia? Dar pentru ce Dumnezeu ați face așa ceva, dacă legea a trecut?

Melbourne clătină din cap.

– Maiestatea Voastră, conservatorii sunt ca hienele. Îndată ce au simțit slăbiciunea îmi vor hărțui guvernul până când îl vor distruge complet. M-aș retrage mai degrabă acum, în condițiile impuse de mine.

Victoria îl privi cu o față lipsită de orice expresie.

– Dar cine va fi prim-ministru?

Melbourne răspunse repede:

– Asta depinde de Maiestatea Voastră. Ca suverană, este sarcina dumneavoastră să numiți un nou prim-ministru. O să trimit după ducele de Wellington. El este cel mai de seamă dintre conservatori.

– Wellington? Dar e atât de tăios, vorbește întotdeauna cu mine ca și când aș fi unul dintre tinerii lui ofițeri.

Melbourne zâmbi.

– Mă îndoiesc că va dori să fie prim-ministru din nou, doamnă. Îmi închipui că vă va recomanda să îl numiți pe Sir Robert Peel; el este șeful conservatorilor în Camera Comunelor și este o personalitate în ascensiune.

Victoria începu să se plimbe. Harriet, Emma și Melbourne o urmăreau cu privirea.

– Dar nici nu-l cunosc pe Sir Robert Peel! Cum să mă simt în largul meu cu cineva pe care nu-l cunosc? Se opri și se întoarse spre Melbourne. M-am hotărât să nu vă accept demisia, Lord M.

Își lăsă capul într-o parte și zâmbi cât știa ea de fermecător.

Deși Melbourne înțelese intenția din spatele acelui zâmbet și fu impresionat, nu renunță:

– Maiestatea Voastră, mă tem că nu-mi puteți refuza acest lucru.

Zâmbetul Victoriei deveni mai puțin fermecător și mai mult tăios.

– Zău? Credeam că prim-ministrul este la dispoziția Coroanei.

– Așa este, Maiestatea Voastră, dar mă simt obligat să vă reamintesc că totuși am dreptul să demisionez.

Victoria îi întâlni privirea, apoi spuse, cu un ton în voce care îl făcu pe Melbourne să tremure:

– Chiar vreți să spuneți că mă părăsiți?

Melbourne privi în altă parte, incapabil să suporte sinceritatea apelului care stăruia în expresia ei. Atunci când vorbi, se trezi că privește în jos spre mâinile ei, care erau încleștate una de alta.

– Mă tem că nu am încotro, doamnă.

Victoria își descleștă mâinile și își netezi faldurile rochiei.

– Înțeleg. Atunci cred că o să mă retrag. Noapte bună, Lord Melbourne, și fără să se întoarcă să-l privească părăsi încăperea, urmată îndeaproape de Harriet și Emma.

Emma îi aruncă o privire înțelegătoare, ca și când ar fi știut cât de mult îl costase această discuție. Dar nimeni nu va ști cu adevărat răul care fusese făcut, își spuse el.

Capitolul 24

Ploaia scuturase toate florile cireșilor din grădinile palatului, care acum umpleau aleile ca niște confetti. Dar Victoria nu observa florile și băltoacele de sub picioarele ei. Nu-i păsa că plouă insistent, că rochia ei nouă de muselină roz decorată cu frunze era udă, că cele două codițe i se lipiseră de cap, sau că doamnele ei de onoare se înghesuiau sub o umbrelă.

Victoria nu se folosea de umbrela ei ca să se adăpostească de ploaie, ci ca să-și croiască drum printre plantele din tufișuri. Simțea cumva o satisfacție văzând cum capetele mândre ale lalelelor cad sub atacul ei. Hâș, hâș, hâș. După ce devastase totul în jurul ei, Victoria privi împrejur să vadă dacă mai era ceva de distrus.

Harriet Sutherland se apropie și îi spuse cu blândețe:

– Nu credeți că ar trebui să ne întoarcem înăuntru, Maiestatea Voastră? Este foarte multă umezeală și nu vreau să mă gândesc că ați putea să răciți.

– Du-te înăuntru dacă dorești. Eu mă simt la fel de bine aici ca oriunde.

Harriet se retrase sub umbrela ei. Victoria continuă să ia cu asalt tufișurile, amintindu-și de un strat de bujori de lângă fântâna arteziană pe care simți o plăcere deosebită să-i distrugă. Lordul Melbourne îi spusese odată că bujorii erau florile lui preferate.

Dar când se întoarse, auzi o altă voce din spatele ei.

– Drina!

Victoria se opri. Spre surprinderea ei o văzu pe ducesa de Kent venind spre ea cu o umbrelă în mână.

Când ajunse lângă Victoria se opri și își cuprinse fiica cu brațul liber. Victoria se zbârli; de la moartea lui Lady Flora de-abia îi mai vorbise mamei sale, ca să nu mai vorbim de îmbrățișări, dar apoi simți

mirosul de apă de lavandă cu care își dădea întotdeauna ducesa. De data asta, Victoria își îngădui să se relaxeze și să-și pună capul pe umărul mamei.

– Biata mea Drina. Am venit de îndată ce am aflat despre lordul Melbourne.

– Oh, mamă! Ce-o să mă fac? El este singurul care mă înțelege.

Victoria simți bătăile inimii ducesei sub obraz.

– Nu e singurul, Drina.

Victoria nu spuse nimic, îngăduindu-și măcar de această dată să simtă că prezența mamei o alină. Își ridică privirea spre mama ei și îi văzu blândețea așternută pe față.

– Dar este atât de greu!

– Știu, Drina. Dar te voi ajuta eu și poate că va fi mai bine să ai pe cineva din familie alături de tine.

Victoria simți cum o năpădesc lacrimile.

– Lumea spune că ești prea apropiată de lordul Melbourne. Acum vor vedea că ești o femeie pe picioarele tale.

Pe obrajii Victoriei șiroiau lacrimile. Ducesa lăsă jos umbrela și își cuprinse fiica cu brațele.

– Nu e nimic, *Liebchen*. Nu trebuie să-ți faci atâtea griji. O să am eu grijă de tine, știi asta.

Numai și pentru o clipă, pentru prima oară de ani întregi, Victoria își îngădui să se topească în brațele mamei sale. Se simțea în siguranță cuprinsă de acele brațe cu miros de lavandă, să fie din nou mica *Maiblume* a mamei sale.

În seara aceea, Melbourne participă la o recepție la Holland House, dar nu rămase mult. Pe drumul de întoarcere de la Kensington, decât să treacă prin fața palatului Buckingham, Melbourne îi spuse vizitiului său să facă un ocol prin Piccadilly. Când trăsura intră în Trafalgar Square, pe lângă columna pe jumătate construită a lordului amiral Nelson, Melbourne își aminti de fața Victoriei din seara trecută, atunci când îl întrebase dacă avea într-adevăr de gând să o abandoneze. Brusc, farmecul bibliotecii de la Dover House își pierdu atractivitatea și se trezi că îi poruncește vizitiului să o ia către o anume stradă lăturalnică din Mayfair.

Melbourne nu mai dăduse pe la „mânăstirea de măicuțe" a lui Ma Fletcher de cel puțin un an, astfel încât prezența lui stârni o furtună de entuziasm. Ma Fletcher în persoană era numai grație și galanterie, iar atunci când bătu din palme, șase fete se prezentară în salon

mai mult sau mai puțin îmbrăcate. Melbourne le trecu în revistă cu privirea și se străduí să nu caște. Nu reuși să-și adune aproape deloc entuziasmul necesar în astfel de ocazii. Apoi observă că una dintre ele, o fată mică și blondă de cel mult douăzeci de ani, avea întipărită pe chip o expresie însuflețită care i se păru incitantă. Arătă spre ea și fu răsplătit cu un surâs radios de triumf.

Ma Fletcher făcu un semn elegant cu capul spre fată.

– Ea e Lydia, Excelență. O alegere foarte bună.

Melbourne o urmă pe Lydia în sus pe scară la un dormitor mare de la primul etaj. Mirosea a ceară de albine și a colonie, dar pe lângă asta se simțea în atmosferă și un miros de transpirație și dorință. Melbourne își scoase haina, se așeză în fotoliul de lângă foc și își slăbi legătoarea de la gât. Lydia se apropie de el și își lăsă halatul pe care îl purta să-i cadă de pe umerii goi. Veni și se așeză pe genunchii lui, și când îi puse mâna pe coapsă, Melbourne dădu frâu liber imaginației, închipuindu-și ce ar fi simțit dacă ar fi ținut în brațe o altă tânără. Lydia râse și începu să-i descheie nasturii pantalonilor. Melbourne îi privi ceafa netedă și o întrebă:

– Câți ani ai, Lydia?

Ea își ridică privirea.

– Fac nouăsprezece luna viitoare, domnule.

– Ce tânără ești! Oftă. Bănuiesc că îți par foarte bătrân.

Lydia clătină energic din cap.

– Oh, nu, Excelență. Sunt o grămadă mult mai bătrâni decât dumneavoastră care vin pe aici. Iar dumneavoastră aveți tot părul natural pe cap, ceea ce nu prea pot spune despre majoritatea domnilor care mă vizitează.

Își plimbă degetele prin buclele blonde încărunțite ale lui Melbourne și îi zâmbi încurajator.

Era ceva în felul în care își înclina capul care îl făcu să se aplece în față și să întrebe:

– Spune-mi, Lydia, câți ani crezi că am?

Modul în care ochii ei se întunecară de panică înainte de a-și recăpăta zâmbetul profesional fu de ajuns să-l facă să înțeleagă că fusese o greșeală s-o întrebe.

– Oh, Excelență, în mod sigur nu aveți nici o zi peste patruzeci de ani, nu?

Melbourne îndepărtă cu blândețe mâna Lydiei de pe șlițul său. Se ridică și întinse mâna după haină. Fata scoase un mic geamăt de dezamăgire.

–Am spus ceva necuvenit, Excelență? Știu că nu mă pricep să ghicesc vârsta, dar nu păreți bătrân, nu păreți absolut deloc bătrân. Nu vreți să veniți să vă întindeți lângă mine? Vă promit că n-o să regretați.

Melbourne clătină din cap.

–Cred că mi s-a schimbat dispoziția. Dar nu-ți face griji, o să-i spun doamnei Fletcher că n-a fost vina ta. Se căută în buzunarul vestei și găsi o monedă de aur de o liră. Ia-o, spuse și îi băgă moneda în palmă.

Expresia de încântare de pe fața Lydiei îi spuse că reușise să spele ușoara ofensă adusă mândriei sale profesionale.

În trăsura care îl purta spre casă, Melbourne zâmbi amintindu-și de propria nebunie. Când ajunse la Dover House, ceru brandy. Majordomul se întoarse cu carafa, și atunci când luă o înghițitură zdravănă Melbourne observă că încă avea nasturii de la șliț descheiați.

Capitolul 25

În timp ce Victoria se plimba în sus și în jos pe parchetul cu incrustații din sala tronului, ceasul palatului bătu ora unsprezece. Ecoul ultimei bătăi de-abia se stinsese când fu anunțat ducele de Wellington. Victoria se întoarse și îi întinse mâna, zâmbindu-i cât mai frumos cu putință marelui general. Îl cunoștea de când era o copilă, dar statura lui dreaptă ca o vergea de pușcă și purtările aspre îi inspiraseră întotdeauna teamă.

–Vă mulțumesc că ați venit, duce. Sunt sigură că știți pentru ce v-am cerut să veniți aici astăzi. Aș dori ca dumneavoastră să formați guvernul.

Wellington își alese cu grijă cuvintele:

–Sunt onorat, doamnă. Dar mă tem că trebuie să vă refuz. Sunt prea bătrân să mai îndeplinesc din nou funcția de prim-ministru. Trebuie să-l convocați pe Sir Robert Peel, singurul care poate conduce Camera în acest moment.

Victoria bătu din picior.

–Dar nu îl cunosc pe Sir Robert Peel, pe dumneavoastră vă cunosc de când mă știu, duce!

Wellington clătină din capul său leonin masiv.

– Și cu toate acestea, tot trebuie să vă refuz, doamnă.

Victoria încercă o altă strategie și spuse cu toată convingerea de care era în stare:

– Chiar o să vă refuzați suveranul și comandantul?

Wellington zâmbi.

– Doamnă, un soldat bun știe când să bată în retragere, și mă tem că aceasta este o bătălie pe care n-o puteți câștiga.

Victoria oftă.

– Sunteți cât se poate de necooperant.

– Dacă îmi permiteți, doamnă, eu cred că o să vă dați seama că Sir Robert este un om cât se poate de capabil. Înțeleg că ați fost obișnuită să aveți de-a face cu Melbourne. Chiar dacă Peel nu este atât de sociabil și de relaxat ca vicontele, el este singurul om care poate aduna suficient sprijin din ambele părți pentru a forma un guvern care să aibă vreo șansă de succes. Poate că dumneavoastră nu-l vreți, dar țara are nevoie de Peel.

Victoria nu spuse nimic.

– Atunci vă urez o zi bună, doamnă.

Wellington se retrase țeapăn doi pași, apoi se întoarse și părăsi încăperea. Victoria își reluă plimbarea. Tot ce auzise despre Sir Robert Peel îi dăduse de bănuit că acesta nu va fi deloc pe gustul ei. Emma Portland îi spusese că cel mai important viciu al lui era matematica și nu îi plăcea să valseze. Cum ar fi putut spera să se înțeleagă bine cu un om care nu avea nici o plăcere în viață? Trebuia să fie ceva de făcut.

Îl chemă pe majordom și îi ceru să-i aducă imediat biroul de scris. Scrise în grabă un mesaj pentru Melbourne prin care îi cerea s-o viziteze de îndată ce va putea și îi spuse lacheului să-l trimită la Dover House. În mod sigur Melbourne se va lăsa înduplecat când va afla că încercase cu Wellington și dăduse greș. Nu va fi atât de crud și nepăsător încât s-o lase în mâinile lui Sir Robert Peel.

Dar pe măsură ce ziua se scurgea, nici urmă de vreun semn din partea lui Melbourne. Victoria încercă cu Harriet Sutherland unul dintre noile duete ale lui Schubert, dar oricât se strădui, nu reuși să găsească tempoul potrivit. În cele din urmă renunță și începu să străbată salonul de muzică dintr-ım capăt în altul. Doamnele ei stăteau într-un semicerc așteptând-o să se oprească.

– Nu înțeleg ce s-a întâmplat cu Melbourne. I-am trimis de dimineață o scrisoare. De obicei vine imediat.

Victoria le văzu pe Harriet și pe Emma aruncându-și priviri una alteia. Înainte de a apuca să le întrebe ce însemnau acele priviri, ducesa de Kent intră neanunțată în încăpere. Era într-o stare evidentă de surescitare.

– Drina, tocmai am auzit ce s-a întâmplat cu Wellington. Ce păcat! Dar nu trebuie să-ți faci griji, am eu un plan.

Victoria zâmbi.

– Un plan, mamă?

Ducesa se apropie și îi luă mâna Victoriei.

– Da, *Liebes*, am vorbit cu Sir John și credem că cel mai bun lucru pe care îl ai de făcut este să-l chemi pe Robert Peel.

Victoria se desprinse de mama ei la auzul numelui lui Conroy.

– Înțeleg. Păi, îți mulțumesc pentru grija pe care mi-o porți, dar din întâmplare am și eu propriul plan. Se întoarse spre Emma Portman. Trăsura ta nu are nici un însemn, nu-i așa, Emma?

Nedumerită, Emma încuviință din cap.

– Fii atât de bună și spune să fie adusă. Lehzen, o să fie necesar să vii și tu cu mine.

Lehzen se întoarse spre regină.

– Unde mergem, Maiestate?

– La Dover House.

Ducesa inspiră scurt cu un șuierat.

– Drina, dar lordul Melbourne și-a dat demisia. O regină nu poate alerga după prim-mimistrul ei. Chiar îți dorești un alt scandal?

Victoria o ignoră și ieși din încăpere, urmată de Lehzen.

– Ce o să creadă lumea? se văicări ducesa.

Dar nu primi nici un răspuns.

Melbourne stătea în fotoliul lui preferat din bibliotecă. Era fără îndoială cel mai bun fotoliu pe care îl avea; pielea verde era uzată și crăpată pe alocuri, dar îi aparținuse tatălui său și nici un altul nu era la fel de confortabil. Luase o carte de Gibbon în speranța de a-și alunga gândurile care îl frământau citind despre excesele din Roma antică. Dar cuvintele refuzau să se facă înțelese. Se tot gândea la mesajul primit de la palat. *Vă rog să veniți*, îi scrisese ea, *cât de repede puteți*.

Știa că ar fi trebuit să-i răspundă, să-i explice că lucrurile stăteau altfel acum când nu mai era prim-ministru. Nu se putea duce pur și simplu la palat; oamenii ar fi presupus că îl chemase pentru a forma guvernul. Nu era corect să se ducă până când ea nu ar fi numit un nou prim-ministru. Dar când se gândea la scrisoarea pe care

ar fi trebuit să o scrie, se gândea și la fața mică și la ochii strălucitori ai Victoriei, și nu-și putea aduna hotărârea de care avea nevoie.

Un sunet îi tulbură reveria. Ușa se deschise în spatele lui, iar el se răsti fără să se întoarcă:

– Credeam că am spus să nu fiu deranjat.

Se auzi o tuse, apoi o voce tremurătoare, înaltă și perfect familiară spuse:

– Sper că o să mă iertați, Lord M.

Regina era aici, în biblioteca lui. Melbourne sări în picioare, aranjându-și cu frenezie vesta și lavaliera de gât.

– Iertați-mă, Maiestatea Voastră, nu așteptam musafiri.

Victoria zâmbi. Îi făcea mare plăcere să-l surprindă pe Melbourne nepregătit.

– În mod evident.

Privi împrejur prin încăpere. Toate suprafețele erau acoperite cu teancuri de cărți și grămezi de hârtii. Pe birou mai era și o farfurie murdară cu o plăcintă pe jumătate mâncată și o carafă goală de băutură. Nu era încăperea potrivită să primești o regină. Melbourne îi mulțumi lui Dumnezeu că era încălțat.

– Vorbeați mereu de biblioteca dumneavoastră, așa că mă bucur că am ocazia s-o văd în sfârșit.

– Dacă aș fi știut că veniți, doamnă...

Se înclină ușor în fața ei.

– Cum nu mi-ați răspuns la scrisoare, m-am gândit că ar trebui să vin eu la dumneavoastră.

– Singură, doamnă?

– Nu, Lehzen este afară.

– Înțeleg. Dar unde mi-e capul? Vă rog, veniți și luați loc.

O conduse la fotoliul pe care stătuse el, dar ea clătină din cap și se așeză pe cel din fața lui.

– Nu pot să vă ocup fotoliul preferat, Lord M., spuse ea zâmbind.

Melbourne o privi și atunci când ea făcu un gest de încuviințare din cap se așeză și el. Se simțea foarte ciudat să o vadă pe regină stând în fața lui, când cu cinci minute în urmă prezența ei exista doar în imaginația lui.

– Cu ce vă pot ajuta, doamnă?

– L-am primit pe ducele de Wellington azi-dimineață. Mi-a spus că este prea bătrân să mai fie prim-ministru și că trebuie să-l chem pe Robert Peel.

Își lăsă capul într-o parte și îl privi ademenitor.

– M-am gândit că asta urma probabil să se întâmple. Dar nu e nici un motiv de îngrijorare. Sir Robert Peel nu este un om chiar atât de rău. Poate un pic cam serios, dar onest și deschis. N-o să vă facă greutăți. Se străduiește să-i zâmbească liniștitor. Vă amintiți de prima zi în care ați devenit regină, doamnă? Vă jucați cu păpușile, iar eu m-am întrebat dacă o fată atât de tânără poate deveni cu adevărat regină.

Victoria își înălță bărbia.

– Nu mă jucam cu păpușile. Dumneavoastră m-ați întrebat de ele.

Melbourne zâmbi.

– Fapt este că de îndată ce v-am auzit vorbind am știut că sunteți regină până în adâncul ființei voastre, doamnă. A fost cel mai mare privilegiu al vieții mele să vă slujesc, dar o să vă descurcați foarte bine și fără mine.

– Dar nu vreau!

Melbourne se aplecă spre ea.

– Chiar și reginele trebuie să facă lucruri care nu le plac.

Victoria clătină din cap și spuse mohorâtă:

– Mie mi se pare că n-o să fac niciodată ceva ce-mi place *cu adevărat*. Pentru ce nu vă puteți întoarce pur și simplu? Încă nu ați pierdut nici un vot. Sunt sigură că ați reușit.

Melbourne ezită, apoi cu o voce complet diferită de obișnuitul lui ton amuzat, spuse:

– Doamnă, știți că nu sunt multe lucruri în care cred. Dar există un lucru în care cred, iar acesta este Constituția britanică cu toată gloria ei zdrențuită. Din punctul meu de vedere, să mă întorc fără sprijinul Camerei ar fi neconstituțional și nimic – aici se opri, iar vocea îi deveni și mai scăzută –, nici măcar devotamentul meu pentru dumneavoastră, nu mă va opri să-mi fac datoria.

Victoria îl privi și ea, fără ca fața ei să trădeze ceva.

– Înțeleg.

– Peel chiar nu este un băiat rău. Doar să aveți în vedere că, dacă vă propune ceva cu care nu sunteți de acord, trebuie să-i spuneți că aveți nevoie de timp să vă gândiți. Dacă aveți vreo îndoială, amânați întotdeauna.

Ea ezită, apoi i se adresă pe tonul ei obișnuit:

– Dar o să veniți la cină în seara asta, Lord M.? Ca să vă pot spune totul în legătură cu acest lucru?

Melbourne clătină încet din cap. Era mult mai dificil chiar decât își imaginase.

– Nu în seara aceasta, doamnă. Nu până când această problemă nu va fi rezolvată, dar chiar și atunci nu voi putea fi cu dumneavoastră atât de des pe cât am fost.

Victoria se ridică și atunci când și el fu în picioare îi spuse:

– Dar de ce nu? Chiar dacă nu-mi veți mai fi prim-ministru, sunteți încă, așa îmi place să cred, prietenul meu.

Își înălță capul spre el când spuse asta, iar Melbourne simți intensitatea privirii ochilor ei albaștri și limpezi. Își coborî privirea și spuse cât de încet putea:

– Cred că înțelegeți pentru ce. Făcu o pauză, apoi spuse cu o voce ceva mai puternică: Un monarh nu poate fi văzut că favorizează numai un partid. Trebuie să luați masa cu Sir Robert Peel.

Victoria își întoarse capul de la el. Simți un fior când îi văzu urechea delicată înconjurată de coada groasă. Dar trebuia să continue:

– Probabil că o să vă ceară să faceți niște schimbări în privința personalului Casei Regale. Harriet Sutherland și Emma Portman sunt măritate cu miniștri liberali. Sir Robert va dori să aveți și niște doamne conservatoare pe lângă dumneavoastră.

Victoria își întoarse capul ca să-l privească în ochi și el văzu că obrajii i se îmbujoraseră.

– Doamne conservatoare? Nu, mulțumesc!

De data asta Melbourne îi evită privirea.

– Doamnă, țineți cont că și eu aș fi cerut același lucru dacă aș fi fost în locul lui. Un prim-ministru nu-și poate face datoria așa cum trebuie dacă simte că nu are încrederea monarhului.

Spre surprinderea lui, Victoria nu protestă la auzul argumentului său, dar fața îi fu străbătută de o sclipire pe care nu i-o cunoștea. Își netezi fustele cu un gest rapid și îndemânatic care o caracteriza și spuse limpede:

– Nu vă mai reții, Lord M. Vă mulțumesc pentru sfat.

Când ieșiră, Melbourne văzu cum Lehzen care aștepta pe hol se încruntă. Pentru a-i ușura situația măcar în parte, Melbourne o întrebă:

– O să-l chemați pe Peel?

– Nu vă faceți griji, Lord Melbourne. Deși nu mai sunteți prim-ministru, totuși o să vă ascult sfatul. O să vorbesc personal cu Peel.

– O decizie înțeleaptă, doamnă.

Victoria nu răspunse. Își trase vălul peste față ca să nu fie recunoscută de vreun trecător și se urcă în trăsură, cu Lehzen valvârtej după ea. Nu privi înapoi.

*

Victoria se gândise ceva timp în privința locului unde urma să se întâlnească pentru prima dată cu Sir Robert Peel. Pe Melbourne îl primea întotdeauna în salonul ei personal, dar pentru șeful conservatorilor era un loc prea intim. Sala tronului ar fi fost mai impunătoare și în timp ce cu Melbourne se vedea singură, se hotări să le țină pe doamnele de onoare pe lângă ea. Nu îl mai întâlnise niciodată pe Peel și era important să se bucure de tot sprijinul pe care îl putea obține.

La ora trei, la care era așteptat Peel, se uita împreună cu doamnele la schițele pentru noile monede. Desenele erau desfăcute pe o masă din fața ei, împreună cu un prototip al noii monede de o coroană.

În timp ce le studia, Victoria oftă exasperată.

– În asta nu am bărbie deloc, iar în următoarea am două bărbii. Cum pot să spună că este o asemănare exactă când aceste imagini nu seamănă deloc între ele? spuse ea nervoasă bătând ușor din picior.

Harriet ridică moneda și i-o ținu să o privească, afișând cel mai liniștitor zâmbet.

– Dar priviți moneda, doamnă. Cred că efigia este mult mai realistă.

Bătaia ușoară se transformă într-o lovitură de picior în podea.

– Dar arăt ca o gâsculiță care poartă coroană!

Înainte ca Harriet și Emma să o poată contrazice, ușa se deschise și Penge îl anunță pe Sir Robert Peel.

Victoria îi întinse mâna lui Peel pentru ca acesta să i-o sărute. Cum el era neobișnuit de înalt, trebui să se aplece mult, iar ea îi văzu pata rozalie din creștetul capului unde părul i se rărea. Acest lucru îi dădu încredere.

– Bună ziua, Sir Robert. Tocmai examinam schițele pentru noile monede. Nu sunt sigură că sunt mulțumită de ele. Spuneți-mi, ce credeți despre ea?

Arătă spre moneda de pe masă. Peel o ridică și o studie cu atenție, își scoase ochelarii astfel încât să nu-i scape nici un detaliu. În cele din urmă, după o îndelungă chibzuință, spuse:

– Nu văd nimic care să nu fie în regulă, doamnă. De fapt, aș îndrăzni să spun că asemănarea este extraordinară.

Victoria nu se așteptase să-l placă pe Sir Peel, iar acum știa că nu se înșelase.

– O asemănare extraordinară. Chiar așa?

Vocea ei era atât de rece, încât Harriet și Emma se priviră alarmate, dar Peel nu păru să dea vreun semn că simțise acea *froideur*, și continuă pe același ton:

– Da, doamnă. Majoritatea monedelor sunt destul de necizelate în privința detaliilor, dar aceasta este deosebit de exactă.

Victoria îl privi fix, dezgustată. Profilul de pe monedă era absolut hidos; nici nu se punea problema ca efigia ei să fie imortalizată în acest mod. Bineînțeles că Melbourne ar fi remarcat imediat. Clătină din cap.

– Oricum, nu merge.

Peel fu gata să mai adauge ceva, dar Emma Portman clătină imperceptibil din cap. El își dădu seama că era un semn de avertisment.

Victoria continuă:

– Dar ați venit aici cu treburi, Sir Robert.

Ușurat că ajunsese pe un teren mai sigur, Peel aprobă cu un gest din cap, apoi aruncă o privire către doamnele de onoare care stăteau în spatele reginei ca o gardă pretoriană în jupoane. Se stăpâni și spuse:

– Poate aș putea avea o audiență privată, doamnă.

Victoria își înălță capul, calculându-și următoarea mișcare. Hotărî că ar fi fost mai bine ca această parte a audienței să se desfășoare între patru ochi, astfel încât aprobă printr-un gest al capului plin de regrete retragerea doamnelor, care părăsiră încăperea ofensate, într-un foșnet de mătase.

Victoria îl luă în brațe pe Dash, care mârâia la picioarele lui Peel, și se așeză pe sofa. Nu-l invită și pe Peel să șadă, iar acesta rămase în fața ei ca un bâtlan nehotărât. După o clipă de așteptare, Victoria ridică o sprânceană și spuse:

– Ei bine, Sir Robert?

Peel își băgă degetul gros în buzunarul vestei, gest pe care îl folosea adesea atunci când vorbea în Camera Comunelor.

– Doamnă, sunt aici pentru a vă asigura că am suficient sprijin în Cameră pentru a forma guvernul.

Victoria își înclină capul cu o mișcare aproape imperceptibilă, lăsându-l pe Peel să înțeleagă clar că poate o fi avut el sprijinul Camerei, dar aici, la palat, lucrurile stăteau altfel. Peel însă mai fusese confruntat în audiențe cu personaje mai periculoase decât o adolescentă, chiar dacă aceasta era regină. Își băgă și celălalt deget gros în vestă și o înfruntă pe regină ca și când aceasta ar fi fost conducătoarea opoziției.

– După cum știți, doamnă, orice guvern slujește Coroana.

Victoria se juca cu urechea lui Dash.

– Știu cum funcționează Constituția, Sir Robert.

Peel încercă să ignore răceala ca de gheață a tonului ei.

– Bineînțeles că știți, doamnă, iar acesta este un lucru vital, Coroana – aici ezită, amintindu-și că până la urmă nu era în Cameră, continuând apoi pe un ton mai puțin retoric –, adică dumneavoastră, trebuie să arate că se află deasupra politicii de partid și că nu favorizează nici o parte în dauna celeilalte.

Victoria își înălță capul să-l privească, iar el se strădui din răsputeri să nu facă un pas înapoi.

– Ați venit să-mi țineți o lecție de guvernare, Sir Robert?

Peel trase adânc aer în piept, apoi spuse cu îndrăzneală:

– Este vorba de personalul dumneavoastră, doamnă.

– Personalul meu? repetă rar Victoria.

Peel atacă hotărât subiectul și spuse cu ceea ce își imagina că este cea mai rezonabilă voce:

– Doamnă, două dintre doamnele dumneavoastră de onoare sunt soțiile unor miniștri ai lui Melbourne, iar domnișoarele de onoare sunt toate fiice de pairi liberali. Dacă ați înlocui una sau două dintre ele cu femei care sunt legate de partidul meu, atunci nu ar exista nici un pericol să pară că favorizați o parte în detrimentul alteia.

Regina se ridică foarte dreaptă în picioare, iar Peel observă că Dash se încordase ca și când ar fi fost gata să se repeadă asupra unui șoarece apărut pe neașteptate.

– Vreți să renunț la doamnele mele, prietenele cele mai dragi și mai apropiate. Apoi cine mai urmează, Sir Robert? Cele care mă îmbracă? Cameristele? Vreți să mă înconjurați de spioni?

Mânia din vocea Victoriei îl surprinse pe Peel, care răspunse încet:

– Nu am intenția de a vă lipsi de prieteni, doamnă, ci numai să vă rog să fiți prietenoasă cu toată lumea.

Victoria dădu un bobârnac unei pete de praf imaginare de pe rochia ei.

– În nici un caz nu am de gând să renunț la doamnele mele, Sir Robert!

Peel vorbi fără să se gândească:

– Cum, nici măcar la una?

Victoria îl privi o secundă, apoi spuse:

– Cred că m-am făcut înțeleasă. Bună ziua, Sir Robert.

Peel șovăi, întrebându-se dacă ar fi trebuit să mai spună ceva, dar zări un fulger albastru și își dădu seama că nu avea nici un rost. Începu să se întoarcă înainte de a-și aminti că trebuia să iasă cu spatele din încăpere. Făcu câțiva pași stângaci cu spatele, în timp ce regina părea preocupată de câinele ei, se întoarse și se îndepărtă cât putu de repede.

Victoria așteptă până când Sir Robert se făcu nevăzut, sau până când n-o mai putea auzi, îl apucă de Dash de bot și îi spuse jucăușă:

– Mama ta n-are de gând să facă ce-i spune Sir Robert Peel și nici altcineva.

Iar Dash, la auzul notei de entuziasm din vocea stăpânei, dădu din coadă cât putea de tare.

Sir Robert nu se duse direct acasă. Îi spuse vizitiului să treacă pe la Apsley House, sau cum îi plăcea ducelui de Wellington să spună, Londra Numărul Unu. Îl găsi pe Wellington în bibliotecă. După chipul congestionat și dispoziția ușor iritată a celuilalt bărbat, Peel bănui că îl trezise din somnul de după-amiază. Acest lucru îl făcu să regrete impulsul de a-l vizita, dar simțea că ar fi trebuit să povestească cuiva despre audiența pe care o avusese la regină.

Wellington se întoarse spre el, cântărindu-l din ochii albastru-deschis.

– Vii direct de la palat? Dorești un ceai? Nu, după cum arăți, vrei ceva mai tare. Îi făcu semn majordomului. Brandy și sifon. Apoi i se adresă lui Peel: Presupun că audiența n-a avut succes?

Peel luă o înghițitură mare dintr-un pahar de brandy care i se pusese în față.

– S-a debarasat de mine ca de un lacheu care a fost prins furând din argintărie.

Wellington ridică mirat dintr-o sprânceană.

– Se pare că regina are temperamentul bunicului ei. Dar nu te poate refuza.

Peel se așeză greoi pe unul dintre fotoliile din piele capitonată.

– Mă tem că da. N-o să o înlocuiască nici măcar pe una din doamnele de onoare.

Wellington scoase un sunet jumătate lătrat, jumătate hohot de râs.

– Prostii, omule, du-te înapoi și oferă-i pe cineva fermecător ca Emily Anglesey. Sunt sigur că mica sa Maiestate o va primi la schimb pentru o intrigantă bârfitoare ca Emma Portman.

Peel își goli paharul și spuse afectat:

– Duce, îmi pare rău, dar nu pot forma guvernul pe seama farmecelor lui Lady Anglesey.

Wellington îl bătu pe umăr și, ridicându-și privirea, Peel își dădu seama cât de puternică probabil că fusese prezența ducelui pe câmpul de bătălie.

– Nu poți sau nu vrei? Nu ai curaj să te lupți, eh? Trebuie să o convingi așa cum făcea și Melbourne.

Peel se ridică în picioare; era clar că această vizită fusese o greșeală. Spuse înțepat:

– Mă tem că nu am un comportament la fel de relaxat ca al lordului Melbourne.

Wellington râse de fața lui ofensată.

– Nici măcar față de femei, Peel. O să fie a ta dacă o să flirtezi pur și simplu puțin cu ea.

Peel tânjea după propriul salon și după compasiunea soției lui. Sarcina lui era să formeze un guvern, nu să cedeze în fața fanteziilor fetelor de optsprezece ani.

– Duce, nu mi-am dat seama până acum că flirtul era o cerință prealabilă pentru a fi prim-ministru. Iar acum vă rog să mă scuzați, dar nu vă mai reții.

Pentru a doua oară în acea zi Robert Peel părăsi o încăpere cu simțământul că fusese tratat nedrept.

Capitolul 26

În seara aceea, la palat avu loc o cină tristă. Victoria stătea la un capăt al mesei, iar ducesa de Kent la celălalt și cum nu-și vorbeau una alteia, păstrarea unei aparențe de veselie rămase pe seama comesenilor de la curte. Lordul Alfred Paget le spuse o poveste lungă și încâlcită despre încercările lui de a-și învăța cățeaua, doamna Bumpy, să joace șah. Harriet și Emma încercară să mai înflorească anecdota până când aceasta aproape că se transformă într-o conversație. Emma afirmă că mătușa ei avea o pisicuță care juca pichet, iar Harriet le destăinui că la Ragsby exista un papagal care ținea scorul în sala de biliard. În mod obișnuit acestea erau soiul de conversații

ridicole care o delectau pe Victoria, iar curtenii o priveau să vadă dacă îi stârneau vreun zâmbet.

Dar regina nu părea să se amuze, ci își diseca mâncarea cu cuțitul și furculița ca și când ar fi fost un specimen de laborator. În tot acest timp, ducesa nu făcu nici o încercare de a urmări conversația și mâncă cât putu de mult într-o tăcere absolută.

Victoria își privi mama care aduna de pe farfurie ultima bucățică de perișoară cu știucă și oftă. Măcar de-ar fi fost aici lordul M., el ar fi găsit o cale să facă totul să meargă ușor. Judecând după spectacolul din după-amiaza aceea, Robert Peel nu avea acest talent. Nu se așteptase să fie fermecată, dar acesta nu fusese nici măcar civilizat. Se amestecase și îi propusese să-și îndepărteze toate prietenele, ca și când ar fi uitat cu cine vorbea. Cum de o lăsase Melbourne să trateze cu un om atât de mojic? Puse jos cu zgomot cuțitul și furculița, iar lacheii se repeziră și luară farfuriile de pe masă, în ciuda protestelor ducesei că nu terminase de mâncat.

După cină, Victoria se așeză să se uite pe un număr din *La Mode Illustrée*. Îi plăcea noua răscroială a decolteului care acoperea clavicula și gâtul. Lordul M. îi spusese o dată că avea umeri frumoși. Le invită pe Harriet și pe Emma să șadă lângă ea și le arătă una dintre rochiile pe care le admira în mod deosebit. Harriet, care era unanim recunoscută a fi una dintre cele mai bine îmbrăcate femei din Londra, le arătă un model care după părerea ei i-ar fi venit foarte bine Victoriei, apoi petrecură o jumătate de oră fericită întorcând paginile, discutând despre garnituri și accesorii și despre lățimea ideală a volanelor de dantelă.

Când ajunseră la ultima pagină, Emma își îndreptă privirea spre Victoria.

– Doamnă, știu că va trebui să faceți anumite schimbări în privința personalului Casei Regale în condițiile schimbării guvernului și cred că eu sunt cea care va trebui să plece. Harriet este mult mai pricepută decât mine și cred că gustul ei va fi neprețuit pentru dumneavoastră, în timp ce eu de-abia pot cânta la pian și cu greu m-aș putea numi lider de opinie în materie de modă.

Harriet clătină din cap.

– Nu, Emma, tu ești deșteaptă și ai experiență. Sutherland spune mereu că tu ești cel mai bun om din guvern. Lipsită de lordul Melbourne, cred că regina va avea nevoie de sfaturile tale mai mult ca oricând!

– Ești prea bună, Harriet, dar cred că regina are nevoie de o însoțitoare mai tânără. Eu sunt destul de în vârstă să-i fiu mamă.

Ambele femei priviră spre ducesa de Kent care se afla pe o sofa lângă foc și căreia i se închideau ochii.

Victoria, care asistase în liniște la acest schimb de păreri, își ridică privirea.

– De fapt, vă socotesc pe amândouă de neprețuit. Nu sunteți doar doamnele mele de companie, ci și prietenele mele și nu intenționez deloc să mă lipsesc de vreuna din voi.

Harriet și Emma se priviră una pe alta. Emma vorbi prima:

– Doamnă, dar de obicei se schimbă și doamnele din personalul Casei Regale atunci când se schimbă miniștrii.

– Dar e caraghios. Cu ce drept îmi spune mie Robert Peel cu cine trebuie să fiu prietenă?

Harriet spuse cu blândețe:

– Doamnă, cred că îi va fi greu să formeze un guvern dacă nu pare să aibă sprijinul dumneavoastră.

Victoria le aruncă celor două femei un zâmbet complice.

– Exact.

Emma și Harriet se priviră din nou, surprinse de reacția Victoriei.

Regina se ridică în picioare și când toți cei aflați în încăpere se ridicară și ei, se adresă celor două femei:

– Așa că înțelegeți, doamnelor, că nici nu se pune problema să demisionați.

Harriet făcu o reverență adâncă, iar Emma o imită. Ducesa se trezi din reveria ei și spuse pe un ton plângăreț:

– Dar unde pleci, Drina? Vreau să vorbesc cu tine. N-ar trebui să acționezi întotdeauna de una singură. E periculos.

Victoria se întoarse spre ea, cu ochii scânteind.

– Dar nu acționez singură, mamă. Le am pe doamnele mele.

Ducesa pufni.

– Drina, uiți că sângele apă nu se face.

Victoria se opri.

– Crezi cu adevărat acest lucru, mamă? Poate că ar trebui să i-o spui lui Sir John Conroy!

De disperare, ducesa ridică brațele.

– Ești atât de copilăroasă, Drina. Eu și Sir John vrem doar să-ți slujim interesele. Asta e tot ce mi-am dorit întotdeauna.

Ducesa își luă batista și începu să-și tamponeze ochii.

Victoria șovăi; mama ei nu plângea niciodată în public. Se întoarse și se așeză lângă ea.

– Mamă, știu că ești îngrijorată, dar nu trebuie să fii. Am învățat cum să mă descurc.

– Drina, cred că asta rămâne de văzut. Ai fost singură la Dover House, deși te-am sfătuit să nu faci asta, iar acum cred că i-ai spus lui Sir Robert că refuzi să renunți la doamnele tale.

Ducesa privi supărată spre Harriet și Emma, care se grupaseră în cealaltă parte a încăperii.

– Da, mamă. Așa am făcut. Dar n-am făcut-o dintr-un capriciu. Știu ce fac.

– Crezi că știi, dar Sir John spune că te joci cu focul. Țara are nevoie de un prim-ministru, iar dacă pare că tu te împotrivești ca țara să fie guvernată, atunci țara va da vina pe tine.

Victoria se ridică în picioare.

– Așa cum spui, mamă, sângele apă nu se face. Poate că ar trebui să ai mai multă încredere în judecata mea decât în a lui Sir John Conroy.

Îi întoarse spatele mamei ei și ieși repede din încăpere, urmată îndeaproape de Emma și Harriet.

În dimineața următoare, Emma Portman se duse la Dover House la o oră pe care ar fi considerat-o în mod obișnuit prea matinală pentru a fi civilizată, dar trebuia ca regulile să fie mai laxe în vremuri ca acestea. Majordomul lui Melbourne îi spuse că Excelența Sa era încă în pat, dar Emma nu-l băgă în seamă și se îndreptă pe scări direct către dormitor. Majordomul încercă să protesteze, dar scânteierea din ochii lui Lady Portman îi spuse că orice împotrivire era de prisos.

Melbourne era întins în pat și citea *The Times* când Emma dădu năvală înăuntru. Văzu fața spăsită a majordomului și îi făcu semn cu capul că totul era în ordine. Emma se așeză la capătul uriașului pat cu baldachin.

– Zău așa, Emma, ar fi trebuit să mă previi. Nu sunt prea prezentabil.

– Treburile mele nu puteau aștepta, și sunt prea bătrână ca să mai fiu șocată de barba ta nerasă sau de oul de pe halat.

Melbourne își plecă privirea și văzu că avea într-adevăr o pată de gălbenuș uscat pe reverul halatului cu complicate motive orientale.

– Păi, atunci trebuie să mă iei așa cum sunt, Emma. Dar care sunt treburile ce nu mai puteau aștepta ca să te pot primi în bibliotecă ca pe o doamnă respectabilă și măritată?

– Regina s-a întâlnit ieri cu Peel.

– Știu. l-am spus că era singurul lucru rațional de făcut.

Emma îl privi scrutător.

– Dar ai aflat că i-a spus că n-o să renunțe la nici una din doamnele ei de companie?

Melbourne oftă.

– Nu. De fapt, i-am spus că o să trebuiască să facă schimbări în rândurile personalului, altminteri Peel nu va simți că are încrederea ei.

– L-am văzut pe Peel când a plecat. Avea urechile roșii ca focul ca și când ea l-ar fi lovit peste ele!

Melbourne oftă din nou.

– Dar cum de n-a reușit Peel s-o convingă că este în interesul ei să facă schimbări? Nu ar fi corect din partea ei să fie percepută ca regină a unui singur partid.

Emma Portman râse:

– Știi cât se poate de bine pentru ce n-a reușit s-o convingă. Nu-și va schimba doamnele pentru că are de gând să te facă să te întorci, William.

Melbourne se ridică din pat și sună după valet.

– Asta nu e o decizie pe care o poate lua ea, spuse pe un ton răstit.

– Și totuși asta e intenția ei. Emma își arcui o sprânceană. Și chiar n-o poți învinui. De ce să suporte un tâmpit ca Peel dacă îl poate avea pe fermecătorul ei Lord M.?

Ușa se deschise, iar majordomul intră, urmat de unul dintre mesagerii regali care îi întinse o scrisoare lui Melbourne.

– Din partea reginei, Excelența Voastră.

Melbourne o deschise și se încruntă.

– Vezi, spuse Emma zâmbind, iată și convocarea.

Melbourne scoase un sunet care ar fi putut fi considerat un pufnet, dacă ar fi venit din partea unui om mai puțin civilizat.

– Sper că în ultimul an am învățat-o pe regină care este deosebirea dintre dorință și datorie.

Emma veni și îl sărută pe obraz.

– Sunt sigur că asta a fost intenția ta, William. Dar uiți faptul că regina este în același timp o tânără căreia îi place să obțină ceea ce își dorește.

La aproape un kilometru depărtare pe St. James, la clubul White, citadela Partidului Conservator, ducele de Cumberland își croia drum prin bibliotecă. Dacă văzu că unii membri îi întorceau spatele, nu dădu nici un semn că băgase de seamă; era prea pornit să ajungă în capătul încăperii, acolo unde Wellington era înconjurat de o cabală a capilor Partidului Conservator, inclusiv Robert Peel.

Ducele păși în mijlocul grupului, cu cicatricea de pe obraz lividă, și fără să salute pe nimeni, trecu la atac.

– Să fie oare adevărat că Partidul Conservator, partidul lui Burke și al lui Pitt, a fost înfrânt de capriciul unei fete de optsprezece ani? Își întoarse ochii albaștri injectați către Robert Peel, care se trase un pas înapoi. „Nu pot forma guvernul, domnule, fără sprijinul reginei", spuse cu o voce în care vocalele închise din nord erau evidente.

Peel îl privea și el fix pe Cumberland, fără să clipească. Acesta își duse degetul la tâmplă și se întoarse spre Wellington.

– Wellington, crezi că purtarea ei este în întregime rațională? Să facă atâta tam-tam pentru doamnele de onoare. Îmi amintește de tatăl meu. Nici el n-a fost complet rațional la începutul... tristei sale suferințe.

Peel ridică mirat o sprânceană.

– Domnule, vreți să spuneți că regina nu e întreagă la minte?

– Vreau să spun că nu e destul de puternică pentru problemele guvernării. Are nevoie de îndrumare. Când tatăl meu era bolnav, a fost numit un regent. Pentru ce nu am face la fel?

Wellington se rezemă cu spatele de polița șemineului și îl urmări pe Cumberland cu o privire calmă.

– Sunt sigur că ducesa de Kent o să fie gata să intervină și bineînțeles că *ea* este foarte îndrăgită de popor.

Wellington accentuase clar; ducesa avea acel soi de sprijin care lui Cumberland îi lipsea.

Cumberland îl privi și el cu antipatie.

– Cred că nici ducesa nu prea este capabilă să fie regent fără să primească ajutor.

Wellington zâmbi.

– Oh, sunt sigur că Sir John Conroy va fi mai mult decât bucuros s-o îndrume. Cred că este foarte ambițios.

Fața lui Cumberland se întunecă și mai tare.

– O prostănacă nemțoaică și un șarlatan irlandez – nu prea cred că o să meargă.

Peel vorbi din colțul lui:

– Și ce aveți de gând, domnule?

Wellington făcu un pas spre Cumberland.

– Oh, bănuiesc că ducele crede că un regent ar trebui să provină din familia regală britanică. N-am dreptate?

Cumberland își țuguie buzele într-un mod care aducea a zâmbet.

– Ai perfectă dreptate, Wellington. Ca mamă a reginei, ducesa are acest drept, dar va avea nevoie de un coregent de sânge regal.

Wellington aprobă printr-un gest din cap.

– Păi, să sperăm că nu se va ajunge la asta. O altă regență n-ar fi un lucru bun pentru țară.

Cumberland încercă să-și ascundă iritarea.

– Mai bine o regență decât o fată isterică pe tron.

Peel își drese glasul:

– Eu n-aș spune că regina a fost isterică, domnule. De fapt, mi s-a părut foarte calmă.

Cumberland își întoarse rapid capul spre el.

– Dar s-a comportat complet irațional, nu-i așa?

Wellington zâmbi.

– Îndrăznesc să spun că, după părerea ei, comportamentul reginei a fost perfect rațional. Îmi închipui că ea crede că refuzând să renunțe la doamnele ei o să-l aducă înapoi pe Melbourne.

– Dar acest lucru este neconstituțional, bolborosi Cumberland.

– La fel este și înlocuirea unui monarh sănătos la minte cu o regență, Alteța Voastră Regală, spuse Wellington cu o politețe exagerată.

Gura lui Peel zvâcni.

– Ceva trebuie făcut, mormăi Cumberland, ignorând insulta subînțeleasă.

Wellington aprobă din cap.

– Da, ne trebuie un prim-ministru. Acum ea o să trimită după Melbourne, dar mă întreb ce va face el?

– Orice vrea ea, bineînțeles; omul e înnebunit după ea, spuse Cumberland.

– Posibil, dar chiar și Melbourne s-ar putea împotrivi să devină al doilea cățel de companie al reginei, spuse Wellington, și orice ai crede despre modul lui de a face politică, omul își cunoaște datoria.

Peel îl privi pe Wellington și apoi pe Cumberland.

– Cunoștințele lui de economie politică sunt, din păcate, insuficiente, dar este un om de onoare.

Cumberland îi privi pe cei doi fără să-i vină să creadă.

– Onoare și datorie, nu zău! Ăsta nu e un roman de Walter Scott. Melbourne este bărbat și politician; o să facă orice îi cere interesul personal.

Zâmbetul lui Wellington era neclintit.

– Ei bine, asta rămâne de văzut, dar în acest moment suntem la mâna lui.

Cumberland părea gata să continue cu reproșurile, dar în mod clar cântări mai bine situația, apoi le adresă un salut cu o înclinare scurtă din cap, se întoarse pe călcâie și plecă. Membrii clubului se risipiră din calea lui ca oile înspăimântate.

Peel se întoarse spre Wellington.

– Presupun că dacă regina nu se va dovedi rațională... atunci, la un moment dat, s-ar putea să fie nevoie să luăm în considerare ideea unei regențe.

Ochii lui Wellington se îngustară.

– Bineînțeles că este posibil, dar de un lucru sunt sigur – poporul îl va dori mai degrabă pe Tom Degețel pe tron decât să fie cârmuiți de ducele de Cumberland. Jumătate din țară crede că și-a ucis valetul, iar cealaltă jumătate că i-a făcut un copil surorii lui. O fi ea micuța Vicky tânără și nebunatică, dar nu este un monstru. Sau cel puțin nu încă.

Capitolul 27

Victoria îl aștepta pe Melbourne în salonul ei personal. Deschise una dintre cutii și încercă să-și concentreze atenția asupra unui document care privea numirea decanului Catedralei din Lincoln, dar nu reuși. Închise capacul cutiei cu documente și își examină imaginea din oglinda de pe polița șemineului. Purta rochia roz despre care Melbourne îi spusese odată că i se potrivea, dar în oglindă i se păru că îi făcea fața să arate pământie. Mai avea timp să se schimbe?

Privi spre ceasul Boulle de pe consola de malahit; era aproape ora unsprezece. Dacă își schimba acum rochia, Melbourne ar fi putut

să sosească chiar atunci și nu voia să-l facă să aștepte. Se ciupi tare de obraji și își mușcă buzele, încercând să aducă un pic de culoare în obraji, dar tot părea palidă. Îi fusese atât de greu să doarmă noaptea trecută. Se întrebă dacă lordul M. va observa; de obicei avea un spirit de observație atât de ascuțit.

Înainte ca ceasul să bată de unsprezece ori, lacheul deschise ușa pentru a-l lăsa să intre pe Melbourne.

Victoria băgă imediat de seamă că zâmbetul lui nu era atât de cald pe cât sperase, dar ea îi zâmbi hotărâtă atunci când îi întinse mâna.

– Dragă Lord M., nici nu vă pot spune cât mă bucur să vă văd. Îi zâmbi complice. Nu credeți că am aranjat lucrurile de minune?

Fără să se poată citi nimic pe fața lui, Melbourne răspunse:

– Ați dat dovadă de multă ingeniozitate, doamnă.

– Sir Robert voia să le dea afară pe doamnele mele și să le înlocuiască cu spioane ale conservatorilor.

Spre marea ei ușurare îl văzu pe Melbourne țâțâind din buze când răspunse:

– Peel este un politician bun și un om cu principii, dar mă tem că n-a înțeles niciodată sexul frumos.

Apoi o privi pe Victoria, iar ea îi susținu privirea. Atunci, ea spuse cu voce scăzută:

– Mi-ați lipsit, Lord M.

Melbourne ridică mirat din sprâncene.

– N-a fost decât o zi și jumătate la mijloc.

Făcu un pas spre ea; ea își ridică nerăbdătoare privirea spre el. Dar el continuă pe un ton foarte serios:

– Doamnă, am venit să vă spun că întoarcerea mea în postul de prim-ministru nu este în interesul dumneavoastră.

Victoria fu nevoită să repete cuvintele în minte ca să înțeleagă semnificația lor, apoi spuse uimită:

– Nu e în interesul meu? Dar este tot ce-mi doresc pe lumea asta.

Melbourne își plecă capul și continuă pe același ton grav:

– Mă flatați, doamnă. Dar nu vă pot permite să puneți în pericol poziția Coroanei pentru mine.

Victoria simțea că-i plesnește capul. Nu-i trecuse niciodată prin cap că după ce îl pedepsise pe Peel ar fi fost posibil ca Melbourne să nu mai revină. Iar acum vorbea cu ea ca și când ar fi fost un copil neascultător și nu suverana lui.

Își înălță capul.

– *Să-mi permiteți*, Lord Melbourne?

Melbourne continuă:

– Peel avea tot dreptul să vă ceară schimbări în personalul Coroanei. La urma urmelor, doamnele dumneavoastră au fost propuse de mine.

Victoria simți cum i se strânge stomacul, iar respirația i se accelerează.

– Dar doamnele mele îmi sunt prietene. Dacă le pierd și pe ele odată cu dumneavoastră, atunci nu mai am pe nimeni. Totul o să fie din nou ca la Kensington, cu mama și cu Sir John. Nu cred că mai suport. Simți cum îi dau lacrimile, și își mușcă buzele. Sir Robert Peel nu înțelege acest lucru, dar cred că dumneavoastră ar trebui să înțelegeți, Lord M.

Melbourne oftă și încercă să păstreze aceeași expresie impasibilă a chipului lui frumos. Victoria își spuse că probabil era pe cale să cedeze, dar când acesta vorbi o făcu pe același ton detestabil.

– Regret, dar dacă accept să formez guvernul acum, dumneavoastră veți fi cea care pierde, doamnă. Criticii mei, și am mulți, vor spune că am manipulat o femeie tânără și impresionabilă în propriul meu avantaj politic.

Victoria răspunse cu înflăcărare:

– Dar nu este adevărat. Eu nu sunt o bucată de argilă pe care o poate modela oricine.

El o privi și apoi spuse încet și precaut:

– Nu, nu mai sunteți un copil, și de aceea trebuie să încercați să înțelegeți că nu contează cine vă place și cine nu.

Victoria se stăpâni; cum de nu putea înțelege că avea nevoie de ajutorul lui, nu de o lecție despre datoria de a se comporta ca o suverană?

– Bineînțeles că contează! Eu sunt regina...

Dar în timp ce vorbea îl văzu cum clatină din cap.

– Vic... Apoi se opri brusc. Maiestatea Voastră, înțelegeți în mod sigur care este miza aici?

Victoria își îndreptă umerii, își adună toată energia de care era capabilă și spuse:

– Lord Melbourne! Uitați cu cine vorbiți!

Dar expresia feței lui Melbourne nu se clinti. De obicei atât de flexibilă, părea să fie dăltuită în piatră. Ochii lui expresivi și blânzi erau duri, iar gura lui veșnic zâmbitoare devenise o linie mohorâtă. Victoria simți că i se sfâșie inima; avusese deplină încredere în el, iar

acum îi spunea că n-o să facă singurul lucru pe care ea și-l dorea pe lumea asta.

În cele din urmă rosti cu o voce pierdută:

– Nu vreți să-mi fiți prim-ministru?

Când răspunse, cuvintele parcă i-ar fi fost trase cu cleștele din gură.

– Nu în aceste împrejurări, doamnă. Relația dintre Coroană și parlament este sacră, și nu vă voi permite s-o primejduiți.

Victoria clătină din cap, dar înainte să poată răspunde, Melbourne spuse cu voce înăbușită:

– Vă rog să mă scuzați, doamnă, și fără să mai aștepte permisiunea ei, îi întoarse spatele și ieși repede din încăpere.

Conroy era în drum spre palat, de la locuința lui de pe Brutton Street, când un mesager îi înmână o scrisoare prin care i se cerea să treacă pe la Cumberland House. Mintea ageră a lui Conroy începu să cântărească punctele în care interesele ducesei și ale lui Cumberland ar fi putut să coincidă și se îndreptă cu un sentiment de speranță spre palatul St. James, unde ducele își avea apartamentele. Cu Melbourne înlăturat și Cumberland oricum aliat, ar fi putut exista posibilități de avansare.

Cumberland îl primi în camera armelor, o încăpere în care fiecare centimetru de perete era acoperit cu arme. O rază de lumină căzu pe un rând de săbii atârnate pe perete și se reflectă în întreaga încăpere, orbindu-l pentru o vreme pe Conroy.

Cumberland stătea sub o secure argintie gravată, arătând ca un om care nici măcar nu ar fi clipit la o execuție. Când fu anunțat Conroy, ducele tocmai priza ceva mai mult tutun și începuse să strănute zdravăn. După ce se mai liniști, îl privi cu ochii îngustați pe vizitator.

– Deci ai apărut, Conroy, spuse.

Conroy auzi nerăbdarea din vocea celuilalt bărbat și spuse mieros:

– Am venit de îndată ce am primit mesajul dumneavoastră, domnule. Deși trebuie să mărturisesc că am fost puțin surprins să-l primesc. După cum știți, sunt foarte apropiat de ducesa de Kent cu care n-ați fost întotdeauna în relații de prietenie.

Cumberland strănută din nou.

– Lucrurile s-au schimbat, Conroy.

Ducele făcu vreo doi pași spre vizitatorul său și spuse cu o șoaptă teatrală:

– Sunt îngrijorat în privința nepoatei mele. Mi se pare că și-a pierdut mințile, spuse el făcând o pauză și ridicând pios ochii în sus, asemenea bietului meu tată.

Conroy își plecă privirea, încercând între timp să priceapă care erau intențiile ducelui. Regina era o fire nervoasă, predispusă la isterie la fel ca toate tinerele, dar să îi pui la îndoială sănătatea mintală, asemănând-o cu regele nebun George al III-lea, era prematur. Dar cum acesta era în mod evident preludiul pentru altceva, aprobă cu seriozitate din cap.

– Cred că aveți dreptate, domnule. A avut o fire agitată încă de când era o copilă. Este posibil ca tensiunea la care a fost supusă în noua ei poziție să-i fi afectat rațiunea.

– Întocmai! Un colț al gurii lui Cumberland se ridică în semn de aprobare. M-am gândit eu că sunteți de acord cu mine. Tata obișnuia să vorbească cu el însuși și să strige fără un motiv anume. Așa face și nepoata mea?

Conroy îi zâmbi și el ducelui.

– Comportamentul reginei a fost cu siguranță... imprevizibil. A fost incidentul cu Flora Hastings și acum problema cu doamnele ei. Știți că este adevărat că s-a dus la Dover House pentru un *tête-à-tête* cu Melbourne?

– Un astfel de comportament nu este potrivit pentru un monarh, spuse ducele, clătinând din cap.

– Bineînțeles, nimeni nu-și dorește să creadă că sănătatea mintală a capului care poartă coroana nu este perfectă, dar dacă așa stau lucrurile, atunci nu trebuie să ne sustragem de la a ne face datoria.

Conroy se înclină în semn de aprobare.

– Într-adevăr, domnule.

Așteptă ca ducele să continue, întrebându-se ce carte avea de gând să joace.

Ducele își flutură o mână.

– Sunt sigur că ducesa trebuie să fie foarte îngrijorată pentru binele fiicei sale. Bineînțeles că și eu îmi fac griji pentru țară. S-ar putea ca între noi să putem ajunge la un aranjament.

Conroy își ridică privirea.

– În privința unei regențe, domnule?

Cumberland aprobă printr-un gest din cap.

– Bineînțeles, pentru că mama ei ducesa este alternativa evidentă. Dar nu cred că parlamentul va dori să numească o altă femeie, mai ales că e o străină. Dacă ducesa ar avea un coregent din familia regală britanică, și aici îi aruncă încă unul dintre zâmbetele lui strâmbe, cred că nu ar fi posibil să existe obiecții.

Conroy îi zâmbi și el.

– Sunt încrezător că ducesa va fi de acord, domnule.

– Totuși, vom avea nevoie de dovezi. Poate că dumneavoastră credeți că purtarea ei din ultima vreme este o dovadă suficientă, dar Wellington și Peel sunt al dracului de precauți.

– Ce dovezi?

– Ceva care să arate că starea de sănătate mintală a reginei este afectată.

– Înțeleg, domnule.

– Bine. Ducele își scoase din nou tabachera și își puse puțin tutun pe mână, iar apoi îl trase pe nas. După ce strănută de trei ori, îl privi pe Conroy de parcă ar fi fost surprins că încă era acolo. Păi, cred că asta e tot ce am avut de spus. Puteți să vă retrageți.

Conroy ieși în tăcere din încăpere. Aroganța ducelui era insuportabilă. Dacă se îndoise de zvonurile că ducele își omorâse valetul, acum Conroy le considera absolut credibile. Îl concediase ca și când ar fi fost un servitor și nu un aliat neprețuit. Regreta că nu era în situația de a acționa singur, dar Conroy știa că, dacă ducesa ar fi avut vreo speranță să obțină puterea și influența care i se cuveneau ei de drept (și bineînțeles și lui), aveau nevoie de ajutorul lui Cumberland.

Bineînțeles, când se va ajunge la asta, Conroy nu avea nici o intenție de a sprijini o coregență. Ducesa avea deja un sfătuitor, dar în prezent ducele era singura persoană care putea pune pe tapet problema regenței. Acest exercițiu de logică îl făcu pe Conroy să se mai calmeze și până când traversă Pall Mall către palatul Buckingham, îndreptându-se apoi către apartamentele ducesei, își recăpătase seninătatea.

O găsi pe ducesă făcând socoteli cu Frau Drexler, cea care se ocupa de garderoba ei. Când intră, aceasta oftă:

– Oh, Sir John, știți că Madame Rachel, croitoreasa mea, nu-mi mai face haine pe credit? În curând o să fiu obligată să mă îmbrac în zdrențe. Nu este drept ca mama reginei să fie umilită în acest mod.

Conroy zâmbi.

– Oh, nu cred că în viitor veți mai avea pentru ce să vă faceți griji, ducesă. Am niște vești care cred că vă vor interesa foarte mult.

Privi spre Drexler, iar ducesa îi făcu semn cu mâna să părăsească încăperea.

Conroy se așeză pe sofa alături de ducesă. Stătea probabil puțin mai aproape decât s-ar fi cuvenit, dar știa că ducesa era o femeie care reacționa la apropierea fizică. Cu cât se apropia mai mult de ea, cu atât mai multă putere avea.

– Tocmai m-am întâlnit cu ducele de Cumberland.

Ducesa se întoarse mirată spre el.

– Cumberland! Dar pentru ce? E dușmanul meu.

Conroy își puse mâna puternică peste cea a ducesei acoperită cu o mitenă din dantelă.

– Poate că așa o fi fost în trecut, dar acum cred că aveți mai multe lucruri în comun decât vă dați seama.

Ducesa își ridică ochii albaștri apoși spre el

– Dar ce aș putea avea în comun cu omul ăla îngrozitor?

– Ducele este îngrijorat, ca și noi de altfel, în privința reginei. Crede că tensiunea datorată poziției sale începe să-i slăbească sănătatea mintală.

Ducesa clătină din cap.

– Nu, nu, o fi Drina încăpățânată și voluntară, dar nu este nebună.

Conroy îi prinse mâna și i-o strânse.

– Nu chiar nebună, dar... Se opri, căutând cuvântul potrivit. ... surmenată. Ducele are senzația, iar eu sunt de acord cu el, că are nevoie de o perioadă de liniște și izolare ca să-și recapete puterile.

Mâna ducesei tremură într-a lui.

– Liniște și izolare?

– Da. Bineînțeles, pentru ca acest lucru să se poată înfăptui este nevoie să fie numit un regent care să se ocupe de problemele guvernării.

Ducesa privi în jos la mâna care o strângea pe a ei.

– O regență. La asta am sperat mereu și eu, să fiu în stare să-mi îndrum fiica în loc să fiu dată deoparte tot timpul. Dar nu înțeleg pentru ce acest... Cumberland și-ar dori asta.

– Își închipuie că veți avea nevoie de un coregent.

Buclele blonde se clătinară.

– Nu, Sir John, în nici un caz. Nu-mi pot trăda fiica pentru a-l ajuta pe acest om.

Conroy își reproșă că avansase prea repede.

– Cred că singura persoană pe care ați ajuta-o, doamnă, ar fi fiica dumneavoastră. Cred că în prezent este în pericol să-și piardă toată credibilitatea în fața oamenilor. O perioadă de gândire departe de influența nocivă a lordului Melbourne nu poate fi decât benefică. Și bineînțeles că, dacă sunteți regentă, atunci când își va reveni complet, îi veți putea reda tronul. Dacă acesta i-ar fi lăsat ducelui, se opri și se uită cu înțeles în ochii ducesei, ei hine, hai să spunem că acesta își dorește tronul atât de mult, încât mă îndoiesc că va renunța la el odată ce l-a obținut.

Îi ținu mâna strâns și își petrecu degetele printre degetele ei. Simțind că ea avea nevoie să fie liniștită și mai mult, continuă:

– O scurtă perioadă ca regent va fi suficientă pentru a-i arăta fiicei dumneavoastră și de fapt țării ceea ce vi se datorează ca regină-mamă. O să căpătați tot respectul pe care îl meritați și bineînțeles toate rochiile de care aveți nevoie.

Ducesa își retrase mâna.

– Credeți că aș face asta pentru câteva rochii?

Conroy făcu o față care exprima un regret adânc, și își întinse rugător mâna. După o clipă nesfârșită ducesa îi oferi din nou mâna ei.

– Cred că ați acționa numai și numai în interesul fiicei dumneavoastră, ducesă. Dar mi-ar oferi și mie marea plăcere de a vă vedea îmbrăcată corespunzător situației dumneavoastră. O femeie ca dumneavoastră ar trebui să arate splendid.

În timp ce spunea acest lucru ridică la buze mâna cu mitena de dantelă și o sărută.

Ducesa scoase un oftat adânc.

– Trebuie să vorbesc cu Drina. Ar trebui să înțeleagă ce se va întâmpla dacă nu va fi rezonabilă.

Vocea lui Conroy deveni șoptită și insistentă:

– Cu tot respectul, doamnă, nu trebuie să-i spuneți fiicei dumneavoastră de planul nostru. Presupun că nu va înțelege că motivele noastre sunt total dezinteresate și cred s-ar putea folosi de asta împotriva dumneavoastră. Este mult mai bine să nu spunem nimic și să fim pregătiți să acționăm dacă vor mai fi semne de instabilitate mintală.

Ducesa se ridică și Conroy o urmă imediat.

– Sir John, nu am încredere în Cumberland.

Conroy se așeză în fața ei și o prinse de coate.

– Doamnă, nici eu nu am. Dar cred că este mai bine să acționăm împreună cu el, decât să-l lăsăm să acționeze singur. Acesta este singurul mod în care putem apăra interesele reginei.

Ducesa îl privi, cu o expresie umbrită de îndoială. Conroy insistă:

– Spuneți-mi că sunteți conștientă că am dreptate, ducesă.

O strânse și mai tare de coate până când ea aprobă cu un gest din cap și spuse cu voce tremurătoare:

– O vom apăra împreună.

Socotind că se făcuse înțeles, Conroy îi dădu drumul ducesei și făcu o plecăciune adâncă înainte de pleca. Când ieși din apartamentele ducesei se opri și își rezemă fruntea de o coloană de marmură, iar piatra îi răcori trupul înfierbântat.

Capitolul 28

Trecuse o săptămână de la demisia lui Melbourne din funcția de prim-ministru și țara încă nu avea guvern. Se dusese vorba că regina refuza să renunțe la doamnele ei pentru Sir Robert Peel, iar discuțiile despre Criza din Dormitor, așa cum i se mai spunea, umpleau cluburile și coridoarele. Peel îi scrisese Victoriei a doua zi după întrevederea lor pentru a-i spune că, fără cooperarea ei în problema personalului Casei Regale, nu era capabil să formeze guvernul. Ea îi răspunsese că nu va renunța la prietenele ei. Victoriei îi făcuse mare plăcere să scrie acea scrisoare, dar nu primise nici o veste de la Melbourne de la ultima lor întâlnire care fusese un dezastru. Fusese atât de sigură că Melbourne va fi de acord cu stratagema ei, dar acesta nu fusese de acord, iar acum era singură.

În după-amiaza aceea o luă deoparte pe Emma Portman și o întrebă dacă cunoștea motivul pentru care lordul Melbourne nu venea la palat.

Emma păru stânjenită.

– Doamnă, îmi închipui că așteaptă să luați o decizie în privința prim-ministrului. Nu vrea să pară că se amestecă în această decizie.

Victoria clătină neîncrezătoare din cap.

– Dar ce-ar trebui să fac? Peel nu va forma guvernul până când nu îi voi accepta cererile scandaloase, iar lordul M., care probabil știe

cât de mult mă bizui pe dumneavoastră, pe Harriet și pe toate doamnele ca să fiu sprijinită, spune că trebuie să fac așa cum dorește Peel. A fost destul de tăios cu mine ultima dată când ne-am întâlnit, iar de atunci nu mai am nici o veste de la el. Mâine este ziua mea de naștere. Chipul Victoriei se întristă. Credeți că va veni la aniversarea mea? Nu cred că mă voi bucura de ea dacă nu va veni.

– Nu știu ce să spun, doamnă. Dar bănuiesc că nu va veni la palat până când nu va fi numit un prim-ministru.

În noaptea aceea, Victoria stătu în pat ascultând bătăile ceasului din încăpere care anunțau trecerea fiecărui sfert de oră. De obicei adormea de îndată ce punea capul pe pernă, dar în această noapte era neliniștită. Nu-i venea să creadă că Melbourne putea fi atât de încăpățânat. În același timp se simțea furioasă și dezolată. Fără el alături, îi erau refuzate toate micile plăceri oferite de faptul că era regină. Fusese nerăbdătoare să rezolve alături de el documentele din cutii dimineața, dar fără el acolo ca să-i explice și s-o lumineze, numele erau pur și simplu nume, iar documentele o corvoadă.

Numai ideea de a parcurge listele cu numiri împreună cu Sir Robert Peel o făcu să se cutremure. Avea sentimentul că Peel nu este un om care leagă amuzamentul sau plăcerea de îndeplinirea unei îndatoriri publice. Din scurta lor întrevedere, își dăduse seama că i-ar fi ținut lecții în loc să încerce s-o educe fără s-o facă să se simtă ridicol, așa cum proceda Melbourne. Lui Peel nu i-ar fi păsat de sentimentele ei, se gândea ea. Iar pe deasupra mai era și grozav de stângaci și prost făcut grămadă. Nu era un bărbat cu care s-ar fi ostenit vreodată să danseze.

Ceasul bătu din nou: zece, unsprezece, douăsprezece. Miezul nopții. Era oficial ziua ei. Împlinise nouăsprezece ani. Victoria hotărî că nu mai poate să stea în pat. Se dădu jos din pat, își puse halatul și papucii. Se gândi să o trezească pe Lehzen, care dormea în camera de dincolo de ușa de trecere, dar știa că baroneasa va face caz și o va certa că umblă în cămașă de noapte. Și pe deasupra nu putea vorbi cu Lehzen despre lordul Melbourne.

Aprinse lumânarea de lângă patul ei și ieși pe coridorul lung, cu Dash tropăind din lăbuțe alături de ea. Era lună plină și când intră în Galeria Regală, fețele strămoșilor ei regali străluceau în lumina argintie. Privi portretul Elisabetei Tudor, a cărei gură era strânsă într-o linie. În trecut se întrebase pentru ce Elisabeta hotărâse să fie pictată arătând atât de dezagreabil, dar în noaptea asta crezu că a înțeles.

Elisabeta era o femeie independentă fără soț, căreia nu-i păsa dacă era plăcută; voia să fie respectată sau chiar temută.

În dreapta Elisabetei se afla Carol I cu familia. Lordului Melbourne îi plăcea foarte mult acel tablou; spunea că pictorul făcuse o treabă minunată ilustrând modul în care un om poate fi magnific și nesăbuit în același timp. „Privește linia încăpățânată a gurii", obișnuia să-i spună, „este o calitate care nu i se poate ierta unui rege. Monarhia este prin însăși esența ei absurdă și numai un rege nesăbuit poate uita acest lucru." Victoria privise dezaprobatoare această remarcă, iar Melbourne râsese de ea. „Credeți că sunt lipsit de respect, doamnă? Poate că așa e. Nu există un susținător mai mare decât mine al monarhiei constituționale, dar această construcție rezistă numai dacă nici una dintre părți nu forțează prea tare." Victoria privi buzele căzute ale lui Carol, care îi dădeau un aer mohorât. Spera ca portretul ei, cel în hainele de la încoronare, să nu dezvăluie vreo calitate care nu era lăudabilă.

Dash lătră o dată și se repezi pe coridor după o pradă nevăzută. Victoria spera să nu fie un șoarece; era îngrozită de șoareci de când unul îi trecuse în fugă peste față când dormea, la palatul Kensington. Se trezise urlând de groază. Mama ei refuzase să creadă că se putuse întâmpla așa ceva, dar Victoria încă simțea gheruțele pe piept și alunecarea oribilă a cozii. De atunci insistase ca Dash să doarmă pe o pernuță la capătul patului ei. Prefera să fie deranjată de adulmecatul și sforăitul lui decât de goana aceea teribilă a vreunui șoricel.

Dash zgrepțăna lambriurile de sub portretul în mărime naturală al bunicului ei George al III-lea. Victoriei îi displăcea în mod deosebit acest portret de când Conroy îi spusese că semăna oarecum cu bunicul ei. Cum în acest portret regele avea ochii albaștri și bulbucați și o expresie teribil de derutată, nu luase această observație drept un compliment. Se simți brusc obosită și se hotărî că poate o să adoarmă în cele din urmă și se aplecă să-l ia pe Dash, care știa că nu se va lăsa dus de bunăvoie.

Dash nu avea de gând să-și abandoneze prada fără luptă. Victoria încercă să-l tragă de lângă lambriul de jos și tresări când auzi o voce în spatele ei care spuse:

– Drina, ca faci aici? Complet singură în puterea nopții.

Privi înapoi și o văzu pe mama ei, al cărei păr era pus pe moațe de hârtie, ceea ce o făcea să arate ca un porc spinos. Fața ei, luminată de lumânarea pe care o ducea, era plină de umbre.

– N-am putut să dorm, mamă.

– Dar n-ar trebui să te plimbi noaptea de colo până colo în cămașă de noapte. Ai putea să răcești, iar dacă servitorii te-ar vedea, s-ar putea isca bârfe. Cred că-ți lipsește prezența mea în camera ta. Dormeai întotdeauna atât de bine în patul aflat lângă al meu.

O cuprinse cu brațul pe Victoria și îi strânse umărul.

– Mamă, nici nu mă aștept să dorm foarte bine acum când sunt regină. Am atât de multe responsabilități.

Ducesa ținu lumânarea lângă fața Victoriei ca și când fi căutat ceva în expresia ei.

– Sper că nu sunt prea multe pentru tine, *Liebchen*. Cred că este greu să fii atât de tânără și să ai atât de multe griji.

– Nu atât de tânără, mamă. A trecut de miezul nopții, așa că am împlinit nouăsprezece ani.

Ducesa zâmbi și își sărută fiica pe obraz.

– Dar nu trebuie să răcești chiar de ziua ta. Lasă-mă să te duc înapoi în camera ta și o să rămân cu tine până o să adormi. Nu cred că trebuie să-ți mai faci griji dacă mama este cu tine.

Victoria se întoarse s-o urmeze pe ducesă când văzu cu coada ochiului o mișcare rapidă și o strălucire de ceva roz și scoase un mic strigăt de spaimă.

– Ai văzut, mamă? Cred că era un șoarece sau chiar un șobolan.

Ca și când i-ar fi confirmat spusele, Dash începu să scheaune și să latre, cu botul lipit de lambriu. Ducesa îi puse mâna pe braț.

– Tremuri, Drina. Chiar nu poate să-ți fie atât de frică de un șoricel.

– Dar știi cât de mult îi detest, mamă. De când șoarecele ăla s-a târât pe fața mea.

– Nu s-a întâmplat niciodată așa ceva, Drina. A fost doar în imaginația ta. Ducesa își puse mâna pe obrazul fiicei. Nu trebuie să te sperii și de umbra ta, Drina. Oamenii o să înceapă să șușotească pe socoteala ta. Își ridică privirea către fața albă a lui George al III-lea care strălucea deasupra lor în lumina lunii. O să-și aducă aminte de bunicul tău.

Victoria o privi nedumerită.

– Bunicul meu? Ce spui acolo, mamă?

Ducesa clătină din cap.

– Nu e vorba de ce spun *eu*, Drina. Dar poate că ai nevoie de puțină odihnă și liniște.

Victoria își ridică din nou privirea către fața bovină a bunicului și începu să priceapă ce dorise să spună mama ei. Ducesa continuă cu o ardoare înflăcărată:

– Dar nu trebuie să-ți faci griji. Eu o să te apăr, Drina, n-o să-i las să aibă o influență proastă asupra ta.

Victoria tremură, dar de data asta de furie, nu de frică. Când vorbi, în vocea ei nu mai exista decât hotărâre:

– Mamă, a fost o vreme când am avut nevoie de protecția ta, dar în loc să faci acest lucru, i-ai permis lui Sir John să pună stăpânire pe tine.

Lumânarea din mâna ducesei tremură, aruncând umbre neregulate prin încăpere. Atunci când vorbi, furia din vocea ei era egală cu cea din vocea fiicei:

– Cel puțin lui Sir John îi pasă de mine. Tu nu-mi mai arăți nici cea mai mică urmă de afecțiune.

Replica Victoriei veni imediat:

– Și a cui e vina, mamă?

Ducesa o privi fix înainte de a se îndepărta, cu moațele fluturând în timp ce clătina din cap.

Victoria o urmări cum se îndepărtează, apoi le întoarse spatele înaintașilor ei și porni înapoi spre camera ei. Încă simțea căldură pe obraz acolo unde o atinsese mama ei.

Dimineața următoarea era luminoasă și frumoasă. În bucătăria palatului, domnul Francatelli, patiserul-șef al reginei, făcea ultimele retușuri la tortul aniversar. Muncise la el de săptămâni întregi, copsese foile prăjiturii cu fructe cu o lună înainte și le însiropase cu brandy, astfel încât căpătaseră culoarea lemnului de mahon. Apoi glazurase fiecare foaie a blatului și făcuse coloanele care sprijineau fiecare etaj deasupra celuilalt. Acum lucra la *pièce de résistance*, o miniatură a reginei împreună cu cățelul ei de companie Dash, făcută din zahăr.

În sala tronului, soția vicarului de la St Margaret's Westminster încerca să mențină ordinea printre copiii care așteptau să cânte imnul național. Soțul ei fusese cu ideea ca elevii săi de la Școala de Duminică să-i cânte reginei de ziua ei, dar, își spuse ea cu regret, el nu fusese niciodată nevoit să păstreze liniștea printre cei de șapte-opt ani aflați la palat. Copiii țipară de încântare când Francatelli intră cu un cărucior pe care se afla tortul aniversar.

– Cred că ăsta e cel mai mare tort din lume.

– Pun pariu că e chiar mai mare decât regina.

– Uitați-vă acolo, o puteți vedea pe regină care se joacă cu cățelul ei!

Soția vicarului se mișcă cu o rapiditate născută dintr-o experiență îndelungată ca să împiedice o mână mică și destul de murdară să mângâie capul cockerului din zahăr.

– Pleacă de acolo, Daniel.

Lacheul începu să deschidă ușile duble, iar soția vicarului le semnală celor pe care îi avea în grijă să se alinieze sub o pancartă pe care scria *La mulți ani, Maiestatea Voastră.*

– Trebuie să cântăm acum, doamnă Wilkins?

– Nu, aceea e mama reginei, ducesa de Kent.

– Cine este bărbatul care o însoțește? E soțul ei?

– Nu, copile, soțul ei e mort. Cred că acela e Sir John Conroy.

– Pare soțul ei.

– Ești un băiat obraznic, Daniel Taylor. Te rog să-ți păstrezi părerile pentru tine.

În încăpere se așternu liniștea atunci când lacheul le făcu semn că regina și suita ei veneau prin Galeria Regală. Doamna Wilkins își privi elevii, iar atunci când Victoria intră în încăpere, mai scundă chiar decât își închipuise soția vicarului, le făcu semn să înceapă să cânte.

Dumnezeu să ne păzească milostiva regină,
Mult să ne trăiască nobila regină,
Dă-i victorii, fericire și glorie,
Mulți ani să ne conducă:
Dumnezeu să ne păzească regina!

Copiii cântau fals ca întotdeauna, dar regina zâmbi și aplaudă la sfârșit. Doamna Wilkins îi făcu semn Elizei, cea mai mică membră a corului, să ofere un buchet de violete. Regina își îngropă fața în flori și spuse:

– Ce miros minunat! Ce urare încântătoare mi-ați făcut de ziua mea.

Toți copiii, chiar și Daniel, străluceau de mândrie. Apoi, la un semnal al baroanei Lehzen, doamna Wilkins le făcu semn cu mâna copiilor să-și facă reverențele și plecăciunile și s-o urmeze.

Când ajunseră în siguranță în bucătăriile palatului și își mâncau înghețata pe care le-o pregătise baroana, Daniel întrebă:

– Regina are un soț, doamnă Wilkins?

– Nu, nu încă.

– De-asta e așa tristă? întrebă și Eliza.

– Regina nu e tristă, râse de ea Daniel.

– Ba este. Am văzut lacrimi în ochii ei când i-am dat florile. Lacrimi adevărate.

– Probabil că plângea pentru că a trebuit să privească mutra ta urâtă.

În timp ce se băga să-i despartă pe cei doi copii și s-o mângâie pe Eliza, care era într-adevăr un copil urât, doamna Wilkins se gândi la fața mică și afectată a reginei și își dori ca și aceasta să poată fi consolată la fel de ușor.

În imensitatea decorului aurit din Sala Tronului, Victoria încercă să-și admire splendidul tort aniversar. Nu se putu abține să nu strige de încântare când îi fu adus un taburet ca să poată vedea și aprecia cum se cuvine figurina de zahăr care o reprezenta pe ea și pe Dash, aflată deasupra ultimului etaj al tortului. Aceasta era atât de fidelă, încât reuși să distingă codițele împletite în jurul urechilor și micuța coroană de pe zgarda lui Dash.

Era într-adevăr ingenios și impresionant. Instinctiv, Victoria se întoarse să-i arate lui Melbourne Ordinul Jartierei făcut din zahăr, fiind sigură că acesta va aprecia un astfel de lucru, dar stomacul i se strânse și își aminti că el nu era acolo. În această dimineață așteptase timp de o oră la fereastră sperând să-i zărească trăsura, fie și numai pentru o clipă, dar nici urmă de el.

– Îmi permiteți să vă felicit cu ocazia zilei dumneavoastră de naștere, doamnă? Conroy făcu o plecăciune în fața ei. Prima dintre numeroasele ca regină, așa sper.

Când spuse aceste cuvinte, îi zâmbi alunecos, iar Victoria înțelese amenințarea din spatele cuvintelor lui. Se întrebă pentru ce se afla aici; probabil că mama ei știa că nu va aprecia prezența lui. Își ridică privirea spre mamă pentru a-și arăta neplăcerea, dar ducesa se uita pe fereastră.

Victoria se întoarse fără să-i răspundă, iar Harriet se grăbi să întrerupă liniștea stânjenitoare care se lăsase.

– Doamnă, v-am aranjat toate cadourile pe această masă. Aici este un pumnal cu pietre prețioase de la Șahul Persiei și o cutie muzicală din argint cât se poate de ingenioasă de la administrația orașului Birmingham, care vă reprezintă stând pe tron și făcând cu mâna în timp ce cântă *Rule Britannia*. Permiteți-mi să-i dau drumul.

Victoria privi indiferentă cum mica ei sosie mecanică dă din mâna minusculă în sus și în jos.

– Foarte ingenios. Se întoarse spre Lehzen. Vă rog să vă asigurați că le mulțumiți în numele meu.

Luă pumnalul cu pietre prețioase, care avea pe mâner un rubin de mărimea ochiului lui Dash și se gândi că avea un palat plin de arme pe care nu îi era permis să le folosească.

Emma Portman intră intempestiv, ducând un pachet învelit în hârtie cafenie și legat cu un șnur, pe care îl puse în mâinile Victoriei.

– Din partea lordului Melbourne, doamnă.

Victoria se așeză ca să deschidă pachetul. El nu uitase de aniversarea ei. Sub straturile de ambalaj se afla o cutie din lemn cu o placă din alamă prinsă pe capac pe care scria: „Dăruită Maiestății Sale Regina Victoria cu ocazia celei de-a nouăsprezecea aniversări de către slujitorul ei devotat lordul Melbourne".

Deschise repede cutia. În interior, pe o căptușeală de catifea albastră se afla un tub de alamă. Îl luă și văzu că la un capăt avea o lentilă.

– Oh, doamnă, spuse Emma. Cred că este un telescop. E ceva normal pentru William să aleagă un cadou atât de neobișnuit.

Tonul vocii ei era încurajator, ca și când ar fi știut că Victoria avea nevoie să fie convinsă.

Victoria ridică telescopul și îl duse la ochi. Nu reuși să vadă nimic, dar Emma întinse mâna și îi arătă cum să lungească instrumentul.

– Trebuie să-l desfaceți așa, doamnă, ca să puteți vedea ceva. Încercați acum.

Victoria apropie ochiul de lentilă și îndreptă telescopul spre tavan. Distinse clar mâna grăsuță a unui îngeraș care ținea o liră; putu vedea chiar și straturile de praf de pe cornișă. Lăsă instrumentul în jos și văzu o gură strânsă într-o dungă subțire, plină de furie. Puse telescopul deoparte și descoperi că gura era a mamei sale.

– Oh, doamnă, priviți, este și o felicitare de la lordul Melbourne.

Harriet îi înghesui scrisoarea în mână.

Inima Victoriei începu să bată să-i spargă pieptul când văzu scrisul de mână cunoscut. Rupse sigiliul și văzu cu o tresărire de dezamăgire că scrisoarea avea doar două rânduri.

Să vă ajute să vedeți lucrurile în diversitatea lor, doamnă.
Ca întotdeauna, slujitorul dumneavoastră loial și devotat,

Melbourne

Victoria lăsă scrisoarea să cadă pe podea, de unde Dash o luă ca pe un trofeu și alergă cu ea prin încăpere, scheunând de încântare.

– Iată și cadoul meu, Drina.

Victoria își ridică privirea și o văzu pe ducesă întinzându-i un pachet. Nu era deloc zâmbitoare.

– Mulțumesc, mamă.

– Știu că nu e cine știe ce, dar nici nu am fonduri nelimitate la dispoziție.

Auzind amărăciunea din vocea mamei, Victoria îi spuse cu toată delicatețea de care era capabilă:

– Nu am nevoie de cadouri scumpe, mamă. Intenția contează.

Rupse hârtia și dezveli o carte. Era un volum din *Regele Lear* legat în marochin roșu.

– Shakespeare, mamă?

– De ce n-o deschizi? Am subliniat un pasaj pe care cred că ar trebui să-l citești.

Victoria se uită la cartea din mâinile ei. Simți privirea pătrunzătoare a mamei sale și prezența lui Conroy în spatele acesteia. Se strădui să deschidă cartea încet, încercând să-și stăpânească mâinile să nu tremure.

Cartea se deschise cu ușurință și văzu două rânduri care fuseseră subliniate cu cerneală roșie. „Mai dureros decât să fii mușcat de-un șarpe este să ai un copil nerecunoscător."

– De ce nu citești, Drina? o întrebă mama ei, cu o voce plină de subînțelesuri.

Victoria închise cartea cu un pocnet. Se ridică și fu pe punctul de a pleca când văzu o mișcare bruscă la picioarele ei. La început crezu că era Dash, dar apoi urmă o străfulgerare rozalie și un șobolan mare și cafeniu îi trecu în fugă peste picioare.

Țipetele ei fură atât de puternice încât mai târziu servitorii au pretins că zornăiseră ciucurii de sticlă ai candelabrelor. Încercă să se oprească, dar continuă să simtă acea mișcare bruscă pe căputele pantofilor. Nu era în siguranță nicăieri.

Lehzen venise în spatele ei.

– Nu vă faceți griji, Maiestate, Dash l-a prins de-acum. Priviți, îl ține în gură.

Dar Victoria țipă și mai tare. Apoi își duse brațul spre spate atât cât îi permitea corsetul și aruncă cât putu de tare cartea spre fereastra care dădea în balcon. Geamul se făcu țăndări cu un zgomot plăcut. Victoria se opri din țipat și începu să râdă, legănându-se înainte

și înapoi pe călcâie, iar gălăgia deveni chiar și mai mare când îl văzu pe Dash tropăind prin încăpere cu șobolanul în dinți.

Două mâini puternice o apucară de umeri și o imobilizară. Își ridică privirea și îl văzu pe Conroy uitându-se la ea și zâmbindu-i. Simți că zâmbetul acela îi încătușează inima.

– Nu sunteți în apele dumneavoastră, doamnă. Se pare că agitația acestei zile a fost prea mult pentru dumneavoastră. Baroană, cred că ar trebui s-o duceți pe regină să se întindă. Eu o să trimit după Sir James.

Victoria încercă să vorbească, dar nu putea scoate nici un cuvânt. Vocea ei era răgușită după atâta țipat, așa încât scuturâ din cap cât de energic reuși.

– Zău așa, doamnă, trebuie să insist. Sunteți copleșită; îndatoririle vă depășesc în mod evident. Aveți nevoie de o perioadă de odihnă și izolare. Din fericire, aici vă aflați printre prieteni, dar gândiți-vă la reputația monarhiei dacă altcineva ar fi fost martor la unul dintre aceste incidente.

Conroy vorbea ferm și calm ca și când ar fi reinstaurat ordinea după o perioadă de anarhie.

– Ducesă, nu sunteți de acord că fiica dumneavoastră are nevoie de puțină liniște în singurătate? spuse Conroy întorcându-se spre mama Victoriei.

– Cred că fiica mea are nevoie de îngrijire.

Victoria voia să protesteze, dar descoperi că de fapt plânge. Lehzen o prinse de umăr.

– Maiestate, veniți cu mine, este mai bine așa.

Victoria simți loialitatea din vocea lui Lehzen. Știind că cel puțin baroana n-o va trăda niciodată, îi permise fostei guvernante s-o scoată din încăpere.

Lehzen o ajută să-și scoată corsetul, iar Victoria se întinse în pat și adormi imediat. Când se trezi, o văzu pe Lehzen aplecată deasupra ei împreună cu Sir James Clark, care își lingea nervos buzele.

– Cred că sunteți surmenată, doamnă.

Îi apucă încheietura mâinii, clătinând din cap în timp ce îi lua pulsul.

Victoria își îndepărtă privirea de la el și o văzu pe mama ei stând în picioare în partea cealaltă a patului alături de Conroy, care își așternuse pe față o mască de îngrijorare compătimitoare. Un sentiment apăsător de oboseală puse stăpânire pe ea. Ce ușor i-ar fi fost să închidă ochii și să aștepte ca ei să plece. Dar când îl văzu pe Conroy

ținând-o de cot ca și când aceasta ar fi fost o marionetă, un val de mânie o făcu să se ridice.

– Doamnă, pulsul dumneavoastră chiar este foarte neregulat. Cred că o perioadă de odihnă completă este neapărat necesară.

Victoria respiră adânc și își smulse mâna din strânsoarea doctorului. Îl privi pe Conroy și spuse cât de tare putu:

– Nici vorbă de așa ceva, Sir James. Nu am absolut nimic.

– Doamnă, dar aceste episoade de comportament isteric se repetă des. Baroana îmi spune că în această după-amiază aveți programată o întâlnire la palatul Westminster. N-ar fi mai înțelept s-o anulați?

– Ar fi foarte mare păcat, spuse Conroy, dacă v-ați trezi într-o stare de... indispoziție într-o asemenea companie. Cred că va fi o mare adunare de nobili și de membri ai parlamentului care vor veni la dezvelirea portretului dumneavoastră.

Victoria strânse așternutul în mâini și se ridică în capul oaselor, cât de dreaptă putea.

– Cred că m-am făcut înțeleasă. Am văzut un șobolan, asta a fost tot. Aveți cu toții permisiunea mea să vă retrageți. Cu excepția ta, Lehzen. Doresc să discut cu tine despre programul de la dezvelirea portretului.

Sir James Clark era pe punctul de a protesta, dar Conroy puse mâna pe brațul lui.

– Trebuie să facem cum spune regina, Sir James. E evident că ea crede că este în perfectă stare de sănătate.

Îi conduse pe doctor și pe ducesă afară din încăpere.

După plecarea lor, Lehzen era gata să vorbească, dar Victoria ridică mâna și o opri.

– Nu, Lehzen, nu rămân în pat. Am avut doar un șoc. Cadoul mamei, apoi șobolanul – a fost tulburător, nimic mai mult.

– Maiestate, dar păreți obosită. Cred că ar fi mai bine pentru dumneavoastră să vă odihniți.

Victoria își ridică privirea spre fața îngrijorată a guvernantei.

– O să mă odihnesc acum, Lehzen, dar trebuie să merg la ceremonia din după-amiaza asta. Altfel o să se iște zvonuri despre mine, și deja au fost destule. Știi ce spune lordul M.: Un monarh trebuie să fie văzut ca să fie crezut.

Lehzen tresări la auzul numelui lui Melbourne, dar aprobă din cap.

– Înțeleg, Maiestate.

– Și pe deasupra, cine vrea să-și petreacă ziua de naștere în pat?

Lehzen își duse mâna la gură.

– Oh, Maiestate, aproape că uitasem. Am ceva pentru dumneavoastră.

Se scotoci pe sub fuste și scoase un pachețel pe care îl puse în mâna Victoriei.

În interiorul lui era o miniatură smălțuită care reprezenta o tânără cu părul roșu. Victoria o privi cu atenție și o recunoscu pe Elisabeta Tudor. Era clar că fusese pictată înaintea portretului din galerie, era reprezentarea unei fete care încă nu devenise o regină oțelită. Fața ei era sceptică, dar ochii erau blânzi. Privea din pictură ca și când ar fi căutat pe cineva în care să se încreadă, dar linia gurii și bărbia proeminentă sugerau că știa ce înseamnă dezamăgirea.

Victoria zâmbi.

– Elisabeta Tudor. Mulțumesc, Lehzen. Îmi place foarte mult.

– A fost o regină măreață, Maiestate. Nimeni n-a crezut că va fi capabilă să conducă singură, dar a adus țării pace și prosperitate.

Victoria o privi pe Lehzen.

– Regina Fecioară. Lehzen, crezi că ar trebui să-i urmez exemplul?

Guvernantă păru nedumerită, dar apoi își ridică privirea spre regină.

– Maiestate, cred că există unele femei care au nevoie întotdeauna de un bărbat, dar cred că pentru o regină acest lucru nu este neapărat necesar.

– Conroy n-ar fi de aceeași părere cu tine, așa cred!

Lehzen zâmbi.

– Nu, Maiestate.

Victoria se aplecă și o prinse de mână.

– Dar chiar și o regină are nevoie de prietenî, Lehzen.

Conroy nu pierdu vremea și trimise un bilet la palatul St James de unde primi un mesaj prin care i se cerea să-l viziteze pe ducele de Cumberland cât mai curând posîbil. Plecă de îndată, înainte ca ducesa de Kent să-l mai poată întreba unde se duce.

De data aceasta ducele nu mai avea tabachera cu tutun și se ridică când fu anunțat Conroy.

– Am fost tulburat de biletul dumitale, Conroy. Isterie spui, din pricina unui șobolan?

Conroy dădu afirmativ din cap.

– Mă tem că-i puteai auzi țipetele prin tot palatul. Bineînțeles că am trimis imediat după Sir James Clarke.

Cumberland își trecu degetul peste cicatricea de pe obraz.

– Chiar *a fost* un șobolan acolo, sau s-ar putea să fi fost o halucinație? Știi, tatăl meu vedea adesea un câine roșu, spuse, privindu-l plin de speranță pe Conroy.

Conroy clătină din cap.

– Cred că a fost un șobolan, domnule, dar reacția reginei a fost exagerată. Sir James crede că suferă de isterie.

Cumberland își țuguie buzele.

– Atunci ne vom face cu tristețe datoria și vom ridica problema sănătății ei mintale. Când vor auzi de acest incident, cred că Wellington și Peel vor fi de acord cu punctul meu de vedere. Țara nu are guvern, iar nepoata mea este scoasă din minți de o rozătoare.

Spusese ultimele cuvinte cu delectare. Conroy înțelese că ducele deja își asumase puterea și adăugă încetișor:

– Ducesa nu vrea să i se întâmple nimic rău fiicei ei.

Ducele îi aruncă o privire scurtă, iritat că i se aducea aminte de alianța pe care o făcuseră. Făcu un gest regal de lehamite cu mâna.

– Într-adevăr. Eu împreună cu ducesa vom avea grijă de ea.

Conroy se înclină.

– Ducesa va fi mulțumită să audă acest lucru, domnule.

Cumberland îl cercetă cu privirea.

– Nu avem nici o clipă de pierdut. Își scoase ceasul din buzunar. Trebuie să mă duc la clubul White; cred că Wellington este acolo la ora asta.

Conroy înțelese că fusese poftit să plece.

– Ducesa va trebui să fie informată de tot... mersul evenimentelor, domnule.

Cumberland privi împrejur, surprins să-l descopere încă acolo pe Conroy.

– Sigur.

Pe o canapea din dressingul Victoriei se afla o grămadă de rochii. Avusese de gând s-o poarte pe cea roz din mătase imprimată, dar când o puse pe ea își dădu seama că nu mergea. Deși Lehzen protestase că aceea îi venea cel mai bine, Victoria afirmase că avea o culoare detestabilă și arăta în ea ca o tulpină de rubarbă. Apoi trimise după Harriet Sutherland, care i-o propuse pe cea din brocart crem, dar Victoria hotărî că aceea o făcea să semene cu o găluscă. Acum purta

una din mătase albastră și se studia în oglindă, iar Harriet, Emma și Lehzen o așteptau să se pronunțe. Victoria înțelegea de pe expresiile fețelor lor că nu se purta rezonabil, dar nici una dintre ele nu știa cum era să intri într-o încăpere plină de străini care aveau cu toții privirile îndreptate spre tine.

– Rochia asta mă face să arăt ca un toporaș!

– O floare splendidă, așa am crezut întotdeauna, doamnă, spuse Harriet cu o ușoară reverență.

– Dar eu vreau să arăt ca o regină!

– Dar *sunteți* regina, doamnă, spuse Emma. Cum ați putea arăta a altceva?

Victoria era gata să răspundă când unul dintre paji intră, părând că de-abia își trage sufletul.

– Scuzați-mă, doamnă, dar ducele de Wellington este aici. Cere o audiență.

Victoria remarcă expresia de surpriză de pe fețele doamnelor ei.

– Înțeleg. Spune-i că o să ne vedem imediat.

Pajul plecă, iar Victoria se întoarse spre Emma.

– Crezi că s-a răzgândit în privința formării guvernului, Emma?

Emma cântări spusele reginei.

– M-aș mira, doamnă. Ducele nu este un om care se răzgândește.

– Păi, sper că nu se află aici ca să mă convingă să cedez în fața acelui îngrozitor Peel și să mă înconjor de scorpii conservatoare.

Emma zâmbi.

– Ducele este curajos, dar nu este inconștient, doamnă.

Doamna Jenkins intră în încăpere ținând în mână eșarfa albastră a Ordinului Jartierei. Se pregătea să-l lase când Victoria îi spuse:

– Mulțumesc, Jenkins, o să mi-l pun acum.

Jenkins potrivi în siguranță Ordinul pe brațul Victoriei. Victoria respiră adânc.

– Mă simt de parcă aș intra într-o bătălie.

Lehzen luă miniatura cu Elisabeta și i-o înmână.

– Poate că ar trebui să aveți asta cu dumneavoastră, Maiestate, să vă reamintească ce este cu putință.

Victoria aprobă cu un gest al capului și o puse în buzunar.

Wellington o aștepta în sala tronului. Când se înclină deasupra mâinii ei, văzu că-i examinează chipul cu atenție, ca și când ar fi căutat ceva.

Conștientă că ducele era cu cel puțin treizeci de centimetri mai înalt decât ea, Victoria se așeză și îl invită și pe el să facă la fel. Urmă o pauză de câteva clipe, apoi Wellington spuse:

– Am venit să mă interesez de starea sănătății dumneavoastră, doamnă.

Victoria îl privi surprinsă.

– Vă mulțumesc, mă simt foarte bine.

Ducele făcu un semn afirmativ din cap și zâmbi.

– Doamnă, nu pot fi decât foarte bucuros să aud acest lucru. Am auzit relatări la club despre un... incident petrecut la aniversarea dumneavoastră și eram îngrijorat.

Ochii Victoriei se îngustară.

– După cum vedeți, sunt perfect sănătoasă, duce.

Wellington își puse mâinile pe genunchi cu un gest care anunța că este gata să se apuce de treabă.

– Atunci sunteți conștientă că este timpul să chemați pe cineva să formeze guvernul, doamnă. Știu că Peel nu este la fel de fermecător ca Melbourne, dar este suficient de competent.

Victoria își înălță capul și îl privi în ochi.

– Dacă spuneți că Sir Robert este competent, atunci trebuie să vă cred. Dar nu voi renunța la doamnele mele. Ele nu-mi sunt doar prietene, îmi sunt și aliate. Se opri și îl fixă cu privirea. Ați fost soldat, duce. Ați merge la bătălie de unul singur?

Wellington se foi pe scaun.

– N-am știut că purtați un război, doamnă.

Victoria nu-i întoarse zâmbetul. Se îndreptă puțin în scaun și simți forma miniaturii din buzunarul ei.

– Asta pentru că nu sunteți o tânără femeie, duce, și nimeni, bănuiesc, nu vă spune ce să faceți. Dar eu trebuie să-mi dovedesc capacitățile zi de zi și nu o pot face de una singură.

Ducele cântări bine spusele ei, apoi linia aspră a feței lui erupse într-un zâmbet larg care o făcu să strălucească. Dacă Victoria ar fi fost soldat, l-ar fi urmat fără ezitare în luptă.

– Atunci, doamnă, nu vă învinovățesc că sunteți de neclintit.

Victoria se simți cuprinsă de ușurare, dar ducele continuă:

– Și totuși, marele dumneavoastră aliat, vicontele Melbourne, nu este alături de dumneavoastră?

Victoria lăsă privirea în jos și clătină din cap.

– El și cu mine nu suntem... de acord.

– Asta e păcat. Doamnă, se pare că aveți nevoie de un nou plan de atac.

Victoria așteptă să continue, dar el își luă bastonul și îi ceru din ochi permisiunea să plece.

Se ridică, iar el îi urmă exemplul. Se înclină și îi spuse:

– Doamnă, după cum știți, l-am cunoscut pe tatăl dumneavoastră. Dar trebuie să vă spun că eu cred că v-aș preferea pe dumneavoastră alături de mine pe câmpul de bătălie.

Făcu o plecăciune scurtă din cap și plecă.

Victoria își puse mâna pe obraz. Ardea.

Trăsurile se înșirau una după alta de-a lungul întregii Whitehall. Melbourne scoase capul pe fereastră și văzând că nu se înainta, se hotărî să coboare și să meargă pe jos. Nu avusese de gând să meargă la dezvelirea portretului, dar primise un mesaj de la Wellington care îi cerea să se întâlnească acolo și știa că ar fi fost grosolan să-l refuze. Fără îndoială că Wellington și-ar fi dorit ca el să-și folosească influența pe care o avea asupra reginei pentru a o convinge să schimbe câteva dintre doamnele de onoare. Va trebui să-i explice că influența lui asupra reginei nu era atât de mare.

Era important ca Wellington să înțeleagă că încăpățânarea reginei i se datora exclusiv ei și nu lui. Ironia era că toată lumea credea că el a fost cel care a încurajat-o să-i reziste lui Peel. Sutherland, Portman, lordul John Russel, îl vizitaseră cu toții și îl întrebaseră când avea de gând să formeze un nou guvern, iar atunci când le spusese că nu avea de gând să-și reia postul de prim-ministru, aceștia păruseră derutați.

Cum mergea pe Whitehall, văzu care era cauza întârzierii, și anume o turmă de oi care erau mânate pe mijlocul drumului de un cioban care purta un soi de cămeșoaie. Ciobanul părea complet lipsit de griji în privința haosului pe care îl provocase. Melbourne privi fața rumenă a ciobanului și atitudinea calmă și îl invidie pentru independența lui.

Melbourne crezuse că și el va fi la fel de încântat de decizia lui, că va fi ajutat în acest sens de faptul că procedase corect, dar adevărul era că nici măcar sfântul Ioan Gură de Aur nu-i putea alina sentimentul de pierdere. Ieri fusese prima zi de la urcarea reginei pe tron când nu se întâlniseră sau nu comunicaseră prin scrisori. Știa că aceste lucruri se vor întâmpla mai rar, până la urmă nu mai era prim-ministru, dar nu prevăzuse cât de mult o să-l deranjeze liniștea biroului

său, ticăitul neîncetat al ceasului care marca orele ce nu vor mai fi întrerupte de cutii roșii, de partide de călărie pe Rotten Row sau de o voce mică și cristalină care să-l cheme pe lordul M.

Când urcă treptele către Westminster Hall, Melbourne auzi cum conversațiile din jurul lui se transformă în șoapte. Una dintre voci spunea: „Se pare că striga ca o apucată. A fost nevoie de șase lachei ca s-o țină, dar a încetat când a apărut Melbourne".

Înăuntru văzu sala plină de nobili și de membri ai parlamentului care veniseră să asiste la dezvelirea portretului reginei, dar și să vadă din ce parte bătea vântul politicii. Îl văzu pe ducele de Sutherland care stătea cu lordul John Russel și cu lordul Durham și înțelese din expresiile conspirative de pe fețele lor că vorbeau despre el. Pentru a-și abate atenția, privi în sus către grinzile acoperișului. Erau acolo de pe vremea Plantageneților și supraviețuiseră marelui incendiu din 1834 care arsese din temelii restul clădirii parlamentului. În acea noapte existaseră câțiva oameni care ar fi fost foarte fericiți să vadă întreaga clădire distrusă, dar Melbourne ordonase să fie salvată. Grija lui și o schimbare norocoasă a direcției vântului făcuseră ca în afara câtorva urme de arsuri, tavanul la care privise Carol I când fusese judecat și condamnat la moarte să scape nevătămat. În capătul sălii, pe un piedestal din lemn unde se afla un șevalet acoperit cu o pânză din catifea roșie, se găsea portretul reginei în ținuta de la încoronare pictat de Hayden. Portretul, comandat de parlament, va fi expus în noua clădire atunci când aceasta va fi terminată.

Melbourne se întrebă dacă regina cunoștea istoria sălii. Poate că asta ar fi făcut-o să se gândească mai serios la consecințele purtării ei. Țara nu putea funcționa fără guvern. Pe de altă parte, așa cum o demonstrase perioada de unsprezece ani dintre moartea lui Carol I și reinstaurarea monarhiei, putea supraviețui fără un monarh.

Simți o mână pe umăr, se întoarse și văzu fața cu trăsături vulturești a ducelui de Wellington.

– În sfârșit te-am găsit, Melbourne, spuse ducele. Poate ne-am putea retrage într-un loc mai discret?

Îi arătă lui Melbourne cu un gest al mâinii locul din spatele portretului unde nu erau în văzul tuturor. În timp ce se îndreptau într-acolo, Wellington îi spuse brusc:

– Ai jucat foarte inteligent, Melbourne. Mica noastră regină este o suporteră atât de înflăcărată a liberalilor încât nu vrea să predea nici măcar o bonetă partidului meu. Mă întreb cum de a ajuns să fie atât de încăpățânată?

Melbourne aşteptă până ajunseră în siguranţă în spatele podiumului şi răspunse:

– Duce, eu am sfătuit-o pe regină că ar trebui să facă nişte schimbări printre doamnele ei.

Mai degrabă spre surprinderea lui, celălalt bărbat scoase un hohot de râs scurt, ca un lătrat.

– Şi nici pe dumneata nu v-a ascultat? Femeile! Apoi Wellington se trase puţin mai aproape şi spuse cu voce ceva mai scăzută: Păi, dacă nu vă ascultă nici pe dumneata, cine îi spune ce să facă? Cumberland crede că ascultă de vocile din mintea ei, ca bunicul ei.

– Bătrânul rege? Dar era nebun, spuse Melbourne cu uimire.

Wellington îşi bătu uşor nasul cu degetul.

– Exact. Apoi continuă cu voce şi mai scăzută: Şi pe deasupra, Cumberland face agitaţie pentru o lege a regenţei.

Inima lui Melbourne tresări, dar îşi păstră privirea neabătută.

– Duce, vă asigur că regina are mintea la fel de sănătoasă ca orice om din această încăpere. Singura voce de care ascultă este propria voce.

Spre marea lui uşurare, celălalt bărbat încuviinţă scurt din cap.

– Te cred pe cuvânt, Melbourne. Dar cu cât durează mai mult această problemă cu doamnele ei, zău că nu-i a bună. Dacă regina nu stă bine cu sănătatea mintală, atunci ceva trebuie făcut.

– Ce vreţi să spuneţi? întrebă Melbourne cu voce mai tare decât intenţionase.

Câţiva dintre cei aflaţi prin preajmă întoarseră capetele. Wellington îşi duse degetul la buze şi îl privi ferm pe Melbourne.

– Dacă regina nu numeşte un prim-ministru, atunci parlamentul va trebui să numească un regent. Trebuie să fie cineva raţional în povestea asta.

Lui Melbourne nu-i venea să creadă că tocmai Wellington ar fi putut să dea crezare unei sugestii atât de absurde.

– Nu cred că asta intenţionaţi, duce.

Wellington clătină din cap şi îi aruncă o privire şireată lui Melbourne.

– Poate că nu. Apoi se aplecă şi arătă cu degetul spre pieptul lui Melbourne. Dar nu *eu* sunt omul care trebuie să pună capăt acestor zvonuri, Melbourne.

Melbourne îl privi pe bătrânul soldat în ochii lui duri şi albaştri şi înţelese că i se dăduse un ordin.

Zgomotul din jurul lor se înteți, iar capetele începură să se întoarcă spre ușile din capătul sălii. Sosea suita regală. Wellington îl salută pe Melbourne cu un gest al capului și își croi drum către locul în care se aflau fruntașii partidului conservator. Când grupul se mișcă pentru a-i face loc, Melbourne îl văzu pe Cumberland discutând animat cu Sir Robert Peel.

Ușile mari se deschiseră, iar Melbourne văzu silueta Victoriei proiectată pe soarele în asfințit. Fu uimit cât de mică era, și totuși avea ceva profund regal în modul hotărât în care își ținea capul sus și în mersul sigur cu care străbătea încăperea, flancată, acesta era singurul cuvânt potrivit, de doamnele ei.

Regina se opri la baza podiumului unde fu întâmpinată de James Abercrombie, președintele Camerei Comunelor. Era tipul de scoțian care nu folosea niciodată două cuvinte când putea folosi douăzeci. Își drese glasul cu minuțiozitate și își începu discursul.

–Aș vrea să exprim aceste urări de bun venit pentru Maiestatea Voastră cu ocazia prezentării portretului Maiestății Voastre pictat de Charles Hayden, membru al Academiei Regale, nu numai din partea parlamentului, dar și a întregii țări. Îmi permiteți să vă cer să ne faceți onoarea de a dezveli acest portret omagial în fața unui public format din cei mai loiali și mai devotați supuși?

Când rosti ultimele cuvinte, câteva capete se întoarseră să-l privească pe Cumberland, care nu părea nici loial și nici devotat. Urmă o scurtă tăcere în timp ce regina urca scările pe podium. Rămase lângă șevalet cercetând mulțimea ca și când ar fi căutat pe cineva. Apoi puse mâna pe șnurul aurit de care trebuia să tragă pentru a da jos pânza de catifea de pe tablou. Cineva apreciase greșit înălțimea șevaletului în raport cu cea a reginei, astfel încât regina trebui să se ridice pe vârfuri și să-și întindă brațele pentru a ajunge la șnur. Nu părea într-un echilibru stabil și era puțin caraghioasă. Melbourne îl văzu pe Cumberland ridicând dintr-o sprânceană și uitându-se la cei din jurul lui în timp ce regina încerca fără succes să tragă de șnurul care ar fi ridicat pânza.

Fața i se înroșise de efort, și se încruntă de enervare. Făcu chiar o mică săritură, în speranța că, dacă ar fi tras de șnur cu toată greutatea ei, acesta ar fi cedat. Melbourne auzi un chicotit in spatele lui, iar atunci când privi în jur la fețele oamenilor văzu că se străduiau să-și stăpânească râsul. O văzu pe Victoria îndreptându-și umerii mici pentru a mai încerca o dată și înainte de a putea să-și dea seama ce face ajunse alături de ea și spuse:

– Pot să vă ajut, doamnă?

Victoria își întoarse capul și pe fața ei înflori un zâmbet pe care Melbourne își spuse că o să-l țină minte toată viața.

– V-aș fi profund recunoscătoare. Se pare că nu reușesc fără ajutor.

Melbourne întinse mâna și îi luă șnurul.

– Atunci va fi plăcerea mea să vă slujesc, doamnă.

Mâinile lor se atinseră, iar Victoria îl privi iscoditoare.

– Vreți să spuneți că..., spuse ea cu voce pierită și cu ochii strălucind de speranță.

– Vreau să spun că, dacă Maiestatea Voastră îmi face cinstea de a-mi cere să formez guvernul, mă voi considera onorat să accept.

Văzu că Victoria nu asculta de fapt ce-i spunea, ci îi cerceta fața pentru a înțelege ce se ascundea în spatele cuvintelor. Îi zâmbi și în aceeași clipă trase pânza care acoperea portretul.

Se auzi un oftat adânc din partea audienței, dar era imposibil de spus dacă se datora frumuseții portretului sau imaginii reginei care stătea alături de fostul ei prim-ministru.

În tablou, Victoria privea lumea înconjurătoare cu capul întors spre umăr. Hayden redimensionase coroana astfel încât să nu stea într-o poziție instabilă, ci fixă pe capul Victoriei ca și când ar fi fost făcută special pentru ea. Părul era împletit în cozi în jurul urechilor, iar culorile vii ale hainelor oficiale și ale steagului regal din spatele tronului dădeau tabloului un aer mitic, ca și când ea n-ar fi fost doar regina, ci însuși simbolul regalității.

Victoria își ridică privirea spre Melbourne.

– Vă place, Lord M.?

Trecuse mai puțin de o săptămână de când îi spusese ultima oară așa, dar Melbourne simți cum îi crește inima nebunește.

– Nici un tablou nu vă poate arăta adevărata frumusețe, doamnă.

Ea îi zâmbi la rândul ei.

– E mai bine decât în caricaturile acelea oribile în care semăn cu o gălușcă.

– Sunt încredințat că nimeni n-o să vă mai reprezinte vreodată ca pe o gălușcă, doamnă. Cel puțin nu cât sunt eu prim-ministru.

Victoria râse.

– Atunci sper că veți rămâne în funcție tot atât timp cât voi fi și eu regină.

Abercrombie apăru lângă regină.

– Vă rog să aveți bunătatea să-mi permiteți să vi-i prezint pe câțiva dintre cei care au contribuit pentru realizarea portretului.

Victoria îl privi pe Melbourne.

– Da, desigur. Cred că am terminat de vorbit cu – se opri și zâmbi – prim-ministrul.

– Așa cred, doamnă.

Abercrombie făcu ochii mari în timp ce o conducea pe regină către rândul de membri ai parlamentului care așteptau să fie prezentați. Melbourne o urmă la câțiva pași, știind că acesta era cel mai rapid mod de a le arăta acestora că se hotărâse să se întoarcă la guvernare. În timp ce regina parcurgea șirul de oameni, răspunzând la saluturile lor cu un zâmbet scurt, se uita din când în când în urma ei ca pentru a se asigura că Melbourne încă mai era acolo.

Cumberland, care stătea în cealaltă parte a încăperii alături de ducele de Wellington, își trecea spasmodic degetul peste cicatricea de pe obraz în timp ce își privea nepoata parcurgând rândul de invitați cu silueta ei care părea și mai mică decât în realitate prin pădurea de bărbați din jurul ei.

– Și asta e unsa lui Dumnezeu. Francezii au știut ce făceau când au adoptat legea salică.

Wellington își îngădui un zâmbet.

– Femeile pot fi o pacoste teribilă, dar oamenilor le place să aibă o regină tânără. Face țara să se simtă mai tânără, nu știați?

– Nimeni nu-și dorește o regină care și-a pierdut rațiunea.

– Oh, eu cred că regina pare destul de sănătoasă la mine. Priviți cum l-a adus înapoi pe Melbourne. Cred că nu există nici o îndoială că o să-și țină cumpătul în continuare.

Cumberland detectă în tonul ducelui ceva care îl făcu să se întoarcă spre el.

– Mă întreb dacă Robert Peel este de acord cu dumneavoastră, duce. I-a fost refuzată șansa de a fi prim-ministru pentru că regina n-a vrut să renunțe la nici una dintre doamnele ei.

– Sir Robert știe că ne va veni și nouă rândul în curând, spuse Wellington ridicând dintr-o sprânceană spre Cumberland, dar numai în împrejurările potrivite.

Victoria se afla aproape în dreptul lor în partea cealaltă a încăperii. Când îl văzu pe Wellington, îi aruncă o privire lui Melbourne, apoi din nou ducelui și zâmbi. Acesta îi zâmbi și el la rândul lui.

Cumberland, care văzu acest schimb, hotărî că nu mai avea nici un rost să mai stea. Ieși țanțoș din sală fără să-și ia rămas-bun de la nimeni, purtându-și încă degetul peste cicatricea de pe obraz.

Melbourne cină la palat în acea seară și cei prezenți reușiră să-și termine mâncarea în timp ce regina asculta cu încântare poveștile lui de la curte din vremea lui George al III-lea. După cină regina cântă un duet cu Harriet Sutherland.

Melbourne era atent la muzică numai pe jumătate; privea capul mic al reginei și observă modul în care își sugea obrajii atunci când dădea de un pasaj dificil.

– Regina pare foarte fericită în seara asta, spuse Emma Portman.

N-o observase în spatele lui. Melbourne răspunse fără să-și ia ochii de la Victoria.

– Atât de tânără, dar cu atâtea responsabilități. N-ar trebui să le poarte de una singură.

În clipa aceea Victoria își ridică ochii de pe claviatură și când văzu că Melbourne o privește, îi zâmbi, arătându-și dinții mici și albi. Emma urmări acest dialog mut, apoi spuse încet:

– Știi că zilele tale sunt numărate, nu-i așa, William?

Melbourne încă o privea pe regină când răspunse:

– Bineînțeles, Emma. Orice prim-ministru știe acest lucru.

– Nu, nu asta am vrut să spun. E foarte tânără, așa cum spui, dar într-o bună zi, și asta curând, se va mărita, iar atunci...

– Iar atunci se va uita la soțul ei, nu la mine, spuse Melbourne. Da, Emma, știu.

Emma era suficient de deșteaptă ca să mai spună ceva.

Muzica se opri, Victoria se ridică și veni spre locul în care stăteau.

– Vreți să jucați cărți, Lord M.? Mi-au lipsit jocurile noastre de pichet.

Melbourne privi în jos spre ea și zâmbi.

– Și mie, doamnă. Și mie.

Capitolul 29

– Aveți o scrisoare de la Bruxelles, Maiestate.

Lehzen scoase scrisoarea dintr-unul din buzunarele rochiei.

Victoria oftă.

– Nu vreau s-o citesc acum, Lehzen. Nu astăzi.

Lehzen puse scrisoarea pe măsuța de toaletă și se retrase. Skerrett îi desfăcea Victoriei acele de păr din coafura elaborată pe care o purtase la deschiderea parlamentului. Victoria privi cu tristețe scrisoarea. Ziua fusese epuizantă; de dimineață până acum fusese tot timpul în public. Mersese la parlament cu trăsura de gală, făcând cu mâna și zâmbind neîncetat mulțimilor, indiferent dacă i se răspundea sau nu, iar apoi în parlament fusese studiată de privirile scrutătoare ale tuturor acelor bărbați cărunți, așa cum le spunea ea în gând membrilor Camerei Lorzilor și a Comunelor. Cel mai rău fusese faptul că trebuise să citească discursul care rezuma planurile guvernului pentru următoarea sesiune parlamentară. Era întotdeauna atât de lung și cu propoziții atât de complicate.

I se plânsese lordului M. că era ca și când ar fi citit predica care o adormea când mergea la biserică, dar Melbourne râsese și spusese că nimeni nu putea adormi când vorbea ea, altminteri ar fi fost arestat pentru trădare. Dar nici măcar lordul M. nu putea înțelege efortul ei de a-și păstra vocea fermă în timp ce își citea discursul în fața acelei audiențe. De fiecare dată când își ridica ochii de pe hârtie, așa cum o încurajase să facă, vedea câțiva parlamentari cu fețe roșii făcându-și mâinile pâlnie la ureche mimând surzenia, sau pe alți câțiva, trași la față și uscați, care considerau că pronunția ei era ciudată. Când își ridica privirea nu se uita niciodată spre dreapta, unde știa că stătea ducele de Cumberland care aștepta, sperând ca ea să greșească. Existau foarte puține ocazii în care ar fi preferat să se fi născut bărbat, dar calvarul de astăzi o făcuse să-și dorească o voce baritonală care nu s-ar fi străduit niciodată să se facă auzită.

Fusese un moment în care se simțise complet răgușită și și-ar fi dorit o înghițitură de apă. Conștientă că oricum toată lumea urmărea un asemenea semn de slăbiciune, înghițise în sec și continuase, permițându-și ca la sfârșitul propoziției să-și ridice privirea și să surprindă zâmbetul încurajator al lui Melbourne.

Tot ceea ce își dorea în acest moment era să se trântească în pat, să închidă ochii și să adoarmă, dar scrisoarea stătea în continuare pe măsuța de toaletă. Era de la unchiul ei Leopold, fratele mamei sale, căruia Belgia, țară nou apărută, îi ceruse cu cinci ani în urmă să fie regele ei. Înainte ca Victoria să se fi născut, fusese însurat cu prințesa Charlotte, moștenitoarea tronului Angliei, până când aceasta murise la naștere împreună cu copilul lor. Să fii regele Belgiei era

o oarecare consolare pentru faptul că nu mai puteai fi soțul reginei Angliei, dar nu îndeajuns, așa că unchiul Leopold hotărâse că a fi unchiul reginei Angliei era o responsabilitate serioasă pe care trebuia s-o îndeplinească, fie că nepoatei lui îi plăcea sau nu. Îi scria cel puțin o dată pe săptămână și o sfătuia cum să se comporte ca regină. Dacă ea nu îi răspundea imediat, îi scria din nou pe un ton de reproș, amintindu-i că el era singura persoană care se oferea să-i dea sfaturi dezinteresat, pentru că „Draga mea nepoată, îți scriu nu numai cum îi scrie un unchi unei nepoate, ci și ca de la suveran la suveran. Așa că ai face bine să asculți ce-ți spun și să-ți amintești că singura mea grijă este bunăstarea ta".

Deși Victoriei i-ar fi plăcut să-i răspundă că singura lui grijă ar fi trebuit să fie bunăstarea supușilor lui, nu era suficient de curajoasă. Se întrebă ce putea să conțină scrisoarea asta; ultima fusese o predică în privința nebuniei de a nu fi acceptat să renunțe la doamnele ei pentru Sir Robert Peel.

Datoria unui monarh constituțional este să pună interesul public înaintea înclinațiilor lui personale. Știu că ești atașată de doamnele tale și bineînțeles de stimabilul Lord Melbourne, dar trebuie să înțelegi că printr-o astfel de manifestare flagrantă a atașamentului personal te expui unor acuzații deschise de partizanat și preconcepții. Regina Angliei trebuie să fie percepută ca fiind deasupra mașinațiunilor de partid, și să arbitreze, nu să se amestece. Dacă nu îți dai seama de nesăbuința comportamentului tău, atunci poporul ar putea înceta să te venereze ca pe regina lor și ar putea să înceapă să se întrebe pentru ce sunt conduși de o tânără fată nesocotită.

Făcuse bucățele acea scrisoare și se așezase să-i scrie unchiului ei că nu mai voia să mai audă vreodată de el. Dar încă de când pana ei zgâria cu furie hârtia, știuse că aceea era o scrisoare pe care n-o va expedia niciodată.

A doua zi se hotărâse că cea mai bună răzbunare era să-i scrie o scrisoare insipidă astfel încât Leopold să fie silit să se întrebe dacă ea îi citise insultele. Așa că îi scrisese o scrisoare lungă și dezlânată întrebând de verii ei din familia Coburg și povestindu-i în detalii chinuitoare despre toate numirile ecleziastice pe care le făcuse în ultima vreme. Ca rege al Belgiei, Leopold devenise catolic, iar Victoria

simțea o satisfacție deosebită în a-i reaminti de poziția ei de cap al Bisericii Anglicane.

– Asta e tot, doamnă? spuse Skerrett din spatele ei. Vreți să vă pun moaștele de hârtie?

– Nu, poți pleca, răspunse regina, iar tânăra părăsi încăperea.

Victoria luă scrisoarea și se întinse în pat. Când Dash îi tulbură momentul de odihnă, îl ridică în pat și își trecu degetele prin blana lui moale și creață.

– Dash, ce lecție crezi că o să-mi mai dea acum unchiul Leopold? Nu i-ar plăcea dacă și eu i-aș scrie și i-aș spune cum să-și ducă politica externă. Sunt egala lui, dar de fapt îi sunt superioară, de vreme ce țara mea există de o mie de ani, iar a lui doar de cinci.

Dash privi în sus spre ea cu adorație, dând din coada lui lungă. Victoria îl sărută pe nas.

– Dacă toată lumea ar fi ca tine, Dash, ce ușoară ar fi viața mea.

Dash îi linse mâna în semn de aprobare. În cele din urmă Victoria luă scrisoarea și rupse sigiliul. Spre surprinderea ei nu era obișnuita misivă interminabilă, ci o notă scurtă prin care o informa că o să o viziteze săptămâna următoare, pentru că dorea să vorbească cu ea despre vărul ei Albert. Victoria aruncă scrisoarea în celălalt capăt al camerei, ceea ce îl făcu pe Dash să latre alarmat.

Ușa de legătură se deschise și Lehzen apăru în halat, cu părul pe moațe și cu fața ei lată pe care se citea îngrijorarea.

– S-a întâmplat ceva, Maiestate? Nu vă simțiți bine?

– Da! S-a întâmplat ceva foarte rău! Unchiul meu Leopold m-a anunțat că vine să stea la noi ca să poată vorbi cu mine despre Albert. Cum îndrăznește! N-am de gând să mă mărit în anii care urmează, iar când o voi face, nu o voi face cu un papă-lapte ca Albert.

Lehzen aprobă din cap.

– Cred că vărul dumneavoastră Albert nu este o partidă cu adevărat potrivită pentru dumneavoastră.

– Îți amintești când a venit cu Ernst acum câțiva ani? Când se dansa, el începea să caște și să spună că este prea obosit ca să ia parte. Imaginează-ți pe cineva prea obosit să danseze! Și era atât de plictisitor, întreba mereu câte pogoane sunt în Marele Parc de la Windsor și dacă am vizitat vreodată Monetăria Regală. Ernst nu e așa rău; cel puțin mai zâmbește din când în când și îi place să danseze, dar Albert e atât de copil. Adică este cu trei luni mai mic decât mine, dar ar putea la fel de bine să fie trei ani.

– Când sosește regele Leopold? întrebă Lehzen.

– Săptămâna viitoare. Nu înțeleg cum poate pur și simplu să presupună că o să fiu bucuroasă să-l primesc. Bănuiesc că i-a scris deja mamei, iar ea i-a spus că o să fie bine-venit. Cred că au pus la cale împreună această vizită. Dar cu mine nu le merge. Nimeni nu-mi va alege soțul.

– Nu, Maiestate. Trebuie să fie alegerea dumneavoastră.

– Unchiului Leopold nu-i pasă dacă eu și Albert suntem potriviți; vrea doar să se asigure că pe tronul fiecărei țări din Europa se află cineva din familia Coburg. Asta îl face să se simtă împărat în loc de regele unei țări care cu cinci ani în urmă nici măcar nu exista. Ce înseamnă Coburg până la urmă? Doar o mică familie princiară care a făcut căsătorii bune.

Lehzen tuși.

– Mama dumneavoastră este o Coburg, Maiestate.

– Da, dar tatăl meu era dintr-o stirpe regală care se întinde în trecut până la Wilhelm Cuceritorul.

– Sunt sigură că regele va înțelege când îi veți spune că pentru moment nu aveți de gând să vă căsătoriți.

Victoria râse.

– Își va lăsa capul într-o parte și va spune (adoptă un accent german puternic): „Ah, mica mea *Maiblume*, asta din pricină că ești o fată tânără care nu înțelege cum merg lucrurile pe lumea asta. De asta trebuie să asculți de cei mai în vârstă".

Oftă.

– Unchiul Leopold și mama încă cred că mă pot controla, dar mie nu mi se va spune ce să fac, nici de către ei, nici de nimeni altcineva.

Păruse atât de înverșunată când spusese asta, încât Dash mârâi în semn că era de acord, ceea ce le făcu pe cele două femei să râdă. Lehzen își puse mâna peste cea a Victoriei, gest pe care și-l permitea doar atunci când erau în intimitate.

– Vă rog să nu vă faceți griji, Maiestate. Nimeni nu vă poate determina să faceți ceva cu care nu sunteți de acord. S-a terminat cu asta.

– Așa e, încuviință Victoria. S-a terminat cu asta.

În dimineața următoare, când Melbourne veni să treacă în revistă documentele din cutii, Victoria avea miniatura cu Elisabeta Tudor dăruită de Lehzen lângă călimara cu cerneală.

Melbourne o observă imediat și o luă să o examineze, după ce îi ceruse Victoriei din privire permisiunea.

– Este un lucru minunat. Ce femeie remarcabilă a fost predecesoarea dumneavoastră!

– Mă întreb cum era vocea ei. Mie mi se pare atât de greu să mă fac auzită.

Melbourne o privi.

– Sunt sigur că lumea o asculta pentru că era regină, așa cum vă ascultă și pe dumneavoastră.

– Nu credeți că vocea mea este prea slabă pentru o regină? Mi s-a părut că oamenii păreau foarte nemulțumiți ieri, mai ales unchiul Cumberland.

– Unchiul dumneavoastră Cumberland arată nemulțumit de când îl cunosc eu. Dacă ceilalți arătau nemulțumiți era din pricina faptului că nu le place politica mea, nu din pricina modului în care a fost prezentată. Doamnă, după părerea mea, aveți o voce minunată atunci când vorbiți, iar modul în care v-ați purtat ieri a fost cât se poate de demn. De fapt, îmi permit să spun, ați avut o atitudine mult mai regească decât răposatul dumneavoastră unchi, care nu putea ține discursul fără să consume mari cantități de tutun de prizat. Cred că cele mai bune subiecte legate de politica noastră se pierdeau printre strănuturile puternice care urmau.

Victoria râse.

– Aveți întotdeauna replica potrivită, Lord M.

– Conservatorii nu sunt de acord cu dumneavoastră, doamnă, asta pot să vă asigur. Dar păreți lipsită de energie în dimineața asta. S-a întâmplat ceva?

– Sunt hărțuită de unchi. În primul rând, îl am pe unchiul Cumberland care se uită la mine ca un căpcăun, iar acum și unchiul Leopold mi-a scris că vine să stea la noi.

Melbourne zâmbi.

– Ce încântată păreți de această perspectivă, doamnă.

– Vrea să mă mărite cu vărul meu Albert.

Melbourne privi miniatura din mâna lui.

– Cred că nu v-a plăcut vărul dumneavoastră ultima dată când l-ați întâlnit.

– Sigur că nu.

– Nu toate reginele se mărită, doamnă.

Melbourne puse înapoi pe birou miniatura Reginei Fecioară. Victoria privi la ea apoi spre Melbourne.

– Credeți că a fost singură?

Melbourne răspunse după o pauză:

– Cred că și-a găsit... prieteni.

Victoria își îndreptă privirea spre el.

– Ei bine, eu n-am de gând să mă mărit acum. Făcu o pauză. Și nici n-am văzut prea multe căsătorii fericite.

Melbourne oftă.

– Nici eu, doamnă, nici eu.

Văzând durerea oglindită pe fața lui, Victoria își dădu seama că în timp ce ea vorbise cu superficialitate, el vorbise din inimă. Înainte de a mai putea spune ceva, Lehzen apăru în ușă, părând că-și cere scuze, dar hotărâtă.

– Iertați-mă că vă întrerup, Maiestate, dar a venit un mesager de la Cameră care spune că trebuie să vorbească urgent cu Lord Melbourne.

Victoria văzu cum o expresie alarmată traversează preț de o clipă fața lui Melbourne, dar fu înlocuită repede cu obișnuitul lui zâmbet fugar.

Făcu o plecăciune plină de regret spre ea.

– Iertați-mă, doamnă, dar cred că trebuie să mă duc acolo.

Începu să se retragă cu fața spre ea.

– Bineînțeles. Victoria încuviință din cap, dar apoi, înainte să se poată opri, adăugă: Lord M., vă mai întoarceți?

Melbourne se întoarse și o privi și el.

– Da, doamnă.

Victoria înclină din cap și îl urmări cum pleacă.

Își aduse aminte că Lehzen era încă în încăpere atunci când baroana scoase un sunet între un oftat și un țâțâit de dezaprobare. Victoria se întoarse s-o privească.

– S-a întâmplat ceva, Lehzen?

Lehzen ezită, apoi cuvintele îi scăpară:

– N-o să vă fie prim-ministru pentru totdeauna, Maiestate.

– Îți închipui că nu sunt conștientă de acest lucru, baroană?

Lehzen se sprijini cu o mână de perete.

– Nu, Maiestate, dar uneori îmi fac griji că nu sunteți pregătită. Vă bizuiți atât de mult pe el, iar el nu va fi aici întotdeauna.

– Așa e, spuse Victoria pe un ton glacial.

Femeia mai în vârstă își plecă privirea, apoi spuse cu voce scăzută:

– Maiestate, am avut grijă de dumneavoastră de când erați o fetiță. A fost chemarea mea. Astfel încât trebuie să mă iertați dacă uneori grija mea îmi depășește condiția. În ceea ce vă privește, nu sunt interesată de nimic altceva decât de fericirea dumneavoastră.

Către sfârșitul acestui discurs vocea ei devenise atât de slabă încât Victoria își încordă auzul pentru a distinge cuvintele. După ce termină, Lehzen începu să se retragă cu spatele din încăpere.

– Stai!

Lehzen se opri, iar Victoria se duse la ea și îi luă mâna.

– Știu cât de mult ții la mine, Lehzen, și îți sunt recunoscătoare, dar trebuie să mă descurc singură.

Capitolul 30

Leopold I, regele Belgiei, era un bărbat cu obrajii rumeni și cu o părere foarte bună în privința capacităților sale. În tinerețe fusese extrem de arătos și îi sucise mințile prințesei de Wales, Charlotte, singurul copil al lui George al IV-lea, moștenitoarea tronului britanic și cea mai bună partidă din Europa. Tatăl ei căutase un ginere mai ilustru decât fiul cel mai mic și fără o lețcaie dintr-un obscur ducat german, dar nici măcar el nu putea nega că Leopold arăta admirabil în uniforma lui de husar.

În cele din urmă pasiunea lui Charlotte și farmecul lui Leopold câștigaseră partida, iar George fusese de acord cu mariajul lor. Fiica lui moștenise în mare parte încăpățânarea mamei și cu cât căpăta mai curând un soț care să o țină în frâu, cu atât mai bine. Leopold și Charlotte, care fuseseră cu adevărat îndrăgostiți, fuseseră încântați când Charlotte descoperise că aștepta un copil la puțin timp după nuntă.

Leopold se gândise atât de mult la acel copil și la modul în care acesta va pecetlui pentru totdeauna locul familiei Coburg în inima puterii Europei. Dar pe măsură ce sarcina avansa, iar Charlotte se îngrășa și respira tot mai greu, doctorii începuseră să capete un aer grav și își scoseseră instrumentele de tortură: lipitorile și ventuzele. Leopold își rugase soția să-i îndepărteze, dar ea simțise că trebuia să-i asculte pentru că îl purta în pântece pe moștenitorul tronului Angliei. Când doctorii îi spuseseră că se îngrășase prea tare, încetase chiar să mai mănânce *marrons glacés* care îi plăceau mai mult ca orice. Dar după cum Leopold știuse tot timpul, toți doctorii și toate tâmpeniile lor nu-i putuseră salva fiul, care se născuse mare, frumos, dar mort, și nici pe soția lui, mistuită de o febră care o ucisese a doua zi.

Leopold își jelise soția foarte sincer, dar jelise și spulberarea visurilor pe care și le făcuse odată cu căsătoria. În anul care urmase, în timp ce frații neînsurați ai lui George al IV-lea se străduiau să-și găsească soții pentru a asigura succesiunea, Leopold își dăduse seama că ar mai putea exista o șansă, deși una mică, pentru ca familia Coburg să-și croiască drum către tronul britanic. Așa că îi sugerase cumnatului său Edward, duce de Kent, care asemenea celorlalți frați ai lui cutreiera Europa după o prințesă protestantă potrivită, că s-ar putea deranja să o curteze pe sora lui văduvă, Victoire. Era drăguță, fertilă – îi născuse primului soț doi copii – și spre deosebire de unele tinere cu față de cal disponibile în Brunswick sau Mecklemburg Strelitz, avea ceva experiență în privința modului în care trebuia satisfăcut un soț. Edward acceptase rapid propunerea, o abandonase pe Madame St Laurent, amanta lui din ultimii douăzeci și patru de ani, în Noua Scoție și plecase cu vaporul în Germania unde o curtase și o cucerise pe Victoire în mai puțin de o săptămână.

Bineînțeles că această căsătorie era departe de idealul lui. William, duce de Clarence, fratele mai mare al lui Edward, se însurase și el, iar copiii lui ar fi avut întâietate pe linie succesorală. Dar după cum îi scria Leopold surorii sale: „Această prințesă Adelaide nu are experiența ta cu bărbații, draga mea soră, și nici calitățile tale evidente în acest domeniu". Victoire îi răsplătise încrederea în ea și rămăsese gravidă la câteva luni după căsătorie.

Locuiau în casa lui Victoire din Amorbach, pentru că datoriile ducelui nu-i permiteau să țină o soție la Londra, dar Leopold își îndemnase sora să se întoarcă în Anglia pentru a naște. „Altfel n-o să-l considere englez pe copil. Dar nu pleca fără o moașă cu tine. Doctorii englezi sunt niște măcelari și nimic mai mult." Urmând sfatul fratelui ei, Victoire se angajase într-o lungă călătorie prin Europa când era în luna a șaptea de sarcină, împreună cu soțul, argintăria, un papagal și Frau Siebold, moașa. De câteva ori păruse că viitorul moștenitor al tronului britanic era gata să se nască într-o trăsură cu un singur rând de locuri undeva prin Normandia rurală, dar ducesa se ținuse până când alaiul regal ajunsese în Anglia, unde născuse o fată micuță, dar sănătoasă.

Bineînțeles că Leopold fusese prezent la botezul de la St James's Chapel, unde avusese loc o dispută de prost gust asupra numelui copilei. Tatăl ei dorise să-i dea un nume regal ca Elisabeta sau Mary, și Charlotte ca al doilea nume, dar regele, care respingea ideea ca odrasla detestabilului său frate mai tânăr să devină într-o bună

zi regină, se împotrivise. Astfel încât în jurul cristelniței avusese loc o deliberare intensă, părinții propunând nume pe care monarhul irascibil le respingea. Până la urmă căzuseră de acord să boteze copilul cu numele de Alexandrina, după nașul ei Alexandru, împăratul Rusiei. Apoi se pusese problema celui de-al doilea prenume. Ochii apoși și malițioși ai regelui se fixaseră asupra cumnatei lui și spusese cu dispreț: „Dați-i unul din numele mamei". Urmase o confuzie și mai mare pentru că primul nume al ducesei, Marie-Louise, părea prea catolic, astfel încât până la urmă se opriră la Victoire, care a fost englezit drept Victoria. Era un nume care suna ciudat, iar arhiepiscopul care celebra ceremonia se poticni de câteva ori asupra lui. Cu toate acestea, după ceremonie, ducele de Kent se plimba în sus și în jos prin capelă cu copilul în brațe, repetând „Alexandrina Victoria, Alexandrina Victoria" și spunând oricui voia să-l asculte: „Știți, cred că sună cât se poate de triumfător. Victoria este un nume foarte potrivit pentru o fiică de soldat, nu credeți?"

Bineînțeles că Leopold fusese de acord, deși nu se putuse abține să nu se gândească că el luptase la Waterloo, în timp ce ducele de Kent își petrecuse ultimii douăzeci de ani la comanda unei garnizoane din Noua Scoție unde cea mai serioasă amenințare erau iernile grele. Totuși, Leopold fusese mulțumit că fusese folosit și un nume din partea familiei lui.

Fusese o surpriză atunci când nepoata lui se hotărâse asupra numelui de Victoria la urcarea pe tron. Îi reprosase că nu se consultase cu el: „Crezi că alegerea unui nume atât de neobișnuit pentru supușii tăi este un lucru foarte înțelept, draga mea nepoată?" Dar acum se gândea că probabil ea avusese dreptate. Exista o oarecare logică în alegerea unui nume care o îndepărta de înaintașii ei din familia Hanovra. Pentru că, deși suna ciudat, numele de Victoria părea să anunțe începutul unei noi epoci triumfătoare.

Totuși, își spuse Leopold, în timp ce trăsura lui înainta pe Mall, tânăra regină nu se acoperise încă de glorie. Incidentul cu Flora Hastings fusese un eșec șocant în ce privește rațiunea și decența, urmat de nefericita dispută cu Peel legată de componența personalului Casei Regale, și mai presus de toate, atașamentul ei irațional față de lordul Melbourne. Leopold nu-i purta pică lui Melbourne personal, dar influența lui asupra Victoriei era nesănătoasă. Bineînțeles că nepoata lui n-ar fi acceptat niciodată că avea ceva în comun cu mama ei, dar trebuia recunoscut faptul că amândouă erau sclavele unor bărbați puternici.

Ceea ce îi trebuia Drinei – Leopold se corectă singur în gând, ceea ce îi trebuia *Victoriei* – era un soț care să-i stăpânească impulsivitatea tinerească. Încă de când biata lui cumnată Louise, soția fratelui său, ducele Ernst, dăduse naștere unui băiat la trei luni după nașterea Victoriei, Leopold se gândise că nu putea exista pereche mai potrivită decât nepoata și nepotul lui, bebelușul Albert. Pe măsură ce Albert crescuse, dovedindu-se un adevărat Coburg prin seriozitate, hărnicie și ambiție, Leopold devenise din ce în ce mai convins de norocul sortit planului său.

Când îi adusese pe nepoții lui, cu trei ani în urmă, din nefericire Victoria nu-l plăcuse pe Albert, care fusese copleșit de timiditate. Dar băieții și fetele tinere se maturizează atât de repede. Albert lăsase în urmă stângăcia adolescenței și deși nu era un seducător desăvârșit ca fratele lui mai mare, era cu siguranță atrăgător.

Mulți oameni îi spuseseră lui Leopold că remarcaseră asemănarea dintre nepot și unchiul său, lucru pe care Leopold îl recunoștea zâmbitor. Nu exista nimic care să sugereze că el și Albert ar fi fost mai mult decât unchi și nepot. Și într-adevăr era foarte posibil ca relația dintre ei să nu fi depășit această graniță.

Biata Louise, cumnata lui, atât de nefericită cu fratele său Ernst, ducele de Coburg, fusese foarte bună cu el în timpul cumplitei lui dureri. Se consolaseră unul pe altul cât de bine putuseră, iar atunci când nouă luni mai târziu se născuse Albert, Leopold se arătase deosebit de interesat de viitorul lui. Când în cele din urmă Louise nu mai fusese în stare să suporte depravarea lui Ernst și fugise cu maestrul de călărie, în adâncul sufletului său Leopold n-o învinuise. Sigur că în public deplânsese purtarea ei, dar îi scrisese în secret și îi promisese că o să-i țină sub observație pe cei doi fii pe care probabil că ea știa că n-o să-i mai vadă niciodată. Ea nu-i răspunsese la scrisoare. Dar Leopold își ținuse cuvântul și se asigurase că educația lui Albert era demnă de un viitor ocupant al tronului britanic.

Cu șase ani în urmă, când după ultima pierdere de sarcină a reginei Adelaide devenise clar că nu mai exista nimic care să o împiedice pe Victoria să devină următoarea regină a Angliei, Leopold încurajase o corespondență între tinerii veri (asigurându-se să primească și copii după scrisorile lor). Această relație epistolară fusese sporadică, dar cum Leopold nu pierdea nici o ocazie să le amintească ambelor părți de ea, era începutul unei mărețe alianțe. Faptul îngrijorător că scrisorile Victoriei deveniseră și mai indiferente după urcarea pe tron îl atribuise atracției exercitate asupra ei de lordul Melbourne.

Era timpul ca cei doi veri să se întâlnească din nou. Nu avea nici o îndoială că odată ce va avea șansa să vorbească personal cu ea, Victoria va înțelege că propunerea lui era singura cale rațională.

Odată cu căsătoria lor, triumful familiei Coburg va fi complet. El era acum regele Belgiei; mai exista un alt nepot însurat cu regina Portugaliei; și nu avea nici o îndoială că familia lui va fi cea mai importantă pe la curțile din Europa, grație farmecului personal, fertilității dovedite și ambiției neștirbite.

Leopold își permise să zâmbească ușor în timp ce trecea pe sub Marble Arch. Înainte de a coborî din trăsură, scoase o mică oglindă pe care o păstra întotdeauna în buzunarul vestei, și studie modul în care îi stăteau șuvițele false. Numai atunci când fu satisfăcut că peruca îi stătea bine și era la locul ei, regele Belgiei coborî din trăsură să-și salute nepoata.

Dar constată cu neplăcere că Victoria nu-l aștepta pe scări. Fu întâmpinat de baroana Lehzen, care compensă lipsa stăpânei sale printr-o reverență adâncă, mulțumitoare.

– Bine ați venit la palatul Buckingham, Maiestate.

– Sunt încântat să vă văd, baroană, dar mărturisesc că mă așteptam să mă întâmpine nepoata mea.

Lehzen își plecă privirea.

– Regina a avut de rezolvat multe treburi oficiale în această dimineață, dar speră că îi veți putea prezenta omagiile după-amiază.

– Ce treburi ar putea fi acelea care sunt mai importante decât să-l întâmpine pe unchiul ei, care pentru a o vedea a traversat Europa întâmpinând greutăți majore?

– Sunt sigură că dacă regina ar fi fost înștiințată mai demult asupra intențiilor dumneavoastră, ar fi aranjat lucrurile în mod corespunzător, domnule.

Leopold o privi și zâmbi.

– Sunteți un model de loialitate, baroană. Faptul că nu recunoașteți lipsa de tact a nepoatei mele vă face cinste.

Baroana clătină din cap.

– Pe Maiestatea Sa nimic n-o abate de la îndatoririle sale.

– Nici măcar lordul Melbourne?

Lehzen își țuguie buzele.

– Dacă aveți bunăvoința să mă urmați, domnule, o să vă conduc în apartamentele dumneavoastră.

La ora trei, Leopold cobora scara acoperită cu covor roșu îndreptându-se spre Sala Tronului, unde i se spusese că-l aștepta Victoria.

Fu satisfăcut să constate că în acest loc totul era reparat și arăta bine; cornișele fuseseră proaspăt aurite și candelabrele fuseseră curățate de ceară. Încercase un simț de proprietate în privința acestui palat încă de când străbătuse coridoarele lui imaginându-și că într-o zi va fi căminul lui.

Când fu anunțat de valet, Leopold își aruncă privirea de jur împrejur. Silueta mică a Victoriei se vedea clar în mijlocul încăperii, încadrată de doamnele ei. Puțin în dreapta o văzu pe sora lui și silueta înaltă a lui Conroy.

Înaintă spre nepoata lui și zâmbind radios o sărută pe obraji, salutul unui monarh pentru un alt monarh. Apoi se trase înapoi și își îngădui să o măsoare din cap până în picioare.

– Ce noroc, Victoria, că ai moștenit ținuta excelentă din partea familiei Coburg. Lipsa de înălțime nu poate fi compensată, dar o regină de statură mică și gârbovită ar fi fost o tragedie națională.

Victoria îi zâmbi forțat.

– Bine ai venit la palatul Buckingham, unchiule Leopold.

Leopold oftă exagerat și își șterse o lacrimă sau mai degrabă o lacrimă imaginară.

– Iartă-mă. Faptul că mă aflu aici mă face să mă gândesc la biata, răposata mea Charlotte. Dacă ar fi trăit, aceasta ar fi fost casa mea.

Victoria făcu o mișcare scurtă și nerăbdătoare.

– Sigur că îmi amintesc, unchiule Leopold. La urma urmei, cum aș putea uita?

Îl privi insistent pe Leopold, până când mama ei depăși impasul grăbindu-se să-și îmbrățișeze fratele.

– Dragă Leopold, mă bucur atât de mult că te văd. Își apropie gura de urechea lui și îi șopti în germană: Ai de gând să discuți cu ea despre Albert?

Victoria bătu din picior și spuse:

– Pentru ce ar trebui ca unchiul Leopold să-mi vorbească despre Albert, mamă? A avut vreun accident?

Leopold se desprinse din îmbrățișarea surorii lui. Știa că planul său ar fi putut avea o oarecare șansă de succes, numai dacă mama Victoriei ar fi exclusă cu totul din el.

– Dimpotrivă, Albert și-a terminat studiile și este un tânăr absolut admirabil. Nici n-ai putea spera la un soț mai bun.

Îi zâmbi triumfător nepoatei sale, care nu-i întoarse zâmbetul.

– Atunci probabil că s-a schimbat de când l-am văzut ultima oară. Nu zâmbea, nu dansa și adormea la nouă și jumătate.

– Când v-ați întâlnit ultima dată, acum trei ani, cred că încă te jucai cu păpușile. E posibil ca oamenii să se mai schimbe, Victoria. Știu că la vârsta ta acest lucru pare imposibil, dar ăsta este motivul pentru care ai nevoie de capete mai înțelepte în jurul tău.

Victoria porni spre ușă, cu doamnele care formau o armată îmbrăcată în mătăsuri în urma ei. Spuse, întorcând capul:

– Cred că mă descurc destul de bine.

Leopold își păstră zâmbetul neclintit pe chip.

– Bineînțeles că îl ai pe minunatul și devotatul Lord Melbourne. Dar el nu va fi veșnic alături de tine, draga mea nepoată.

Ducesa încuviință din cap și cârlionții blonzi tremurară.

– Orice femeie are nevoie de un soț, Drina. Chiar și o regină.

Leopold o urmă pe Victoria în timp ce aceasta se îndrepta spre ușă, obligând-o să meargă mai încet.

– Iar dacă, Doamne ferește, ai fi chemată de Dumnezeu Atotputernicul le el mâine, atunci unchiul tău cel nemernic, Cumberland, ar deveni rege.

Victoria își înălță capul sfidătoare.

– Cred că în epoca predecesoarei mele Elisabeta – regină care nu s-a măritat niciodată, că tot veni vorba – numai dacă vorbeai despre moartea unui monarh erai considerat trădător.

Leopold zâmbi. Îi văzu obrajii îmbujorați și înțelese că se răzbunase pentru lipsa ei de politețe de a nu-l fi întâmpinat când sosise, și făcu o mică plecăciune.

– Nu am vrut decât să atrag atenția asupra realității.

Victoria își făcu o ieșire regească spunând:

– Trebuie să mă scuzi. Am treburi de stat de care trebuie să mă ocup. Dar sunt sigură că tu și cu mama veți avea multe lucruri să vă spuneți.

Leopold nu se putu abține să nu admire ținuta perfectă a micului cap al nepoatei sale în timp ce se îndepărta de el. Își dădu seama cu surprindere că avea o demnitate care o transformase pe fata impetuoasă și al cărei caracter încă nu se desăvârșise într-o regină credibilă. Bineînțeles că va trebui să fie supravegheată, dar Leopold care își făcuse din studiul regalității opera vieții sale, era impresionat.

Momentul fu tulburat de sora sa, care era peste măsură de încântată să aibă pe cineva nou care să o compătimească și să-i asculte plângerile împotriva fiicei ei. Îi spuse turuind în germană și în engleză:

– Vezi cât de imposibilă este? Nu ascultă de nimeni în afară de scumpul ei Lord M. Mă ignoră cu totul. După tot ce am făcut pentru ea. Știi, Leopold, uneori mă gândesc că mi-ar plăcea să mă întorc la Amorbach și să trăiesc în liniște și izolare, în loc să-mi pierd tot timpul făcându-mi griji pentru o fată care nu are nici un pic de respect pentru familia ei.

Când ducesa aminti de Amorbach, Leopold îl văzu pe Conroy, care stătea la fereastră, cum tresare. Era sigur că cel care o dirija pe sora lui nu avea nici o intenție să-și petreacă restul vieții și carierei într-o văgăună din Germania.

– Draga mea soră, n-ar trebui să te alarmezi. De vreme ce acum sunt eu aici, sunt sigur că Victoria o să ajungă să înțeleagă ce îndatoriri are.

– Nu și dacă stă tot timpul cu lordul Melbourne, spuse sora lui, clătinând din cap. Știi că refuză să-mi iau titlul de regină-mamă și să-mi dea suficienți bani ca să mă pot îmbrăca ca o mamă de regină? Aici nu este decât mâna nemernicului de Melbourne. Înainte de a se amesteca el între noi, am fost întotdeauna atât de apropiate. Înainte de a apărea el mă asculta pe mine... și pe Sir John.

Conroy dădu afirmativ din cap la vorbele ducesei.

– Regina are nevoie de un soț care să o îndrume, domnule. Eu și ducesa am făcut tot ce ne-a stat în putere ca s-o îndrumăm, dar ea nu vrea să fie condusă. Căsătoria este singurul mod prin care poate fi stăpânită.

– Iar Albert este un băiat atât de bun. El o să se asigure că Victoria înțelege ce îi datorează mamei sale.

Uneori, își spuse Leopold, aliații erau mai periculoși decât dușmanii. Îi trecu prin cap că probabil singurul mod de a fi siguri că Victoria se va mărita cu Albert ar fi acela ca ducesa și Conroy să se opună din răsputeri. Înțelese că Sir John, căruia îi fuseseră răpite speranțele de a-și exercita puterea prin intermediul Victoriei, mai trăgea totuși nădejdea de a realiza acest lucru prin intermediul soțului ei. Bineînțeles că acele speranțe erau zadarnice, întrucât singura persoană care îl va influența pe Albert, atunci când va ajunge să se însoare cu Victoria, va fi Leopold însuși.

Ținu aceste gânduri pentru el, dar încuviință din cap și spuse:

– Sigur că mă aflu aici pentru a încuraja înfăptuirea acestei căsătorii, dar mi se pare că trebuie să acționăm cu precauție. Dacă Victoria, după cum spuneți, Sir John, nu va putea fi dirijată, atunci este mai bine să încercăm să-i sugerăm și să o ademenim decât să-i impunem.

Așa bănuiesc că e capabil să o controleze Lord Melbourne al ei. Cred că ar fi rațional să procedăm și noi la fel.

Ducesa îi puse mâna pe braț.

– Oh, cât mă bucur că ești aici, Leopold. Ești întotdeauna atât de înțelept.

Leopold observă încruntarea lui Conroy când ducesa spunea aceste cuvinte.

– Vă rog să mă scuzați, doamnă, domnule.

Conroy se înclină scurt și părăsi încăperea.

După plecarea lui, Leopold o cântări cu privirea pe sora lui. Deși știa că este condusă de Conroy, se întrebă dacă ar putea înțelege avantajele despărțirii de el, dacă asta însemna ca Victoria să se mărite cu Albert. Dar pe femei, chiar și pe cele din familia Coburg, nu te puteai bizui întotdeauna că o să acționeze în propriul lor interes.

– Draga mea soră, mă întreb dacă poate n-ar trebui să te gândești să te desparți de Sir John. Mă tem că Victoria nu-ți va purta niciodată respectul cuvenit dacă el rămâne alături de tine.

– Ce vrei să spui, Leopold?

Buza de jos destul de plină a ducesei începu să tremure.

– Cred că la un moment dat va trebui să alegi între... prietenul tău și fiica ta. Nu-i poți avea pe amândoi.

Din ochii ducesei țâșniră lacrimi.

– Dar Leopold, el înseamnă totul pentru mine. Nu pot trăi fără el.

Leopold oftă.

– Atunci, draga mea, poate că ar trebui să te gândești să te întorci la Coburg.

Ducesa își acoperi fața cu mâinile și umerii începură să-i tresalte.

– Este atât de nerecunoscătoare. Sunt atât de singură, o biată femeie rămasă văduvă de două ori. Sir John este singura mea alinare; fără el nu mai am nimic. Este singura persoană care îmi dă atenție.

Leopold o cuprinse cu brațul.

– Eu înțeleg cât este de greu să fi singur, *Liebes*, și văd că Sir John este cât se poate de atent cu tine. Poate că te-ai putea bucura de puțină fericire la Coburg dacă l-ai avea alături. Dacă vrei să te duci, atunci o să fac tot ce-mi stă în putere să te ajut.

Ducesa își ridică privirea spre el, tulburată.

– Crezi că ar trebui să mă întorc la Coburg cu Sir John?

– Poate că ar fi mai bine decât să stai aici și să fi desconsiderată de Victoria. Poate că ar trebui să-i propui acest plan lui Conroy.

După expresia feței ei, Leopold își dădu seama că plantase prima sămânță a îndoielii în mintea surorii lui.

– Nu știu dacă Sir John va dori să părăsească Anglia. Are atâtea interese aici.

– Dar în mod sigur nici unul nu va putea concura cu acela de a-ți asigura ție fericirea, draga mea soră. Nu dacă îți este atât de devotat pe cât spui.

Ducesa clătină din cap.

– Nu am discutat niciodată despre așa ceva. Dar până la urmă, pentru ce să plec în exil? Mi-am câștigat locul aici, în Anglia, ca regină-mamă.

– Sigur că ți l-ai câștigat, draga mea. Dar dacă Victoria continuă să se încăpățâneze, merită să te gândești. Poate că ar trebui să discuți acest lucru cu Sir John.

Leopold văzu cum sora lui își mușcă buzele.

– Poate, spuse ea, dar nu-și privi fratele în ochi.

– Draga mea soră, ar trebui să vorbim de lucruri mai plăcute. Cred că mâine o să mergem la operă și înțeleg că va fi un bal mascat la Syon House.

Așa cum știa și el, această discuție despre petreceri îi abătu atenția ducesei.

– Așa e. Balurile mascate ale ducesei de Richmond sunt renumite. Eu o să fiu o colombină, iar Sir John o să fie un arlechin. Tu ce-o să fi, Leopold?

– M-am hotărât să mă costumez în împăratul Augustus. Cred că mă prinde foarte bine cununa cu lauri.

Victoria nu era singura persoană care nu era încântată peste măsură de vizita regelui Belgiei. Când Ernest, duce de Cumberland, văzu în programul oficial al Casei Regale anunțul cu vizita regelui Leopold, făcu atâta gălăgie încât o făcu pe soția lui să-și ridice alarmată privirea, temându-se să nu-l fi lovit vreun soi de apoplexie. Ducesa era o prințesă germană cu câțiva ani mai tânără decât soțul ei și cu toate acestea rămăsese de două ori văduvă. Se vorbea că moartea rapidă a primilor doi soți avusese pe undeva o legătură cu alegerea soției, dar zvonurile nu-l împiedicaseră pe duce să se însoare cu ea cu douăzeci de ani în urmă. Aveau un fiu care, spre regretul lor, începuse să-și piardă vederea la zece ani, iar acum era complet orb.

Ducesa nu se putea abține să nu încerce sentimentul că fiul ei, cu tot handicapul lui, ar fi fost un monarh mult mai potrivit decât

actuala regină. Bineînțeles că fusese confidenta soțului ei în toate încercările acestuia de a deveni regent, și criticase zilnic împreună cu el nedreptatea unui sistem în care o fată ridicolă putea urca pe tron în detrimentul unui bărbat cu experiență. Dar cum tot continua ea să-i amintească, ducele era încă moștenitorul prezumtiv al tronului. Dacă Victoriei i se întâmpla ceva – iar tinerele, chiar și cele enervant de robuste precum regina, puteau fi neașteptat de sensibile –, Ernest n-ar fi fost numai regele Hanovrei, ci și al Marii Britanii.

– Dar ce s-a întâmplat, dragul meu?

– Șarlatanul ăla de Leopold se află la palat. Regele Belgiei, desigur. Ce e Belgia, aș vrea și eu să știu... o țară inventată care nu exista acum cinci minute. Mi-l amintesc când era ofițer de cavalerie și sărac lipit, îi făcea ochi dulci lui Charlotte de Wales.

– În cazul ăsta s-a descurcat bine.

Ducele pufni.

– S-a însurat bine, ca toți ăia din familia Coburg. De aia se află aici.

Frederica părea nedumerită.

– Leopold a venit aici să aranjeze căsătoria dintre Victoria și unul din băieții Coburg. E hotărât să păstreze tronul britanic în familie.

Ducesa își privi soțul care se plimba de colo până colo prin salon, cu cicatricea palidă pe obrajii îmbujorați. Îi înțelegea frustrarea, deși existau momente când se gândea că ar fi fost foarte fericită să meargă la Hanovra și să-și ducă traiul liniștiți ca rege și regină. După ce-și petrecuse prima parte a vieții încercând să-și schimbe soarta, acum înțelesese avantajul de a fi mulțumită cu ceea ce era posibil. Era adevărat că Hanovra nu se putea compara cu Marea Britanie nici ca mărime și nici ca bogăție, dar Frederica simțea în sufletul ei că era mai bine să fi rege undeva decât să trăiești tot timpul în așteptare. Totuși, nu i-ar fi spus niciodată soțului ei acest lucru. Căuta o altă modalitate de a-i canaliza furia.

– Ei bine, dacă Leopold îi propune o partidă, poate că ar trebui să-i găsești și tu Victoriei un soț.

Ducele se întoarse să-și privească soția, apoi își îndreptă brusc capul spre salonul unde se făcea muzică, acolo unde fiul lor cânta la pian. Cânta foarte bine după ureche, iar dacă îl ascultai nu ți-ai fi dat seama niciodată că este orb.

– Doar nu vrei să spui...? zise, ridicând mirat o sprânceană.

– Nu, cred că bietul nostru băiat o să fie foarte fericit să-ți urmeze la tronul Hanovrei. Mă gândeam la nepotul tău.

– George Cambridge?

Spre ușurarea ei, Frederica văzu că soțul său încetase să se mai plimbe și stătea în mijlocul încăperii urmărindu-și cicatricea de pe obraz cu degetul, semn că se concentra.

– Da. Este un tânăr prezentabil, dar nu este deștept. Sunt sigură că l-ai putea... îndruma.

Cumberland se opri și îi zâmbi soției.

– Ce norocos sunt că m-am însurat cu tine, draga mea. Ești întotdeauna atât de inventivă. Fratele meu îmi datorează o avere, dar dacă fiul lui se însoară cu regina mi-aș putea recupera banii și încă cu dobândă. Și ar fi frumos să păstrăm tronul în familia regală britanică.

– Într-adevăr. Ar trebui să-l chemi pe George și să-l faci să înțeleagă șansa care i s-a ivit.

– Sunt surprins că el nu s-a gândit deja la asta. Dar mai presupun și că seamănă cu fratele meu Adolphus, care n-a fost niciodată prea deștept.

– În familia ta tu ai fost cel binecuvântat cu inteligența, dragostea mea.

Cumberland luă mâna soției lui.

– Iar în tine mi-am găsit perechea.

Capitolul 31

– Ce e cu fața asta tristă, Lord M.? spuse Victoria aplecându-se peste biroul din salonul ei privat, unde ea și Melbourne parcurgeau documentele din cutiile roșii. Când Melbourne nu răspunse imediat, continuă: Nici nu vă puteți imagina cât de obositor este unchiul meu Leopold.

Melbourne își ridică ochii de pe hârtia pe care o citea.

– Cu riscul de a fi impertinent față de un membru al familiei voastre, trebuie să spun că mi-l amintesc ca pe un om arogant și egoist.

Victoria izbucni în râs.

– Nimic nu s-a schimbat. Acum poartă perucă și plănuiește să mă mărite cu vărul meu Albert.

– Nu cred că o căsătorie între veri de gradul întâi este un lucru înțelept, doamnă.

Victoria îi aruncă o privire pătrunzătoare.

– Dacă pentru asta vă îngrijorați, Lord M., nu aveți motive să fiți alarmat. I-am spus că n-o s-o fac niciodată.

Melbourne făcu o pauză, se ridică în picioare, apoi spuse:

– Doamnă, dacă par îngrijorat nu este din pricina unchiului dumneavoastră Leopold. Mă tem că în Țara Galilor a fost o revoltă a unui grup, o gloată de fapt, care își spun cartiști.

Victoria veni lângă el.

– Ce nume curios!

Melbourne oftă.

– Își spun așa pentru că au scris o cartă prin care cer vot universal, alegeri anuale, vot secret și chiar ca parlamentarii să fie plătiți. Bineînțeles că ideile lor sunt imposibile, dar au un oarecare sprijin printre oamenii dintr-o anumită clasă socială.

Victoria părea nedumerită.

– Dar au niște idei atât de radicale. Mi-ați spus mereu că britanicii nu sunt un popor revoluționar.

Melbourne clătină din cap.

– După cum știți, doamnă, anul acesta și anul trecut recolta a fost slabă. Când oamenii sunt înfometați, se pot visa radicali.

Victoria clătină afirmativ din cap.

– Înțeleg. Dar există vreun pericol din partea acestor... acestor cartiști?

Melbourne privi pe fereastră. Vedea Marble Arch, iar dincolo de acesta se întindea Mall-ul mărginit de steaguri. La stânga se aflau clădirile cu fațade din stuc pictate cu magnolii și terasele lui Thomas Cubbitt din Belgravia, care se dezvolta rapid și încerca să ajungă din urmă Mayfair-ul drept cel mai select loc din Londra. Dar dacă își întorcea capul spre stânga și privea peste grilajul gardului care înconjura palatul, vedea acoperișurile strâmbe ale clădirilor de locuit aglomerate din Pimlico. Dacă ar fi deschis fereastra, își imagina că mirosul de sărăcie ar fi putut ajunge chiar și în interiorul palatului. Sigur că regina era în deplină siguranță aici, înconjurată permanent de soldații Regimentului de Gardă, dar cu toate acestea era bine să-ți amintești cât de aproape erau de cei care se puteau răzvrăti.

Când se întoarse spre Victoria, se stăpâni astfel încât expresia feței lui să exprime siguranță.

– Oh, nu, doamnă, răzvrătiții din Newport au fost înarmați doar cu furci și coase. Soldații din garnizoana de acolo i-au împrăștiat cu ușurință. Conducătorii lor au fost aduși aici și o să fie judecați

pentru trădare. Dacă dăm un exemplu cu ei acum, asta îi va descuraja în viitor pe alții. O privi în ochi pe Victoria. Nu aveți motive de îngrijorare. Asta este treaba mea. Siguranța dumneavoastră este singurul lucru care îmi tulbură liniștea.

Probabil că o privise fix și puțin cam intens, pentru că Victoria roși și spuse veselă:

– Veniți la operă diseară? La Persiani cântă *Lucia di Lammermoor.* Știu că îl preferați pe Mozart, dar nu cred că pot suporta o seară singură cu unchiul Leopold.

Apoi zâmbi. Melbourne clătină din cap.

– Nu cred că prezența mea este necesară. Vă reamintesc că Marele Duce va fi și el acolo. Parcă îmi amintesc că v-a plăcut destul de mult compania lui la balul încoronării.

Victoria își privi mâinile.

– Marele Duce este un dansator excelent și poate fi o companie agreabilă, dar – și își ridică ochii albastru-deschis spre el – nu vă poate înlocui, Lord M.

Melbourne văzu atracția din privirea ei și se întrebă dacă ea își dădea seama ce seducătoare este. Era atât de tânără și atât de nevinovată în comparație cu femeile de care se înconjurase întotdeauna, dar în privirea aceea exista o sinceritate care era neliniștitoare. Trebuia să-și reamintească că ei nici măcar nu-i trecea prin cap ce făcea.

El se înclină și îi adresă cel mai curtenitor zâmbet.

– Mă flatați, doamnă, și ca orice bărbat sunt foarte sensibil la complimente.

– Poate că ar trebui să încerc și cu unchiul Leopold!

– Ar fi trebuit să spun, toți bărbații cu excepția unchiului dumneavoastră Leopold.

Sunetul râsului cristalin și încântat al Victoriei îl urmări pe Melbourne pentru tot restul zilei.

Victoria se îngriji în mod deosebit de ținuta ei pentru operă. După îndelungi consfătuiri cu Skerrett, hotărâră să-și aranjeze părul într-o coroniță de cozi împletite în creștetul capului, o pieptănătură care îi făcea să pară mai lung gâtul ieșit din decolteul adânc al rochiei.

– Cred că în seara asta o să port colierul cu diamante al reginei Charlotte.

– Da, doamnă, o să-l aduc imediat.

Jenkins ieși zornăindu-și legătura cu chei de la brâu și se întoarse cu cutia din piele verde decolorată, pe care o puse în fața Victoriei. Când aceasta o deschise, ambele femei căscară gura de încântare când diamantele scânteiară în lumina lămpii.

– Da, în mod sigur le voi purta, spuse Victoria și îi dădu colierul lui Jenkins să i-l fixeze în jurul gâtului.

Skerrett, care se întorsese în încăpere aducând florile ce urmau să fie prinse în părul Victoriei, scoase un sunet ascuțit de uimire când văzu colierul.

– Pare că aveți gâtul în flăcări, doamnă.

Victoria se privi cu satisfacție în oglindă. Colierul părea să radieze flăcări din interior. Skerrett îi fixă și tiara asortată pe creștetul capului, iar Victoria fu satisfăcută de felul în care arăta.

Fusese bucuroasă când Melbourne îi spusese că Marele Duce Alexandru, care făcuse un mare tur al Europei, se hotărâse să revină în Anglia înainte de a se întoarce la Sankt-Petersburg. Era un dansator excelent, iar conversația lui era fermecătoare. Dar faptul că era prezent din nou era întâmplător; o să fie o pavăză folositoare împotriva unchiului Leopold. De pildă, în această seară îl invitase pe Marele Duce în Loja Regală pentru că știa că Belgia nu avea un tratat oficial cu Rusia, iar unchiului Leopold i-ar fi fost imposibil să li se alăture.

Unchiul Leopold nu fusese deloc bucuros când îi spusese că din rațiuni diplomatice trebuia să împartă Loja Regală cu Marele Duce.

– Dar poți să stai cu mama, unchiule Leopold. Știu că aveți atât de multe de vorbit.

Acesta protestase, spunând că a-i face Marelui duce o astfel de favoare ar putea fi interpretat greșit, dar Victoria i-o luase înainte:

– Oh, nu-ți face griji în privința asta. Va fi acolo și lordul M. O să se asigure că nu va fi nici un incident diplomatic.

Leopold își strânsese buzele, dar nu mai spusese nimic.

Când Victoria intră în Loja Regală cu Marele Duce, orchestra Teatrului Maiestății Sale Regina cântă *God Save the Queen*, iar apoi imnul național al Rusiei. Când imnul Rusiei se sfârși, regina și Marele Duce se așezară. Publicul observă că nu priviseră în spate să vadă dacă fotoliile fuseseră așezate în poziția corespunzătoare. Având regalitatea în sânge, presupuseseră pur și simplu că acestea erau acolo.

Teatrul Maiestății Sale Regina, care fusese Teatrul Maiestății Sale Regele până la urcarea Victoriei pe tron, era plin. Versiunea lui Donizetti după romanul lui Sir Walter Scott *Mireasa din Lammermoor* era

deja un succes, dar în această seară audiența era la fel de interesată de spectacolul de pe scenă ca și de cel din sală.

În Loja Regală, regina stătea alături de Marele Duce al Rusiei, ale cărui decorații incrustate cu diamante străluceau la fel de tare precum colierul reginei. În spatele celor două personaje regale se aflau prim-ministrul și Emma Portman, obligați de protocol să fie prezenți, în picioare, la întregul spectacol.

Pe cealaltă parte a sălii, exact în fața lor, era loja în care se aflau regele Belgiei și sora lui, ducesa de Kent. Au fost aclamați atunci când și-au ocupat locurile, aclamații pe care ei le-au considerat un omagiu meritat adus celor doi frați. Dar Sir John Conroy care stătea, ca întotdeauna, exact în spatele ducesei, nu avea nici o îndoială cui îi erau adresate ovațiile.

Pe ducele de Cumberland nu-l aclamă nimeni atunci când intră în loja lui împreună cu soția și cu nepotul său, prințul George de Cambridge. Prințul avea ochii bulbucați și bărbia incertă a familiei Hanovra. Purta uniformă și arăta de parcă s-ar fi aflat mai degrabă la popota regimentului său decât la operă.

Când uvertura luă sfârșit și La Persiani apăru pe scenă pentru a cânta prima arie, binoclurile de operă se îndreptară în număr egal către Loja Regală și către divă.

Ducele de Cumberland fusese încântat să vadă că Leopold nu se afla în Loja Regală, dar fu mai puțin mulțumit de faptul că Marele Duce stătea alături de nepoata lui. Acesta va fi într-o zi țar al întregii Rusii, așa că nu era un aspirant serios la mâna Victoriei, dar era un personaj exotic într-un fel în care Cumberland se temea că nepotul lui nu era.

– Regina devine groaznic de familiară cu rusul, George. Cred că ar trebui să te duci acolo și să-ți prezinți omagiile înainte ca ea să se așeze pe genunchii lui.

George dădu drumul unui căscat magnific.

– Dacă nu trebuie să rămân și la actul al doilea... Am auzit cântându-se mai frumos la popotă.

Probabil că regina era singnra persoană care urmărea ce se petrecea pe scenă cu atenția pe care La Persiani o merita. În timp ce Lucia își cânta dragostea nepieritoare pentru Edgardo, în ochii Victoriei se iviră lacrimi, iar una dintre ele îi picură pe obrazul mic.

Marele Duce, care o urmărise cu atenție pe Victoria din profil, scoase o batistă de dimensiuni imperiale și i-o oferi. Ea o luă cu un zâmbet.

– Mulțumesc. Mă simt absolut copleșită.

Marele Duce se aplecă spre ea și îi spuse cu voce joasă:

– Noi doi nu prea avem multe ocazii în care să putem plânge.

Victoria aprobă din cap.

– Bineînțeles că aveți dreptate. Bănuiesc că de asta îmi place atât de mult opera.

– Ai suflet rus.

– Sau englezesc.

În acel moment muzica crescu în intensitate, iar Lucia ajunse la capătul ariei și se prăbuși leșinată pe scenă. Jocul ei nu fu atât de apreciat de cei prezenți, pentru că aceștia se uitau la moștenitorul tronului Rusiei care îi zâmbea reginei lor.

La pauză, prințul George se prezentă în Loja Regală. Victoria îl privi surprinsă.

– Nu știam că-ți place opera, George.

Fața albă a lui George se înroși când acesta se strădui să răspundă. În cele din urmă spuse:

– Cred că e o curiozitate de ultimă oră, verișoară Victoria.

Ea zâmbi.

– Atunci insist să mă însoțești data viitoare când voi veni. Victoria se întoarse spre Marele Duce. Îmi dai voie să ți-l prezint pe vărul meu, prințul George de Cambridge?

George îi făcu rusului plecăciunea cuvenită care nu fu însă foarte adâncă. Marele Duce clătină aprobator din cap și spuse:

– Am avut onoarea de a trece în revistă regimentul prințului. Ce uniforme magnifice!

Din tonul său se putea înțelege că uniformele fuseseră singurele lucruri magnifice. Cum George pricepu insulta subînțeleasă, culoarea feței lui deveni și mai intensă. Ar fi vrut să spună că măcar oamenii lui erau o unitate de luptă disciplinată, nu o adunătură de cazaci beți, dar trebui să se mulțumească doar să-l privească cbiorâș pe rus.

– Nu-i așa că Lucia e minunată? îl întrebă Victoria pe vărul ei. Scena aia teribilă nu te-a făcut să-ți dorești să plângi?

George fu ușurat să fie întrebat ceva la care putea răspunde cinstit.

– Sigur că da.

Mai rămase acolo câteva minute, simțind în tot acest timp privirea lui Cumberland fixată asupra lui, dar apoi muzica reîncepu, așa că se scuză și plecă.

*

Leopold privise întreaga scenă prin binoclul de operă. Înțelese imediat ce avusese de gând Cumberland când îl adusese pe prințul George. Chiar dacă știa că George îi era în mod sigur inferior lui Albert ca înfățișare și ca intelect, fu totuși ușurat să constate că Victoria nu trădase nici cea mai mică urmă de entuziasm la apariția lui. Părea să prefere mai degrabă compania Marelui Duce, dar Leopold era bucuros de prezența acestui flirt nevinovat de care nu avea pentru ce să se teamă. Căsătoria a doi suverani era imposibilă din rațiuni practice și diplomatice. Ultima dată când se încercase așa ceva, între Mary Tudor și Filip al II-lea al Spaniei, nu fusese un succes pentru nici una din părți.

După plecarea lui George, atenția lui Leopold se îndreptă spre scenă unde se desfășura un balet foarte agreabil. Dar admirația lui Leopold pentru pulpele bine formate ale dansatoarelor fu întreruptă de ducesă, care își privea fiica prin binoclul de operă.

– Uită-te la Drina. Cred că flirtează cu Marele Duce. Este absolut inacceptabil.

– Draga mea Marie-Louise, nu te alarma. Marele Duce nu poate fi decât o diversiune nevinovată. Nici chiar Victoria nu este atât de nesăbuită încât să-și închipuie că între ei poate fi mai mult decât un flirt.

Ducesa oftă.

– Sper că ai dreptate, frate. Dar ea este capabilă de orice nesăbuință.

Conroy scoase un sunet de aprobare.

Leopold își întoarse privirea de la scenă către Loja Regală. Chipul Victoriei, mult mărit, era cufundat în contemplare adâncă, și spre surprinderea și îngrijorarea lui îi văzu expresia blândă care semăna foarte bine cu cea la care te-ai fi așteptat de la o femeie îndrăgostită. Dar către cine privea? Când Leopold își puse binoclul la ochi pentru a-i urmări privirea, prinse în el fața frumoasă a lordului Melbourne. Leopold observă că și Melbourne o privea pe Victoria cu o afecțiune la fel de mare.

Leopold lăsă jos binoclul de operă. Sora lui avea dreptate; în mod clar Victoria era capabilă de orice nesăbuință. Chiar își putea închipui că Melbourne i-ar fi putut fi mai mult decât prim-ministru? Nu, era imposibil – nici măcar Victoria nu se putea amăgi în așa hal. Dar înțelegea ceea ce văzuse și asta îl tulbură adânc. Se hotărî să nu-i spună surorii sale. Singurul lucru care o putea provoca în mod

deliberat pe Victoria să facă vreo prostie irevocabilă era o intervenție a mamei sale. Nu, el trebuia să fie cel care va vorbi cu Victoria. Odată ce hotărâse asupra planului de acțiune, Leopold își îndreptă din nou atenția către scenă unde, spre dezamăgirea lui, dansatoarele fuseseră înlocuite de un cor de scoțieni îndesați de la munte care cântau în italiană.

Grupul reginei fu bineînțeles cel care părăsi primul teatrul. Marele Duce o însoți pe Victoria pe scări către intrarea din Haymarket, unde aștepta trăsura. La ieșire, fu încântată să audă câteva urale din partea mulțimii care se adunase afară.

Marele Duce se întoarse spre ea și îi zâmbi.

– Poporul tău te iubește, Victoria.

– Cred că le place s-o vadă pe regina lor. Sunt sigură că și tu ești întâmpinat în Rusia cu același entuziasm.

– Poate. Dar poporul tău este liber să aclame așa cum dorește, în timp ce al meu, nu. Aclamațiile șerbilor nu sunt la fel cu cele ale unor cetățeni.

Victoria observă că ochii Marelui Duce erau întunecați atunci când se aplecă să-i sărute mâna.

– Noapte bună, Alexandru, spuse ea simțindu-se jenată că îi spusese pe nume, dar și el îi spusese Victoria.

Marele Duce își pocni călcâiele în semn de bun rămas.

Când se urcă în trăsură, auzi un zgomot și îl simți pe Dash cum sare în sus să o pupe pe mâini.

– Oh, micul și dragul de Dashy, ce surpriză minunată!

Luă câinele și îl strânse în brațe. Capul blond și frumos al lordului Alfred Paget, cel care se ocupa de grajdurile regale, apăru la fereastra trăsurii.

– Sper că nu v-ați supărat, doamnă, dar tânjea după dumneavoastră și vă căuta pe la palat, așa încât mi-am permis să-l iau cu mine să vă întâmpine.

– Ce frumos din partea dumitale, Lord Alfred. Nu-mi imaginez un tovarăș mai plăcut pentru drumul de intoarcere. Lui Dash îi plac noutățile de la operă, nu-i așa, Dashy?

Iar cățelul se răsuci de plăcere când îl scărpină pe burtă.

– Sper că accepți să te însoțească și un om, Victoria.

Își ridică privirea și spre nemulțumirea ei îl văzu pe unchiul Leopold. Fără să aștepte vreun răspuns, regele Belgiei își croi drum pe lângă lordul Alfred și se așeză în fața ei.

Victoria se retrase pe bancheta ei și îl strânse pe Dash în brațe. Era obosită și ultimul lucru pe care și-l dorea era acest tête-à-tête impus de unchiul ei. Dar nu era nimic de făcut, doar să le ceară soldaților să-l scoată din trăsură, ceea ce ar fi provocat un incident diplomatic. Acest gând o făcu să zâmbească, îi ridică urechea lui Dash și îi șopti:

– Nici nu știi ce fericită e mama ta că te vede, Dashy.

Leopold luă un băț de chibrit din buzunar și aprinse lumânarea de lângă locul lui. Aceasta îi lumină fața de jos în sus, făcându-l să pară aproape demonic.

– Draga mea nepoată. Știi că am încercat întotdeauna să fiu ca un tată pentru tine.

Victoria se juca cu urechile câinelui.

– Cu siguranță mi-ai scris destul de des. Nu-i așa, Dash?

Leopold oftă.

– Te rog să vorbești cu mine și nu cu Dash. Am ceva important să-ți spun.

Victoria ținu cățelul cu fața apropiată de a ei.

– Iar noi te ascultăm.

Leopold îi ignoră impertinența.

– Spui că nu dorești să te măriți cu Albert, dar te-aș întreba dacă ai de gând să te măriți cu altcineva?

Victoria îl privi și îi răspunse cu răceală:

– Nu am de gând să mă mărit cu nimeni pentru moment.

Leopold își duse mâna la cap pentru a verifica poziția perucii.

– Sper că nu-ți imaginezi că lordul M. al tău ți-ar putea fi vreodată mai mult decât prim-ministru?

Dash scheună când Victoria îl trase de ureche furioasă.

– Nu voi catadicsi să răspund la această aluzie.

– Atunci te-aș sfătui, ca de la suveran la suveran, să fii cu băgare de seamă, spuse Leopold.

Cu voce tensionată de iritare, Victoria replică:

– Și ca de la un suveran la altul, țin să te sfătuiesc să nu te amesteci.

– Poate că ești prea tânără ca să înțelegi în ce situație periculoasă te afli. Țara este într-o stare de instabilitate. Sunt cât se poate de îngrijorat de revoltele din Țara Galilor. Toate mișcările revoluționare așa încep, cu nemulțumiri ale populației.

– Lordul Melbourne spune că nu am pentru ce să mă tem de cartiști. Spune că a fost o recoltă proastă, iar atunci când oamenilor le e foame se cred radicaliști.

– Lordul Melbourne al tău nu este infailibil, Victoria. Mă tem că până și Coroana Britanică este vulnerabilă.

Victoria scoase un sunet undeva între un pufnet și un hohot de râs. Dar Leopold continuă imperturbabil, scoțând câteva bețe de chibrit din buzunar și aprinse unul, dând la iveală expresia posacă de pe chipul ei.

– Tu crezi că Domnia Ta merge foarte bine, Victoria, dar nu-i trebuie decât o adiere dintr-o direcție greșită ca să se clatine. Mărită-te cu Albert și întemeiază-ți o familie de care supușii tăi să fie mândri. Altfel...

Și Leopold stinse chibritul.

Victoria îl strânse și mai tare pe Dash și nu mai spuse nimic în timpul din fericire scurt, rămas până la palat.

Capitolul 32

Unchii Victoriei nu erau singurii care dovedeau un viu interes față de statutul său matrimonial. În saloanele din toată țara stăruia sentimentul că o regină tânără și afabilă de vârsta căsătoriei trebuie să aibă nevoie de un soț. La clubul Brooks, bastion al valorilor liberale, se discuta mult despre datoria reginei de a produce un moștenitor al tronului mai potrivit cu vremurile decât ducele de Cumberland. Peste stradă, la White, fieful conservatorilor, exista același sentiment puternic că regina ar trebui să se căsătorească pentru că era singura cale de a pune capăt influenței nocive a lordului Melbourne.

Dar, deși era un consens general că regina trebuie să se căsătorească, nu exista un acord legat de cine ar putea fi soțul ideal. În încăperea destinată servitorilor de la palatul Buckingham, existau numeroase speculații pe acest subiect. De fapt, Penge, aghiotantul reginei, mersese până acolo încât pusese la cale un pariu eficace referitor la posibilii candidați la această poziție. El își mizase cei șase penny pe prințul George. După ce servise scurt timp la curtea prințesei Charlotte după căsătoria cu – la vremea aceea – prințul Leopold, nu mai avea chef să lucreze pentru un alt prinț de Coburg. Cei din familia Coburg erau, după părerea sa exprimată tranșant, „cea mai rea specie de străini".

Când doamna Jenkins insistase să afle natura obiecțiilor sale, el comentase că regele belgienilor nu numai că se plânsese de umezeala așternuturilor din patul său, dar nici nu reușise să priceapă măsura remunerațiilor datorate personalului palatului. „Cei din familia Coburg sunt niște hrăpăreți, șarlatani mâncători de cârnați care nu-și au locul pe tronul britanic. Avem nevoie de un mire englez."

Doamna Jenkins, care văzuse cu câtă grijă se îmbrăcase regina pentru seara aceea la operă, tindea să sprijine candidatura Marelui Duce. „Un tânăr atât de arătos, ce cuplu minunat ar face!" Penge spusese că o căsătorie între regină și moștenitorul tronului rus era o imposibilitate diplomatică, dar el era pregătit să-i ia banii dacă era suficient de fraieră să-i parieze. Doamna Jenkins, căreia îi plăcea să creadă că dragostea învinge totul, insista să-și susțină candidatul.

Bucătarul, domnul Francatelli, care nu nutrea nici un pic de dragoste pentru domnul Penge, se hotărâse să-l susțină pe prințul Albert de Saxa-Coburg-Gotha; iar Brodie, tânărul servitor, declarase că dacă ar avea șase penny i-ar paria pe lordul Alfred Paget, fiindcă râdea mereu cu regina. Penge și doamna Jenkins, care se ocupa de garderoba reginei, ridicaseră din sprâncene la alegerea lui Brodie, dar nici unul din ei nu se simțise obligat să sublinieze faptul că Lordul Alfred nu era genul care să se însoare. Domnișoara Skerrett, ajutorul doamnei Jenkins, spusese că nu are șase penny ca să-i parieze pe viitorul matrimonial al reginei, dar că i se părea că singurul bărbat de care îi păsa era Lord Melbourne. Și în această privință, ajutorul doamnei Jenkins era în perfect acord cu Leopold, regele belgienilor.

În dimineața de după întâlnirea ei cu Leopold, Victoria însăși știa numai că este extraordinar de ușurată să se afle în parc, călărind ca de obicei cu Melbourne alături. Deși îi plăcea la nebunie opera și îl găsea pe Marele Duce o companie agreabilă, se simțea mult mai în largul ei călărind prin Rotten Row cu prim-ministrul ei. Se dusese să se întâlnească cu el ca de obicei, chiar în spatele reședinței ducelui de Wellington, Apsley House, într-un colț al parcului. Dar, în mod foarte ciudat, Melbourne nu era acolo, și o făcuse să-l aștepte câteva minute bune.

Când în cele din urmă sosi, era plin de praf și îmbăciuitor:

– Iertare, Maiestate. Am primit un mesaj chiar când ieșeam, și a trebuit să acționez imediat.

Victoria îi zâmbi.

– Probabil că a fost important. Nu cred că v-am mai văzut vreodată atât de tulburat.

Melbourne își privi cu tristețe hainele prăfuite:

– Nu am vrut să vă las să mă așteptați. O privi cu îngrijorare. Mă întreb dacă este înțelept să inaugurați azilurile mâine, doamnă. Este spațiu deschis și cred că o să fie lume multă. Mă gândesc că s-ar putea să nu fiți în siguranță absolută.

Victoria se întoarse spre el, surprinsă:

– Dar trebuie să mă duc. Aceste aziluri sunt în memoria tatălui meu. Ar fi lipsă de respect să nu fiu prezentă. Cât despre siguranță, ei bine, mereu îmi spuneți că o regină trebuie să fie văzută ca să fie crezută.

Melbourne clătină din cap.

– În general cred că este adevărat, dar tocmai am auzit că răsculații din Newport au fost condamnați la moarte, și mă tem să nu fie repercusiuni.

Victoria îl privi pe prim-ministrul său.

– Mi se pare o pedeapsă foarte aspră. Este necesar să fie executați? Nu cred că au rănit pe cineva. De fapt, cred că singurele morți au fost chiar în rândul cartiștilor.

– Mai bine să moară câțiva, doamnă, decât o insurecție armată mai târziu.

– Aveți sentimentul că se va ajunge acolo? întrebă Victoria.

– Da, Maiestate. Așa cred.

– Înțeleg. Totuși, voi participa la ceremonie.

– Foarte bine, doamnă.

Călărirră alături în tăcere preț de câteva minute. Într-un final, Victoria nu mai putu suporta:

– Cum vi s-a părut *Lucia?* Nu am vorbit deloc despre asta.

Melbourne ridică din umeri.

– Nu a fost Mozart, doamnă. Apoi, întorcând capul spre ea, întrebă: Dar dumneavoastră? V-ați bucurat de seara aceea? Păreați să aveți un anturaj numeros.

Victoria surâse, mulțumită că schimbaseră subiectul despre cartiștii din Newport.

– Marele Duce este amuzant, îndrăznesc să spun. Este reconfortant să vorbesc cu cineva care înțelege grijile poziției mele. Dar cred că este mult prea străin ca discuția să fie pe de-a întregul plăcută.

– Dar ce credeți despre prințul George de Cambridge? Mi s-a părut că a fost extrem de curtenitor.

Victoria făcu o grimasă.

– Când eram copii nu ne suportam unul pe celălalt. Mereu spunea că fetele nu au nici un drept să fie regine.

– Și dumneavoastră ce răspundeați? întrebă Melbourne.

– Ziceam că atunci când o să fiu regină o să-l trimit în Turn, ca pe toți trădătorii.

Melbourne râse.

– Foarte bine! Dar acum, când este adult, ce părere aveți despre el?

– Ei, nu mai este la fel de scund sau de gras cum era odinioară, dar nu cred că opiniile lui despre compatibilitatea femeilor de a accede la tron s-au schimbat prea mult.

– Oh? Melbourne struni calul și îi îndreptă capul ca să fie față în față cu Victoria. E păcat, fiindcă eu cred că i-ar plăcea să fie candidat la mâna dumneavoastră.

– George crede că i-ar plăcea să fie soțul meu?

Victoria îl privi uimită. Melbourne încuviință din cap.

– Așa cred, doamnă. Și, desigur, căsătoria cu un englez ar fi extrem de populară în țară.

Victoria își înălță ochii albaștri și îl privi fix.

– Căsătoria cu un englez?

– Ar fi o lovitură de succes, Maiestate.

Victoria era toată numai zâmbet.

– Atunci voi lua în considerație acest lucru, Lord M.

Tatăl Victoriei, răposatul duce de Kent, fusese faimos, chiar și printre fiii incredibil de imorali ai lui George al III-lea, pentru extravaganța lui. Își petrecuse cea mai mare parte a vieții adulte în străinătate, în Canada, parțial din cauza carierei militare, dar mai ales fiindcă voia să scape de numeroșii lui creditori.

La urcarea pe tron, Victoria fusese surprinsă să afle că multe din datoriile tatălui ei rămăseseră neplătite. Cum după moartea ducelui parlamentul îi dăduse ducesei o subvenție special pentru acest scop, Victoria fusese cu atât mai umilită. Declarase că va plăti uriașele datorii ale tatălui său imediat, chiar dacă acest lucru ar fi însemnat ca ea și mama ei să renunțe la bonete noi. Melbourne râsese spunând că nu credea că va fi necesar un asemenea sacrificiu, apoi observase că în comparație cu predecesorii ei pe tron, era foarte economă.

După ce rezolvase cu datoriile, Victoria se gândise că venise momentul să facă ceva mai pozitiv pentru a onora memoria tatălui său. Tatăl ei, credea ea fără prea multe dovezi, avusese porniri

de mărinimie, iar ea dorea să facă ceva care să transforme generozitatea lui în ceva palpabil. Mama ei nu-i fusese de nici un ajutor, sugerând că ceea ce l-ar fi mulțumit cel mai mult pe tatăl ei ar fi fost să o știe pe văduva lui bine aranjată. „Întotdeauna îi plăcea să fiu elegantă, Victoria. Îmi cumpăra mereu haine frumoase." Victoria îi răspunsese că credea că ar putea să existe un tribut mai durabil adus generozității tatălui ei decât o umbrelă de soare nouă.

Îl consultase bineînțeles pe lordul M., care o sfătuise să facă un act filantropic. „Peste tot în Londra sunt statui ale unchilor dumneavoastră și deși fac orizontul mai frumos, nu prea sunt utile. Victoria ascultase cu atenție, așa cum făcea de câte ori spunea Lord Melbourne ceva, și începuse să caute un proiect potrivit.

Harriet Sutherland, a cărei familie lua filantropia foarte în serios, o îndrumase spre un proiect de construcție de aziluri pentru ajutorarea săracilor din parohia Camberwell. „Sunt oameni bătrâni acolo, doamnă, care trăiesc în condiții de mare sărăcie, după ce au muncit cu râvnă toată viața lor. Când te gândești că pot să trăiască atât de mizerabil la doar un kilometru de palat." Victoria vizitase parohia incognito, cu ducesa, și fusese îngrozită de condițiile pe care le găsise acolo. Deși nu îndrăznise să coboare din trăsură de teamă să nu fie recunoscută, văzuse copii zdrențuiți care cerșeau pe stradă și o femeie bătrână îmbrăcată într-o rochie neagră ponosită care fusese de bună calitate odinioară, stând pe caldarâm cu o legătură mică alături și un papagal într-o colivie.

Îl pusese pe lacheu să se intereseze despre ce i se întâmplase femeii și aflase că fusese camerista unei doamne, dar își pierduse slujba din cauza vârstei. Fără copii sau pensie, femeia nu avea posibilitatea să se întrețină pe ea sau pe papagal. Pe Victoria o impresionase papagalul, cu penajul ponosit, dar cu ochii lui galbeni plini de viață. Fusese de-a dreptul furioasă pe foștii stăpâni ai bătrânei. Cum putuseră să o arunce în stradă pur și simplu? Harriet îi spusese că este ceva foarte obișnuit. „Maiestate, nu toți cei care au servitori au fost educați să înțeleagă că există obligații de ambele părți."

Victoria dorise să ușureze pe loc situația femeii, dar cum nu avea niciodată bani la ea, fusese obligată să-i ceară lui Harriet să-i împrumute. Harriet îi sugerase că poate era mai bine să o cheme la palat unde ar putea primi o masă și ceva îndrumări pentru viitor.

Situația disperată a doamnei Hadlow, fosta cameristă (apelativul „doamnă" era doar așa...), o convinsese pe Victoria să construiască aziluri unde săracii respectabili să-și ducă zilele în liniște.

Contribuise cu o mare parte din fonduri la proiect, cu înțelegerea că se vor numi Azilurile Ducele de Kent. Doamna Hadlow și papagalul ei urmau să fie printre primii locatari.

Clădirile fuseseră construite și erau foarte frumoase, se gândea Victoria, când trăsura ei trase lângă piațetă. Construcțiile joase, cu două niveluri, cu ușile roșii și cu grădinile din față îngrijite păreau întruchiparea confortului rafinat, un splendid contrast al mizeriei la care fusese martoră altădată. Pe acoperișuri și balustrade fuseseră agățate steaguri și fanioane, și o formație de alămuri începu să intoneze imnul național în momentul în care lacheul Victoriei lăsă în jos scara trăsurii.

În centrul pieței era un soclu cu o dedicație în memoria tatălui ei, acoperit cu pânză roșie. Victoria urma să țină un scurt discurs înainte de a anunța cui îi este dedicat soclul și de a declara azilurile deschise. Nu dorise ca acea ceremonie să fie ceva complicat, însă vizita unchiului său însemnase că fusese nevoită să-l invite, iar Melbourne îi sugerase să-l invite și pe Marele Duce, ca să facă ceremonia mai amuzantă. I se păruse că este o sugestie minunată, dar fusese mai puțin mulțumită când auzise că ducele de Cumberland era ofensat de moarte fiindcă nu fusese invitat. Nu avea nici cea mai mică intenție să-l cheme, dar Melbourne zisese că excluzându-l ar provoca un scandal inutil, și că era sigur că nu voia să facă nimic care să distragă atenția de la onorarea memoriei tatălui ei. Așa încât, conștientă de ceea ce se întâmplase ultima oară când ignorase sfatul prim-ministrului său, Victoria capitulase și îi invitase pe cei din familia Cumberland și pe restul familiei tatălui ei.

Coborî din trăsură puțin panicată. Pe băncile din jurul soclului stăteau toți oamenii care îi provocaseră suferință: mama ei, Conroy, cei din familia Cumberland, care-i aduseseră pe prințul George și pe Sir Robert Peel. Într-un fel pe care nu-l anticipase, ceea ce începuse ca un tribut pentru tatăl ei, devenise cumva un test al autorității ei. Acest sentiment de neliniște era exacerbat de prezența unui șir de soldați din regimentul de gardă care despărțea familia regală de mulțimea ce se adunase pe stradă. Victoria se simțea ca și când ar fi fost examinată din toate unghiurile. Privi în jurul ei. Nu exista decât un singur chip – își dădu seama – pe care dorea să-l vadă, dar nu era nici urmă de el. Se forță să-i zâmbească directorului azilurilor care îi era prezentat de către Harriet Sutherland.

Apoi îl simți exact în spatele ei, și o străbătu un val de ușurare prin tot trupul.

– Iertare, Maiestate, că nu am fost aici când ați sosit, dar mulțimile sunt atât de compacte încât trăsura mea abia a reușit să-și croiască drum printre ele.

Victoria se întoarse și zâmbi.

– Vă iert, Lord M. Dar puteți să-mi spuneți de ce sunt atât de mulți soldați? Știu că tatăl meu a fost militar, dar am sentimentul că distrug caracterul pașnic al evenimentului.

Melbourne o privi și spuse:

– Așa cum am mai spus, mă tem să nu se producă tulburări din partea cartiștilor, Maiestate.

Victoria se uită în zare peste mulțime și clătină din cap.

– Dar cartiștii poartă bonete, Lord M.? Pentru că astăzi văd nenumărate aici.

Fu rândul lui Melbourne să surâdă de data asta.

– Adevărul este, doamnă, că unii dintre cartiști chiar cred că femeile ar trebui să voteze.

Victoria râse:

– Acum mă tachinați.

– Nu, doamnă, vă asigur că sunt cât se poate de sincer.

Victoria arătă spre un grup de copii care fluturau steaguri.

– Și vor face această concesie și copiilor?

– Nu, doamnă, nici chiar cartiștii nu cred că vor merge atât de departe.

Regina îl urmă pe Melbourne până pe podiumul de lângă soclu. Avu loc o mică dispută între Marele Duce și prințul George care se întreceau pentru locul cel mai aproape de ea. George, care hotărâse că nu-i place rusul nu numai pentru că îl percepea ca pe un posibil rival la sentimentele Victoriei, ci și pentru că uniforma Marelui Duce era cu mult mai strălucitoare decât a lui, spuse cu ceea ce-și închipuia că este o superioritate de gheață:

– Suntem norocoși, domnule, că tatăl Domniei Voastre, împăratul, se poate lipsi de Domnia Voastră ca să participați la inaugurarea unui azil.

Marele Duce, care nu-l vedea deloc pe George ca pe un rival, zise:

– Eu și tatăl meu suntem mari admiratori ai instituțiilor britanice și ai reginei în mod special.

George făcu o mișcare ca să treacă în fața lui, dar își dădu seama că rusul îi blochează calea. Rămaseră acolo, enervant de aproape, dar nici unul, nici celălalt nu era pregătit să cedeze.

Observând această mică neplăcere, Melbourne își îngădui un ușor zâmbet, apoi îi aruncă o privire Victoriei ca să vadă dacă ea a remarcat rivalitatea dintre cei doi admiratori ai săi. Numai că ea se uita la soclu mușcându-și buza, semn – știa – că este nervoasă. Spuse cu voce stinsă:

– Să încep, Lord M.?

– Dacă vă simțiți pregătită, doamnă.

Victoria mai făcu un pas spre podium, iar el văzu că îi tremura mâna în care avea hârtia pe care își scrisese discursul. Cu voce pițigăiată și ușor tremurătoare începu:

– Nu l-am cunoscut pe tatăl meu, dar știu că el credea în generozitatea creștină mai presus de orice.

Melbourne îl auzi pe ducele de Cumberland mormăind către soția lui:

– Singura generozitate pe care răposatul meu frate și-o îngăduia era să o sprijine pe amanta pe care a alungat-o când s-a căsătorit. Și nici chiar asta nu a ținut prea mult.

Melbourne se întoarse ca să vadă dacă ducesa de Kent auzise remarca, dar din fericire era flancată de fratele ei și de Sir John Conroy și mult prea preocupată de compania lor ca să-i dea atenție cumnatului ei. Regina era mult prea departe ca să audă ceva din ce spunea unchiul său.

– Așa că îmi face mare plăcere să dedic aceste aziluri memoriei lui.

În sunetul de aplauze dinspre podium și dinspre mulțime, silueta mică a reginei se îndreptă spre soclu ca să dezvelească placa în memoria tatălui său. Marele Duce și prințul George se mișcară în același timp, amândoi se pare cu ideea de a o ajuta pe regină. Stăteau de o parte și de cealaltă a soclului, George fulgerându-l cu privirea pe Marele Duce, în timp ce rusul se prefăcea că prințul englez nu există.

Când văzu situația, ca să nu zâmbească, Victoria nu putu decât să spună:

– Mulțumesc foarte mult, dar cred că pot să mă descurc fără ajutor.

Îi țintui cu privirea suficient de mult ca amândoi bărbații să se retragă puțin, apoi făcu un pas înainte și trase de sfoara care înlătură pânza roșie. Spre ușurarea ei aceasta căzu fără nici o problemă, dezvelind o placă cu inconfundabilul profil specific casei de Hanovra al ducelui de Kent.

Se răsuci și cu privirea îndreptată asupra mulțimii spuse:

– Și acum, am marea plăcere să declar deschise aceste aziluri pentru ajutorarea celor săraci și vârstnici din această parohie.

Se auzi încă o repriză de aplauze dinspre mulțime și câteva urale cu Dumnezeu să o apere pe regină, dar și un zgomot mai intens, mai strident. Regina îl auzi și tocmai se întorcea spre Melbourne când o piatră ateriză cu o izbitură puternică pe soclu, și puțin a lipsit să nu o lovească chiar pe regină. După aceea zgomotul dinspre mulțime se transformă în altceva. Oamenii scandau: „Dreptate pentru cartiștii din Newport! Dreptate pentru cartiștii din Newport!"

Victoria simți mâna lui Melbourne pe brațul ei împingând-o în spatele lui, și pentru o clipă, în îmbulzeală își lipi obrazul de postavul aspru al hainei lui și îl cuprinse cu mâinile de mijloc. În ciuda zgomotului și a confuziei, a suflului iritant de panică din jurul ei, în ciuda lânii aspre pe pielea ei, Victoria se simțea ca și când ar fi fost învăluită în cel mai fin cașmir, complet apărată de haosul din jur. Asta înseamnă să te simți în siguranță, se gândi ea.

Apoi deasupra mulțimii răsună o împușcătură și Victoria tresări, iar reveria îi fu curmată. Spuse imperativ:

– Lord M., nu-i lăsați să tragă! Nu uitați bonetele!

Melbourne se întoarse spre ea, cu ochii lui verzi strălucitori și duri, care se îmblânziră văzând chipul ei:

– Nu vă faceți griji, Maiestate, nu voi permite să fie cineva rănit. Dar dumneavoastră trebuie să vă întoarceți de îndată la palat.

– Nu vreau să vă las singur. Sunteți singura persoană care...

Vorbele ei se pierdură într-un nou potop de împușcături. Melbourne privi peste creștetul reginei și îl văzu în stânga pe prințul George, cu mâna pe sabie, croindu-și drum prin mulțime aidoma unui cavaler rătăcitor, iar în dreapta pe Marele Duce, cu un aer la fel de războinic. Nici unul din ei nu era potrivit pentru ce avea el în minte, așa că suspină ușurat atunci când zări chipul imperturbabil al lui Alfred Page. Îl chemă la el de îndată.

– Lord Alfred, cred că regina pleacă. Puteți să le escortați pe ea și pe ducesă înapoi la palat?

Lordul Alfred, cu o îndemânare măiestrită de experiența sa pe baricadele diplomației mai degrabă decât în focul luptelor, reuși să o escorteze pe Victoria spre trăsură prin simpla forță a sugestiei și în același timp o culese și pe ducesă, inducându-i – printr-o simplă mișcare din sprânceană – ideea că într-un asemenea moment de tulburări locul său era lângă fiica ei.

Victoria se lăsă urcată în trăsură fără se protesteze, dar când se sprijini de fereastră și îl văzu pe Melbourne vorbind cu ofițerul care răspundea de trupe, cu chipul covârșit de îngrijorare, simți atât de acut durerea de a-l fi părăsit, încât îi dădură lacrimile.

Văzând acest lucru, mama ei puse o mână pe obrazul fiicei.

– Nu-ți fie teamă, *Liebes*. Nu ți se va întâmpla nimic rău. Te asigur eu.

Dar Victoria își întoarse fața, privind pe fereastră înapoi, pentru a-l zări fugitiv pentru ultima oară. Era în mijlocul mulțimii cu ofițerul comandant. Își dorea cu ardoare ca el să se uite în jur, și când el înălță privirea i se părea că trebuie negreșit să se uite fix la ea. Trăsura însă se hurducăia înainte prin mulțime, iar el dispăru din raza ei vizuală. Victoria se sprijini din nou de bancheta din piele cu ținte și închise ochii.

Melbourne văzu trăsura plecând și i se păru că zărise în treacăt chipul mic și alb al reginei la fereastră. Simțind un uriaș val de ușurare că pleacă, se întoarse din nou spre căpitan și spuse cu mai multă convingere decât înainte:

– Trebuie să împrăștiați mulțimea pașnic. Aveți grijă ca oamenii dumneavoastră să nu tragă decât în aer. Nu vreau să fie cineva rănit. Mă înțelegeți, domnule căpitan?

Ezitând, căpitanul dădu din cap că da. Se gândea că lordul Melbourne nu era soldat; dacă ar fi fost, ar fi știut că, cu cât erau răniți mai mulți oameni acum, cu atât mai puțin probabil era ca asemenea situații să se repete.

Melbourne o căuta pe Emma Portman, vrând să se asigure că va fi cu regina pentru tot restul zilei, când auzi o voce chiar în spatele lui:

– Lord Melbourne, pot să vă spun o vorbă?

Melbourne recunoscu engleza sacadată a regelui belgienilor. Încercă să-și stăpânească iritarea.

– Nu poate să mai aștepte, domnule? Sunt cam ocupat în acest moment. Arătă cu mâna la încăierarea din fața lor.

Prințul George și Marele Duce stăteau cu săbiile scoase, și nu era limpede dacă se pregăteau să se lupte cu mulțimea sau între ei.

Leopold clătină din cap.

– Nu cred.

Melbourne oftă și îl privi pe Leopold cu o resemnare agasată.

– Atunci, domnule, sunt la dispoziția dumneavoastră.

Leopold îi făcu semn lui Melbourne să-l urmeze într-un loc în spatele soclului, unde nu puteau fi auziți, oricât de puțin probabil ar fi părut în haosul general. Dar regele nu ar fi pierdut nici un prilej să iasă în evidență.

Regele se aplecă înainte, astfel că gura lui era foarte aproape de urechea lui Melbourne:

– Doresc să vă vorbesc despre nepoata mea.

Melbourne făcu un pas înapoi, luând o poziție de luptă față de celălalt bărbat:

– Zău?

Leopold îi aruncă un zâmbet care sugera că amândoi sunt bărbați cu experiență:

– Cred că trebuie să fiți de acord că, cu cât se mărită mai repede, cu atât mai bine. Până acum domnia ei a fost agitată. Un soț, niște copii ar mai aduce-o cu picioarele pe pământ.

Melbourne tăcu o vreme, apoi spuse:

– Nu văd nici o urgență pentru ca regina să se căsătorească. Cred că cel mai important este să aleagă înțelept.

Privi în față spre cei doi prinți. Leopold îi urmări privirea și scutură din cap:

– Sunt întru totul de acord. Și nu ar putea să existe o alegere mai bună decât vărul ei Albert. Este un tânăr serios, și m-am ocupat temeinic de educația lui. Întoarse capul ca să-l privească în față pe Melbourne. Și desigur, are vârsta potrivită.

Chipul lui Melbourne rămase neclintit.

– Cred că regina nu l-a plăcut ultima oară când s-au întâlnit.

Leopold zâmbi de nesăbuința nepoatei sale.

– Era prea tânără ca să aibă o părere. Victoria se va răzgândi, dar cred că numai dacă va înțelege că o asemenea căsătorie este doar în interesul ei. Și, cu voce mai scăzută: Cred, domnul meu, că dumneavoastră ați putea să o convingeți de acest lucru.

Celălalt bărbat zâmbi fără veselie:

– Nu sunt magician, domnule. Regina obișnuiește să audă numai ceea ce gândește deja.

Leopold înclină capul într-o parte și spuse cu șiretenie:

– Ei, hai, Lord Melbourne, sunteți prea modest. Clipi ușor ca pentru a sugera parcă micile vicleșuguri provocatoare ale reginei căreia îi plăcea să flirteze.

Melbourne zise cât se poate de inexpresiv:

– Domnule, cred că exagerați influența mea.

– Dacă spuneți dumneavoastră, Lord Melbourne. Dar sunt convins că dacă mă gândesc bine – făcu o pauză –, un bărbat cu experiența dumneavoastră va înțelege ce trebuie făcut.

O nouă rafală de împușcături îl scuti pe Melbourne să răspundă. Îl salută foarte sec pe rege.

– Trebuie să mă scuzați, domnule. Și porni spre mulțimea dezlănțuită.

Leopold îl privi plecând. Își atinsese scopul. Acum Melbourne știa că relația lui cu Victoria era cercetată îndeaproape.

Capitolul 33

A doua zi dimineață Victoria îl aștepta ca de obicei pe Melbourne în salonul ei, cu mormanul de cutii roșii în față. Se îmbrăcase cu grijă pentru această întrevedere; își pusese rochia nouă din muselină înflorată, și avea părul împletit în cozi în jurul urechilor, despre care lordul M. îi spusese la un moment că i se par fermecătoare. Evenimentele din ziua precedentă fuseseră deconcertante, de fapt atât de derutante încât se dusese la culcare fără să mănânce. Dar apoi, în toiul nopții se trezise și, cum se simțea neliniștită, se dăduse jos din pat.

Era lună plină, iar grădinile palatului erau scăldate într-o lumină argintie. Văzuse un animal, poate un iepure, fugind peste peluză, spre lac. Aici, în palat, uneori era greu să-și aducă aminte că se află chiar în inima Londrei. Și cu toate acestea, azilurile erau la puțin mai mult de trei kilometri de locul unde se afla ea acum. Fusese o ușurare să audă că nimeni nu fusese rănit în după-amiaza aceea; era bucuroasă că Melbourne o ascultase.

Se așteptase să aibă vești de la el în seara aceea, dar spre surprinderea ei, nu o vizitase după cină și nici nu-i trimisese vreun bilet. Într-un fel fusese ușurată pentru că avea nevoie de timp ca să-și analizeze sentimentele; încă mai simțea pe obraz zgârietura aspră a lânii din haina lui. Chiar așa grăbită și accidentală cum fusese, atingerea aceea o emoționase într-un fel pe care nu și-l putea explica. Era ca și când găsise ceva după care nu știa că umblă.

Când se plimba prin dormitor, luna era atât de strălucitoare, încât nu avea nevoie de lumânare. Văzu cutia care conținea telescopul

pe care i-l dăduse Melbourne de ziua ei. Deschise cutia și scoase instrumentul, pe care îl lungi la maximum. Așezându-se în genunchi pe bancheta de la fereastră, îl puse la ochi și încercă să găsească luna. În cele din urmă lentila îi dezvălui peisajul lunar, iar ea privea vrăjită umbrele pe care le dădea la iveală.

Nu fusese absolut deloc cadoul la care se așteptase de la Melbourne de ziua ei, dar acum credea că înțelege semnificația lui. Îi sugerase că ar trebui să încerce să privească lucrurile altfel, să-și considere viața și relațiile amoroase din altă perspectivă. Bineînțeles, la momentul acela dorise ca ea să accepte că nu mai putea fi prim-ministrul ei, însă ajunsese să înțeleagă că locul lui era alături de ea. Acum, când se uita prin lupa telescopului, se gândea că poate era momentul să-l privească pe Melbourne din alt unghi.

Era prietenul ei, sfătuitorul ei, confidentul ei, dar se întreba dacă oare ar fi putut fi și altceva. Trupul ei știuse imediat – atingerea aceea bruscă fusese electrizantă –, dar mintea ei trebuia să accepte această nouă perspectivă. Dacă chiar trebuia să se mărite, oare exista un soț mai potrivit sau mai fermecător decât bărbatul care îi umplea deja gândurile? Ar fi fost o alegere neortodoxă, știa asta, care ar fi provocat ceva proteste. Unchiul Leopold nu ar fi fost de acord, dar cu siguranță ar fi mai bine pentru ea dacă se mărita cu un bărbat pe care îl iubea decât să intre într-o căsătorie de conveniență plănuită.

Exista Legea căsătoriilor regale, care nu-i permitea unui membru al familiei regale să se căsătorească fără consimțământul suveranului, dar ea era suverana. Bineînțeles că știa că vor fi obiecții din partea unchilor ei, și poate dinspre odioșii de conservatori, dar, la urma urmelor, cine putea să o oprească?

Va fi dificil, se gândea, răsucind ocularul telescopului în mână, să-i spună decizia ei. Se întreba dacă ar fi fost posibil ca el să ghicească, fiindcă era întotdeauna atât de intuitiv, dar chiar și dacă ghicea, orice – și aici strânse cu putere telescopul – orice cerere în căsătorie va trebui să vină de la ea. Un suveran trebuia să fie întotdeauna cel care făcea cererea.

Suspină și încercă să-și închipuie cum va spune asta. Singurul mod ar fi să stea foarte aproape de el, ca să-i poată simți căldura, dar să nu fie nevoită să-i întâlnească privirea. Nu credea că ar fi în stare să spună ce trebuie sub privirea iscoditoare a ochilor lui verzi. Dar trebuia să facă asta, și fără întârziere. Își aminti citatul pe care

îl folosea lordul M. de fiecare dată când voia să facă ceva: „În viața oricărui om există un val pe care, dacă-l prinde la flux..."

Ea îl va prinde la flux.

Când ușa de la salonul ei se deschise chiar după ce orologiul bătu ora nouă, ridică privirea cu un surâs, dar în locul prim-ministrului ei o văzu pe Emma Portman, care părea stânjenită, lucru ce nu-i stătea în fire.

– Emma? Îl așteptam pe lordul M.

– Știu, doamnă, și de aceea am venit să vă spun că s-a întors la Brocket Hall.

– La Brocket Hall? De ce s-a dus acolo acum?

Emma Portman plecă privirea.

– Nu sunt sigură, Maiestate. Poate a simțit nevoia de puțin aer de țară.

– Dar mereu îmi spune că nu există nimic mai revigorant decât o plimbare prin parcul St. James.

Emma îi aruncă un zâmbet care nu i se reflecta în ochi.

– Mă tem că până și lordul Melbourne poate fi contradictoriu, doamnă.

Victoria se ridică brusc, răsturnând mormanul de cutii. Emma se lăsă pe vine să le adune, dar Victoria întinse mâna să o oprească.

– Lasă-le! Trăsura ta este aici, Emma?

Emma încuviință încet din cap, cu o expresie ezitantă pe chip.

– Aș vrea să o împrumut, dacă se poate. Sau mai degrabă, mi-ar plăcea să facem o excursie împreună.

Emma se uită la regină și puse o întrebare la care știa deja răspunsul:

– Și unde mergem, Maiestate?

– La Brocket Hall. Am ceva foarte important să-i spun lordului M.

Emma Portman trase adânc aer în piept:

– Este o distanță considerabilă, doamnă. Poate că ar fi mai bine să trimiteți un mesager. Sunt sigură că William va veni înapoi în oraș de îndată.

Dar Victoria, care se plimba în sus și în jos, spuse:

– Nu, nu poate aștepta. Emma, în viața oricărui om există un val care, dacă-l prinde la flux, îi aduce norocul.

– Nu mă pot pune cu Shakespeare, Maiestate.

– Foarte bine. Dar trebuie să plecăm de îndată. Și trebuie să mergem incognito, bineînțeles.

– Bineînțeles, spuse Emma Portman, repetând cuvântul stăpânei sale, cu voce slabă.

Dacă observase lipsa ei de entuziasm, Victoria nu dădu de înțeles în nici un fel, și cu mersul ei ușor și rapid pornise deja pe coridor.

Drumul până la Brocket Hall, care se afla în comitatul Hertfordshire, dură mai puțin de două ore. Victoria insistase să se ducă direct acolo, fără să se oprească. Ședea pe marginea scaunului din trăsură, jucându-se cu vălul și repetând în minte vorbele pe care avea să i le spună lordului Melbourne. Din când în când se mai uita la Emma și făcea câte o remarcă legată de vreme sau de peisaj, dar era limpede că îi era capul atât de plin de gândurile proprii că nu-i mai îngăduia nici o conversație banală.

În cele din urmă, spre marea ușurare a Emmei, trăsura intră pe aleea străjuită de ulmi care ducea la Brocket Hall, un conac cu arhitectură palladiană[1], a cărui fațadă era acoperită cu piatră de Portland.

– Uitați-vă, doamnă, dacă priviți pe fereastră, de pe partea mea de trăsură veți zări conacul. Cred că a fost construit în timpul domniei stră-străbunicului dumneavoastră, George, și este considerat unul dintre cele mai frumoase ale acelei epoci.

Victoria se uită pe fereastră, dar ea nu venise să vadă casa.

– Ai întâlnit-o vreodată pe soția lordului M., Emma?

– Pe Caro? Da, sigur că da. Este – era – un fel de verișoară.

– Cum era? Era foarte frumoasă?

– Frumoasă? Nu, nu aș spune asta. Dar era neobișnuit de plină de viață. Dacă se afla într-o încăpere, era imposibil să te uiți la altcineva.

– Înțeleg. Dar era o persoană imorală, nu-i așa?

Emma zâmbi.

– Din cauza încurcăturii cu Byron? Nu i-aș spune imorală, cred că era nesăbuită, dar cred că el a vrăjit-o, iar ea nu a avut puterea să-i reziste.

– O spui de parcă ai crede că nu era vinovată!

– Mi-a părut rău pentru ea, doamnă. Dacă ați fi văzut-o după ce s-a sfârșit această *mésalliance*, ați înțelege. A fost ca și când toată

[1] Andrea Palladio – 1508–1580 – arhitect venețian (n.tr.)

strălucirea din ea se stinsese. A fost un bărbat îngrozitor, atât de atrăgător, dar complet lipsit de inimă. S-a debarasat de Caro de parcă ar fi fost o scamă.

– Dar ea și-a încălcat jurămintele de căsătorie, Emma. Cum poate să-ți pară rău pentru o femeie care face așa ceva?

Emma aruncă o privire la chipul micuț al Victoriei și văzu petele de culoare din obraji, ochii albaștri strălucitori, gura flămândă.

– Nu ar fi prima femeie căsătorită care face așa ceva, și nici ultima, doamnă.

– Ei bine, eu cred că purtarea ei a fost scandaloasă. Nu am înțeles niciodată de ce lordul Melbourne a primit-o înapoi acasă după ce l-a tratat atât de rușinos.

– Nu l-am admirat niciodată mai mult, doamnă. Mama lui, prietenii, partidul, toți au încercat să-l convingă să divorțeze de ea, dar el nici nu a vrut să audă. A spus că nu o va părăsi la nevoie. Și a avut grijă de ea tot restul vieții ei, deși mă tem că în cea mai mare parte a timpului nu era în toate mințile.

Victoria scutură din cap.

– Nu l-a meritat.

La rândul ei, Emma clătină din cap.

– La început era adorabilă, dar apoi... în fine, cred că William s-a considerat răspunzător.

Trăsura începu să încetinească pe măsură ce se apropia de casă. Emma se uită la regină.

– Dacă-mi permiteți, Maiestate, mă duc eu prima. Îl cunosc pe valet și pot să-l previn să fie discret.

Victoria lăsă în jos peste față vălul negru și gros.

– Crezi că mă va recunoaște cineva cu ăsta pe față?

Emma se strădui să nu zâmbească.

Exact când vizitiul deschidea ușa, Hedges, majordomul, cobora treptele cu chipul brăzdat de neliniște. Când o văzu pe Emma, făcu o plecăciune adâncă.

– Îmi pare foarte rău, Excelență, stăpânul nu mi-a spus că veniți.

– Nu-i nimic, Hedges. Nu știa.

Fața lui Hedges era acum și mai abătută de îngrijorare.

– Nu știu dacă fac bine că vorbesc, doamnă, dar cum sunteți o prietenă atât de veche și de apropiată a familiei, trebuie să vă spun că mă tem că nu-l veți găsi pe Excelența Sa în cea mai bună dispoziție. A sosit aseară fără să anunțe și nu era deloc el însuși.

– Mulțumesc, Hedges, o să fiu pregătită pentru ce este mai rău. Coborî vocea: Am adus cu mine un oaspete, un oaspete extrem de *distins* să-l vadă pe lordul Melbourne.

Majordomul avea un aer nedumerit, dar când se uită la silueta micuță cu vălul pe față din trăsură, peste chipul lui ridat trecu o lucire de înțelegere.

– Am priceput, Excelență.

– Este aici incognito, ai înțeles?

Hedges încuviință din cap.

– Perfect, Excelență.

– Bun. Acum ai face bine să-i spui stăpânului tău că are oaspeți.

– Este în parc, Excelență. Cred că a coborât în dumbrava de lângă lac, în locul pe care îl numește colonia de ciori.

Însoți vorbele cu o ridicare din sprânceană, ca și când nu era răspunzător pentru locul ales. Emma dădu din cap aprobator.

– Mulțumesc, Hedges. Cred că ne vom duce să ne întâlnim cu el.

Nemaiputând să aștepte, Victoria coborî din trăsură.

– Totul este în ordine? Este aici, nu-i așa?

Emma o luă de braț și coborâră împreună pe potecă până când nu mai puteau fi auzite:

– Da, Maiestate, William este aici. Majordomul spune că este acolo.

Arătă spre dumbrava aflată pe partea cealaltă a lacului, care era tăiat în două de un pod cenușiu de piatră. Victoria îi urmări privirea.

– Atunci mă voi duce să-l caut.

– Vreți să mă duc eu mai întâi ca să-i spun că sunteți aici? S-ar putea să nu fie pregătit pentru dumneavoastră.

Victoria râse:

– Oh, Emma, eu și lordul M. nu ne cramponăm de etichetă când suntem împreună. Păi, vine la palat adesea neanunțat. De ce ar trebui să fie acum altfel?

– Foarte bine, Maiestate.

Victoria porni pe aleea cu pietriș care ducea spre pod, dar când Emma se pregătea să o urmeze, se întoarse și spuse:

– Emma, cred că ai prefera să aștepți în casă. Când se părea că femeia mai vârstnică este gata să protesteze, Victoria continuă cu o oarecare fermitate: Cred că pot să mă descurc singură.

– Dacă sunteți sigură, doamnă.

– Foarte sigură.

Emma urmări cum silueta micuță înfășurată în vălul negru foarte amplu coboară iute dealul și trece podul pe malul celălalt. Când se întoarse, Hedges era lângă ea. Se priviră, admițând realitatea scenei văzute, după care Lady Portman spuse apăsat:

– Acum îmi dau seama că îmi este sete după călătorie. Vrei, te rog, să pui să-mi facă un ceai?

– Desigur, Excelență.

Victoria îl văzu prima: verdele-închis al hainei pe fondul cenușiu al pietrei pe care stătea. Era cu spatele la ea, privind spre un pâlc de stejari ale căror crengi tivite cu verde erau împestrițate de formele negre ale ciorilor. Ședea perfect nemișcat, cu capul sprijinit de piatră când, simțind apropierea reginei, alarmate ciorile începură să se rotească și să zboare în cercuri, iar strigătele lor răsunară peste tot lacul. Melbourne se ridică fără grabă, iar umerii îi trădau neplăcerea că fusese deranjat. Dar când recunoscu silueta inconfundabilă care venea spre el, atitudinea lui se schimbă într-una plină de viață și prudentă.

Așteptă până se mai apropie puțin înainte de a flutura mâna în semn că a recunoscut-o. Nu vorbi înainte ca Victoria să se afle în fața lui și să-și ridice vălul, după care zise:

– Deci dumneavoastră sunteți, doamnă. Nu eram sigur.

Victoria își înălță privirea spre el.

– Majordomul a spus că acesta este un loc preferat de Domnia Voastră.

Melbourne se răsuci și arătă spre copacii din spatele lui, unde păsările țipau protestând față de venirea intrusei:

– Vin pentru ciori, doamnă. Sunt animale sociabile. O asemenea adunare se cheamă parlament. Dar, una peste alta, sunt mai civilizate decât echivalenții lor umani.

Rămaseră alături, ascultând țipetele sinistre ale păsărilor. Victoria își mușcă buza și pe urmă spuse:

– Îmi pare rău că vă tulbur, Lord M., dar trebuia să vă vorbesc.

Melbourne făcu o mică plecăciune.

– Este o onoare pentru Brocket Hall prezența dumneavoastră, Maiestate.

– Am venit aici cu Emma Portman. Incognito, firește.

Gura lui Melbourne tresări ușor.

– Firește, doamnă. Numai că prezența dumneavoastră nu poate fi trecută complet cu vederea.

Victoria ridică mâna ca să-și prindă mai bine vălul care flutura în vânt pe spate. Ciorile răspunseră la gestul ei printr-un val de croncănituri.

– Vedeți dumneavoastră, Lord M., ieri... ieri mi-am dat seama de ceva.

Privirea lui Melbourne nu se dezlipea de chipul ei. Aștepta ca ea să continue, și când ezită, rosti încetișor:

– Da, doamnă?

Victoria vorbi repede, ca și când ar fi trebuit să scape de cuvinte înainte să-i ardă gura:

– Cred că acum vorbesc mai degrabă ca femeie, nu ca regină.

Ezită din nou, dar Melbourne continuă să o privească până când fu pregătită să continue.

– La început am crezut că sunteți tatăl pe care nu l-am avut niciodată, dar acum simt – ridică privirea – *știu* că sunteți singurul tovarăș pe care l-aș putea dori vreodată.

În timp ce spunea aceste vorbe, o rază de lumină străpunse norii de deasupra și străluci pe chipul lui Melbourne, care își întoarse fața pentru un moment. Apoi, după ce soarele se ascunse iar după nori, o privi pe Victoria și îi luă mâna în mâna lui. Chiar și prin mănușa din piele fină de ied simți atingerea mâinii lui ca pe un cărbune roșu încins care îi ardea palma.

Fără să-și ia o clipă ochii de la Victoria, cu cealaltă mână arătă spre păsările din spatele lui.

– Știați, doamnă, că ciorile își aleg perechea pe viață? În fiecare an, când își construiesc cuibul, se curtează reciproc, reînnoind micile drăgălășenii care fac o căsnicie să strălucească. Am putea să învățăm atât de multe de la ele.

Victoria auzea cuvintele, dar nu simțea decât mâna care o ținea strâns pe a ei. Melbourne privi chipul ridicat spre el și ezită puțin, dar apoi continuă:

– Dacă aș fi urmărit mai îndeaproape ciorile, poate că soția mea ar fi simțit că-i sunt foarte devotat.

Victoria spuse indignată:

– Nu ar fi trebuit să vă părăsească niciodată! *Eu* nu aș face așa ceva.

Melbourne își înghiți nodul din gât și rosti cu mare seriozitate:

– Știu. Cred că atunci când vă veți dărui inima, o veți face fără ezitare. Și apoi, cu voce mai scăzută: Dar nu puteți să mi-o dăruiți mie.

Victoria aproape că râse. Nu înțelegea ce venise să-i spună?

– Lord M., cred că deja o aveți.

Își înălță fața spre el, atât de aproape cât îi permitea diferența de înălțime. Deși știa că el nu ar fi profitat de o regină, cu siguranță dacă ar fi fost să-i explice limpede că nu s-ar supăra deloc dacă ar fi vrut să o sărute, atunci poate că și-ar fi înfrânt scrupulele. Închise ochii, așteptând. Dar în loc să se aplece spre ea, simți cum îi dă drumul la mână.

Când deschise ochii, văzu între nas și gură riduri pe care nu le observase niciodată. El vorbi hotărât:

– Nu, draga mea, trebuie să o păstrați intactă pentru altcineva.

Privi din nou ciorile, ca și când ar fi putut avea un mesaj pentru el, apoi spuse cu o limpezime teribilă:

– Vedeți, nu-mi face trebuință. Încercă să zâmbească. La fel precum cioara, eu îmi găsesc perechea pe viață.

Victoriei îi trebuiră câteva clipe ca să înțeleagă ce spusese, clipe în care să priceapă că tot ceea ce crezuse, sperase ea, nu avea să se întâmple. Greșise; nu-i păsa de ea, ci de memoria soției lui care îl trădase.

Știa că trebuie să plece înainte să-i curgă lacrimile. Cu o voce cât de demnă putea zise:

– Înțeleg. Atunci, Lord M., îmi pare rău că v-am tulburat. Își trase vălul pe față și plecă, apoi fugi de el cât putea de repede, iar strigătele ciorilor acopereau sunetul lacrimilor ei.

Din salonul de la Brocket Hall, Emma Portman urmărea silueta micuță a reginei traversând din nou podul. După felul în care mergea în zigzag pe cărare ca și când nu ar fi văzut drumul din fața ei, Emmei îi era limpede că regina plânge.

Sună clopoțelul și îi ceru lui Hedges să poruncească să fie adusă trăsura, fiindcă urmau să plece de îndată. Hedges dădu din cap că a înțeles, dar înainte de a dispărea spuse cu o tristețe care trăda o mare suferință:

– Stăpânul meu nu a avut parte de fericirea pe care o merită, Excelență.

– Nu. Dar cred că și-a servit bine țara.

Majordomul își înclină capul cu păr cărunt și se duse să cheme trăsura. Emma Portman o aștepta pe regină.

Victoria urcă dealul și se sui în trăsură. Nu-și ridică vălul. O văzu pe Emma suindu-se în trăsură lângă ea, dar nu reuși să-și găsească cuvintele să vorbească. Ce ar fi putut să spună? Că singurul bărbat pe care îl iubise vreodată, pe care îl va iubi vreodată, o respinsese

pentru că prefera memoria soției sale moarte – o femeie care îl tratase în mod rușinos?

Victoria se simțea privată de momentul acela de claritate pe care îl simțise când se sprijinise de Melbourne la azil. Până la urmă nu fusese în siguranță; lui nu-i păsa deloc de ea, ci numai de Caroline cea crudă și infidelă care îl umilise, în vreme ce ea, Victoria, nu făcuse decât să-i arate dragoste și afecțiune. Gândul la cât de mult o ura pe Caroline și ce monstru fusese probabil, o făcu să se simtă un pic mai bine. Era mai simplu să o învinuiești pe soția moartă decât pe soțul care rămăsese fidel memoriei ei. Ce repede trecuse totul de la speranță la disperare! Se gândea la cum îi zâmbise el când își ridicase vălul și apoi la fiorul de fericire pură pe care îl simțise când îi luase mâna, nu ca prim-ministrul ei, ci ca un iubit. Avusese senzația că o să-i cadă fața de la atâta zâmbit din toată inima, dar apoi el începuse să vorbească despre ciori și, deși încă îi ținea mâna ca un iubit, vorbele lui o îndepărtaseră. Singura ei șansă la fericire dusă era pentru vecie. Nu știa cum va putea îndura asta. Singura consolare era că nimeni în afară de ei doi nu va ști vreodată ce se petrecuse între ei.

Într-un minut, după ce își va recâștiga stăpânirea de sine, îi va spune ceva Emmei care o va face să înțeleagă că venise aici ca să se consulte cu Melbourne într-o chestiune de stat. Asta însă o duse cu gândul la cutiile roșii și la orele fericite pe care le petrecuseră în fiecare dimineață examinând toate documentele ei, glumele pe care le făcuseră despre clericii de țară, ziua în care primise o zebră de la emirul din Muscat. Fuseseră zile așa de fericite, dar acum se duseseră. Se întrebă dacă va mai putea vreodată să-l privească în față pe Melbourne. Cum va mai putea să-i vorbească așa cum o făcuse? Totul era distrus. Începură să-i șiroiască lacrimile pe obraji, și simți că Emma îi aruncă o privire rapidă. Victoria întoarse capul. Nu voia să o vadă Emma plângând. Închise ochii, încercând să pretindă că nu se întâmpla nimic din toate acestea, și că era tot fata care fusese în călătoria spre Brocket Hall.

Simți în palmă un obiect neted de metal.

– Aș putea să vă sugerez o înghițitură de brandy, Maiestate? Mi se pare foarte eficient când... ai rău de călătorie.

Victoria duse recipientul plat la gură și simți cum lichidul tare îi arde gâtul. Tuși de la șoc, dar când arsura începu să se diminueze, transformându-se într-un val de căldură, îl duse din nou la gură. După a treia înghițitură, se trezi că poate spune:

– Mulțumesc, Emma, brandy-ul este cât se poate de util.

– Am întotdeauna cu mine când călătoresc, pentru orice eventualitate, minți Emma.

Hedges îi pusese pe furiș recipientul în mână când plecau.

Pe măsură ce Victoria simțea valul de căldură răspândindu-i-se prin trup, nefericirea inițială începu să se estompeze, fiind înlocuită de o copleșitoare revărsare de oboseală. Într-un minut dormea, cu capul căzut pe umărul Emmei.

Spre ușurarea Emmei, Victoria dormi tot drumul înapoi spre palat. După ce trăsura trecu pe sub Marble Arch, Emma o văzu pe Lehzen în pragul ușii, cu chipul încordat de îngrijorare. Când trăsura opri, Victoria se trezi tresărind. Cu un junghi în inimă, Emma văzu fața tinerei regine contorsionându-se de durere la amintirea celor întâmplate. Îi făcu semn lui Lehzen să vină și să o ajute. Înainte ca Victoria să apuce să vorbească, Emma spuse:

– Regina este foarte ostenită după această călătorie. Trebuie să meargă direct la culcare. Poate cu puțin vin fiert cu zahăr și condimente.

După ce coborî din trăsură, Victoria aproape se aruncă în brațele lui Lehzen. Emma remarcă chipul guvernantei, mila, dar și ușoara strălucire de triumf.

Capitolul 34

Leopold își pusese în minte să afle tot ceea ce se întâmpla la palat, așa că vestea despre excursia Victoriei la Brocket Hall ajunse la el înainte de cină, de la valetul său, care o obținuse ca prin farmec de la Brodie, tânărul servitor. Așadar, Leopold nu fu deloc surprins, ba chiar destul de ușurat când nepoata sa nu-și făcu apariția în seara aceea. Era plăcut să stea la masă putând să termine toate felurile în liniște, și avea sentimentul că decizia Victoriei de a rămâne în camera ei sugera că misiunea ei, oricare ar fi fost, nu se bucurase de succes.

A doua zi dimineață o găsi pe sora lui plimbându-se prin grădină. Avea un aer îngrijorat.

– Știi unde a fost Victoria ieri? Nimeni nu vrea să-mi spună, iar acum este în camera ei refuzând să vadă pe toată lumea.

Leopold o privi pe sora lui. Decise să nu-i spună despre Brocket Hall. Dacă vizita nu fusese un succes pentru Victoria, atunci ducesa

ar spune fără îndoială ceva lipsit de tact, iar Leopold nu voia ca prăpastia dintre mamă și fiică să se adâncească și mai tare.

– De ce nu mergem împreună să o vedem? Nu prea cred că va refuza să ne vadă pe amândoi. Cred că este important să-i vorbim despre Albert. Cred că e momentul să vină în Anglia.

– Dragul de Albert, un băiat așa de bun. Îmi amintește atât de mult de tine la vârsta aceea.

Leopold surâse.

– Da, cred că Albert a devenit un om minunat. Este un adevărat Coburg.

O găsiră pe Victoria întinsă pe un șezlong din salonul ei, strângându-l pe Dash în brațe ca și când ar fi fost o sticlă de apă caldă. Lehzen încercă să-i oprească să intre, dar ducesa pur și simplu trecu pe lângă ea, cu Leopold în urma ei.

– Unde ai fost ieri, Drina? Nimeni nu a putut să-mi spună unde ești. Am fost așa de îngrijorată, am crezut că ți s-a întâmplat ceva.

Victoria nu ridică privirea spre ei. Când vorbi, vocea îi era apatică și inexpresivă:

– Nu contează, mamă.

Leopold ocoli șezlongul ca să ajungă în fața ei. Se uită la ochii ei umflați și spuse cu blândețe:

– Oriunde ai fost, se pare că nu te-a făcut fericită.

Victoria își întoarse fața de la el, dar Leopold continuă blajin:

– Mă întreb dacă este momentul potrivit să vorbim despre vizita verișorilor tăi din familia Coburg.

Victoria nu spuse nimic, dar Dash scoase un scheunat, ca și când ar fi fost strâns prea tare.

– Nu? În cazul acesta, o să mă ocup de pregătirile pentru balul ducesei de Richmond. Sunt destul de mulțumit de costumația mea. Te rog să nu mă întrebi ce voi purta; vreau să fie o surpriză splendidă.

Dash, care de acum ajunsese să-l asocieze pe Leopold cu tratamente crude și neobișnuite din partea stăpânei lui, începu să latre la regele Belgiei, iar Leopold hotărî să o ia din loc. Avea de scris o scrisoare care trebuia trimisă numaidecât.

Ducesa veni lângă Victoria și îngenunche în fața ei, punând o mână pe obrazul ei înlăcrimat.

– Scumpa mea Drina, de ce ești așa de melancolică? Cred că din cauză că ești singură. Te rog invită-l pe dragul de Albert în vizită; ți-ar fi un companion atât de bun.

Victoriei începu să-i tremure buza de jos, dar și-o mușcă cu putere, luă o pernă și o aruncă în celălalt colț al încăperii, unde lovi o harfă micuță care căzu la pământ cu un bubuit de coarde zdrăngănind.

Victoria o privi cu furie pe mama ei.

– Nu vreau un băiețandru prost ca Albert, mamă. Și nici pe altcineva.

Se ridică și se duse în dormitor, trântind ușa în urma ei.

Mama ei ezită, întrebându-se dacă ar trebui să bată în ușă și să ceară voie să intre, dar văzu că o urmărește Lehzen și decise că nu vrea să fie umilită în fața guvernantei.

– Drina nu este în apele ei astăzi, baroană. Cred că ar fi cu mult mai fericită dacă ar avea un soț și copii pe care să-i iubească.

Lehzen spuse:

– Sunt convinsă că aveți dreptate, doamnă, dar sigur nu ați uitat că eu nu sunt pricepută în asemenea chestiuni.

După ce plecă ducesa, Lehzen bătu ușor în ușa dormitorului.

– Puteți să ieșiți, Maiestate; au plecat toți.

Din spatele ușii nu se auzi nici un răspuns. Abia când se întoarse Dash după ce-l urmărise pe Leopold și începu să scheaune și să zgrepțene să i se dea drumul înăuntru se deschise ușa, însă numai câinele avu voie să intre.

Cu toate acestea, Lehzen rămase lângă ușă. Simțea că e singurul lucru pe care îl poate face că să-și protejeze stăpâna. Sentimentul acesta i se confirmă câteva minute mai târziu când îl văzu pe coridor pe Conroy venind spre ea.

Când o observă, îi aruncă un zâmbet cât se poate de sec.

– Ah, baroană, stați de pază? Pentru cazul în care protejata dumneavoastră dispare din nou? Am auzit că a fost la Brocket Hall fără suită, dar desigur știați acest lucru.

Lehzen nu fu suficient de rapidă ca să-și disimuleze surpriza pentru cât de bine informat era Conroy. Victoria nu-i spusese că a fost la Brocket Hall, dar avusese bănuielile ei. Totuși, era surprinsă că știa Conroy. Nu putea decât să presupună că-l plătise pe unul dintre servitori.

– Nu mai sunt guvernanta reginei, Sir John.

Conroy dădu din cap aprobator.

– Și nici confidenta ei, se pare. Nu suntem decât niște jucării pentru prinți, baroană, de care se pot debarasa când au chef.

În vocea lui era ceva ce aducea a tristețe, și asta o făcu pe Lehzen să se întoarcă și să-l privească.

– Nu ar trebui să vă faceți griji, Sir John. Nu cred că ducesa se va debarasa de Domnia Voastră.

Sir John clătină din cap.

– Am avut atâtea speranțe că voi aduce puțină rigoare în monarhie. Dar în loc de asta „regina Victoria" – vocea îi era încărcată de dispreț – și-a permis să irosească generozitatea acestei țări într-un șir de întâmplări meschine. Iar faptul că a alergat după Melbourne tocmai până la Brocket Hall este o altă gafă stânjenitoare.

Baroana se înfurie pe Conroy:

– Nu aveți nici un drept să vorbiți așa despre regină!

– Și de ce nu? La fel ca Domnia Ta, veghez asupra ei de când era o copilă. Vreau să fie o mare regină, nu o rușine pentru țara ei. Se uită spre ușă și oftă. Singura speranță acum este să se mărite cu un bărbat care să o poată stăpâni.

Și pe aceste vorbe, Conroy plecă, fără să mai aștepte răspunsul lui Lehzen.

Conroy fusese serios tulburat de vestea că regina fusese în vizită la Brocket Hall. Nu putea decât să bănuiască de ce ar fi renunțat la protocol și la maniere ca să-și viziteze incognito prim-ministrul la casa lui de la țară. Deși remarcase pasiunea ei crescândă pentru Melbourne cu stupoare, nu-i trecuse nici o secundă prin minte că l-ar putea considera un potențial soț. Cu siguranță nici măcar o fată de nouăsprezece ani nu putea fi atât de nesăbuită să-și închipuie că s-ar putea căsători cu un bărbat trecut de cincizeci de ani, care pe deasupra era un desfrânat recunoscut. Ca să nu mai pomenim că era prim-ministrul și supusul ei.

Nici nu ar fi putut exista un soț mai nepotrivit în toată Europa, ceea ce era evident pentru toată lumea, mai puțin poate chiar pentru regină. Ce-i trebuia Victoriei era să se căsătorească cu un prinț ca Albert de Saxa-Coburg-Gotha. Prințul era un tânăr serios care asculta de sfaturile mătușii sale, ducesa, și – se gândea el – de cele ale consilierului mătușii sale. Din pricina lui Melbourne, era prea târziu ca să o influențeze direct pe Victoria, dar Conroy văzu un licăr de speranță în caracterul docil al prințului Albert.

Mai întâi de toate, totuși, trebuia să fie convinsă să se mărite cu el. Acesta era scopul vizitei lui Leopold aici, bineînțeles, dar până acum tot ce părea că reușise fusese să o împingă pe Victoria în brațele lordului Melbourne.

Conroy se întreba cum reacționase prim-ministrul la vizita reginei. Existau câțiva bărbați care nu ar fi ezitat să profite de această

situație, însă Conroy nu credea că Melbourne se numără printre ei, oricât i-ar fi displăcut omul ăsta. Lui Conroy nu i-ar fi plăcut nimic mai mult decât să-l poată dispreţui pe Melbourne, dar purtarea acestuia în „criza dormitorului"[1] dovedise că, in extremis, va pune întotdeauna mai presus ţara de dorinţele sale personale.

Şi totuşi, dacă Victoria îl ceruse în căsătorie, iar el refuzase, poziţia lui acum ar fi extrem de jenantă. De fapt, singura soluţie pentru a înlătura umilinţa ar fi ca guvernul liberal să cadă, sau – ceea ce era mai probabil – să se căsătorească regina. Conroy zâmbi în sinea lui. Dacă Melbourne decidea că era în interesul reginei să se mărite, o nuntă părea foarte probabilă.

Întrebarea era pe care dintre diferiţii candidaţi la mâna reginei l-ar prefera Melbourne? Nu l-ar sprijini pe Marele Duce rus, căci perspectiva unei căsătorii între doi suverani nu s-ar potrivi cu opiniile sale politice. Rusiei şi Marii Britanii nu le-ar conveni întotdeauna să fie aliaţi, şi nu prea ar putea să fie altceva dacă monarhii lor erau soţ şi soţie. Probabil că Melbourne ar prefera un candidat englez, dar posibilităţile se limitau la verii ei primari: fiul orb al lui Cumberland şi prinţul George de Cambridge. Faptul că era orb însemna că fiul lui Cumberland nu era potrivit, opinie împărtăşită în mod deschis de propriul lui tată, al cărui sprijin pentru prinţul George nu rămăsese neobservat de către Conroy. Numai că George era un tânăr atât de anost, şi în plus fusese auzit prin cluburi plângându-se că nu vrea să se însoare cu piticania regală. Conroy se întreba dacă Melbourne auzise zvonurile acelea, şi dacă ar fi înţelept să-l avertizeze în legătură cu inoportunitatea acestuia ca mire.

Date fiind relaţiile mai puţin decât cordiale dintre el şi Melbourne, Conroy decise să vadă ce se întâmplă la balul din seara aceea. George va fi acolo, şi dacă va exista cel mai mic semn că Victoria îl preferă, atunci el, Conroy, va interveni. Dar se îndoia că va fi necesar. Victoria era o tânără prostuţă, dar nu atât de prostuţă încât să nu-şi dea seama că prinţul George este un tăntălău de primă mână.

Pentru prima oară de când Melbourne revenise ca prim-ministru Conroy începu să fie din nou încrezător. Melbourne va ajunge să înţeleagă care ar fi avantajele dacă regina s-ar căsători cu Albert,

[1] Când lordul Melbourne a demisionat în mai 1839, iar Robert Peel, liderul conservatorilor, a condiţionat preluarea funcţiei de prim-ministru de înlăturarea de la curte a doamnelor de onoare care erau soţii ale unor lideri liberali (n.tr.)

și după ce va fi avut loc nunta, atunci el, Conroy, va fi singurul ales ca să-l ghideze pe mire prin greutățile poziției lui. Sigur că Leopold avea mare influență asupra prințului Albert, dar la un moment dat trebuia să se întoarcă în Belgia. Erau așa de multe de făcut, și s-ar putea să mai fie o cale prin care să le facă.

O găsi pe ducesă în apartamentele ei probând costumația pentru bal. Era îmbrăcată ca un personaj din *Commedia dell'arte*, cu un domino negru, un tricorn și o mască aurită care îi acoperea cea mai mare parte a feței. Când îl văzu, lăsă masca jos și îi zâmbi cu încântare.

– Ce părere ai despre costumația mea?

– Cred că este splendidă, cu excepția măștii. E păcat să acoperi un chip atât de fermecător ca al tău.

Ducesa chicoti fericită:

– Nu fi caraghios, Sir John. Nimeni nu vrea să se uite la mine.

– Iartă-mă, dar greșești aici. Eu, de exemplu, vreau să mă uit la tine, foarte mult.

Mulțumită de acest compliment, ducesa își întinse gâtul ca o pisică.

– Ești absurd, Sir John, dar nu pot spune că nu este drăguț să fi remarcată.

– Cum crezi că cineva ar putea face altfel?

Ducesa scutură din cap.

– Fiica mea nici nu știe că exist.

Conroy îi luă mâna și o privi în ochi.

– Acest lucru se va schimba după ce Victoria se va căsători cu Albert. El o va face să înțeleagă cât este de norocoasă să aibă o asemenea mamă.

– Dar spune că nu se va căsători niciodată cu Albert, și nici cu altcineva.

– Tinerele spun mereu lucruri pe care nu le cred.

– Poate. Dar manifestă o asemenea *tendresse* pentru acest Lord Melbourne al ei, încât cred că-i va fi greu să simtă afecțiune pentru altcineva.

– Se știe că tinerele se mai răzgândesc, doamnă.

– Sper.

– Și eu. Cea mai mare dorință a mea este să-ți ocupi locul care ți se cuvine de regină-mamă.

Ducesa suspină:

– Oh, Sir John, ce m-aș face fără Domnia Ta?

*

Skerrett alese peruca roșcată cu păr lung și o puse pe capul Victoriei.

– Cum vi se pare, doamnă?

Victoria ridică ochii și se privi în oglindă. Părul roșu nu i se potrivea întru totul, dar ce mai conta acum? Hotărâse cu ceva timp în urmă că va merge la balul ducesei de Richmond ca regina Elisabeta, dar acum, se gândea ea, asta era o premoniție tristă în alegerea ei. Se părea că și ea va fi o regină virgină, incapabilă să găsească un bărbat la care să țină suficient de mult ca să se căsătorească cu el, și care să-i întoarcă afecțiunea.

– Cred că arată foarte potrivit.

Nu voia să meargă la bal deloc. Tocmai îi scrisese un bilet ducesei spunându-i că nu se simte bine, când Lehzen îi zisese că merge și Marele Duce, ceea ce o făcuse să reflecteze că dacă nu s-ar ține de cuvânt ar provoca un incident diplomatic. Și în afară de asta, Marele duce era un dansator foarte bun. Firește, nu la fel de bun ca Melbourne, dar nu va mai dansa cu el niciodată.

Skerrett fixă peruca, apoi îi întinse rochia cu crinolina grea care era așa de țeapănă că putea să stea singură în picioare. Victoria intră în ea, iar Skerrett începu să-i închidă copcile la spate. Când termină, Victoria fu surprinsă de greutatea costumației. Își dădu seama că era ceva oarecum milităros în corsetul țeapăn, încrustat cu bijuterii și greutatea fustei. Semăna mai degrabă cu o armură decât cu o rochie de bal, și gândul acesta o liniști.

Skerrett îi întinse un colier lung de perle cu un pandantiv cu rubin, care zornăi ca o sabie la atingerea cu corsetul plin de bijuterii. Pentru o clipă se gândi ce minunat ar fi fost să poarte o armă: să știe că lucrurile se pot rezolva nu cu vorbe, ci cu fapte. Își aminti de discursul Elisabetei la Tilbury, cel în care vorbise despre faptul că avea trupul unei femei plăpânde, dar inima și mintea unui rege. Se imagină pe ea spunând aceste cuvinte călare pe un cal alb, în fața trupelor.

Ușa se deschise și intră un valet, ducând pe o tavă de argint un buchet de orhidee de prins la corsaj.

– Cu complimentele lordului Melbourne, Maiestate.

Victoria se uita neîncrezătoare la florile albe ca de ceară. Lordul îi trimitea flori după ce se întâmplase între ei?

– Vreți să vi le prind eu, Maiestate?

Victoria scutură din cap că nu:

– Nu. Nu cred că în seara aceasta voi purta flori. Nu se potrivesc cu costumația.

– În cazul acesta fug să aduc coroana, Maiestate.

Rămasă singură, Victoria se privea în oglindă. Acum trebuia să cocheteze cu posibilitatea ca Melbourne să fie acolo în seara aceea. Presupusese că va sta deoparte, dar florile sugerau altceva. Cum putea să dea ochii cu el? Dar poate că ar fi mai bine să-l vadă într-o mulțime de oameni, unde nu vor fi nevoiți să vorbească unul cu celălalt, decât să dea ochii cu el prima oară singură când se ocupau de cutiile roșii.

Pe masa de toaletă era o miniatură a Elisabetei, pe care i-o dăduse Lehzen. Victoria o ridică și își strânse buzele în aceeași linie dură ca femeia din portret. Era atât de cufundată în rolul ei că nu observă când Emma Portman intră în încăpere.

– Arătați splendid, Maiestate.

Victoria se întoarse. Costumată în Diana, zeița vânătorii, ducea un arc și o tolbă cu săgeți cu vârful de aur.

– Chiar crezi?

– Da, doamnă. Deși poate un pic cam serioasă.

Fața Victoriei se relaxă.

– Încercam să arăt ca acest portret. Nu pare foarte fericită.

– Cred că pictorul nu a surprins adevărata ei expresie. Din câte se zice, era foarte inteligentă. Emma văzu florile pe masă. Ce flori frumoase! Oh, uite orhidee! De unde sunt?

Victoria nu se uită la ea când răspunse:

– De la Brocket Hall.

Emma rămase cu gura căscată de uimire.

– Dar credeam că William a închis serele după ce Caro... Probabil că le-a deschis din nou pentru dumneavoastră.

Victoria se întoarse să o privească pe Emma și spuse încet:

– Nu cred că ar face ceva pentru mine.

Emma scutură din cap.

– Știți ce greu este să crești orhidee? Îl judecați greșit, doamnă.

– Lordului Melbourne nu-i pasă decât de memoria soției lui.

După o clipă de tăcere, Emma spuse cu blândețe:

– V-a spus el așa ceva, Maiestate?

Victoria încuviință în tăcere. Nu avea încredere în ea însăși să vorbească.

Emma ezită; știa că s-ar putea să fie mai înțelept să o lase pe regină să creadă povestea lui Melbourne, dar când văzu nefericirea din ochii celeilalte femei, nu se putu abține:

– Atunci asta este ceea ce vrea să credeți. Dar florile acestea, doamnă, ei bine... Nu cred că sunt un semn de indiferență. Suspină.

Victoria se întoarse cu spatele, iar Emma se strecură afară din încăpere.

Orhideele străluceau în lumina lumânării. Victoria ridică buchetul și privi straniile flori exotice. Emma spusese că le cultivase special pentru ea. Găsi acul sub aranjamentul floral și își prinse buchetul de corsaj.

Skerrett intră cu copia după coroana Elisabetei.

– Sunteți gata, doamnă? Trăsura așteaptă.

Victoria luă coroana și și-o puse peste perucă. „Regina Elisabeta este gata."

Balul de la Syon House trebuia să fie cel mai strălucitor din acel sezon. Piatra casei, de culoarea mierii, era luminată de lampioane chinezești care puneau în evidență și grădina ce ducea spre Tamisa. Prin grădină se plimbau agale centurioni romani cu zeițe clasice, Madame de Pompadour cu Ludovic al XV-lea, măscărici de curte cu sclave circasiene, cavaleri medievali cu Titania, Regina Zânelor. Erau reprezentați tot felul de regi – francezi, romani, egipteni –, mai puțin cel englez, bineînțeles; cum așa era așteptată regina, ar fi fost crimă de *lèse-majesté* să vină cineva costumat în vreunul dintre predecesorii săi.

Costumată în Circe, vrăjitoarea care l-a fermecat pe Odiseu, ducesa de Richmond stătea în capul scărilor impozante ce duceau spre sala de bal ca să-i salute pe oaspeți. Ducele, soțul ei, era costumat ca soldat din gărzile de la Turnul Londrei; nu dorise să poarte deloc costum de bal mascat, dar soția lui insistase, și măcar costumul acesta era englezesc.

Leopold venise înveșmântat ca împăratul Augustus, un costum care i se părea că-i reflectă foarte bine statutul social. Îi părea rău doar că din costumația modernă nu mai făcea parte cununa de lauri, căci îi înfrumusețea grozav profilul. Plăcerea lui fu numai pentru scurt timp stricată când văzu că ducele de Cumberland venise și el costumat ca primul împărat roman; dar fiorul de nemulțumire se transformă curând în satisfacție când observă că picioarele lui arată mult mai bine în togă. Ale lui Cumberland erau niște chestii slăbănoage, și dacă un bărbat trebuia să-și arate picioarele la vârsta lor, era esențial să etaleze o gambă bine proporționată. În urma lui Cumberland veneau soția lui, care era costumată ca Lady Macbeth,

cu pumnal cu tot, și prințul George, care venise costumat ca un cavaler al Mesei Rotunde.

Uitându-se în jur după sora lui, Leopold o văzu în cealaltă parte a sălii, cu Conroy. Se costumaseră amândoi ca niște personaje din *Commedia dell'arte* venețiană și aveau măști – a ei aurie, a lui neagră. Leopold suspină. Sora lui nu dădea dovadă de înțelepciune declarându-și devotamentul față de Conroy în public, dar și mama și fiica aveau, din păcate, tendința – cum spuneau englezii – să-și pună inima pe tavă.

Oaspeții se foiau prin sala de bal, scurgându-se prin ferestrele înalte în stil francez spre grădină. În fundal cânta orchestra, dar dansul nu putea începe până nu sosea regina să deschidă balul. Numeroase nimfe și păstori sperau din tot sufletul că nu va întârzia.

Se produse un freamăt de entuziasm la sosirea Marelui Duce. El și alaiul său erau costumați în cazaci, cu cămăși albe deschise la gât, și pantaloni largi băgați în cizme roșii înalte. În jurul taliei purtau niște eșarfe bogat brodate, din care se iteau mânerele încrustate ale pumnalelor. Pe cap purtau căciuli de astrahan. În timp ce ceata de cazaci străbătea țanțoș sala, printre nimfe se simțea agitația, iar printre bufoni și arlechini un oarecare sentiment de joc necinstit. Costumația de bal mascat era permisă pornind de la ideea că toată lumea arată ușor ridicol, dar costumația rușilor nu făcea decât să le sporească strălucirea înnăscută. Prințul George de Cambridge care, în calitate de Sir Lancelot credea că alesese o costumație care era aproape acceptabilă pentru un ofițer din garda regală, regreta acum armura de zale și platoșa incomodă, și arunca priviri invidioase spre cizmele roșii ale cazacilor. Când trecură în grabă pe lângă el Marele Duce și alaiul lui, făcu o plecăciune nu tocmai corespunzătoare, însă descoperi că zalele se prinseseră în părul de pe ceafă, așa că avu un moment neplăcut încercând să ridice capul. Cumberland, care era în spatele lui, îi dădu un ghiont extrem de dureros între omoplați și mârâi în urechea lui:

– Este o ocazie minunată să o vrăjești pe verișoara ta. Când eram mai tânăr, întotdeauna mi s-a părut că domnișoarele sunt cel mai receptive când dansează. *Carpe diem*, George. *Carpe diem.* Trebuie să fii cât se poate de atent.

George se strădui să-și scoată din minte ideea că tânărul Cumberland fusese curtenitor cu fetele, și mormăi:

– O să mă țin de ea ca o afurisită de lipitoare, unchiule, dar nu depinde decât de ea. Ce pot face eu, ea este regina și trebuie să aibă inițiativa. Nu pot să o lingușesc cum aș face-o cu o femeie obișnuită.

Și în timp ce rostea aceste vorbe, privirea îi alunecă asupra unei nimfe atrăgătoare care i se părea că-i surâde peste ringul de dans.

Cumberland spuse tăios:

– Prostii! Cine nu îndrăznește nu cucerește, băiete. Ea este o fetișcană de nouăsprezece ani, iar tu ești Sir Galahad.

George îl privi pe unchiul său care, în mod enervant, avea avantajul înălțimii, și spuse:

– De fapt, Sir Lancelot.

Cumberland ridică din umeri.

– Nu-mi pasă cine ești câtă vreme îi faci ochi dulci ei și nu acelei nimfe afurisite.

Șampania și sangria curgeau în valuri, ceea ce nu făcea decât să exacerbeze sentimentul de neliniște și nerăbdare: Unde era regina? Trecu din gură în gură un zvon că ar fi bolnavă; camerista cuiva auzise de la vizitiul lui Lady Portman, iar tensiunea din atmosferă, mai ales printre nimfe, era palpabilă.

Apoi însă, în încăpere se lăsă tăcerea și se auzi orologiul bătând ora unsprezece. Costumată ca Gloriana, Victoria apăru în pragul ușii, iar în urma ei erau Emma Portman și Lehzen care se costumase în nimfă a Rinului. Ducesa o salută cu o plecăciune adâncă, iar costumul ei diafan de Circe dezvălui o porțiune scandaloasă de coapsă. Surprins, ducele fu cât pe ce să scape bastonul; nu văzuse de ani buni atât de mult din gamba soției lui.

– Bine ați venit la Syon House, Maiestate! spuse ducesa care era prea copleșită de prezența membrilor familiei regale la balul ei ca să-și dea seama că-și dezgolește picioarele în fața oaspeților.

Victoria remarcă asta și o compătimi.

– Sunt foarte bucuroasă să mă aflu aici. Dar ce costumație splendidă, ducesă. Pot să pipăi materialul? Este mătase? Se aplecă în față ca să mângâie mătasea plisată și aranjă cu dexteritate faldurile fustei ca să acopere picioarele ducesei.

– A fost țesută în Veneția, Maiestate.

– Cade atât de frumos.

Ducesa zâmbi mulțumită, sperând că cea mai mare rivală a ei, Lady Tavistock, văzuse această conversație; aștepta cu nerăbdare să povestească mai târziu discuția. Emma Portman îi zâmbi lui Lehzen. Era reconfortant să vadă că protejata lor era capabilă

să se poarte cu atâta tact, o calitate care după părerea Emmei nu putea fi supraestimată.

Înainte ca Victoria să facă un pas pe scara care ducea în sala de bal, Leopold era lângă ea. Cum, după părerea lui, el era cel de-al doilea monarh prezent – Marele duce fiind numai moștenitor al tronului –, voia să-și revendice dreptul de a o conduce înaintea lui Cumberland, care în calitate de Cavaler de Hanovra ar fi putut crede că este îndreptățit la același privilegiu. Ajunse lângă ea la țanc și, în timp ce lua mâna Victoriei ca să o conducă la dans, îi aruncă unchiului ei patern o privire triumfătoare.

– Arăți minunat, Victoria. Mi se pare că ești învesmântată ca unul din înaintașii tăi regali.

– Elisabeta Tudor, Regina Virgină.

Leopold tresări ușor când Victoria apăsă pe aceste vorbe, dar ea continuă să-l privească cu ochi albaștri și reci.

– Cred că am multe de învățat de la Elisabeta. Nu și-a îngăduit să se lase condusă de nimeni.

– Chiar așa este. Dar cred că te prefer drept regina Victoria, draga mea nepoată.

Continuară să danseze în tăcere, și la un moment dat Leopold remarcă florile prinse de corsajul Victoriei.

– Ce flori exotice! Nu am mai văzut astfel de flori până acum.

– Se numesc orhidee, unchiule. Sunt originare din Orient și sunt extrem de greu de crescut.

Leopold se uită la flori, apoi la chipul nepoatei sale, sesizând în tonul ei ceva care îl tulbura.

– Dar de unde sunt orhideele tale, Victoria? Nu cred că au sosit din Orient.

– Nu, aceste orhidee au fost cultivate în serele de la Brocket Hall.

Victoria se uită peste umărul unchiului ei, ca și când ar fi căutat pe cineva.

Leopold nu spuse nimic; știa pe cine caută nepoata lui, dar se consolă la gândul că scrisoarea pe care o trimisese în dimineața aceea la Coburg va rezolva în curând situația.

Când muzica încetă, Leopold o conduse pe Victoria de pe ringul de dans, unde fu imediat abordată de Marele Duce din stânga și de prințul George din dreapta. George, care credea că lui Lancelot i-ar fi făcut plăcere să bea șampanie, era puțin nesigur pe picioare, dar cu toate acestea reuși să ajungă primul lângă regină.

– Dragă verișoară Victoria, sau ar trebui să zic dragă verișoară Elisabeta? Îmi acorzi dansul acesta? Încercă o plecăciune adâncă și – spera el – galantă.

Înainte ca Victoria să răspundă, Marele Duce era lângă ea, sărutându-i mâna întinsă.

– Un cazac ar putea să danseze cu regina?

Victoria se uită la cei doi pretendenți ai ei. Nu avea nici un chef să danseze cu vreunul din ei, dar Marele Duce era, fără doar și poate, răul cel mai mic. Chiar și în cele mai bune momente ale lui, George era neîndemânatic, și se gândi că picioarele ei nu vor supraviețui greutății armurii.

Se prefăcu a-și consultă carnetul de dans, apoi le zâmbi celor doi bărbați.

– Înțeleg că, dacă le strici socotelile, cazacii pot deveni periculoși, așa încât voi dansa cu Domnia Ta mai întâi, și apoi cu Domnia Ta, Sir Galahad.

George avea un aer posomorât.

– De fapt, sunt Sir Lancelot.

Victoria nu-l auzi căci Marele Duce – care era un dansator și mai bun decât își amintea ea – o ducea aproape în zbor spre ringul de dans. Tocmai începuse să o rotească într-o mișcare complicată, când cu coada ochiului zări silueta a cărei sosire o așteptase cu un amestec de emoție și teamă. Melbourne venise costumat în curtean elisabetan, contele de Leicester, învești mântat în haină mulată, pantaloni trei sferturi bufanți și ciorapi de mătase. Știa că ea va merge la bal costumată în Gloriana[1], așa că alegerea lui pentru costumație îi făcu inima să se strângă. Se împiedică ușor, iar Marele Duce întinse mâna să o susțină.

– Poate că felul meu căzăcesc de a dansa este prea dur pentru Domnia Ta.

– Nici vorbă. A fost vina mea, nu am fost atentă.

Marele duce surâse, arătându-și dinții.

– Neatentă? Când dansezi cu un cazac? Sper că Sir Galahad v-a distras atenția. Mi-ar face mare plăcere să-l folosesc pe prietenul meu ca să-mi răzbun onoarea.

Își mângâie pumnalul de la cingătoare.

[1] Protagonista poemului epic al lui Edmund Spenser, *Regina Zânelor*, dedicat reginei Elisabeta I (n.tr.)

Victoria râse cu o încântare exagerată, știind că Melbourne o urmărește cu privirea.

– Deși mi-ar plăcea foarte mult să te văd provocându-l pe vărul meu George, trebuie să-ți reamintesc că în această țară duelul este ilegal.

– Foarte rău. Cred că vărului Domniei Voastre i-ar prii o întâlnire cu un cazac.

– Sunt convinsă că da.

Apoi Marele Duce se aplecă spre ea și spuse cu voce mai blândă:

– Dacă nu vărul Domniei Voastre vă distrage atenția de la mine, atunci trebuie să fie altcineva. Nu mai văd pe nimeni aici care să fie un candidat acceptabil la mâna Domniei Voastre. Dar poate că este un candidat nepotrivit, adăugă văzând expresia de pe chipul Victoriei.

Victoria roși, tulburată.

– Regret că te pun într-o situație stânjenitoare. Dar nu putem să iubim ce ne place, eu și Domnia Ta. Sau, în orice caz, putem să iubim, dar nu ne putem căsători.

– Nu cred că mă voi căsători vreodată.

– Nu? Poate că ai dreptate. Mai bine să domnești singur decât să te căsătorești fără dragoste. Marele Duce își coborî privirea spre ea și suspină. Dar, Domnia Ta cred că are o șansă, în vreme ce eu, nu.

Victoria văzu umbra care îi trecu peste față.

– Dar precis că nimeni nu te poate obliga să faci ceva, nu?

– Nu-l cunoști pe tatăl meu, prea iubitul tău naș. Are idei foarte clare despre căsătoria mea. Dorințele mele nu prezintă nici un interes pentru el.

Îi aruncă Victoriei o privire care voia să sugereze posibilitatea că ea ar fi putut fi una dintre dorințele lui.

Victoria zâmbi, și era pe punctul de a spune ceva când muzica încetă. Conversația privată nu mai putea continua căci prințul George, îmboldit de unchiul lui să facă ceva, veni spre ei să-și pretindă recompensa:

– Cred că acesta este dansul meu.

Victoria aruncă o privire spre locul unde Melbourne vorbea cu Emma Portman. Mulțumită că el o privește, luă mâna întinsă a lui George cu un zâmbet strălucitor.

Emma văzu tertipul reginei și îi spuse lui Melbourne:

– Sper că regina Elisabeta i-a rezervat un dans contelui de Leicester. Din ce știu, își erau devotați unul altuia.

Melbourne o privi pieziș.

– Ca de obicei, ești foarte bine informată, Emma. Dar nu cred că regina are timp să danseze cu un bătrân.

– Oh, eu sper că s-ar putea să-ți păstreze un dans, de dragul contelui de Leicester.

– M-aș mira. Melbourne se uită spre locul unde Victoria – cu un zâmbet strălucitor, dar imobil pe chip – dansa cu George.

– Ce flori frumoase poartă, William. Probabil că sunt de la un admirator.

– Da, Emma, probabil că da.

La sfârșitul dansului cu George, picioarele Victoriei erau pline de vânătăi. O călcase pe picioare la fiecare rotire, și cum picioarele lui erau strânse în armură, păruse că nu-și dă seama de asta. Și conversația lor era la fel de stângace.

– Balul este minunat, nu-i așa? întrebă Victoria crezând că trebuie să zică ceva.

George se încruntă, și o călcă iar pe picior.

– Da. Un spectacol acceptabil, presupun, dar dacă chiar vrei să vezi ceva minunat ar trebui să vii la unul din balurile regimentului nostru. Sunt grozave.

– Zău?

– Da. De fapt, ar fi un eveniment din cale afară de bun dacă ar fi să vii la următorul. Cei din regimentul meu ar fi grozav de încântați să danseze cu regina.

– Nu sunt sigură că pot să promit că voi dansa cu toți, spuse Victoria, tresărind când el o călcă iar pe picior.

– O, dar nu trebuie să dansezi cu ofițerii inferiori. Nici nu s-ar aștepta la asta.

Victoria ridică dintr-o sprânceană.

– Zău? spuse din nou.

George nu sesiză nota de avertisment din vocea ei, și continuă pe un ton vesel să vorbească despre măreția regimentului său, și despre cum ar fi ea un atu pentru reputația lui printre colegii lui ofițeri.

Când muzica se opri, Victoria văzu îngrozită că George este gata să o conducă și la dansul care urma.

– Trebuie să mă scuzi, George. Cred că o să sar peste dansul următor.

– Atunci lasă-mă să te însoțesc.

– Nici nu se pune problema. Nu, când sunt atâtea nimfe care speră să danseze cu Sir Galahad.

– Victoria, de fapt sunt Sir Lancelot.

Victoria zâmbi și își croi drum spre camera de odihnă. Lehzen fu lângă ea imediat.

– Vă simțiți bine, Maiestate?

– În afară de picioare, care s-ar putea să nu-și mai revină niciodată după dansul cu prințul George.

În camera de odihnă se uită în oglindă și își aranjă peruca. Avea bujori în obraji după dans. Își privi buchetul de flori de la piept; petalele orhideelor arătau proaspete și neatinse. Se întrebă dacă avea să vorbească cu Melbourne în seara aceasta. Hotărî că dacă o va aborda, nu-l va ignora, dar nu va fi ea cea cu inițiativa. Nici nu se va uita spre el, darămite să-i zâmbească. Lucrurile nu mai puteau fi așa cum fuseseră.

Când ieși din camera de odihnă, cu Lehzen pășind în urma ei, îi văzu pe Cumberland și pe George care stăteau cu spatele la ea.

– De ce nu ești cu ea, George? Fiecare clipă este prețioasă. Nu vrei să fii cel mai puternic bărbat din țară? Cumberland arăta cu degetul spre George, dar George – care în mod evident folosise timpul de la ultimul lor dans revigorându-se cu o cupă de vin roșu – se clătina ușor spunând:

– Nu are rost, unchiule. Chiar dacă aș fi soțul Victoriei, nu aș fi niciodată stăpânul casei. Nu vreau să-mi petrec restul vieții făcând sluj în fața unei piticanii.

Lehzen, care asculta și ea acest schimb de replici, scoase o exclamație de dezgust, ceea ce-i făcu pe cei doi bărbați să se întoarcă. Victoria avu satisfacția de a vedea cum le încremenesc fețele când remarcă prezența ei. Trecu pe lângă ei fără să-i privească și, după ce-i depăși, îl auzi pe Cumberland spunând furios:

– Nu zău, Sir Lancelot!

Victoria îl văzu pe lordul Alfred Paget în celălalt capăt al sălii de bal îndreptându-se spre ea, dar înainte ca el să ajungă la ea, auzi vocea pe care o așteptase:

– Îmi faceți onoarea, doamnă?

– Mă tem că i-am promis acest dans lordului Alfred.

– Sper că mi-ați păstrat și mie unul în carnetul Domniei Voastre.

Victoria se prefăcu a-și consulta carnetul. Alfred își dădu seama imediat că este *de trop* și îi făcu o mică plecăciune Victoriei.

– Vă rog să mă iertați, doamnă, pentru dansul acesta. Cred că gazda noastră are nevoie de ajutorul meu. Sper să-mi ia locul lordul Melbourne.

Melbourne o privi pe Victoria care, nesigură pe ea ca să spună ceva, pur și simplu dădu din cap aprobând.

Dansară în tăcere un minut sau două, și Melbourne simțea cum tremură Victoria sub carapacea rochiei. În cele din urmă vorbi:

– Văd că nu ați dus lipsă de parteneri, doamnă. V-am văzut dansând cu prințul George. Nădăjduiesc că a fost cât se poate de curtenitor.

– Cred că vrea să danseze cu regina, dar nu neapărat cu mine, spuse Victoria. L-am auzit spunându-i unchiului Cumberland că nu vrea să-și petreacă restul vieții făcând sluj în fața unei piticanii.

– În acest caz este și mai prost decât îl credeam, spuse Melbourne supărat. O privi mai îndeaproape pe Victoria. Nu se poate să fiți insultată de un bărbat cu o inteligență atât de limitată.

– Poate că nu făcea decât să spună adevărul, așa cum îl vede el.

Melbourne clătină din cap.

– Este un idiot, și nu trebuie să-i dați nici o atenție, doamnă.

– Credeți că este un idiot fiindcă nu alege să-mi fie soț? zise Victoria ridicând privirea spre Melbourne, și în ochi i se citea provocarea.

Melbourne nu răspunse, dar cum dansul îi depărtă unul de altul, văzu florile prinse de rochie. Victoria roși la privirea lui.

– Sunt foarte frumoase. Florile.

Melbourne își puse mâna puțin mai departe în jurul taliei ei.

– Atunci sunt demne de dumneavoastră.

Victoria simți în vocea lui ceva care o făcu să întoarcă capul confuză.

– Nu știam dacă o să dansez cu Domnia Voastră în această seară.

Melbourne o privi intens.

– Sper că regina Elisabeta nu-l va părăsi pe Leicester al ei.

Victoria ridică o sprânceană.

– Leicester era tovarășul ei?

Privirea lui Melbourne se încrucișă cu a ei.

– Da. La început avea o soție, dar apoi aceasta a murit.

Victoria nu-și feri privirea, deși conversația i se părea aproape de nesuportat. Ce voia el să spună?

– Și chiar dacă el era liber, nu s-au căsătorit niciodată? întrebă ea.

Melbourne tăcu când dădură ocol sălii de bal, apoi cu voce mai scăzută spuse:

– Cred că și el și regina știau că nu se pot căsători. Oricât de puternice erau sentimentele lor.

Victoria își înălță privirea spre ochii lui verzi și melancolici.

– Sentimentele lor erau foarte puternice? spuse cu blândețe.

Melbourne răspunse aproape șoptit.

– Da. Cred că da.

Victoria își simți inima inundată de ușurare. Îi spunea că de fapt chiar ținea la ea, apoi însă suspină fiindcă îi mai spunea și că nu se puteau căsători niciodată. Nu va mai lăsa garda jos niciodată. Ridică bărbia.

– Elisabeta a fost o mare regină. Intenționez să învăț din exemplul ei.

Melbourne aprobă cu o mișcare din cap, mulțumit că ea înțelesese.

– A avut o domnie lungă și glorioasă, doamnă. Fără interferențe.

Muzica se opri și, cu o plecăciune, Melbourne îi dădu drumul Victoriei.

– Iar acum trebuie să vă părăsesc... Lord Leicester. I-am promis Marelui Duce că mă poate invita la cină, spuse Victoria.

Melbourne zâmbi.

– Nu pot să stau în calea unui cazac.

După cină Victoria dansă o polcă cu lordul Alfred, care era un dansator la fel de agreabil cum era și ca interlocutor. Plecară de pe ringul de dans râzând și obosiți, și înainte să-și dea seama ce face, Victoria se trezi lângă o siluetă înaltă, toată în negru cu excepția măștii albe. Își scoase masca de pe chip și Victoria văzu că este Conroy.

Își lărgi gura într-un zâmbet și, cu o plecăciune largă și curtenitoare, întinse mâna spunând:

– Îmi acordați dansul următor, doamnă?

Victoria ezită, dar apoi își lăsă degetele înmănușate în mâna lui.

Nu era un vals, lucru pentru care Victoria fu recunoscătoare, ci un menuet, ceea ce însemna că nu vor fi nevoiți să fie unul lângă altul tot timpul. Când stăteau față în față la capătul șirului, Conroy spuse:

– Sunt onorat că dansați cu mine, doamnă.

Când treceau unul pe lângă altul în diagonală, Victoria spuse:

– M-am gândit că mi-ar plăcea să înțeleg ce vede mama mea la Domnia Voastră, Sir John.

Conroy zise cu voce egală:

– Bănuiesc că îmi apreciază compania. Este văduvă de mult timp și, bineînțeles, fiind mama dumneavoastră nu s-a putut recăsători.

Victoria traversă pe partea cealaltă a șirului.

– Înțeleg.

Când fură din nou alături pentru a trece prin fața șirului de dansatori, Conroy spuse:

– Dar pentru dumneavoastră lucrurile sunt diferite. Țara are nevoie de un moștenitor la tron, iar dumneavoastră aveți nevoie de un soț care să vă controleze purtarea.

Erau amândoi cu privirile îndreptate înainte, și, fără să se uite în jur, Victoria spuse pe un ton inflexibil:

– Nu zău, Sir John, și pe cine mi-ați recomanda ca să mă țină în frâu?

Se aplecară pe sub brațele întinse ale perechii din fața lor, și când se îndreptau, Conroy zise:

– Mama dumneavoastră crede că ați fi fericită cu vărul Domniei Voastre Albert.

– Dar Domnia Voastră ce credeți, Sir John? spuse Victoria depărtându-se de el.

Când se apropie din nou, Conroy răspunse:

– Cred că este un tânăr serios, care înțelege îndatoririle unui monarh modern. Nu se lasă influențat de sentimente sau de nebunii. Și sunt convins că va înțelege valoarea experienței.

Victoria, care încercase să priceapă motivele lui Conroy pentru a-i recomanda căsătoria cu Albert, începu să-și dea seama de planul lui.

– Înțeleg. Și presupun că vă gândiți că va avea nevoie de un sfetnic.

Conroy surâse cu jumătate de gură și se apropie de ea pentru a forma un arc.

– Cine știe, doamnă? La urma urmelor, am o oarecare experiență în astfel de chestiuni.

Victoria lăsă brațele în jos și rosti încet, dar limpede:

– În acest moment, nu am nici cea mai mică intenție să mă căsătoresc, Sir John. Dar dacă aș avea, nu ar fi cu cineva care ar alege să fie povățuit de Domnia Voastră. Poate că pe mama mea o aveți în buzunar, dar pe mine nu mă veți avea niciodată, niciodată.

Spre surprinderea ei, Conroy zâmbi.

– După cum știți, doamnă, mi-am petrecut ultimii nouăsprezece ani slujind-o pe mama dumneavoastră, dar poate că a venit momentul să mă întorc în Irlanda. Am acolo o moșie care a fost lăsată de izbeliște.

– Mi se pare o idee excelentă, Sir John.

Îi întoarse spatele și se depărtă de ringul de dans. Dar nu te puteai debarasa de Conroy atât de ușor:

– Aș avea nevoie de niște asigurări ca să fac asta. Una peste alta, ar fi mult mai plăcut dacă ar fi să mă întorc pe plaiurile mele natale încununat de recunoștință pentru serviciul credincios în slujba Coroanei.

Victoria îl privi indignată.

– Oare încununarea despre care vorbiți implică un titlu, Sir John?

– Cred că demnitatea de baron ar reflecta munca pe care am făcut-o în numele mamei dumneavoastră și al dumneavoastră. Dar, bineînțeles, o asemenea demnitate ar trebui însoțită de un stipendiu care să-mi permită să duc un trai care să nu-mi dezonoreze statutul social.

Victoria aprobă din cap. Deși credea că este o greșeală să-i facă chiar și o singură concesie lui Conroy, gândul de a nu fi nevoită să-l mai vadă vreodată merita oricâte titluri nobiliare în Irlanda. Zău, dacă ar fi știut că prețul lui este așa de mic, i-ar fi propus acest lucru în ziua în care devenise regină.

– Sunt sigură că putem ajunge la o înțelegere, vreau să spun dacă îmi puteți da asigurări că retragerea Domniei Voastre va fi... permanentă.

Fu rândul lui Conroy să dea din cap că da, dar mai avea ceva de adăugat:

– Știți, doamnă, cred că ducesei îi va fi foarte greu după plecarea mea. Cred că fără mine se va simți singură. Poate că dacă i-ați acorda atenția pe care o merită...

Victoria ridică mâna ca să dea de înțeles că auzise destul.

– Știu cum să am grijă de mama mea, Sir John.

Îi întoarse spatele și se îndreptă spre salonul pentru cină, împrăștiind în drum grupuri de nimfe și păstori.

Ducesa, care observase scena din celălalt capăt al sălii de bal, își croi drum spre Conroy:

– Ai dansat cu Drina! Nu mi-a venit să-mi cred ochilor, dar acum te-a lăsat singur. Ce se întâmplă, dragul meu Sir John? Te supără? Nu știe câte faci pentru ea.

Conroy își coborî privirea spre chipul îngrijorat al ducesei și sesiză în vocea ei dorința de a-l împăca. Plecarea lui avea să fie foarte grea pentru ea, știa asta. Și se gândi că probabil vor exista momente când îi va fi dor de ea, de felul acela al ei de a-și înălța ochii spre el și de a-și flutura mâinile. Da, o să-i fie dor de devotamentul ei, dar nici chiar sentimentul că este adorat nu putea compensa o viață fără

putere. Conroy prefera să se întoarcă acasă în Irlanda înnobilat și bogat și să devină acolo un om puternic, decât să mai piardă timpul aici și să vadă șansele care ar fi trebuit să fie ale lui irosite de fetișcana asta ignorantă. Acum știa că situația lui nu avea să se îmbunătățească niciodată aici. Chiar dacă se mărita cu Albert, l-ar împiedica să exercite acel tip de influență care ar fi fost atât de avantajoasă pentru monarhie. Era prea încăpățânată ca să-și schimbe părerile.

Nu, avea să se întoarcă în Irlanda și să devină un om important într-un loc unde aceste lucruri încă mai contau. Se întreba dacă să-i spună ducesei despre hotărârea lui, dar când privi în ochii ei albaștri limpezi și simți pe braț atingerea diafană a mâinii ei, se gândi că poate e mai bine să aștepte. Poate că era mai bine să fie sigur că Victoria își va ține promisiunile înainte să dea naștere unei scene dureroase. Da, va aștepta. Balul acesta era atât de minunat că părea o nebunie să nu te bucuri de el; la Ballymeena nu vor fi prea multe asemenea ocazii.

– Nu ai de ce să te îngrijorezi, ducesă. Eu și regina am avut o conversație foarte utilă. Cred că a lămurit lucrurile între noi. Iar acum aș vrea să o întreb pe cea mai frumoasă femeie din încăpere dacă îmi va face marea onoare de a dansa cu mine.

Îi întinse mâna ducesei, care o luă cu un zâmbet ce făcu până și balamalele ruginite ale inimii lui Conroy să scârțâie.

Leopold, care urmărise cu interes schimbul de cuvinte dintre Conroy și Victoria, era dezamăgit de expresia de capitulare de pe chipul surorii lui când era condusă pe ringul de dans de Conroy. Sosise timpul ca Sir John Conroy să-și folosească farmecele în altă parte. Își lăsă mai bucuros privirea să zăbovească asupra nepoatei lui, care dansa cu Alfred Paget. Din ce văzuse în ceea ce-l privea pe lordul Alfred, Leopold nu credea că nepoata lui era în vreun pericol să cedeze farmecelor acestui partener de dans. Dar unde era Melbourne? Leopold îl zări sprijinindu-se de un stâlp, înveșmântat ca un curtean elisabetan, costumație care, remarcă Leopold cu oarecare ranchiună, îi punea picioarele în evidență. Fără grabă, ca Melbourne să nu-și dea seama de intenția lui și să se hotărască să plece de acolo, Leopold înconjură ringul de dans până când se trezi că stă în spatele prim-ministrului.

– Bună seara, Lord Melbourne.

Melbourne se răsuci, încercând – fără să reușească în totalitate – să-și mascheze neplăcerea de a fi abordat de regele Belgiei.

– Maiestate.

Leopold se mai apropie un pas și spuse:

– Cred că nepoata mea a făcut o vizită neanunțată la Brocket Hall.

Melbourne se întoarse spre el.

– Sunteți foarte bine informat, domnule.

Leopold surâse.

– Am observat că asta pare să o fi indispus. Poate că ceva din clima de acolo nu i-a priit.

Melbourne privi peste capetele dansatorilor și rosti cu voce seacă:

– N-aș putea să vă spun, domnule.

– Ar trebui să știți, Lord Melbourne, că în această dimineață le-am scris nepoților mei Albert și Ernst. Vor fi aici într-o săptămână.

Acest lucru îl făcu pe Melbourne să se răsucească, în sfârșit scos din neutralitatea lui enervantă.

– Fără permisiunea reginei?

Leopold ridică din umeri.

– Sunt verii ei. Nu cred că au nevoie de invitație oficială. Și, după părerea mea, cu cât vin mai curând, cu atât mai bine. Își duse o mână la cap ca să-și aranjeze cununa de lauri. Fiindcă, după cum sunt sigur că știți, unei tinere fete poți să-i sucești capul cu atâta ușurință.

Capitolul 35

În dimineața următoare Victoria se trezi cu o senzație pe care nu prea putea să o definească. În mod normal, după un bal zăcea în pat până la ora prânzului, dar astăzi, mai că sări din pat. Erau așa de multe lucruri de făcut. În timp ce umbla prin dormitor cu Dash după ea, își dădu seama că norul care o învăluise după vizita la Brocket Hall dispăruse. Evenimentele de seara trecută dăduseră cuvântului speranță un înțeles nou. Conversația cu lordul M. despre Elisabeta și contele de Leicester o făcuse să simtă că avea un locșor în inima lui, indiferent ce ar fi spus el despre soția lui moartă. Poate că nu se puteau căsători; și, pentru prima oară, Victoria recunoscu față de ea însăși că poate nu era chiar ceea ce dorea ea. O căsătorie ar fi fost prea complicată din punct de vedere politic și, într-un fel pe care nu și-l putea explica, prea stânjenitoare. Era suficient, se gândi, să știe că ține la ea în același fel în care ținea și ea la el.

Îi zisese că avea să-i fie „tovarăș", exact așa cum fusese Leicester pentru Elisabeta. Fusese un aranjament care-i convenise singurei mari regine de până acum a Marii Britanii, iar Victoria nu vedea nici un motiv să facă altfel. Leopold și mama ei îi tot spuneau că trebuie să se mărite, dar ei i se părea că nu trebuie să facă nimic de felul acesta. Va fi o nouă Elisabeta, răspunzătoare doar față de ea însăși. Se privi în oglindă spunând acest lucru și fu mulțumită de fața pe care o văzu acolo. Dârzenia era sentimentul cu care se trezise; astăzi avea să facă ceea ce voia. Prima ei acțiune va fi să scape de Conroy. Indiferent ce ar fi trebuit să-i dea ca să-l facă să plece, ar fi meritat dacă asta însemna că nu i s-ar mai fi amintit vreodată de nefericirea primilor ei ani la palatul Kensington. Și imediat după ce va face asta, îi va spune lui Leopold că nu intenționează să se căsătorească, nici cu Albert, nici cu altcineva, și îi va sugera că a venit vremea să se întoarcă în Belgia. Victoria își zâmbi în oglindă.

Sună clopoțelul, și un minut mai târziu intrară femeile care o îmbrăcau. Skerrett, cea mai tânără, avea un aer un pic tulburat.

– Iertați-ne, Maiestate, că nu am fost aici mai devreme. Sinceră să fiu, nu am crezut că vă veți trezi așa de devreme după ce v-ați culcat atât de târziu.

– Nu contează. Cred că astăzi voi purta rochia verde.

– Da, doamnă.

Skerrett se duse să aducă rochia, în timp ce Jenkins aducea cele necesare pentru spălat.

Când Jenkins puse ligheanul jos în fața ei, Victoria observă că are ochii roșii. Arăta de parcă plânsese. Jenkins începu să toarne apă caldă pe mâinile Victoriei deasupra lavoarului, dar deodată aerul se umplu de zgomotul unor focuri de armă, iar Jenkins scăpă carafa cu un țipăt.

Puțin alarmată de zgomot, și udă toată, Victoria se duse la fereastră să vadă ce se întâmplase, și văzu un soldat din gardă mustrat de superiorul lui în curtea palatului.

– Oh, nu este decât un soldat care și-a descărcat arma din greșeală. Nu trebuie să-ți faci griji.

Se răsuci și o văzu pe Jenkins ghemuită pe podea, suspinând cu capul în mâini, și pe Skerrett cu brațul în jurul ei, încercând să o liniștească. Victoria o privi surprinsă; Jenkins nu prea era genul de femeie de la care să se aștepte la crize de isterie la zgomotul unor focuri de armă.

– Doamnă Jenkins, cred că nu te simți bine. Ai permisiunea mea să te retragi.

Cu blândețe, Skerrett o conduse afară din încăpere pe Jenkins care încă mai plângea cu suspine, și se întoarse câteva minute mai târziu. Ca răspuns la privirile întrebătoare ale Victoriei, spuse:

– Trebuie să o iertați, doamnă. Este prost dispusă din cauza execuției cartiștilor din Newport, doamnă. Se zice că trebuie să moară ca niște trădători. Doamna Jenkins e de prin părțile acelea, și cred că este foarte afectată.

Victoria o privi pe fata din fața ei.

– Sunt mulți oameni care simt la fel ca doamna Jenkins? În legătură cu cartiștii din Newport?

Skerrett se uită în podea și ezită înainte să răspundă. Apoi înălță capul și spuse:

– Pedeapsa pentru trădare, doamnă, este să te spânzure până aproape mori, și pe urmă să te taie cât ești încă viu. Nu că doamna Jenkins ar fi de acord cu cartiștii, doamnă, dar crede că indiferent ce au făcut, nu merită să moară în felul ăsta. Skerrett își frământa mâinile, continuând cu poticniri. Iertare, doamnă, dar sunt de aceeași părere cu ea. Și nu cred că sunt singura.

Victoria flutură o mână spre ea.

– Nu e nici o problemă, Skerrett, ți-am cerut părerea și mi-ai spus-o. Și ai dreptate, e un mod groaznic de a muri.

În timp ce stătea în salonul ei de zi așteptând să sosească Melbourne pentru audiență, Victoria se gândea la schimbul de cuvinte cu Skerrett. La castelul Windsor era un tablou cu un eretic căruia i se scoteau măruntaiele, în timpul domniei lui Mary – sau poate a Elisabetei? –, pe care îl vedea în rarele vizite la unchiul ei, regele William, când era mică. Trecuse pe lângă el de nenumărate ori fără să-l privească cu adevărat, până într-o zi când i-a trecut prin cap că șirul de chestii gălbui cu cocoloașe nu erau cârnați așa cum – cu mintea în altă parte – presupusese, ci intestinele bietului om. Își aminti că se bucurase că trăiește niște vremuri mai puțin barbare.

Iar acum se dovedea că presupunerea ei fusese greșită. Oamenii aceia din Newport, despre care chiar lordul Melbourne spusese că fuseseră motivați mai degrabă de foame decât de brutalitate, aveau să-și găsească sfârșitul în acest fel deosebit de groaznic. Simți înțepături sub pleoape și fu zguduită de un hohot de plâns. Nu era drept să moară cineva în felul acesta oribil. Și toate emoțiile care

o tulburaseră în ultimele câteva zile se învârtejiră la suprafață, fixându-se asupra sorții acelor galezi pe care-i aștepta o moarte îngrozitoare. Simți că leșină de milă și fu nevoită să se sprijine de pervaz să nu cadă.

Își aduse aminte ce-i spusese Flora Hastings în noaptea aceea îngrozitoare când era pe patul de moarte: „Pentru a fi regină trebuie să fii mai mult decât o fetiță cu coroană. Supușii nu sunt păpuși cu care te joci". Atunci Victoria încercase să-și șteargă din memorie acele vorbe, dar acum păreau să aibă o altă semnificație. Supușii ei erau responsabilitatea ei; nu putea să le asculte uralele fără să le asculte și strigătele de durere. Trebuia să facă ceva.

În această stare o găsi Melbourne câteva minute mai târziu: albă și tremurând. Observă de îndată acest lucru și se precipită spre ea, uitând în tulburarea lui să se încline.

– Ce s-a întâmplat, Maiestate? Nu vă simțiți bine?

Victoria negă cu o mișcare a capului și spuse cu efort:

– Când urmează să fie executați cartiștii din Newport?

Melbourne se strădui să-și disimuleze surpriza; putea să se gândească la multe motive pentru lacrimile Victoriei, dar soarta cartiștilor nu se număra printre ele.

– Vinerea viitoare, doamnă.

Victoria trase adânc aer în piept:

– Și vor fi spânzurați, înecați și tăiați în bucăți?

– Aceasta este pedeapsa pentru trădare, doamnă. Dar văzându-i fața, Melbourne adăugă: Cred că mai mulți episcopi fac o petiție prin care cer clemență.

Victoria înălță capul cu o mișcare bruscă și hotărâtă:

– Atunci aș dori să o semnez. Făcu un pas spre el. O astfel de pedeapsă nu este civilizată.

Melbourne ezită înainte de a spune:

– Mă tem că nu înțelegeți gravitatea faptelor, doamnă.

– Ba chiar o înțeleg, ripostă ea, și culoarea îi reveni în obraji într-un fel pe care Melbourne nu putu să nu-l admire. Dar cred că Domnia Ta nu înțelege severitatea pedepsei. Poate că asemenea lucruri au fost necesare în timpul domniei Elisabetei – se opri și-și compuse cea mai maiestuoasă atitudine –, dar aș vrea ca domnia *mea* să fie una plină de clemență.

Melbourne se gândi că era ceva magnific la ea; nu o văzuse niciodată pe Victoria atât de înflăcărată în legătură cu un lucru care nu o privea direct. Bineînțeles că greșea; cartiștii trebuiau tratați cu cea

mai mare severitate, în mod public, pentru a-i descuraja pe toți ceilalți flămânzi care credeau că-și pot umple burțile cu idealuri înalte și lozinci frumoase, dar nu se putu abține să-i admire starea de spirit. Așa încât zâmbi un pic când spuse:

– Înseamnă că știți, doamnă, că în calitate de regină le puteți schimba sentințele.

Ea șovăi înainte să răspundă, și Melbourne văzu că nu-l înțelesese.

– Iertare, doamnă, nu m-am făcut înțeles. Coroana are dreptul de a comuta o sentință, să o facă mai puțin severă. Așa că ați putea decide ca în loc să fie executați ca trădători, acești oameni să fie deportați în Australia într-o colonie penitenciar, lucru pe care unii l-ar putea considera o pedeapsă mai ușoară.

Nu putuse să se abțină de la acea ultimă remarcă malițioasă, dar Victoria nu zâmbi. Spuse însă cu multă hotărâre:

– În acest caz, doresc să-mi exercit dreptul. Doresc ca sentințele să le fie comutate – Victoria pronunță acest cuvânt nou și plăcut cu toată gura – din execuție în deportare.

– Sunteți sigură, doamnă? spuse Melbourne protestând simbolic, deși cunoștea deja răspunsul.

– Foarte sigură.

Și pentru prima oară de când începuse discuția, Victoria zâmbi.

Melbourne arătă cu mâna spre cutii.

– Ne ocupăm de ele, Maiestate?

– Nu, cred că oamenii aceia din închisoare ar trebui să-și afle soarta cât de curând posibil. Să zaci într-o celulă și să-ți închipui moartea aceea oribilă, nu pot să mă gândesc la ceva mai rău.

– Mila dumneavoastră vă face cinste, doamnă, deși nu mă pot împiedica să gândesc că oamenii aceia își merită suferința. Dar dacă îmi cereți să pun în aplicare imediat dorințele dumneavoastră, mă voi ocupa de îndată de acest lucru.

Aprobă printr-o mișcare protocolară din cap, ca să dea de înțeles că acționează la ordin, nu din convingere.

– Înainte să plecați, mai vreau să faceți ceva pentru mine. Sir John Conroy mi-a cerut să-i acord un titlu nobiliar irlandez și o pensie, și sunt decisă să i le acord.

– Zău, doamnă?

– Da. Se gândește că a venit timpul să se retragă la moșia lui din Irlanda.

Melbourne o privi cu surprindere și respect. Oare chiar găsise o cale de a scăpa de Conroy?

– Cred că un titlu nobiliar irlandez și o pensie de 1 000 de lire pe an ar fi o recompensă foarte potrivită pentru toți anii lui Sir John în serviciul Coroanei, spuse Melbourne.

Victoria aprobă din cap.

– Exact așa mă gândeam și eu, deși cred că s-ar putea să fie mai sigur dacă o facem de 2 000 de lire. N-aș vrea să rămână fără bani și să simtă nevoia să se întoarcă la curte.

– Nu, așa este. N-ar fi potrivit.

Victoria se aplecă în față și surâse.

– Vreau ca „deportarea" lui Sir John Conroy să fie permanentă.

După ce plecă Melbourne, Victoria îl strigă pe Dash și ieșiră în grădină. În timp ce cobora scările, Lehzen o ajunse din urmă și îi întinse un șal.

– Este frig astăzi, Maiestate; nu ar trebui să ieșiți fără ăsta. Dacă așteptați un moment, îmi iau boneta și vă însoțesc.

– Nu, mulțumesc, Lehzen, în dimineața aceasta prefer să mă plimb singură. Doresc să vorbesc cu mama.

Fără tragere de inimă, Lehzen dădu din cap aprobator:

– Cum doriți, Maiestate. Mi se pare că am văzut-o pe ducesă îndreptându-se spre lac cu Sir John Conroy acum vreo zece minute.

Victoria zâmbi și spuse, luând șalul:

– Mulțumesc, Lehzen. Hai, Dash!

O luă la fugă pe alee spre lac, cu câinele după ea.

Îi văzu pe mama ei și pe Conroy lângă casa de vară, pe partea cealaltă a lacului. Capetele lor erau foarte apropiate, iar fața ducesei era aplecată spre Conroy, ca floarea-soarelui care se întoarce după soare. Văzând disperarea mamei sale, Victoria fu și mai hotărâtă, și aproape că înconjură aleea în goană ca să ajungă unde erau ei, apărând din spatele lor, ca să nu o vadă când vine.

– Bună dimineața, mamă.

Ducesa și Sir John se depărtară unul de altul imediat, surprinși de apariția ei bruscă.

Victoria îl salută pe Conroy cu un gest din cap foarte scurt.

– Ce noroc să vă găsesc aici, cu mama, Sir John.

Ducesa își privea fiica cu atenție și tulburare.

– Arăți foarte bine, Victoria.

– Da, mamă. Mă simt foarte bine. Făcu o pauză, apoi spuse: Mă bucur că vă găsesc împreună pentru că am vrut să vă spun chiar eu, Sir John, că am decis să dau curs solicitării Domniei Voastre.

Ducesa își îndreptă privirea de la Victoria la Conroy cu o încetineală plină de durere.

– Ce solicitare?

Lui Conroy începu să i se zbată un mușchi de la coada ochiului, dar înainte să apuce să răspundă, Victoria spuse cu o bucurie abia ascunsă:

– Nu ai auzit, mamă? Îi voi da lui Sir John un titlu nobiliar irlandez și o pensie de două mii pe an, ca să se poată retrage liniștit la moșia lui din Irlanda.

Ducesa rămăsese încremenită, iar buclele blonde nemișcate. În cele din urmă zise, țintuindu-l pe Conroy cu privirea:

– M-ai părăsi pentru... Ezită, apoi cu un țipăt care o făcu pe Victoria să tresară. ... pentru câțiva bani?

Conroy nu spuse nimic, ci privi în pământ. Victoria se întoarse spre el.

– Nu v-ați răzgândit, sper, nu-i așa, Sir John?

Conroy rămase complet încremenit, apoi scutură din cap încet, ca și când ar fi fost făcut din piatră.

– Bine. Mă bucur că am stabilit.

Victoria se pregătea să plece când văzu chipul chinuit al mamei sale și se opri.

– Am hotărât să-ți măresc alocația, mamă. E timpul să-ți faci niște haine noi. Ar trebui să te îmbraci potrivit cu statutul tău de regină-mamă.

Ducesa nu dădea nici un semn că ar fi auzit-o; încă se holba la Conroy ca și când ar fi încercat să-și întipărească în memorie fiecare trăsătură a feței lui. Un pic uluită de propria îndrăzneală, Victoria porni înapoi.

– Hai, Dash!

Când regina și cățelul ei nu se mai zăreau, Conroy vorbi, cu privirea încă fixată în pământ:

– Trebuie să înțelegi că nu am avut de ales. Aici nu mă așteaptă nimic.

Ducesa explodă din imobilitatea ei glacială:

– Nimic? După nouăsprezece ani, sunt nimic?

Conroy înălță capul încercând să-și lipească un zâmbet pe chip.

– Știi bine că dacă plec eu, va fi mai amabilă cu tine.

Ducesa scutură din cap a neîncredere și strigă:

– Știi de câte ori mi-a cerut Drina să scap de tine? Ar fi fost atât de ușor. Dar nu am vrut să fac asta. I-am spus că nu mă descurc fără tine. Iar tu poți să pleci ca și când nu aș exista.

Conroy încercă să ia mâna ducesei, dar ea se trase înapoi, furioasă. Era și mai dureros decât își imaginase el. Se așteptase să-i poată da vestea în felul lui, dar se părea că Victoria era hotărâtă să facă chestia asta cât se poate de brutal. În ochii ducesei erau lacrimi, și văzu ridurile pe care nefericirea le săpase în jurul ochilor și al gurii ei. Preț de o clipă văzu femeia bătrână în care avea să se transforme nu peste foarte mult timp.

– Crede-mă, nu vreau deloc să te părăsesc. Dar fiica ta nu poate fi influențată, doamnă, iar eu trebuie să-mi folosesc talentele în altă parte.

Cu un gest care știa că este singura reacție corectă la durerea ei și trădarea lui, se lăsă încet și cu greutate în genunchi în fața ei. Îi luă mâna rece într-a lui, o lipi de buze și spuse cu un glas răgușit:

– Te rog, iartă-mă!

Se ridică în picioare și se îndepărtă de ea, înconjurând lacul, înapoi spre palat. Nu privi în jur, dar cu fiecare pas simțea în spinare privirea ducesei.

Capitolul 36

Marele Duce o aștepta pe Victoria în parcul Richmond, la Roehampton Gate. Dimineață îi trimisese un bilet întrebând dacă ar putea călări împreună undeva unde chiar să poată merge la galop. „Rotten Row al vostru este un loc unde să admiri doamne în veșminte minunate, dar astăzi nu mă interesează moda." După întâlnirea cu mama ei și cu Conroy, Victoria știa exact ce voia să spună rusul. Și ea voia să galopeze atât de repede încât lumea să se estompeze și nimic să nu mai conteze în afară de fâșia îngustă de pământ din fața calului ei. Așa că propusese Richmond Park, cu copacii lui seculari și turmele de căprioare, unde-și puteau lăsa caii să alerge fără teama că se ciocnesc de vreo trăsură sau dau peste vreo dădacă și copilul avut în grijă.

Când grăjdarul o ajuta să se suie pe Monarch, văzu că chipul Marelui Duce era impenetrabil, iar gura mai severă decât o văzuse ea vreodată. În mod clar nu era într-o dispoziție de conversație, așa că, luând frâiele, ea spuse:

– O dată în jurul parcului?

Marele Duce încuviință din cap, iar Victoria își înfipse călcâiele în coapsele lui Monarch. Bucuros că-l lasă să facă ce vrea, calul porni cât ai zice pește, cu Marele Duce ținând aproape. Se întrecură în jurul parcului, împrăștiind căprioarele și fazanii ce cuibăreau în pădure și care se zburătăceau cu țipete în înalt, ferindu-se când treceau pe sub crengile stejarilor impunători și chiuind de încântare când coborau nestăpânit dealul ce ducea spre cele două iazuri care tăiau parcul.

Râzând entuziasmați, își opriră caii în același timp. Marele Duce sări de pe cal cu o mișcare ușoară și, înainte ca valetul să o poată ajuta, el o ridică pe Victoria și o puse pe pământ. Ea observă că rigiditatea de pe chipul lui dispăruse.

– Mulțumesc că m-ai adus aici, Victoria. Aveam mare nevoie să călăresc așa.

Victoria zâmbi.

– Predecesoarei mele Elisabeta îi plăcea să vâneze căprioare în acest parc.

– Regina care nu s-a căsătorit niciodată.

– Dar a cărei domnie a fost lungă și plină de glorie.

– Sunt convins. O mare regină îi este superioară oricărui bărbat, spuse el și chipul îi fu luminat de zâmbet. După care se întoarse spre valetul său care se ținea la o distanță respectuoasă, și pocni din degete. Omul scoase la iveală un pachețel pe care îl puse în mâna întinsă a Marelui Duce. Am ceva pentru tine, Victoria. Un mic simbol al prieteniei noastre.

Era o tabacheră smălțuită cu albastru și margini aurii. Pe capacul tabacherei literele V și A din diamante se împleteau pentru a forma o monogramă grațioasă, aproape simetrică.

Victoriei i se tăie răsuflarea.

– Este atât de frumoasă. Și monograma aceasta?

Își înălță privirea spre el. Marele Duce confirmă cu o mișcare din cap.

– V și A, de la Victoria și Alexandru. Poate că nu este corect, dar sper că mă vei ierta.

Îi puse tabachera în mână și cu degetele lui îi apăsă degetele peste ea.

– V și A. Literele se potrivesc foarte bine, nu-i așa?

Marele Duce aprobă cu o mișcare din cap și apoi, dându-i drumul la mână, spuse:

– Țarul, tatăl meu, mi-a poruncit să mă întorc imediat la Petersburg.

– Este bolnav? întrebă Victoria.

Marele Duce scutură din cap că nu.

– Este perfect sănătos, dar își închipuie că o să moară în orice moment, așa că a decîs că trebuie să mă căsătoresc. Se uită la Victoria și oftă. Tatăl meu a ales o prințesă daneză. Am uitat cum o cheamă. Zice că-i plac foarte mult heringii.

Ridică din umeri, zâmbind cu jumătate de gură.

Victoria era impresionată de oftatul lui. Deși amândoi știau că orice alianță între ei nu putea fi decât una politică, el juca rolul unui iubit dezamăgit. Și chiar dacă știa că este – aproape în mod sigur – o prefăcătorie, îl plăcea pentru îngâmfarea lui.

Lăsă capul într-o parte și surâse.

– Sunt convinsă că trebuie să fie fermecătoare. Mirosind a pește poate, dar fermecătoare.

Marele Duce îi luă mâna și în timp ce o privea în ochi, ea repetă cuvintele pe care el i le spusese la bal:

– Noi nu putem să ne căsătorim cu cine ne place, tu și eu.

De data asta oftă. Se auzi o cioară croncănind cu jale în spatele ei și își aminti cum Melbourne îi ținuse mâna la Brocket Hall.

Alexandru îi aruncă o privire melancolică printre genele lungi. Credea, bineînțeles, că se gândește la el.

– Dacă lucrurile ar fi stat altfel...

Se aplecă spre ea, așteptând în mod evident un sărut de adio, dar Victoria se eschivă și zise veselă:

– Sunt sigură că tu și mâncătoarea de heringi veți fi foarte fericiți.

Alexandru desfăcu larg brațele.

– Îmi voi face datoria, mă voi căsători cu ea, voi avea mulți fii, și într-o bună zi le voi alege miresele.

Victoria râse.

– Sper că vei alege cu înțelepciune.

– Poate că vei avea o fiică care va veni să domnească în Rusia cu fiul meu.

– Uiți că am hotărât să nu mă căsătoresc.

Marele Duce clătină din cap.

– Nu, nu am uitat, dar nu cred că o femeie ca tine ar putea trăi fără un soț. Îmi pare rău că nu va fi un rus.

Duse mâna Victoriei la buze și o sărută.

Ducesa nu coborî la cină în seara aceea, și când Victoria o trimise pe Lehzen să afle cum se simte, baroana fu trimisă înapoi fără nici un mesaj. Victoria simți cum i se pune un nod în capul stomacului. Știa prea bine că ar fi trebuit să se ducă chiar ea în apartamentele mamei sale, dar nu fusese în stare să-și adune curajul. Oricât de mult îl ura Victoria pe Conroy, știa cât înseamnă acesta pentru mama ei. Deși nu-i putea trece cu vederea ducesei acest devotament, din ziua aceea de la Brocket Hall se gândea că poate înțelege forța acelui sentiment.

A doua zi dimineață o rugă pe Skerrett să-i arate ce dantelă avea. Tânăra aduse un dulăpior cu sertare care umplură aerul cu parfum de cedru când fură deschise. Victoria căută printre gulerele delicate și voalurile diafane până când găsi un șal cu o broderie atât de fină că, atunci când îl scuturâ, străluci ca promoroaca. O auzi pe Skerrett scoțând un sunet de uimire.

– Este minunat, nu-i așa?

– Este cel mai frumos lucru pe care l-am văzut în viața mea, doamnă.

Victoria puse șalul sub braț și, înainte să-i slăbească hotărârea, porni spre aripa de nord.

O găsi pe mama ei șezând pe o canapea, privind în gol. Era îmbrăcată ca de obicei, în negru, dar buclele blonde atârnau lipsite de viață, în dezordine. Văzând nefericirea mamei sale Victoria simți cum i se strânge stomacul.

Se așeză lângă aceasta pe canapea, dar ducesa nu dădu nici un semn că i-a remarcat prezența, ci continuă să privească inert în gol. Victoria se întreba dacă făcuse bine că venise, dar oricât ar fi vrut să plece, știa că trebuie să facă ceva ca să îndrepte situația.

Se aplecă și puse șalul în mâinile inerte ale mamei. Ducesa nu se clinti. Victoria despături șalul și îl întinse în poala ei.

– Este pentru tine, mamă. Dantela este făcută într-o mânăstire din Bruges. Privește cât este de fină.

Îl ținu în fața chipului împietrit al ducesei și îl scutură ca să tremure precum pânza de păianjen în bătaia vântului.

Trecu un minut care Victoriei i se păru o oră, și în cele din urmă mama ei întoarse capul. O fixă pe Victoria cu privirea aceea fără viață, spunând cu voce golită de orice emoție:

– L-ai gonit, Drina.

Victoria lăsă dantela să cadă în poala mamei ei.

– Nu, mamă, spuse blând, el a vrut să plece. Luă mâna acesteia și continuă: Dar știu că resimți pierderea lui și, crede-mă, mamă, înțeleg.

Privi în jos spre mâna mamei și văzu verigheta de aur pe încheietura umflată a inelarului.

– Cum ai putea să înțelegi? Nu ești decât un copil; cum ai putea să știi ce simte o femeie?

Vocea ducesei deveni răgușită când rosti cuvântul femeie, iar ochii, uscați până atunci, i se umplură de lacrimi.

Victoria simți cum îi dispare nodul din stomac, și vorbele îi zburară înainte să le poată controla:

– Nu, mamă. Te înșeli. Chiar știu cât este de greu să pierzi pe cineva la care ții.

Mama ei sesiză nota de disperare din vocea fiicei sale și reuși să vadă dincolo de propria nefericire. Privind în ochii albastru-deschis ai fiicei sale, de aceeași culoare cu ai ei, înțelese. Și, stăpânindu-și propriile lacrimi, puse mâna pe obrazul îmbujorat al Victoriei, mângâindu-l cu nesfârșită tandrețe:

– Nici un bărbat nu ar renunța la tine, Drina, decât dacă ar ști că este datoria lui.

La această bunătate neașteptată, dârzenia Victoriei se topi în cele din urmă și se aruncă în brațele mamei într-un hohot de suspine:

– Oh, mamă... Cred că nu voi fi fericită niciodată.

Ducesa își încolăci brațele în jurul trupului tremurând al fiicei sale și o ținu strâns:

– Ești încă tânără, *Liebes*. Te asigur că vei găsi un cuib pentru inima ta.

Suspinele Victoriei începuseră să se estompeze transformându-se în câte un sughiț ocazional, iar ducesa ridică bărbia fiicei sale ca să o privească în ochi:

– Amândouă am pierdut ceva, Drina. Dar totodată – și privirea îi era înflăcărată de dragoste – astăzi am descoperit ceva. Victoria o privea cu tulburare și ochi înlăcrimați. Am descoperit latura ta *Schockoladenseite*. Latura ta gingașă. Iar eu crezusem că am pierdut-o pentru totdeauna.

Victoria simți în vocea mamei sale implorarea pentru iertare și își puse capul în poala ei. În timp ce ducesa îi mângâia părul, ea închise ochii și inhală mirosul de lavandă.

Leopold, care fusese în apartamentele ducesei ca să-i spună că Albert și Ernst erau deja în drum spre Anglia, văzu acest tablou din pragul ușii și se depărtă tiptil. Bineînțeles că știa de exilarea lui Conroy și era recunoscător pentru acest lucru, dar se îngrijorase că o neînțelegere permanentă între mamă și fiică ar fi putut periclita șansele lui Albert cu Victoria. Imaginea nepoatei lui care stătea cu capul în poala mamei sale ca o Pietà modernă era deosebit de încurajatoare, chiar foarte încurajatoare. Dacă Victoria se putea împăca cu mama ei, atunci Albert nu va fi respins ca pretendent numai pentru simplul fapt că era un Coburg.

Presupunea că, în ceea ce o privea pe ducesă, avea să-i simtă lipsa lui Conroy, dar dacă recâștiga afecțiunea fiicei sale, atunci pierderea lui ar putea fi un preț care merita să fie plătit. Și cu timpul sora lui avea să înțeleagă că doar pentru promisiunea puterii îi stătuse Conroy alături; când își dăduse seama că nu avea să fie niciodată altceva decât administrator al casei ducesei de Kent, renunțase la ea. Era păcat că ducesa nu-și putea găsi alt bărbat care să o distreze, dar mama reginei, aidoma soției lui Caesar, trebuia să fie mai presus de orice reproș. Se gândi la propria lui *chère amie*, ascunsă într-o vilă în St John's Wood, și meditâ că astfel de lucruri se puteau aranja mult mai bine dacă erai bărbat. În timp ce străbătea coridorul lung înapoi spre apartamentele sale se zări pentru o clipă într-o oglindă și fu mulțumit să vadă că mesa falsă de păr îi stătea exact cum trebuie.

Capitolul 37

Pe digul de la Ostende doi bărbați tineri tremurau în vântul rece de noiembrie. Amândoi erau înalți și blonzi și exista o asemănare limpede de familie în frunțile lor înalte și buzele delicat conturate, dar în vreme ce unul avea umerii largi și mișcările țanțoșe ale unui soldat, celălalt, deși o idee mai înalt, nu avea nimic din independența nepăsătoare a fratelui său; călca cu grijă ca și când ar fi calculat cât efort îl va costa fiecare pas. Privea neliniștit la marea agitată,

și se întoarse spre fratele său, spunând în engleză cu un pronunțat accent străin:

– Se pare că marea va fi prea agitată ca să putem naviga astăzi.

Fratele lui îl bătu pe umăr.

– Prostii, Albert, vapoarele spre Anglia navighează pe vreme mult mai rea decât asta. Apoi se uită mai cu atenție la fața albă a fratelui său și spuse: Să știi că o să te simți mai bine când o să ajungi acolo. Cum erau versurile acelea din Shakespeare pe care mi le spuneai mereu: „Există un moment în viața fiecărui bărbat, care dacă este folosit cum se cuvine..."

– „... aduce noroc". Albert termină citatul, cum știa fratele său că va face. Dar, Ernst, nu știu dacă acesta este destinul potrivit pentru mine. Victoria nu este serioasă. Nu este preocupată decât de dans și înghețată. Nu știu dacă ne potrivim.

Ernst zâmbi.

– Ei și, este o fată căreia îi place să se distreze. Cred că este un lucru bun. Frivolele sunt întotdeauna cele mai amuzante. În plus, Victoria este fermecătoare, minionă și... Contură cu mâinile o siluetă voluptuoasă.

Albert îl privi.

– Atunci, poate că tu ar trebui să te însori cu ea, Ernst.

– Cred că unchiului Leopold nu i-ar plăcea deloc asta. Ernst își strânse buzele, imitându-l într-o manieră acceptabilă pe regele Belgiei: „Destinul lui Albert este să se căsătorească cu Victoria".

– Dar dacă ea nu crede că destinul ei este să se mărite cu mine? Nu prea a părut să-i pese de mine cine știe ce ultima oară când ne-am întâlnit.

Ernst îl măsură pe fratele lui din cap până în picioare, prefăcându-se că-l evaluează, observând atent ochii de un albastru-închis ai lui Albert, profilul lui nobil, picioarele lungi în cizme cu carâmbi roșii.

– Te-ai schimbat mult în ultimii trei ani, Albert. Tu nu le bagi în seamă, dar fetele din Coburg se uită la tine acum într-un fel care, dacă nu aș ști că ești cel mai serios bărbat dintre creștini, m-ar face foarte gelos. O fi ea regină, dar este în același timp femeie tânără, și cred că va fi foarte fericită când te va vedea.

– Dar nu am chef să fiu expus pentru a primi aprobarea ei, ca și cum aș fi o statuie de ceară, Ernst.

– Oh, nu fi așa de sensibil. Vrei să-ți petreci restul vieții în Coburg, uitându-te la mine cum mă port imoral, sau vrei să fi regele Angliei?

Albert scutură din cap.

– Chiar dacă mă căsătoresc cu ea, nu voi fi decât soțul reginei Angliei.

Ernst ridică din umeri.

– Păi, dacă după ce ajungi acolo o să ai fața asta, nu o să te căsătorești cu nimeni. Nu uita, Albert, femeilor le place să fie vrăjite, nu să li se țină predici. Când o vei vedea trebuie să zâmbești și să-i faci mici complimente. O să ai suficient timp să-i povestești despre faima arhitecturii italiene și minunile sistemului de canalizare babilonian când o să fiți în luna de miere.

Albert clătină din cap din nou.

– Dar nu pot fi cineva care nu sunt, Ernst. Nu mă pot preface.

Ernst ridică brațele, prefăcându-se disperat.

– În acest caz, dragul meu frățior, îți propun să ne întoarcem la Coburg și să te însori cu Frau Muller, văduva primarului, care are o bibliotecă minunată și un iaz bine garnisit cu crapi. Să citească și să pescuiască, ce-și poate dori mai mult un bărbat? Știu că te place, iar văduvele, ei bine...

Albert privea peste întinderea cenușie a mării.

– Ție ți se par toate așa de ușoare, Ernst. Dar pentru mine este o situație dificilă.

Ernst puse o mână pe umărul fratelui său și rosti cu o altă voce:

– Dragul meu frate, ești un bărbat de mare valoare. De aceea Victoria va fi foarte norocoasă să te aibă ca soț. Nu poate fi ușor să fii atât de tânără și să ai o responsabilitate așa de mare. Are nevoie de cineva ca tine să o ajute.

Albert se uită la fratele său și zâmbi pentru prima oară. Ernst se gândea că oricât de încăpățânată devenise Victoria, cu siguranță nu va putea să reziste unui zâmbet al fratelui său. Deși foarte rare, zâmbetele lui Albert îi transfigurau chipul dându-i o strălucire copilărească ce-l făcea pe cel căruia îi era adresat să se simtă de parcă ar fi răsărit soarele. Ce bine ar fi dacă Albert ar putea să-i zâmbească Victoriei! Atunci totul ar fi bine.

Un val uriaș se sparse de dig, iar stropii le udară fețele. Albert scutură din cap, și se uită spre feriboturile care se legănau nesigure pe marea furtunoasă.

– Dar mai întâi trebuie să ajungem acolo, spuse.

La palatul Buckingham, Victoria aștepta vizita matinală a lui Melbourne și se amuza copiind unul dintre portretele Elisabetei care era atârnat în Galeria Regală. Victoria se gândea că în acest tablou

Elisabeta părea puțin mai tânără decât în miniatura pe care i-o dăduse Lehzen, mai tânără și mai vulnerabilă. În locul Elisabetei, ea nu ar fi expus acest tablou. O înfățișa nu pe Gloriana, regina pictată, ci pe femeia de dincolo de personaj. Oare este posibil – se întrebă ea, în timp ce picta buclele roșcate ale Elisabetei –, să fie ambele? Putea oare să fie și monarh și femeie? Nici una dintre femeile care ajunseseră pe tron înaintea ei nu fusese binecuvântată cu o familie. Mary Tudor se căsătorise prea târziu și rămăsese însărcinată, dar nu existase nici un copil. Elisabeta, bineînțeles, nu-și luase un soț, iar reginele din dinastia Stuart – Mary și Anne – se căsătoriseră amândouă, dar nici una nu reușise să dea naștere unui copil care să le supraviețuiască. Mary, regina scoțienilor, se căsătorise de trei ori și avusese un copil, numai că domnia ei nu s-ar fi putut sfârși într-un mod mai îngrozitor. Cunoștințele de istorie ale Victoriei nu erau enciclopedice, dar după părerea ei, numai Isabella de Castilia reușise să fie o regină, soție și mamă de succes; și desigur, se căsătorise cu un rege din vecini. Chiar dacă Victoria ar fi fost tentată să încurajeze avansurile Marelui Duce, ideea de a domni în același timp peste Anglia și Rusia era imposibilă geografic vorbind.

Nu, dacă se gândea la reginele din trecut, doar Elisabeta era cu adevărat admirată, iar ea domnise singură. Desigur, Charlotte, verișoara moartă a cărei dispariție îi pusese ei în pericol chiar existența, fusese măritată cu unchiul Leopold, dar căsătoria o ucisese. Căsătoria era o afacere periculoasă.

Victoria se apucă să picteze perlele de pe corsajul Elisabetei. Lăsă deoparte gulerul care, cu modelul său complicat de dantelă, părea destul de dificil de copiat.

Auzi o tuse și, răsucindu-se, îl văzu pe Melbourne în picioare în spatele ei.

– Mă gândeam că v-ar plăcea să știți că sunt în drum spre Australia cartiștii din Newport, Doamnă.

– Mă bucur foarte mult, Lord M.

Melbourne se îndreptă iute spre un scaun din spatele ei, iar ea îi făcu semn cu mâna să se așeze.

– Deși nimeni nu poate ști dacă nefericiții aceia se vor simți recunoscători când vor ajunge acolo.

– Cred că familiile lor vor fi mulțumite, spuse Victoria.

– Poate, replică Melbourne și apoi, dându-și seama că este mult prea cinic, se ridică și cercetă schița Victoriei. Elisabeta a devenit cumva preferata dumneavoastră, doamnă.

Victoria se întoarse cu fața spre el.

– Am decis să-i urmez exemplul și să domnesc singură. Își înclină ușor capul. Poate cu câțiva prieteni, adăugă zâmbind. Dacă Elisabeta putuse să-l aibă pe Leicester, cu siguranță și ea putea să-l aibă pe Melbourne.

Numai că Melbourne nu-i întoarse zâmbetul.

– Chiar așa, doamnă? Le-ați spus și verilor dumneavoastră din familia Coburg? Am auzit că urmează să sosească din clipă în clipă.

Victoria se ridică în picioare, învârtind pensula ca pe o spadă.

– Verii mei Coburg. Albert și Ernst? Dar nu i-am invitat.

Melbourne evită pensula.

– Și cu toate acestea ei vin, doamnă.

Victoria începu să măsoare încăperea în sus și în jos, pe sub tablouri.

– Probabil că unchiul Leopold i-a chemat, împotriva dorinței mele. De ce nu înțelege că sunt foarte fericită așa cum sunt acum?

Se uită la Melbourne pentru confirmare, dar el îi evită privirea.

– Nu voi fi prim-ministrul dumneavoastră pe vecie, doamnă.

Victoria se opri în fața lui, obligându-l să o privească.

– Nu spuneți asta, Lord M.

Fără tragere de inimă, Melbourne se uită în ochii ei albaștri furioși.

– Trebuie neapărat. Dacă nu mă răpun conservatorii, o vor face beteșugurile.

Victoria râse, ușurată că, la urma urmelor, el glumea.

– Beteșugurile! Spuneți întotdeauna că boala este pentru oamenii care nu au altceva mai bun de făcut.

Melbourne nu râse însă. Clătină din cap, apoi zise cu seriozitate:

– Lăsați-i pe verii Coburg să vină, doamnă. Poate că prințul Albert vă va surprinde.

Victoria îl privi uluită. Nu acesta era răspunsul pe care îl aștepta.

– Dar mi-ați spus că oamenii nu vor fi de acord cu un mire german.

Lui Melbourne îi tresări un mușchi de la gură.

– Sunt convins că sunt soți admirabili.

Victoria se așeză brusc și rosti cu voce înceată și temătoare:

– Dar nu vreau ca lucrurile să se schimbe.

Melbourne o privi cu o expresie care era aproape autoritară.

– Știu, doamnă. Dar cred că nu veți fi fericită singură – o atinse foarte ușor pe umăr –, chiar și cu prieteni. Aveți nevoie de un soț care să vă iubească și să vă admire.

Victoria se cutremură la atingerea mâinii lui pe umărul ei.

– Dar nu există nimeni de care să-mi pese, strigă, deși ochii ei spuneau cu totul altceva.

Melbourne îi aruncă un zâmbet sarcastic.

– Iertați-mă, doamnă, dar cred că nu ați căutat cu adevărat.

Victoria își acoperi ochii cu mâinile, ca și când nu ar fi vrut să vadă ce este în fața sa. Apoi oftă din rărunchi și spuse cu mâna încă la ochi.

– Am fost atât de fericită... înainte.

– Mie mi se pare că îți poți aminti întotdeauna de fericire în liniște și pace, doamnă, spuse Melbourne.

Victoria luă mâinile de la ochi și își ridică privirea albastru-deschis spre el, căutându-i chipul.

– Și Domnia Voastră ați fost fericit?

Când vorbi, vocea lui Melbourne nu era cea a prim-ministrului civilizat, ci a unui bărbat vârstnic care se confruntă cu pierderea singurului lucru care mai poate încă să-i aducă bucurie:

– Știți bine că da, doamnă.

Tăcerea care urmă era grea de povara tuturor sentimentelor nerostite. Melbourne văzu că buza Victoriei tremura și fu nevoit să-și împreuneze strâns mâinile ca să nu le întindă și să o ia în brațe. Se gândi că dacă avea să plângă acum nu va putea să reziste tentației de a-i șterge lacrimile cu un sărut. Își înfipse unghiile în palmă spunându-și că singurul mod în care își putea servi regina era să-i găsească un soț care să o facă fericită.

Cu un zâmbet curajos care mai că-i rupse sufletul lui Melbourne, Victoria ridică bărbia și spuse:

– Dar nu mă voi căsători doar ca să vă fac pe plac, Lord M.

Melbourne se strădui să-și compună un zâmbet la fel cu al ei.

– Bineînțeles că nu, doamnă, trebuie să vă faceți dumneavoastră pe plac.

Apoi îi luă mâna, mâna ei mică și albă, și o sărută.

Capitolul 38

Albert auzea muzica venind de pe coridor. Sonata lui Beethoven în la bemol, cântată puțin prea alert. Se privi într-una din oglinzile

care se înșiruiau pe pereți. Ernst insistase să se îmbrace amândoi în uniformele militare.

Când Albert obiectase insistent că el nu este soldat, fratele lui îl întrebase:

– Dar nu ai sentimentul că parcă ai intra într-o bătălie?

Albert fusese silit să recunoască că așa era, deși faptul că intra într-un salon unde urma să fie cercetat de o tânără cu greu s-ar fi putut numi o glorioasă faptă de arme. Cu toate acestea, era bucuros că se îmbrăcase în uniformă; nu exista nimic mai strălucitor decât o tunică de husar cu fireturi aurite, purtată cu pantaloni albi strânși pe picior și cu cizme cu ciucuri aurii.

Albert își aminti când fusese ultima dată la Londra și cum se simțise tot timpul foarte obosit. Victoria râsese de el și îl făcuse hârciog. Atunci nu știuse exact semnificația cuvântului în engleză, dar o descoperise mai târziu și îi simțea chiar și acum înțepătura. Lucrurile nu aveau cum să meargă bine. O să fie umilit din nou de o fată care considera că valsul era cea mai măreață realizare a omenirii.

Când ajunseră la ușile duble ale salonului oficial, Albert se opri. Ernst îl bătu încurajator pe umăr și spuse:

– Învingătorul ia totul. Și, Albert... Își strânse fratele tare de braț. Nu uita să zâmbești.

Lacheii deschiseră ușile duble. Albert văzu o încăpere plină de oameni care stăteau în picioare în fața pianului la care cânta o fată, probabil Victoria după cum bănui. Aruncă o privire spre majordom să vadă dacă acesta le anunța sosirea, dar bărbatul își îndreptă privirea spre pian, arătându-le că formalitățile trebuiau să aștepte până când regina termina de cântat.

Bărbații ocoliră încăperea pe margine și fură observați imediat de Leopold și de ducesă, care le trimise un sărut, iar în spatele evantaielor doamnelor de companie se stârni un val de interes. Albert băgă de seamă că un bărbat înalt, cu părul blond înspicat cu argintiu, îl cântărea cu niște ochi verzi și iscoditori. Doar Victoria – iar acum înțelese că aceea trebuia să fie Victoria – părea că nu observase sosirea lor, continuând să cânte partea lentă un pic cam prea repede.

Albert merse prin afara cercului de oameni și ajunse exact în spatele pianului. Partitura se afla pe un suport în fața ei, iar Albert își dădu seama că ajunsese aproape de sfârșitul pasajului. Păși înainte instinctiv și îi întoarse pagina exact la momentul potrivit. La început, Victoria continuă să cânte, dar apoi degetele ei se opriră din mișcare, întoarse capul și îl văzu pentru prima dată.

– Albert?

Nu fusese chiar o întrehare, ci mai degrabă o expresie de uimire. Părea foarte tânără; ochii ei erau mai albaștri decât își amintea, gura mai delicată, și se miră că fusese înfricoșat de verișoara lui, care chiar dacă era regină nu era până la urmă decât o fată.

Se înclină și spuse:

– Victoria.

Urmă un moment de tăcere, o pauză în care toate lucrurile din jur parcă dispăruseră. Pentru o clipă păru că nu erau decât ei în acea încăpere.

Dar apoi se auzi tropăit de lăbuțe care zgâriau pe parchet. Albert văzu un câine cu urechi lungi și păroase care se opri brusc la picioarele lui și lătră furios la el ca și când ar fi fost un intrus.

– Încetează, Dashy. Victoria râse și luă cățelul în brațe. Nu trebuie să latri la vărul Albert, chiar dacă arată cu totul altfel decât atunci când l-am văzut ultima dată.

Albert deveni încordat; recunoscu nota de maliționzitate din vocea ei pe care o avusese și la ultima lor întâlnire. Privi câinele cu neplăcere; câinele lui, Eos, era un ogar, elegant și rapid. Ghemul blănos pe care Victoria îl ținea în brațe nu părea să aparțină aceleiași specii.

Victoria îl sărută pe Dash exagerat pe nas și i-l dădu lui Harriet Sutherland să-l țină.

– Nu vreau să latre din nou la Albert. Este atât de protector.

Albert îi sărută mâna pe care ea i-o întinse, buzele lui de-abia atingându-i pielea. Când se îndreptă, spuse:

– Îmi pare rău că nu am fost recunoscut de câinele tău. Mie, dimpotrivă, nu mi-a fost deloc greu să te recunosc, verișoară Victoria. Deși cred că acum faci mai puține greșeli când cânți la pian.

Victoria făcu un mic pas înapoi și își înălță capul. În vocea lui fusese o notă care îl făcuse pe Melbourne să-l studieze din priviri, iar pe Ernst îl determinase să traverseze rapid încăperea. Se opri în fața Victoriei și făcu o plecăciune elegantă.

– Arăți minunat, verișoară Victoria. E limpede că regalitatea îți prieste.

Victoria zâmbi și îi întinse mâna, pe care el i-o sărută cu o mișcare adâncă. Albert nu se clinti, dar își urmări fratele cu indiferență.

Ducesa, care se aflase în cealaltă parte a încăperii împreună cu Leopold, venea acum în grabă spre cei doi frați. După ce îi sărută cu exuberanță pe obraji, începu să le vorbească entuziasmată în germană.

– *Mein lieber Junge. So gutaussehend!*[1]

Albert se lăsă îmbrățișat cu eleganță și spuse:

– *Danke, Tante*. Dar cred că trebuie să vorbim în engleză. Am nevoie de exercițiu.

Ducesa strălucea de plăcere între cei doi nepoți și îi prinse pe amândoi de braț.

– Oh, Drina, nu-i așa că sunt frumoși verii tăi? Ce exemplare Coburg splendide!

Victoria părea stânjenită.

– Te rog, mamă, nu sunt cai de curse! Se întoarse spre Lehzen și continuă cu o voce de gazdă cât se poate de primitoare: Baroană, bănuiesc că prinții sunt obosiți în urma călătoriei. Vrei să-i conduci în camerele lor?

Lehzen, care urmărise schimbul de cuvinte dintre Albert și Victoria cu mare atenție, făcu o reverență în fața prinților și porni spre ușă. În loc s-o urmeze, Albert spuse destul de limpede:

– De fapt, nu sunt așa obosit.

Victoria replică cu aceeași limpezime:

– Oh? Îmi amintesc că la ultima vizită pe la ora nouă ți se închideau ochii.

Ernst interveni înainte ca Albert să poată răspunde.

– Dar fratele meu mai mic este acum o adevărată pasăre de noapte. Poate să rămână în picioare până la miezul nopții fără să caște măcar o dată.

Leopold urmărise evenimentele cu o oarecare neliniște. Spuse și el:

– Victoria, cred că acum, de vreme ce ai partenerii potriviți, ar trebui să dai un bal.

Obrajii Victoriei începură să se îmbujoreze.

– Unchiule, îți mulțumesc pentru sfat, dar cred că poporul o să mă creadă ușuratică dacă dau baluri tot timpul. Se întoarse spre Melbourne pentru a avea confirmarea. Nu sunteți de acord, Lord M.?

Melbourne zâmbi și ridică din umeri.

– Dumneavoastră vă cunoașteți poporul, doamnă.

Se uită cercetător spre prinți. Victoria își dădu seama că trebuia să facă prezentările și se întoarse spre verii ei.

– Albert, Ernst, prim-ministrul meu, lordul Melbourne.

Melbourne făcu o ușoară plecăciune formală către prinți.

[1] În limba germană, în original: Dragul meu băiat. Ești atât de frumos! (n.tr.)

– Bun venit în Anglia, Altețele Voastre.

Urmă o altă pauză, până când Ernst spuse cu o voie bună căutată:

– E atât de bine că ne aflăm la Londra. Am amintiri atât de frumoase de la ultima noastră vizită. Verișoară Victoria, sperăm că mâine ai putea să ne arăți tablourile din colecția ta. Am auzit că e grozavă, iar Albert tocmai s-a întors din Italia și nu mai vorbește decât despre clasici.

La privirea fratelui său, Albert rosti stângaci:

– Cred că sunt câteva lucrări ale lui Leonardo da Vinci.

Victoria îl privi cu indiferență, iar Albert se întrebă dacă era posibil ca ea să nu fi auzit niciodată de cel mai mare pictor pe care îl văzuse lumea.

– Poate că am. Chiar nu știu.

Probabil că pe fața lui Albert se putea citi dezaprobarea, pentru că spuse precaută:

– Dacă ești atât de interesat, o să-l chem pe custodele Galeriilor Regale, domnul Seguier. El știe dacă avem vreun Leonardo sau nu. Când Albert nu spuse nimic, Victoria continuă cu cel mai regal aer: Cât despre ziua de mâine, voi vedea. Avem o mulțime de treburi de care trebuie să ne ocupăm, nu-i așa, Lord M.?

Pe buzele lui Melbourne se așternu un zâmbet imperceptibil când clătină aprobator din cap.

– Rapoartele din Afganistan necesită întreaga dumneavoastră atenție, doamnă.

Leopold interveni în discuție, clătinând din cap:

– Numai muncă și distracție deloc, Victoria. Nu e bine pentru tine. Pentru ce nu-i iei pe prinți să călăriți mâine prin parc? Le-ai putea arăta distracțiile înaltei societăți londoneze.

Înainte ca Victoria să poată răspunde, Albert spuse:

– N-aș vrea s-o reține pe verișoara Victoria de la problemele de stat. Cred că mi-ar plăcea să vizitez mâine National Gallery, dacă îmi este îngăduit.

Îi privi pe Leopold, apoi pe Victoria.

– Faci așa cum îți place, Albert. Lehzen va face toate aranjamentele necesare.

Victoria îl fixă cu privirea, apoi se îndreptă spre Melbourne pentru a discuta cu mare zel, dar nu cu prea multă logică despre viziunea lui asupra luptelor din Kabul.

*

Lehzen străbătu coridorul cu prinții în urma ei. Albert era atât de adâncit în gânduri, iar Ernst era atât de preocupat de fratele lui, încât nici unul din ei nu le observară pe Skerrett și pe Jenkins care îi urmăreau prin ușa servitorilor.

Jenkins spuse:

– Cel mai înalt din dreapta este prințul Albert.

Skerrett își întinse gâtul să vadă mai bine.

– Să fiu a naibii! Parcă e un prinț din povești. Mă întreb dacă o s-o placă pe regină.

Jenkins îi aruncă o privire plină de reproș.

– Nu contează ce crede prințul. Regina este cea care trebuie să decidă.

Când începură să urce scara spre apartamentele lor, Albert izbucni în sfârșit:

– Închipuiește-ți, să nu știi dacă ai un Leonardo! Nu trebuia să fi venit nici în ruptul capului.

Ernst zâmbi.

– Albert, dar dacă ar fi știut totul, atunci n-ai mai avea nimic s-o înveți.

Albert continuă să clatine din cap.

– Cred că asta înseamnă ceea ce englezii numesc „a umbla după cai verzi pe pereți".

Ernst își duse degetul la buze, arătând spre guvernanta din fața lor, iar frații își continuară drumul în liniște.

Lehzen îi conduse în camerele lor dintr-un apartament aflat în aripa de nord, alături de cel al ducesei de Kent, dar nu rămase mult cu ei. Arăta de parcă fiecare clipă petrecută în compania prinților era dureroasă pentru ea.

Când ușa se închise în urma ei, Ernst își scoase imediat tunica și se aruncă într-un șezlong aflat în fața focului.

– După seara asta cred că am nevoie de un brandy. Iar apoi o să ies să văd ce are de oferit Londra în materie de distracții.

În acel moment intră valetul fraților, un tânăr timid din Coburg pe nume Lohlein. Ridică tunica și clătină din cap cu seriozitate când Ernst îi ceru să-i aducă un brandy înainte de a muri de sete.

Albert nu se așeză, ci continuă să se plimbe încoace și încolo ca și când ar fi păzit ușa salonului.

Ernst îl urmări cu privirea o vreme, dar până la urmă nu mai putu suporta.

– Oprește-te, Albert! Chiar contează dacă Victoria nu e o cunoscătoare a picturii renascentiste? Până la urmă nici tu nu deosebeai un Leonardo de un Holbein până când nu te-ai dus la Florența. Nu e vina ei că n-a primit educația ta. Așa că poți să nu te mai încrunți tot timpul la ea și să fii un pic mai galant?

Albert nu răspunse, iar Ernst sări din șezlong și îl prinse de mână pe fratele lui.

– Când îi iei mâna să i-o săruți, ar trebui s-o privești în ochi ca și când ai vrea să te cufunzi în ei, cam așa.

Se aplecă peste mâna lui Albert privindu-l în adorație.

Albert își smulse mâna, dar Ernst fu recompensat cu un început de zâmbet. Era prima oară când Albert zâmbise de când o văzuse pe Victoria.

– Știi că n-o să fiu niciodată în stare să-ți egalez talentele în domeniul ăsta. Tot mai cred că tu ar trebui să te însori cu ea în locul meu.

Ernst râse.

– Ei bine, ea *este* exact genul meu, mică, dar perfect proporționată.

În timp ce descria o siluetă lasciv cu mâna, auzi pe cineva tușind în spatele lor. În ușă se afla unchiul lor Lepold, care spuse tăios:

– Toate femeile sunt genul tău, Ernst. Dar va trebui să-ți găsești pe altcineva. Destinul lui Albert este să se însoare cu Victoria.

Lui Albert îi dispăru zâmbetul. Spuse cu o voce încordată care îl făcu să tresară pe fratele său:

– Nu sunt sigur că Victoria este de acord. Și apoi ea este cea care trebuie să mă ceară.

Leopold făcu un gest cu mâna care înlătura această obiecție.

– Oh, o va face. Dar Ernst are dreptate. Ei îi plac bărbații galanți, asemenea lordului Melbourne.

Albert privi în jos.

– Dacă manierele mele nu sunt cele cuvenite, atunci cred că ar trebui să mă întorc în Germania.

Leopold pufni agitat și pocni din degete sub nasul lui Albert.

– Astea nu sunt vorbe demne de un Coburg. Crezi că așa am procedat eu cu Charlotte? Nu, m-am dus și mi-am ridicat premiul. Mâna lui verifică instinctiv peruca. Dacă pleci acum acasă, oamenii vor spune că te-a refuzat. Dar dacă rămâi, ai putea deveni regele Angliei.

Albert se îndepărtă de el.

– Nu, unchiule, nu e corect. Aș fi soțul reginei Angliei.

– Pentru un om de caracter, Albert, pentru un adevărat Coburg, ar fi același lucru, spuse Leopold, prinzându-i brațul și privindu-l adânc în ochii albaștri care semănau atât de mult cu ai lui.

Albert se îndepărtă, iar Leopold părăsi încăperea fără să dea importanță irascibilității nepotului său.

Urmă o clipă de liniște, apoi Ernst sări în picioare. Într-un elan, își bătu fratele energic pe umăr.

– Ceea ce-ți trebuie ție, Albert, este să vezi Londra noaptea. Sunt sigur că acest lucru o să ți se pară cât se poate de instructiv.

Dar Albert clătină din cap.

– Nu vreau să ies, Ernst. Îi aruncă fratelui un zâmbet ironic. Victoria a avut dreptate până la urmă. Călătoria m-a obosit.

În aripa sudică, Victoria se pregătea să se culce. Skerrett îi scotea acele din păr, în timp ce Lehzen aștepta răbdătoare undeva în spatele lor, așa cum făcea întotdeauna. Îi plăcea să fie ultima persoană cu care regina vorbea seara și prima care îi spunea bună dimineața.

În timp ce Skerrett îi desfăcea cozile din jurul urechilor, Victoria o privi pe Lehzen în oglindă și îi spuse:

– Ai văzut cum m-a privit Albert în seara asta? Ca și când aș fi fost un copil care nu și-a făcut lecțiile.

Nările baroanei fremătară.

– El este fiul mai mic al unei familii lipsite de importanță, iar dumneavoastră, Maiestate, sunteți regină.

Victoria zâmbi de indignarea baroanei, apoi se aplecă în față pentru a se studia mai atentă în oglindă.

– Știi, mâine cred că o să-mi aranjez părul altfel. Luă un exemplar din *La Mode Illustrée* care stătea deschis pe măsuța ei de toaletă și arătă către o coafură cu bucle cârlionțate care se răsfirau pe umerii unei femei. Crezi că poți să faci așa ceva, Skerrett?

– Oh, desigur, doamnă.

Victoria își înclină capul într-o parte.

– Și crezi că o să-mi vină bine?

– Așa cred, doamnă, și mai cred că această coafură se numește Seducătoarea, îi răspunse ea schițând un zâmbet în oglindă.

Victoria îi zâmbi la rândul ei, apoi întrebă cu indiferență:

– Crezi că prințul e frumos, Skerrett?

Văzând în oglindă fața lui Lehzen, Skerrett clătină din cap.

– Nu eu sunt cea care am căderea să mă pronunț, doamnă.

Victoria se întoarse spre ea și rosti cu un aer nerăbdător:

– Dar eu pe tine te întreb.

– Atunci da, doamnă, cred că prințul este foarte frumos.

Lehzen scoase un sunet care aducea a pufnit timid, dar Victoria n-o băgă în seamă și continuă să se privească absentă în oglindă.

– Dar nu zâmbește niciodată. Mă întreb dacă e în stare.

În cealaltă parte a palatului, Albert se afla în dormitorul lui și privea o miniatură care reprezenta o tânără. Părul blond era aranjat într-o coafură demodată, cu cârlionți de o parte și de alta a capului. Ochii albaștri erau mari, iar gura zâmbitoare. Albert ridică lumânarea astfel încât să o poată studia cum se cuvine, și observă o pată de praf. O șterse cu mâneca de la cămașă, iar apoi, cum era singur și nu exista nimeni care să-l mustre pentru nebunia lui, duse portretul la buze.

Capitolul 39

Lunea, Victoria își impusese obiceiul de a acorda audiențe unor oameni interesanți din administrație care nu aveau recomandările cuvenite pentru a participa la recepțiile din Salonul Oficial. În această dimineață se întâlnea cu Rowland Hill, un funcționar din serviciile poștale căruia îi venise o idee ingenioasă pe care Melbourne o considerase demnă de atenția ei. Stătea împreună cu doamnele ei, cu aghiotantul, lordul Alfred, și cu Dash la picioare și studia o coală de hârtie pe care erau imprimate sute de mici profiluri ale ei. Hill le pusese la dispoziție o lupă, iar Victoria și doamnele ei studiaseră rând pe rând imaginile minuscule.

Emma Portman spuse prudentă:

– E într-adevăr foarte ingenios, nu credeți, doamnă? Și vă seamănă bine.

Victoria scrută imaginile prin lupă.

– Arată mai bine decât pe monede, asta e sigur.

Își mângâie buclele coafurii Seducătoarea care i se unduiau la baza gâtului.

Rowland Hill stătea în picioare și își muta greutatea considerabilă de pe un picior pe altul. I se spusese să nu vorbească dacă nu i se vorbea, dar ardea de nerăbdare să-i povestească reginei despre minunata lui invenție. Victoria puse timbrele jos și exclamă:

– Ce mici sunt!

Atunci Hill nu se mai putu abține.

– Poate că sunt ele mici, doamnă, dar numai unul singur este suficient să ducă o scrisoare la Brighton sau pe Insula Bute, la Guilford sau la Gretna Green. Făcu o pauză pentru a spori efectul spuselor sale, cum repetase acasă în fața oglinzii sub privirile doamnei Hill. Sau, dacă-mi permiteți, la castelul Windsor sau la Wolverhampton.

Victoria îl întrerupse:

– Totuși, mi se pare oarecum incorect. Până la urmă, Wolverhampton este mult mai departe decât Windsor.

Hill zâmbi; era o obiecție la care se pregătise să răspundă. Era gata să se lanseze în explicații când ușa se deschise și lacheul anunță:

– Altețele lor, prințul Ernst și prințul Albert.

Frații intrară în încăpere. Victoria își duse mâna să-și mângâie buclele. Ernst îi adresă un zâmbet de încuviințare în privința noii coafuri, iar Albert înclină scurt capul. Ca și când s-ar fi simțit jignit de lipsa de galanterie a lui Albert, Dash începu să latre la el atât de tare, încât Victoria trebui să-l ia în brațe.

Își înclină și ea capul spre vărul ei, apoi se întoarse spre funcționarul de poștă și spuse:

– Vă rog să continuați, domnule Hill.

Hill respiră adânc.

– Ca să răspund la întrebarea dumneavoastră, doamnă, pentru ce timbrul costă la fel indiferent de distanța parcursă, vă întreb un lucru: ar trebui ca o fată din Edinburgh care îi scrie iubitului ei din Londra să plătească mai mult decât una care locuiește în Ealing? Ar trebui ca un negustor din Manchester să plătească mai mult pentru a-i scrie agentului său de bursă din City decât un negustor din Marylebone? Doamnă, aceste timbre vor aduce pe picior de egalitate toate părțile acestei insule. Distanțele nu vor mai fi o barieră pentru comerț sau – și aici Hill își duse mâna la inimă, într-un gest care doamnei Hill i se păruse deosebit de emoționant – pentru poveștile de iubire.

Aluzia lui Hill la povești de iubire nu fu întâmpinată așa cum sperase acesta. Victoria nu-și îndulci tonul, ci spuse tăioasă:

– Și chipul meu va fi pe toate scrisorile?

– Da, doamnă. La urma urmei, aceasta este Poșta Regală, răspunse el înclinându-se ușor, în semn de recunoaștere a importanței timbrelor.

Victoria privi coala de hârtie.

– Dar cum vor fi fixate micile imagini?

Hill făcu un pas în față și întoarse coala pe dos.

– După cum vedeți, doamnă, timbrele au pe spate un strat de gumă arabică.

Victoria își înălță capul și spuse cu seriozitate:

– Așadar, oricine va dori să trimită o scrisoare va trebui să-mi lingă chipul?

Hill șovăi. Nu prevăzuse această întrebare, dar după o clipă de gândire răspunse timid:

– Întocmai, doamnă, deși cei mai elevați ar putea folosi o mică pensulă.

În încăpere se așternu tăcerea. Doamnele Victoriei așteptară să vadă cum va interpreta ea această afirmație. Hill se dădu un pas înapoi când văzu expresia întipărită pe fața Victoriei. Se întrebă cum va mai putea da ochii cu soția lui dacă o ofensase pe regină.

Dar înainte de a putea cădea în genunchi și a implora să fie iertat pentru *lèse-majesté*, văzu că regina avea gropițe în obraji și era zguduită de ceea ce părea a fi un hohot nestăvilit de râs. Voioșia reginei se răspândi asemenea unui incendiu puternic printre doamnele ei, asupra elegantului Lord Alfred și în cele din urmă și asupra prințului Ernst, care aproape explodă de râsul pe care și-l stăpânise până atunci.

Singurii oameni din încăpere care nu râdeau erau lacheii, uluitul domn Hill și Albert, care privea veselia generală cu lipsă de înțelegere. Când Victoria își reveni și observă privirea severă din ochii lui Albert, își apropie fața de câinele pe care îl ținea în brațe și spuse:

– Crezi că vărul Albert nu e de acord cu noi, Dash?

Albert nu spuse nimic, așa încât ea își înălță capul și îl privi direct în ochi. El se încruntă când îi întâlni privirea și spuse:

– Iartă-mă, verișoară Victoria, am crezut că îi vorbeai câinelui tău. Își îndreptă privirea spre Hill. Cred că acest domn a făcut o invenție remarcabilă, una care le va aduce avantaje uriașe supușilor tăi, așa că da, nu găsesc nimic de râs în asta, ci numai de admirat.

După ultima propoziție își întoarse din nou privirea la Victoria.

Hill, care nu știa cine era acest bărbat extrem de inteligent, în afara faptului că era prinț, făcu o plecăciune adâncă în direcția lui.

– Sunt onorat că gândiți astfel, domnule.

Victoria simți cum obrajii încep să-i ardă.

– Domnule Hill, vă mulțumesc foarte mult că mi-ați arătat această invenție cât se poate de ingenioasă. Dar acum mă scuzați, am o întrevedere cu lordul Melbourne.

Ieși din încăpere cu pași rapizi și furioși fără să se mai uite la Albert. Doamnele și lordul Alfred o urmară.

După ieșirea lor, Ernst îl privi pe Albert și clătină din cap, înainte de a spune în germană:

– Ce se întâmplă cu tine?

Fratele său îi răspunse în aceeași limbă:

– Nu mă pot preface că sunt ceea ce nu sunt. Are curteni care să râdă de ceea ce râde și ea, dar eu nu sunt unul dintre ei.

Se întoarse spre Hill care rămăsese în mijlocul încăperii, nesigur dacă i se dăduse voie să plece sau nu. I se spusese să se retragă din încăpere cu spatele atunci când regina îi semnala că audiența se sfârșise. Dar cum regina părăsise încăperea înaintea lui, se întrebă dacă mai era necesar acest lucru. Prinții ar fi așteptat de la el să facă asta? De fapt, era lucrul de care lui Hill îi era teamă cel mai tare; gândul că ar fi mers cu spatele la ieșirea dintr-o încăpere și posibilitatea reală că s-ar fi putut ciocni de ceva îi provocase coșmaruri încă de când i se spusese că acest lucru era obligatoriu conform protocolului de la curte. Poate că dacă aceștia erau numai prinți, nu era necesar să meargă cu spatele tot drumul. Rămăsese țintuit locului, legănându-se de pe un picior pe altul.

În cele din urmă, spre marea lui surpriză și bucurie, prințul care îi lăudase invenția veni spre el și luă coala cu timbre.

– Îmi puteți spune, vă rog, cum reușiți să reproduceți imaginea atât de exact?

Melbourne o aștepta pe Victoria în salonul ei personal. Nici măcar nu trebui să o privească ca să-și dea seama că era furioasă; își putu da seama după pașii ei sacadați și respirația gâfâitoare atunci când pătrunse în încăpere.

– Mă simt atât de ofensată încât îmi vine să urlu! strigă ea, înconjurând încăperea până când ajunse în fața lui Melbourne.

Acesta privi în jos către ea și își spuse că nu putea exista decât un singur motiv pentru obrajii roșii ai reginei și pentru modul în care îi tresălta pieptul.

Studiase cu interes întâlnirea dintre regină și vărul ei în seara precedentă. Albert era un tânăr stângaci care în mod clar babar nu avea cum să se facă plăcut de către o femeie, dar cu simțurile ascuțite

ale cuiva care iubea, Melbourne văzuse privirea pe care și-o aruncaseră regina și vărul ei atunci când acesta se aplecase peste pian să-i întoarcă pagina partiturii. Era o privire pe care o experimentase și el de câteva ori în viață, dar cu care nu se va mai întâlni niciodată.

Înțelegând toate aceste lucruri, spuse cu aerul lui obișnuit de detașare amuzată:

– Chiar așa, doamnă? Dar ultimele rapoarte spun că trupele noastre l-au învins pe Dost Mohammed și vor intra în Kabul peste câteva săptămâni.

Victoria se opri și se strădui să-și recapete stăpânirea de sine.

– Astea sunt vești bune, trebuie să-i scriu generalului Elphinstone și să-l felicit. Apoi își întinse mâinile în față, le privi și continuă. În acest moment, vorbeam despre vărul meu.

Melbourne spuse relaxat:

– Și despre care văr este vorba? Alteța Sa Prințul Ernst de Saxa-Coburg-Gotha sau fratele lui Alteța Sa Prințul Albert?

Victoria își ridică privirea spre el.

– Despre Albert, bineînțeles. E atât de... Se opri, căutând cuvântul corect, înainte de a încheia cu mare emfază: ... atât de pedant.

– Chiar așa? După ce l-am văzut fugitiv, îl credeam mai degrabă elegant, pentru un german.

– Este întotdeauna atât de... dezaprobator!

Melbourne zâmbi.

– Eu cred că luați rezerva lui naturală drept dezaprobare, doamnă.

Victoria clătină vehementă din cap.

– Nu, eu nu cred asta.

Melbourne se întoarse la cutiile de pe masă și spuse așa, într-o doară:

– Atunci nu-l vedeți ca pe un posibil soț?

– M-aș mărita mai degrabă cu Robert Peel!

Melbourne ridică dintr-o sprânceană.

– Mă întreb ce-ar spune Lady Peel despre asta?

Și izbucniră amândoi în râs, bucurându-se de clipa de intimitate relaxată dintre ei și amintindu-și de numeroasele glume pe care le împărtășiseră în trecut. Lui Melbourne toate acestea i se părură și mai prețioase pentru că îi readuseseră o licărire de speranță. Poate că se înșelase în legătură cu ceea ce văzuse la pian. Poate că până la urmă Victoria nu-și va dărui inima lui Albert, iar ei ar putea să-și continue pentru încă puțin timp această fericită înțelegere.

Își dădu seama că era o speranță plăpândă și nedemnă de el. Știa mai bine decât oricine altcineva că regina avea nevoie de un soț asupra căruia să-și reverse toată pasiunea care clocotea în ea. Își reaminti că venise timpul când trebuia să-și urmeze datoria în detrimentul pornirilor, dar și așa, atunci când regina îi zâmbea, arătându-și dinții mici și albi, spera că ora sacrificiului nu sosise încă.

– Apropo, doamnă, îmi permiteți să vă felicit pentru noua coafură. Vă stă într-adevăr foarte bine.

Buclele de pe ceafă îi dădeau o delicatețe voluptuoasă.

– M-am gândit că trebuie să încerc ceva nou.

Melbourne aprobă printr-un gest al capului, pe moment nefiind în stare să vorbească.

Albert și Ernst coborau scările de la National Gallery din Piața Trafalgar, unde unul dintre frați își petrecuse câteva ore captivante admirând colecția valoroasă de tablouri, în timp ce celălalt fusese la fel de absorbit admirând splendida colecție de exemplare ale sexului frumos londonez. Ieșiră în piață însoțiți doar de Lohlein.

Lehzen le pusese la dispoziție o trăsură, iar Alfred Paget îi întrebase dacă nu voiau să le arate atracțiile turistice, dar Albert refuzase ambele oferte. Voia să vadă Londra de unul singur, nu ca văr al reginei, sau și mai rău, ca pretendent al ei. Ernst protestase; ideea lui era că probabil lordul Alfred ar fi fost capabil să-i prezinte câteva atracții pe care le considera cât se poate de interesante, iar în calitate de cavalerist nu înțelegea pasiunea lui Albert de a merge pe jos peste tot. Dar înțelegea că era inutil să protesteze când fratele lui își pusese ceva în cap.

Trecură pe lângă o mare construcție în lucru aflată în mijlocul pieței. Arăta ca un deget uriaș care ieșea în sus dintr-un grup de schele. Stătură să privească cum o bucată uriașă de granit este ridicată cu ajutorul unei serii de macarale și palane până când ajunge în vârful degetului, apropiindu-l și mai mult de cer.

O luară pe Regent Street, și Albert se opri în fața unei vitrine unde erau expuse câteva dintre noile dagherotipuri. Micile plăci fotografice așezate pe un fundal de catifea roșie erau majoritatea portrete de bărbați, deși exista și portretul unei doamne în vârstă căreia era posibil să-i vezi ridurile și încrețiturile feței.

Albert privi dagherotipurile cu mare atenție, apoi se întoarse spre fratele său.

– Este extraordinar. Un mod de a copia natura absolut fidel.

Ernst se smulse din admirația unei roșcate fermecătoare de pe cealaltă parte a străzii pentru a se uita la baba pe care o studia fratele său.

– Uită-te la negul de pe fața ei. Nu sunt sigur că aș vrea să fiu reprezentat atât de fidel.

– Dar nu ți-ar plăcea să te vezi așa cum le apari celorlalți?

– Nu sunt sigur; depinde de cât de mult am băut în noaptea dinainte!

Fața ascuțită a tânărului proprietar al prăvăliei apăru în cadrul ușii.

– N-ați dori să intrați, domnilor? Aș fi bucuros să vă fac fiecăruia un dagherotip. Și nu trebuie să vă faceți griji că va trebui să stați nemișcați prea mult timp. Timpul de expunere este în prezent de doar zece minute, și vă promit că nu veți găsi un artist fotograf mai bun în oraș.

– Așa vă spuneți, fotograf?

– Da, domnule, din greacă – *photos* înseamnă lumină și *graphos* înseamnă a desena. Îmi place să cred despre mine că pictez cu lumină.

Ochii lui Albert străluciră. Bineînțeles că auzise de dagherotipuri, chiar văzuse unul sau două, dar nu mai cunoscuse până atunci pe nimeni care le făcea. Fu gata să intre în prăvălie când îl văzu pe cealaltă parte a străzii pe Ernst care se angajase într-o conversație cu o doamnă. Șovăi; în mod sigur nu va fi pentru totdeauna paznicul fratelui său. Apoi își aminti cum Ernst își părăsise regimentul iubit pentru a-l însoți în călătoria la Londra, și cu o privire de regret adresată fotografului și o promisiune că va reveni altă dată, traversă strada și îl luă de braț pe fratele său ca să îl îndepărteze din calea ispitei.

– Ooh, probabil că acesta este fratele dumneavoastră, spuse roșcata. Asemănarea este clară. Înțeleg că sunteți străini, n-ați vrea, domnilor, să vă arăt câteva dintre atracțiile orașului? Vă asigur că mă descurc foarte bine.

Lasciva, îi făcu cu ochiul lui Ernst.

– Vă mulțumim, domnișoară, dar nu este necesar. Avem treabă, spuse Albert ferm și își trase fratele de braț.

În nerăbdarea lui de a se îndepărta de ispită, Albert o luă pe o străduță laterală îngustă care nu ar fi putut contrasta mai puternic cu Regent Street, o stradă largă, cu magazine cu vitrine frumoase și oameni prosperi. Aici totul era mai întunecat; lumina aproape

că nu pătrundea din pricina clădirilor de pe fiecare parte și plutea un miros puternic care se intensifica pe măsură ce înaintau către o curte interioară unde se părea că era un soi de pompă. Copii îmbrăcați aproape în zdrențe, desculți, se alergau unii pe alții în jurul unei cozi formate din femei care așteptau cu găleți și bidoane. Albert privi îngrozit în jurul lui; curtea fetidă părea să fie negativul imaginii de prosperitate strălucitoare pe care tocmai o părăsise. Aici nu existau parasolare verzi și reclame la ultima reprezentație cu *La Sonnambula* de la Opera Italiană; aici nu existau decât rufe îngălate atârnate la uscat și zgomotul ritmic al pompei.

Albert simți o atingere pe braț. Era Lohlein, cu o față îngrijorată, care îi spuse în germană:

– Alteță, cred că trebuie să ne întoarcem la palat; nu e bine că ne aflăm în acest loc.

Sunetul neobișnuit al limbii germane o făcu pe una dintre femei să-și ridice privirea și să se uite insistent la ei. Privirea ei îl făcu pe Albert să se simtă stânjenit. Bineînțeles că văzuse sărăcie și acasă, dar nimic nu fusese atât de murdar; iar țăranii de acasă nu i se păruseră atât de lipsiți de speranță. Era gata să se întoarcă, când simți că ceva îi atinge genunchiul. Se înfioră, crezând că era vreun câine vagabond, dar văzu o fetiță de nici patru ani care îi întinse un băț de chibrit.

– Cumpărați un băț de chibrit, domnule?

Albert privi fața obosită a fetiței și îi văzu brațele slabe. Se căută în buzunarul hainei și găsi o monedă de o jumătate de coroană, pe care o îndesă în palma copilului. Se întoarse și porni spre lumină, dar înainte de a face trei pași simți o altă atingere pe genunchi.

Privi în jos și o văzu pe fetiță care îi întindea bățul de chibrit. Zâmbi și se aplecă să îl ia.

În timp ce frații mergeau înapoi spre palat, Albert spuse:

– La Coburg noi nu avem chestii din astea cum ar fi fotográfii, dar cel puțin nu avem nici copii care cerșesc pe străzi.

Ernst își ridică pălăria spre o blondă drăguță într-o haină albastră tivită cu blană, care trecea pe lângă ei într-un faeton galben.

– Sunt multe lucruri pe care nu le avem în Coburg.

– Cum poate Victoria să stea într-un palat cu câinele ei de companie când în jurul ei există atâta sărăcie? Cred că Londra nu este un oraș drept.

– Oh, nu știu, Albert. Ernst o urmărea pe blondă cum dispare în Hyde Park. Dacă asta e nedreptate, cred că există și unele avantaje în compensație.

În acea seară cina fu luată *en famille*, ceea ce însemna că pe lângă Leopold, ducesa de Kent și cei doi prinți, mai participau și membrii apropiați din personalul Casei Regale, lordul Melbourne și Dash, căruia îi plăcea să stea la picioarele Victoriei așteptând resturi de mâncare.

Conversația celor din jurul mesei era sporadică, pentru că membrii personalului și Leopold încercau să termine de mâncat înaintea reginei. Numai Ernst, care nu știa că *timbale de saumon* aflat în fața lui urma să-i fie luat repede din față fără ca măcar să fi luat o înghițitură din el, se aventură să facă conversație.

– Îmi dai voie să te felicit pentru rochia ta, verișoară Victoria? Astăzi am văzut atât de multe femei îmbrăcate elegant, dar cred că tu arăți cel mai frumos.

Victoria părea mulțumită. Era o rochie nouă făcută din mătase irizată care atunci când se mișca sclipea ca o coadă de păun și își schimba culoarea din albastru în verde. Nu avea umeri și lăsa să se vadă gâtul alb și lung, iar profilul claviculelor era accentuat de un colier cu diamante care strălucea în lumina lumânărilor. Arăta ca o pasăre colibri, iridescentă și scânteietoare, și se apleca tot timpul să-i dea în gură cele mai bune bucățele nerăbdătorului Dash. În această seară era binedispusă, clocotind de entuziasm sau poate de încordare pentru că stătea între cei doi veri ai ei.

Se întoarse spre Ernst.

– Mă bucur că ați reușit să vă distrați astăzi. Eu și lordul M. am fost atât de ocupați cu evidențele ofițerilor din armată. Acum suntem în Afganistan și sunt atât de multe probleme de care trebuie să ne ocupăm.

Melbourne, care o avea pe Emma Portman între el și Albert, observă că ochii reginei alunecaseră spre Albert când spusese asta, dar prințul privea în farfuria lui.

Ernst continuă pe același ton afabil:

– A fost o zi cât se poate de instructivă. Eu și Albert am vizitat National Gallery. Am fost pur și simplu turiști.

Victoria, care mâncase cât dorise din somonul ei, puse cuțitul și furculița jos. Ca un stol de bâtlani, lacheii se năpustiră și luară

mâncarea. Leopold oftă adânc, dar Albert păru surprins când farfuria îi fu luată rapid din față. Își exprimă protestul față de lacheu:

– Nu am terminat!

Lacheul aruncă o privire spre Victoria.

– Dar regina a terminat, Alteța Voastră.

Albert clătină din cap și privi spre Victoria, care chiar în acea clipă îi trecea pe la nas lui Dash, care saliva din plin, o bucățică pe care o păstrase pentru el. Când îl observă pe Albert, îl întrebă:

– Mi-ați văzut portretul la expoziție? Cel în care eram cu hainele de la încoronare. Îmi amintește întotdeauna de acea zi și de cât de nervoasă m-am simțit.

Zâmbi ușor, iar Emma Portman murmură că, deși probabil regina se simțise agitată, acest lucru nu fusese remarcat de către cei prezenți acolo.

Albert așteptă ca Emma să termine, apoi spuse în engleza lui cu accent:

– N-am văzut portretul. Am mers și ne-am uitat la clasici. E un Rubens foarte frumos acolo, printre multe alte picturi cât se poate de interesante. Cred că este un lucru minunat ca atât de multă frumusețe să fie disponibilă pentru toată lumea gratis. Cred că o să creeze o națiune de esteți.

Victoria, care își tăia vițelul umplut cu mișcări scurte și precise, spuse:

– Mie nu-mi place deloc Rubens. Toate cărnurile acelea puhave.

La masă se făcu liniște. Melbourne, care nu-și putuse stăpâni zâmbetul care îi juca pe buze, i se adresă prințului Albert:

– Cu cea mai mare siguranță National Gallery este de mare folos națiunii, dar mă îndoiesc că va schimba prea mult gustul poporului. Deși cred că a devenit refugiul preferat al oamenilor fără căpătâi, așa că e posibil să avem cei mai cultivați vagabonzi din Europa.

Încăperea răsună de râsul cristalin al Victoriei. Albert lăsă furculița jos și spuse:

– Eu cred că și vagabonzii, așa cum îi numiți, merită să întrezărească fie și pentru o clipă sublimul.

Melbourne îi răspunse cu un zâmbet, dar înainte ca Albert să mai poată spune ceva, Ernst interveni în discuție:

– Ei bine, dacă doamnele pe care le-am văzut astăzi acolo erau vagabonzi, atunci cu siguranță nu mai e nevoie să-și cultive gusturile.

Victoria observă privirea mamei sale și se ridică în picioare. Întreaga asistență se ridică, iar domnii le conduseră pe doamne la ușă,

Albert oferindu-i brațul Victoriei, pe care aceasta îl atinse doar cu vârfurile degetelor fără să-l privească nici o clipă.

După retragerea doamnelor și după ce lacheii aduseră vinul de Porto, bărbații se mutară către capătul mesei unde stătea Leopold. Melbourne se așeză lângă Alfred Paget și se interesă de sănătatea numeroșilor săi frați, când, spre surprinderea lui, Albert veni și se așeză în cealaltă parte.

Fără nici o introducere, prințul spuse:

– Știți, Lord Melbourne, aș vrea să vizitez parlamentul dumneavoastră. La noi acasă nu există așa ceva.

Albert părea atât de serios încât Melbourne se întrebă dacă era capabil să zâmbească. Nu și-o putea închipui în ruptul capului pe Victoria fericită alături de un bărbat care nu avea simțul umorului.

– Domnule, va fi plăcerea mea să vi-l arăt. Dar sper să nu fiți dezamăgit. Pericolul este că această guvernare reprezentativă poate sfârși adesea prin a semăna cu un balamuc. Și s-ar putea să doriți să-l vizitați incognito.

Albert păru surprins și neîncrezător.

– De ce?

– Există unii membri ai parlamentului, majoritatea conservatori – și aici Melbourne făcu un gest de lehamite cu mâna – care s-ar putea să nu suporte sentimentul că sunt studiați de un prinț german.

Când spuse asta, văzu cum obrajii lui Albert se înroșesc.

– Înțeleg. Și dumneavoastră ce credeți, Lord Melbourne?

Melbourne se ridică de pe scaun.

– Cred că – și afișă cel mai rafinat zâmbet – ar trebui să ne alăturăm doamnelor. Regina nu suportă să fie lăsată să aștepte.

În salonul oficial, Victoria juca cărți cu Harriet, Emma și Lehzen. Ducesa stătea lângă foc și broda. Bărbații intrară în salon în ordinea rangului, primul Leopold, care merse și se așeză lângă sora lui, apoi prinții și ultimii Melbourne și Alfred Paget.

Când intrară, Victoria își ridică privirea și întinse o mână rugătoare spre Melbourne.

– Oh, Lord M., trebuie să veniți să jucați cu mine. Sunt sigură că o să-mi purtați noroc.

– Cu plăcere, doamnă. Melbourne privi spre Albert și Ernst. Poate am mai putea așeza încă o masă să joace și prinții.

Albert îl privi cu ceea ce lui Melbourne i se păru că este o urmă aproape imperceptibilă de ostilitate.

– Vă rog să nu vă deranjați. Jocurile de cărți nu mă interesează.

Momentul de încordare fu risipit de Ernst, care spuse cu un zâmbet hotărât:

– Dar *pe mine* mă interesează. Pot să joc și eu, verișoară Victoria? Te previn că sunt foarte ghinionist la cărți, dar știi ce se spune, și îndreptă cea mai seducătoare privire către frumoasa Harriet Sutherland, care își închise pe jumătate pleoapele, semn că pricepuse mesajul.

Victoria le făcu semn lacheilor care aduseră scaune pentru Ernst, Melbourne și Alfred Paget și începură o partidă de whist.

Albert se duse la pian și după o scurtă ezitare, se așeză și începu să cânte, la început încet, apoi cu o încredere din ce în ce mai mare.

Ducesa îl privea pe Albert cu un zâmbet fericit pe buze.

– Dragul de Albert, la vârsta lui îți seamănă atât de bine, Leopold.

Leopold o privi pieziș pe sora lui, dar îi era clar că remarca ei nu fusese altceva decât o observație inocentă.

– Da, cred că există o oarecare asemănare.

Muzica dinspre pian deveni mai puternică, dar probabil că Victoria era singura persoană din încăpere care nu observa că Albert cântă sonata în la bemol de Beethoven pe care ea o cântase cu o seară înainte atunci când sosiseră cei doi prinți. Urma un pasaj deosebit de dificil, la care ea se chinuia întotdeauna, dar Albert îl cântă fără cel mai mic efort.

Fără să vrea, Victoria îl privi impresionată. Ernst observă acest lucru și spuse cu o privire rugătoare:

– Verișoară Victoria, îmi faci marea cinste de a cânta pentru mine?

Victoria aruncă o privire spre celălalt capăt al încăperii.

– Cântă cineva la pian.

– Dar simt că seara nu poate fi desăvârșită fără un duet de Schubert. Se întoarse spre Harriet Sutherland cu un zâmbet vorace. Nu credeți, ducesă?

Harriet își întinse gâtul lung și spuse:

– Îl ador pe Schubert, iar regina și vărul ei cântă amândoi atât de bine.

Mai degrabă spre surprinderea ei, Victoria se trezi că se ridică și se îndreaptă spre pian. Când se apropie, Albert se opri imediat din cântat și se ridică în picioare.

– Scuze, nu am știut că vrei să cânți.

Tonul lui era intenționat formal.

Făcu o mișcare să se dea la o parte, dar Victoria întinse mâna să-l oprească și spuse la fel de înțepată:

– Ernst a cerut un duet. Schubert. Cred că e o partitură pe aici.

Arătă spre o partitură de pe pian. Albert privi partitura și aprobă printr-un gest din cap.

– Da. O știu. Ce parte preferi? Cred că prima parte e mai dificilă.

– N-am avut niciodată probleme cu ea, spuse Victoria și își puse scaunul în partea cu registrele înalte ale claviaturii.

– Nu? Dar are atâtea acorduri, și tu ai mâinile atât de mici.

Priviră amândoi spre mâinile Victoriei, care se odihneau pe claviatură, gata să cânte. Victoria încercă să le țină nemișcate în timp ce el se așeză lângă ea pe taburetul de la pian. Deși fu foarte atent ca trupul lui să nu-l atingă pe al ei, ea simți căldura pe care o emana și parfumul slab și dulce al pielii lui. Când își aplecă privirea pe claviatură, văzu că și lui îi tremurau mâinile.

Fără să se uite la fața lui, Victoria înălță capul și spuse:

– Gata? Și înainte ca el să răspundă, continuă: Unu, doi, trei.

Ea lovi prima clapă și Albert îi răspunse în registrul grav, dar când ajunseră la melodie fu clar că, în timp ce Victoria ataca claviatura în forță, Albert păstra un tempo mai contemplativ.

Pentru că diferența dintre tempourile lor se transformă într-un dezacord strident, Victoria se întrerupse și își întoarse capul.

– Merg prea repede pentru tine, Albert?

Albert o privi și el cu ochii lui albaștri și limpezi care, după cum își dădu ea seama, semănau atât de bine cu ai ei.

– Cred că mergi prea repede pentru Schubert. Dar dacă ăsta e ritmul pe care ți-l dorești...

Cu o îndulcire a liniei gurii care la alt bărbat ar fi putut trece drept un zâmbet, își puse degetele pe clape așteptând-o să înceapă.

De data aceasta nu mai cântară unul împotriva celuilalt, ci împreună. El îi urmă tempoul, iar ea rezistă tentației de a se grăbi la pasajele dificile în speranța că viteza îi va masca greșelile. Când ajunseră la capătul paginii, Albert se ridică să întoarcă foaia. Ochii lor se întâlniră pentru o clipă care fu asemenea unui ecou al clipei în care Victoria îl văzuse pentru prima dată cu o seară înainte. Partea a doua a duetului cerea ca soliștii să încrucișeze registrele, iar atunci când mâna lui Albert trecu dincolo de a ei, Victoria simți o undă de căldură. Câteva măsuri mai jos fu rândul ei să interpreteze un acord în octavele joase, și de data asta nu reuși să-și ridice încheietura

mâinii destul de mult astfel că atingerea nu mai putu fi evitată. Simți pielea lui caldă și atingerea aproape imperceptibilă a unui fir de păr care o gâdilă în palmă. Degetele ei se mișcau instinctiv pe clape, și toată atenția de care era capabilă se concentră asupra micului petic de piele de pe încheietura ei care îl atingea pe Albert. Nu îndrăzni să-i privească fața și simți ceva ca o ușurare atunci când această mișcare se sfârși, iar mâinile lor se despărțiră.

La a treia parte, pasajul legato necesita acționarea pedalei de susținere. Victoria căută instinctiv pedala cu piciorul, dar descoperi că nu apăsa pe pedala de alamă, ci pe căputa pantofului de piele al lui Albert, iar glezna acoperită de faldurile rochiei i se freca de gamba lui. De această dată Albert fu cel care se înfioră atunci când piciorul ei îl atinse pe al lui. Victoria simți apăsarea coapsei lui prin jupoane și i se păru că prin torentul de note îl aude cum scapă un oftat.

Pe măsură ce piesa se apropia de sfârșit, descoperiră că erau perfect la unison, iar atunci când atinseră ultima clapă în aceeași clipă, se priviră unul pe altul triumfători. Victoria nu se putu abține să nu zâmbească, și pentru o clipă i se păru că întrevede strălucirea unor dinți albi pe sub mustața aurie. Rămaseră privindu-se unul pe altul, complet nemișcați, ascultându-și respirația până când momentul luă sfârșit într-un ropot de aplauze venit dinspre masa de joc.

Albert se ridică imediat în picioare și făcu cu un gest din cap o mică plecăciune formală în fața Victoriei. Încă respirând puțin mai repede, spuse cu voce scăzută:

– Cânți foarte bine, Victoria.

Victoria își ridică privirea spre el.

– La fel ca tine, Albert.

Leopold, care nu se mai putea stăpâni, se întoarse spre Melbourne cu un zâmbet triumfător.

– Cei din familia Coburg au un talent grozav la muzică, nu credeți? Este absolut încântător să-i vezi pe cei doi veri cântând împreună într-o armonie perfectă.

Melbourne îi zâmbi cu eleganță, dar fără ca privirea lui să exprime acest lucru.

– A fost un spectacol cât se poate de agreabil.

Victoria zâmbi și spuse cu o malițiozitate jucată:

– Cel puțin am făcut atâta gălăgie încât nu ați putut adormi așa cum faceți de obicei când credeți că nu vă privesc, Lord M.

Melbourne își ridică brațele în sus în semn că se predă.

După ce urmări tot ce se întâmplase, Albert se întoarse spre verișoara lui și spuse pe un ton abrupt:

– Dar te rog să mă ierți, Victoria, dacă îți atrag atenția că nu exersezi destul. Este necesar să cânți cel puțin o oră în fiecare zi.

Fu rândul Victoriei să se ridice în picioare, afectată de reproșul lui, dar și de revenirea la comportamentului lui rece și înțepat. Ținându-se foarte dreaptă, spuse cu o aroganță regală:

– Așa este. Dar trebuie să-ți reamintesc că o regină nu are timp să facă game în fiecare zi.

Albert își înclină capul ca pentru a da de înțeles că a priceput remarca ei, apoi spuse, cu ochii lui albaștri la fel de larg deschiși și de ostili ca ai Victoriei:

– Nu. Cred că are numai pentru jocul de cărți.

Victoria îl privi impasibilă, apoi întorcând brusc capul, porni spre masa de joc și se așeză. Numai după ce făcu un adevărat spectacol din a-și privi cărțile, îi aruncă o privire lui Albert. Acesta o privea fix ca și când ar fi încercat să-i schițeze fața, dar în clipa în care privirile li se întâlniră, el tresări și își mută privirea în altă parte.

În acea seară, și Albert și Victoria priviră niște miniaturi înainte de a se culca. Victoria se bucura de asemănarea cu regina Elisabeta care fusese inspirația ei, și se întrebă dacă acea regină de demult se înfiorase vreodată atât de tare cum i se întâmplase ei atunci când mâna lui Albert o atinsese pe a ei. Cum era posibil ca trupul ei să reacționeze atât de puternic față de cineva pe care îl găsea atât de dificil?

Puse jos miniatura, se întinse pe pat cu fața în sus privind în tavan. Se întrebă cât vor mai rămâne verii ei. În mod sigur nu puteau să stea aici mult mai mult de o săptămână; apoi vor pleca înapoi la Coburg, iar viața se va întoarce la cursul ei dinainte. Dar cu toate că își spunea acest lucru, simțea încă furnicături pe mână în locul în care încheietura lui o atinsese pe a ei.

Albert se uita la portretul unei tinere cu cârlionți blonzi. Îl privi insistent, apoi îl puse în sertarul noptierei și se aruncă pe pat cu fața în jos.

Capitolul 40

„Sol bemol minor este cea mai grea gamă", își spuse Victoria, în timp ce încerca pentru a treia oară să-și facă degetele să ajungă

la a treia octavă fără să se poticnească. Știa că acum ar fi trebuit să încerce să cânte gama în contrapunct, cu mâinile mergând în direcții opuse, dar numai și ideea în sine era descurajantă. Apoi se gândi la fața lui Albert atunci când o luase în derâdere cu jocul de cărți, așa că trecu la treabă, încercând să-și șteargă din minte acea imagine. Ajunsese la capetele opuse ale claviaturii, iar acum lua în sens invers dificila gamă cromatică când intră Leopold cu o ceașcă cu cafea în mână.

Victoria se opri din cântat și îl privi iritată. Pentru ce nu înțelegea că este ocupată? Leopold ignoră privirea ei încruntată, luă o gură de cafea și întrebă, ridicând din sprânceană:

– Ei, Victoria?

Ea știa exact ce semnificație avea sprânceana ridicată, dar își păstră expresia impasibilă a feței.

– Unchiule Leopold?

Leopold o privi cu atenție și mai luă o gură de cafea.

– În mod normal, bărbatul este cel care trebuie să-și declare iubirea. Își înclină ușor capul către ea. Dar în cazul tău, trebuie să-ți depășești sfiala feciorelnică și să-l ceri în căsătorie pe Albert.

Victoria nu se clinti.

– Sau nu.

– Nu? întrebă Leopold. Dar duetul de ieri a fost încântător.

Victoria trânti cu zgomot capacul peste claviatură.

– Îmi pare rău, unchiule, dar eu și Albert nu ne potrivim. Nu are maniere; ieri s-a băgat peste partea mea de claviatură ca și când ar fi fost a lui!

Leopold își duse ceașca la buze. Când o puse pe farfurioară, Victoria îl văzu zâmbind cu gura până la urechi, ca și când vehemența ei nu ar fi făcut decât să confirme bănuielile lui.

– Țin să te felicit, Victoria.

Victoria se ridică în picioare și spuse prudentă:

– În legătură cu ce?

– Cu cafeaua excelentă de la palat. Când eram însurat cu biata Charlotte nu se putea bea, dar acum este aproape la fel de bună ca aceea de la Coburg. Da, cred că Albert va fi foarte fericit aici.

Și înainte ca Victoria să poată răspunde, părăsi încăperea.

Victoriei îi părea rău că nu avea ceva să arunce în el în timp ce ieșea vesel. Văzându-se în oglinda de deasupra șemineului, hotărî că părul ei, încă aranjat în stilul Seducătoarea, era cu totul nelalocul lui.

Se duse repede din nou spre încăperea unde era îmbrăcată și îi spuse lacheului s-o aducă pe Skerrett.

Skerrett apăru după câteva minute, părând puțin agitată.

– Îmi pare atât de rău, doamnă; coborâsem la micul dejun.

Victoria făcu un gest cu mâna că nu era cazul să se scuze, se așeză în fața oglinzii și se privi în mod critic.

– Vreau să-mi refaci coafura. Cred că arată prea... Se opri, încercând să găsească cuvintele potrivite. ... prea frivol.

Skerrett îi întâlni privirea în oglindă și păru pentru scurt timp nedumerită, apoi aprobă din cap, înțelegând numaidecât despre ce era vorba.

– Vă propun ceva cu părul strâns pe cap, cu o notă distinctivă la spate.

Victoria o privi cu sinceritate.

– Vreau să arăt ca o femeie serioasă, înțelegi?

– Sigur, doamnă.

Skerrett își începu corvoada de a-i scoate Victoriei acele din păr și de a-i reface coafura, dar stăpâna ei nu avea deloc astâmpăr. La un moment dat Victoria își mișcă capul exact atunci când Skerrett îi prindea o codiță falsă pe creștet și un ac de păr aproape că îi străpunse scalpul.

Victoria scoase un mic strigăt de surpriză și durere, iar Skerrett făcu o grimasă prin care se scuza.

– Dacă ați putea încerca să vă țineți capul nemișcat, doamnă.

Victoria tremura de nerăbdare.

– Da, da, știu. Dar totul durează atât de mult, și i-am spus lui Harriet că mă voi întâlni cu ea la unsprezece să facem o plimbare prin grădinile palatului.

Skerrett încercă să-i abată atenția de la subiectul care o frământa.

– Nu mergeți să călăriți în această dimineață, doamnă?

– Astăzi nu. Harriet Sutherland mi-a sugerat seara trecută că prinților probabil le-ar plăcea să vadă grădinile de aici și mi-am amintit că n-am fost să văd pavilionul de vară de când a fost pictat din nou. Cred că vor fi cât se poate de impresionați de grădini. Bănuiesc că nu au ceva așa de grandios la Coburg.

– Nu, doamnă, răspunse Skerrett, concentrându-se asupra sarcinii care îi stătea în față.

Încă de când sosise prințul Albert, regina fusese mult mai pretențioasă în privința modului în care arăta. Skerrett își aminti

de rămășagurile care se făceau în încăperea destinată servitorilor în privința perspectivelor matrimoniale ale Victoriei, și credea că domnul Francatelli ar fi putut ieși câștigător cu cei șase penny pariați pe cârnatul de Coburg.

În cealaltă parte a palatului, la o altă oglindă, Albert era bărbierit de Lohlein. De obicei se bărbierea singur, dar în dimineața aceea, dintr-un motiv oarecare, mâna îi era nesigură și îi ceruse lui Lohlein să preia această sarcină înainte ca bărbia lui să arate ca un câmp de luptă. Ernst intră exact în clipa în care Lohlein începuse să-l bărbierească pe Albert cu briciul. Ernst zâmbea, dar Albert observă că era tras la față din pricina lipsei de somn. Își privi fratele în oglindă, dar nu îndrăzni să vorbească când avea lama atât de aproape de gât.

Ernst se sprijini de cadrul ușii.

– Noaptea trecută am fost la un stabiliment cât se poate de interesant, căruia i se spune mânăstire de măicuțe– deși nu am văzut nici o măicuță acolo. Îi aruncă lui Albert o privire plină de înțelesuri care avea legătură cu tatăl lor ale cărui pofte trupești erau bine-cunoscute. Oamenii de rând folosesc un cod ingenios: *titfertat*[1] înseamnă *pălărie, fluier și flaut* pentru *costum, necazuri și ceartă* pentru *soție*. Destul de poetic, nu crezi?

Albert își încrucișă în oglindă privirea cu cea a fratelui său și repetă încet cu o sclipire malițioasă în ochi:

– Necazuri și ceartă. Apoi fața i se înnegură. Aș vrea să fi mai precaut, Ernst. E și așa destul de rău cu tata; dacă ai apuca-o pe același drum, nu cred că aș putea suporta. Nu mai am pe nimeni în afară de tine.

Ernst simți emoția din vocea lui Albert, înaintă și puse o mână pe umărul lui.

– Nu-ți face griji, Albert. N-o să fiu ca tata. Apoi expresia lui se lumină. Dar fetele de aici sunt prea savuroase. Cu cât te însori mai curând cu Victoria, cu atât mai repede o să mă pot întoarce la Coburg, unde nu sunt distracții.

Albert clătină din cap.

– Dar Victoria este imposibilă. Petrece mai mult timp vorbind cu câinele decât cu mama ei.

Fratele lui ridică din umeri.

– Oh, și ce contează? Se aplecă și privi fața lui Albert în oglindă. V-am văzut la pian, mi s-a părut că împreună cântați destul de bine.

[1] Cuvânt în jargon din epoca victoriană (n.tr.)

Îi făcu cu ochiul lui Albert care se prefăcu că nu observă.

– Presupun că are un oarecare talent.

Ernst își înghionti fratele în coaste.

– Dar chiar trebuia s-o atingi de atâtea ori?

– A fost o bucată complicată.

Ernst ridică mirat din sprâncene și îl privi cu atâtea subînțelesuri încât în cele din urmă Albert fu obligat să zâmbească.

Era un noiembrie foarte blând astfel încât Victoria și Harriet ieșiră în grădini fără bonete și fără șaluri.

– O altă coafură nouă, doamnă? Aproape că nu vă mai recunosc, spuse Harriet în timp ce Victoria cobora treptele.

– Mi-a fost teamă că cea cu cârlionți era prea frivolă.

– Ei bine, cocul este și elegant, și serios.

– Și mi se potrivește, Harriet?

– Vi se potrivește perfect, doamnă.

Liniștită, Victoria o luă înainte printre ronduri către aleea care ducea la lac. Absentă, mutându-și privirea când în dreapta, când în stânga, spuse într-un târziu:

– Harriet, cred că ar trebui să mă străduiesc mai mult să-i distrez pe prinți.

– Chiar așa, doamnă?

– Da, mă gândesc poate la o mică reuniune dansantă după cină, poate cu câțiva membri ai personalului de la curte – nimic pretențios.

– O idee excelentă. Doriți să-i cer lui Alfred Paget să aranjeze lucrurile?

– Da, cere-i.

Victoria încă cerceta împrejurimile, dar deodată se opri. Harriet îi văzu pe prinți ieșind de după colțul unui gard viu din fagi.

Ernst le zâmbi cu căldură.

– Bună dimineața, verișoară Victoria. Se întoarse spre Harriet. Ducesă, tocmai am văzut un arbust neobișnuit. Mă gândesc că poate ați putea să-mi spuneți cum se numește.

Harriet înțelese aluzia.

– Cu plăcere, domnule. Arbuștii ciudați sunt specialitatea mea.

Ernst îi oferi brațul și porniră pe aleea străjuită de gard viu, lăsând-o pe Victoria singură cu Albert.

Amândoi păstrară tăcerea. Victoria observă că Albert purta o redingotă cu o croială neobișnuită și pantaloni albi de cașmir care

îi puneau în evidență mușchii coapselor. Simțindu-se jenată, aruncă o privire în jur să găsească un subiect de discuție.

– Albert, îți plac grădinile?

Albert privi rondurile aranjate de buxus, gardul viu de fagi ruginii tunși cu grijă și clătină din cap.

– Nu. Prefer pădurile.

Victoria începu să se întrebe dacă Albert va găsi ceva care să-i placă și afirmă sarcastică:

– Țin să-ți spun că asta este cea mai mare grădină particulară din Londra.

– Dar tot grădină rămâne, e o creație a omului.

Albert porni spre lac, iar Victoria îl urmă. Arătând cu mâna spre un pâlc de ulmi de pe celălalt mal, acesta spuse:

– Pădurea face parte din natură. E sublim să te afli printre copaci atunci când bate vântul.

Când el înălță capul să privească peste copaci, Victoria îi văzu mușchii maxilarului și gâtul puternic. Băiatul slab și cu umerii destul de aplecați de la ultima vizită se schimbase atât de mult.

– Păi, dacă îți plac atât de mult copacii, ar trebui să mergi la Windsor. Acolo sunt o mulțime de copaci; în parcul palatului există câțiva copaci bătrâni de peste o mie de ani.

Albert se întoarse spre ea.

– Dar nu pot merge acolo decât dacă mă inviți, verișoară Victoria.

Tonul lui era de reproș sau rugător? Nu era sigură.

În timp ce se plimbau în jurul lacului, Victoria se gândi ce răspuns să-i dea. Tocmai era pe cale să-l invite la Windsor, dar când dădură un colț o văzu pe mama ei. Ducesa stătea la șevalet, pictând o acuarelă cu pavilionul de vară. Victoria o auzi fredonând, se opri pe alee și se răsuci ca să se înapoieze în casă, presupunând că Albert o va urma. Dar acesta o văzuse și el pe ducesă și deja se îndrepta spre ea. Spre surprinderea Victoriei, îi zâmbi mamei sale în timp ce îi examina schița.

– Habar nu am avut că ai un asemenea de talent, mătușă. Nuanțele sunt superbe.

Plăcut impresionată, ducesa își înălță privirea spre el.

– Mă străduiesc cât pot. Bineînțeles că niciodată nu am fost pregătită cum se cuvine, spre deosebire de Victoria, care a avut întotdeauna cei mai buni profesori.

Albert se aplecă să examineze schița mai de aproape.

– Dar un talent ca al tău nu se învață, mătușă. Arătă spre schiță. Dacă îmi permiți, ți-aș sugera puțină umbră aici pentru a echilibra compoziția.

Ducesa continua să-l fixeze cu privirea.

– Mulțumesc. Știi, Albert, sunt atât de fericită că tu și Ernst sunteți aici. I se simțea emoția în voce. Îmi aduceți aminte atât de mult de iubitul meu Coburg. Chiar dacă trăiesc aici de atâta vreme, încă îmi este dor de țara natală.

Victoria, care nu se mișcase de pe alee, îl văzu pe Albert cum ia mâna ducesei și o sărută.

Când Albert reveni lângă ea pe alee, Victoria nu se mai gândea la Windsor.

– Chiar ți-a plăcut schița mamei? îl întrebă, îndepărtându-se de pavilionul de vară cât de repede putea.

Albert aprobă din cap.

– Chiar mi-a plăcut, spuse privind în jos spre Victoria, dar cred că mi-aș fi exprimat oricum admirația.

Victoria, care mergea cu un pas mai sprinten decât de obicei, spuse:

– Sunt surprinsă. Nu te credeam un lingușitor.

Albert medită asupra acestei observații.

– Încerc să nu spun lucruri pe care nu le cred, dar încerc să fiu și amabil atunci când pot.

Reproșul din vocea lui o făcu pe Victoria să se oprească. Se întoarse spre el și spuse:

– Și crezi că mama are nevoie de afecțiune?

Albert o privi ferm.

– Tu nu crezi?

Siguranța lui o făcu pe Victoria să se întrerupă. O învinuise pe mama ei de atât de multe lucruri, de atât de mult timp, încât i se părea ciudat ca ducesa să nu fie luată drept criminală, ci drept victimă. Victoria simți că trebuia să evite privirea candidă din ochii albaștri ai lui Albert. Într-un târziu, spuse grăbită:

– Încă din copilărie, ea și Sir John Conroy – îți amintești de el? Albert aprobă din cap. Când locuiam la Kensington, mă țineau tot timpul sub supraveghere. Nu mi se permitea să am nici prieteni, nici viață socială și personală. Trebuia chiar să dorm în camera mamei.

Albert o privi mai degrabă gânditor decât compătimitor.

– Poate că încerca să te protejeze, Victoria. Nu i-a fost ușor nici ei, văduvă într-o țară străină încercând să o crească pe moștenitoarea tronului.

– Asta spune și mama. Dar eu știu cum mă simțeam. Făcu o pauză. Eram prizonieră, iar ea și Sir John Conroy erau temnicerii mei!

Se înfioră ușor, dar Albert tot n-o slăbi. Privi înapoi spre ducesă, apoi spre Victoria.

– Poate că așa simțeai tu, dar eu am văzut cum te privește, Victoria. Te iubește foarte mult.

Victoria bătu din picior de nemulțumire.

– Tu nu știi nimic despre asta.

Albert clătină din cap.

– Nu. E adevărat. Își plecă privirea în pământ și continuă încet: Eu știu cum este doar să nu ai mamă.

Înainte ca Victoria să poată răspunde, Ernst și Harriet apărură de pe cealaltă parte a lacului râzând de o lebădă care sâsâise la ei, iar ocazia fu pierdută.

În timp ce mergea înapoi spre palat, Victoria se simți rușinată. Uitase că mama lui Albert murise. Încă se gândea la acest lucru în timp ce îl aștepta cu cutiile pe Melbourne. Pe peretele din față atârna portretul tatălui ei și în timp ce îi privea fața încadrată de favoriți, se gândi că ei nu îi putea fi dor de cineva pe care nu îl cunoscuse niciodată. I-ar fi fost mult mai greu dacă ar fi păstrat vreo amintire despre el. Se întrebă câți ani avea Albert când murise mama lui, iar în minte îi răsări imaginea unui băiețel care plângea în pat.

Victoria era pierdută în această reverie când Melbourne intră cu o grămadă de vești despre Afganistan. Îi luă o clipă ca să înțeleagă ce spunea; Afganistanul i se părea mai îndepărtat ca niciodată. Dar se strădui să se concentreze și când pricepu informațiile pe care i le dădea el, spuse uimită:

– Vreți să spuneți că rușii îi plătesc pe afgani să lupte împotriva trupelor noastre?

Melbourne încuviință printr-un gest al capului.

– Vor se dețină controlul asupra trecătorii Khyber, doamnă. Se îndreptă spre globul pământesc care se găsea în colțul biroului. Dacă priviți poziția trecătorii Khyber, înțelegeți că aceasta e poarta spre India. Alexandru cel Mare a încercat să facă același lucru.

Bucuroasă că avea alt lucru asupra căruia să se concentreze, Victoria spuse:

– O să-i scriu Marelui Duce și o să-i spun că după părerea mea este un lucru rău.

Melbourne spuse cu un mic tremur al gurii:

– Poate că ar trebui să păstrăm acest lucru ca plan de rezervă. În caz că planul militar dă greș. Luă raportul trimis de Macnaghten. Dacă îmi permiteți, doamnă, acum ar trebui să mă întorc la Cameră.

Începu să se retragă din încăpere, dar Victoria îl rechemă.

– Vă aștept diseară la cină, Lord M., și, ezită ea, după aceea se va dansa. Nimic pretențios, doar câteva perechi.

Melbourne o privi:

– Credeam că nu intenționați să mai dați baluri.

Evitându-i privirea, Victoria zise cât putu de nepăsătoare:

– Oh, nu este un bal, doar o mică reuniune dansantă. Până la urmă, trebuie să fac ceva să-i distrez pe prinți.

– Chiar dacă mi-ați spus că prințului Albert nu-i place să danseze?

Victoria simți privirea lui Melbourne și speră ca fața ei să nu se îmbujoreze.

– Oh, oricum n-aș vrea să dansez cu el. Ar fi ca și cum aș dansa cu o coadă de mătură!

Melbourne rămase tăcut, după care spuse:

– Poate că vă va surprinde, doamnă, iar în tonul lui se simți ceva care o făcu să-și ridice privirea.

– Doamnă, baroana mi-a cerut să pregătesc rochia de muselină albă, dar m-am gândit că ați prefera-o pe cea de mătase albastră.

Skerrett strângea tare șireturile corsetului Victoriei.

– În mod sigur pe cea de mătase albastră. Victoria se examină cu ochi critic în oglindă. Poți să mai strângi puțin?

Skerrett clătină din cap.

– Încă puțin, doamnă, și n-o să mai puteți respira.

– Cred că ai dreptate. Vreau să pot dansa.

Skerrett îi trase Victoriei pe cap rochia din mătase moarată și începu să i-o închidă la spate.

– Diseară purtați diamantele sau perlele, doamnă?

– Oh, perlele, cred. Arată atât de frumos în lumina lumânărilor.

Cineva bătu la ușă, și Skerrett se duse să răspundă. Brodie ducea o tavă de argint pe care se afla un buchețel de gardenii. I-o dădu lui Skerrett, care întrebă:

– Melbourne?

Brodie încuviință din cap.

– Tocmai de la Brocket Hall.

Skerrett închise ușa și așeză florile în fața Victoriei.

– Din partea lordului Melbourne, doamnă.

Victoria își apropie fața de buchețel.

– Miros dumnezeiește. Cum se numesc?

– Gardenii, doamnă.

– Lordul Melbourne își amintește întotdeauna.

– Da, doamnă.

Victoria prinse cu un ac buchețelul de gardenii de corsajul rochiei, se aplecă spre oglindă, își mușcă buzele și se ciupi de obraji. Decise că nasul ei părea un pic lucios și tocmai îl tampona cu *papier poudré* când Lehzen intră pe ușa de legătură.

– Sunteți gata, Maiestate?

Victoria se roti în rochia ei albastră, iar lumina lumânărilor captă modelele de pe mătasea în ape.

– Cu totul gata.

Deși Victoria spusese că își dorește doar o mică reuniune dansantă, lordul Alfred decretase că un pian nu va fi suficient și aveau nevoie de o întreagă orchestră de muzicieni.

– Prințul Albert are un simț muzical foarte bun, spuse Alfred. Presupun că nu se aștepta la altceva.

– Dar mă întreb dacă dansează, spuse Harriet. Regina spune că ultima dată când a fost aici nici măcar nu și-a dat osteneala.

– Este de neconceput că un tânăr poate ajunge la vârsta de douăzeci de ani fără să fie învățat să danseze, chiar și în Germania.

Harriet râse.

– Sunt sigură că prințul Ernst este un dansator de vals desăvârșit, dar prințul Albert, cine știe?

Toți ochii celor prezenți erau îndreptați spre prințul Albert atunci când acesta intră după cină în sala de bal, împreună cu fratele său. Oare se va alătura dansatorilor? Lordul Alfred instruise mica orchestră să cânte câteva dansuri scoțiene pentru început, iar Ernst se apropiase imediat de verișoara lui și o rugase să-l învețe. Victoria îl prinse de mână și în curând se învârteau într-un dans scoțian.

Dar Albert nu li se alătură. Stătea pe marginea încăperii și îi privea cu atenție pe dansatori ca și când ar fi încercat să înțeleagă cum de se puteau distra. Părea să nu se simtă bine în pielea lui și nici în haine; se tot trăgea de cravată ca și când ar fi încercat s-o slăbească.

În celălalt capăt al încăperii, Melbourne urmărea desfășurarea evenimentelor împreună cu Emma Portman. În timp ce Victoria și Ernst se învârteau în dansul scoțian, îi spuse acesteia:

– Se pare că cel puțin prințul Ernst se bucură de compania femeilor.

– Da, așa e. Încă de când a sosit aici, flirtează scandalos cu Harriet Sutherland. Și e și fermecător, atât de diferit de fratele lui, care deși e și el destul de frumos, e țeapăn și stângaci.

Ochii lui Melbourne se îndreptară brusc către celălalt capăt al încăperii unde Albert stătea singur și distant.

– Prințul are precizie de ceasornic.

Această remarcă insinuantă o făcu pe Emma să-l privească pe Melbourne. Era extrem de neobișnuit pentru el să spună ceva atât de malițios. Își dădu seama că sub masca exterioară a indiferenței, se străduia să-și stăpânească sentimentele. Era de datoria lui să renunțe la Victoria, reflectă Emma, dar faptul că era conștient de noblețea gestului nu-l făcea să se simtă mai bine văzând cum un alt bărbat îi lua locul. Bineînțeles că era posibil ca prințul să nu-i câștige inima reginei, dar în cazul acesta, Emma era încredințată că oricum va fi altcineva. Victoria era genul de femeie care înflorea în compania bărbaților și se va căsători în mod inevitabil, ceea ce se va întâmpla mai degrabă mai devreme decât mai târziu. Emma știa că mintea lui William acceptase acest lucru, dar văzându-i mușchii maxilarelor care se încordau atunci când îl privea pe Albert, îi era teamă că în sufletul lui nu se obișnuise cu ideea.

Îl puse cu blândețe la încercare.

– William, dar privește-l cum se uită la regină. Eu cred că este un bărbat de o mare noblețe.

– De acord, dar la ce se uită? întrebă Melbourne cu amărăciune. La femeia din ea? Sau la cea mai bună partidă din Europa?

Emma se prefăcu a nu auzi amărăciunea din tonul lui.

– În mod sigur regina este și una, și alta. Dacă se va însura cu ea, atunci trebuie să aibă grijă de femeie și să fie conștient de poziția ei. Nu este o fată obișnuită.

Privirea lui Melbourne se mută asupra Victoriei, care râdea cu Ernst.

– Nu, într-adevăr, nu este.

Tonul lui era atât de lipsit de speranță încât Emma nu avu sufletul să mai spună ceva.

*

În mijlocul încăperii, Victoria rămăsese fără suflare după ce fusese învârtită atâta de Ernst la dansul scoțian.

– Ai învățat dansul foarte repede. Aproape că nu-mi vine să cred că asta a fost prima dată.

Ernst zâmbi.

– Asta se datorează faptului că am o profesoară excelentă. Îmi place foarte mult *Gay Gordons* al vostru, ce dans plin de viață. Apoi continuă cu voce joasă: Dar nimic nu se compară cu un vals. Ar trebui să cânte un vals, iar tu trebuie să dansezi cu Albert. Ar avea multe de învățat de la cineva atât de grațios ca tine!

Victoria păru să se îndoiască.

– Nu mi-l pot imagina pe Albert valsând.

– Nu? Asta pentru că nu-l cunoști așa cum îl cunosc eu, spuse Ernst și îi zâmbi arătându-și dinții. Cred că nu are nevoie decât de partenera potrivită ca să valseze.

Când dansul scoțian se termină, Ernst îl căută pe Alfred Paget, care stătea lângă muzicieni făcând pe maestrul de ceremonii.

– Lord Alfred, cred că a venit momentul pentru ceva puțin mai... *intim*.

Prin venele lui Alfred nu curgea degeaba sângele a optsprezece generații de curteni.

– Poate un vals?

– Exact.

În vreme ce Alfred discuta cu muzicienii, Ernst înconjură încăperea și veni lângă fratele său, care era încă singur, cu privirea ațintită asupra Victoriei.

– E timpul să nu mai zăbovești pe margine, Albert. Urmează un vals. Și nu există nimic mai bun dacă vrei să ajungi să cunoști o femeie.

Albert trase de lavalieră și privi în podea.

– Cred că i-ar plăcea mai degrabă să danseze cu tine. Se opri. Sau cu lordul Melbourne.

Ernst clătină din cap.

– Prostii, Albert. Uită-te la ea!

Albert își ridică încet capul și o văzu pe Victoria care îi zâmbea din partea cealaltă a sălii de bal. Încă șovăia, dar Ernst insistă:

– Te așteaptă, Albert.

Ernst îi puse mâna pe umăr și îl întoarse cu fața către regină.

În partea cealaltă a încăperii, Melbourne o văzu pe regină fără partener și se hotărî să profite de faptul că era singură. Păși în fața ei și avu plăcerea să vadă că privirea i se înseninează.

– Lord M.! Vă mulțumesc pentru flori. Sunt la fel de frumoase ca întotdeauna...

Melbourne se înclină.

– Serele de la Brocket Hall sunt la dispoziția dumneavoastră, doamnă. Poate voi avea plăcerea să... spuse, dar în timp ce-și îndrepta spatele văzu că Victoria nu-l mai privește. Fără să se uite în jur, își dădu seama că îl privea pe Albert. ... să văd cum le purtați, doamnă, continuă cu voce mai scăzută, apoi se trase într-o parte astfel încât Albert să poată ajunge nestânjenit lângă Victoria.

Albert stătea în fața Victoriei, magnific în tunica lui aurie cu brandenburguri, pantaloni albi și cizme roșii. Privirile li se întâlniră și cu o înclinare rigidă din cap, acesta spuse:

– Îmi acorzi acest dans?

Victoria îi întinse mâna. El i-o luă, se apropie de ea și o prinse ușor de talie. Lordul Alfred, care așteptase acest moment, îi făcu semn dirijorului să înceapă muzica.

Timp de o clipă Victoria crezu că Albert va rămâne nemișcat, iar apoi, spre ușurarea ei, mâna lui se strânse pe mijlocul ei și porniră împreună în ritmul muzicii. Își dădu seama că el așteptase să intre în ritm.

Dansară în tăcere timp de un minut. Spre surprinderea ei, Victoria descoperi că Albert era un dansator excelent; ea trebuia să aibă grijă să nu se poticnească. În cele din urmă, după ce făcuseră un ocol complet al încăperii, Victoria îndrăzni să-și ridice privirea și să spună:

– Dar dansezi minunat, Albert!

– Cred că înainte îmi era teamă.

– Teamă?

Albert privi în jos spre ea.

– Să nu par caraghios. Este greu să prinzi ritmul. Victoriei i se păru că îi strânge mâna puțin mai tare. Dar nu cu tine, Victoria.

Victoria zâmbi în sus spre el și în timp ce muzica îi învăluia, Albert îi zâmbi la rândul lui. Era ca și cum un fascicul strălucitor de lumină ar fi coborât asupra lor. Orice altceva în jurul lor dispăruse, și parcă ar fi fost singuri, valsând împreună pentru prima oară; dar pe măsură ce se roteau în ritmul muzicii simțeau că parcă ar fi dansat dintotdeauna împreună.

Muzica își schimbă modulația și Albert atinse corsajul rochiei Victoriei.

– Florile astea..., se opri el. Mirosul. Îmi amintește...

El se opri din nou și Victoria îl ajută cu blândețe.

– De ce îți amintește?

Vorbele lui Albert țâșniră ca un torent, complet diferit de modul în care vorbea de obicei, iar ea simți apăsarea mâinii lui care îi strângea talia.

– Mama intra și mă săruta seara înainte de a pleca la petreceri. Purta întotdeauna florile astea în păr.

Clipi, iar Victoria îi văzu lacrimile din colțul ochilor.

Valsul ajunse la final. Victoria duse mâna la corsaj și desprinse buchețelul.

– Atunci ți le dăruiesc, să-ți aducă aminte de mama ta.

Și stând la fel de aproape de el ca atunci când dansaseră îi puse gardeniile în mâna care nu opuse rezistență.

El le mirosi și privi în jos spre fireturile aurii care îi împodobeau tunica.

– Dar nu am nici un loc unde... Ezită înainte de a se apleca și de a scoate din cizmă ceea ce Victoria își dădu seama că era un cuțit. Cu o mișcare rapidă făcu o tăietură în tunica aurie, dezvăluind o strălucire din carnea albă de sub ea și băgă cu mare tandrețe gardeniile în gaura pe care o făcuse. O să le pun aici, lângă inima mea.

Din partea cealaltă a încăperii, Melbourne îl văzu pe Albert cum bagă gardeniile crescute de el la Brocket Hall în gaura pe care o făcuse în tunică. Simți un soi de ușurare ciudată. O ușurare care începuse să-l cuprindă atunci când Albert dansase cu Victoria, iar acea slabă licărire de speranță pe care nici măcar acum nu și-o putea reprima cu totul trebuia complet înăbușită. Simți o atingere pe braț, ridică privirea și o văzu pe Emma. Reuși cumva să-i adreseze un soi de zâmbet.

Făcu semn cu mâna spre Victoria și Albert și spuse:

– Am impresia că m-am grăbit. Se pare că prințul este zeul acestei săli de bal.

Emma nu-și mișcă mâna.

– Se pare că reginei îi place să danseze cu el.

– Da.

– Mă bucur, pentru că regina adoră să danseze. Melbourne nu răspunse. A fost de-a dreptul minunat felul în care și-a tăiat tunica. Până la urmă probabil că are un suflet romantic.

Melbourne încercă să-și păstreze o voce nepăsătoare:

– Da, aș îndrăzni să spun că așa e.

Emma îl strânse de mână.

– Bineînțeles că el nu știe de la cine sunt florile.

Melbourne se uită la ea și îi văzu privirea compătimitoare.

– Doar nu crezi că i-a spus?

Emma clătină din cap.

– Există unele lucruri pe care o femeie le păstrează întotdeauna pentru ea. Îi zâmbi lui Melbourne. De pildă, eu nu i-am spus niciodată lui Portman că l-am acceptat doar pentru că bărbatul pe care îl iubeam de fapt nu ar fi putut fi niciodată soțul meu.

– Emma! El simți cum îi dau lacrimile – spontane și nedorite. N-am avut absolut nici o idee.

– Asta a fost foarte de mult, William, iar eu nu mai sunt fata aceea. Dar îmi amintesc ce a simțit ea. Îi zâmbi. Și de aceea știu că pentru Victoria, ele vor fi întotdeauna florile tale.

În aceeași seară, mai târziu, Albert stătea la fereastra dormitorului său și privea grădinile și siluetele întunecate ale copacilor luminați de o lună a cărei strălucire se pierdea treptat. Luă buchețelul pe care i-l dăduse Victoria și își îngropă fața în mirosul dulce al florilor ca de ceară. Ușa se deschise și Ernst intră, cu fața luminată de lumânarea pe care o ținea în mână. Străbătu încăperea, își puse mâna pe umărul fratelui său și îl strânse.

Apoi râse și spuse:

– Lohlein spune că nu mai ai voie să tai și alte tunici. Nu ai destule ca să le irosești atât de necugetat.

– Nu sunt atât de necugetat.

– Poate că te schimbi, Albert.

Ernst se așeză pe pat și observă miniatura care stătea pe noptieră. O luă și o studie la lumina lumânării.

– Nu știam că este la tine, Albert. Am crezut că tata le-a aruncat pe toate.

– Am găsit-o într-un birou din biblioteca de la Rosenau.

– Semeni atât de bine cu ea, spuse Ernst.

Albert se ridică și luă miniatura de la fratele lui.

– Știi, nu-mi pot aminti fața ei. Dar în seara asta, când dansam cu Victoria, purta aceste flori și dintr-odată mi-am amintit de mama cum venea să ne sărute înainte de culcare. Purta în păr aceste flori, dar nu aveam voie să le ating. Puse portretul jos. Cum poate să-ți fie atât de dor de cineva pe care de-abia ți-l amintești?

Ernst își cuprinse în brațe fratele.

– O să fie altfel după ce o să te căsătorești cu Victoria.

Albert își îmbrățișă și el fratele.

– Ea trebuie să mă ceară prima.

– Oh, eu cred că o va face, tu ce spui?

– Poate. Dar nu e atât de simplu. În seara asta am avut sentimentul că ne-am putea înțelege, dar e atât de... atât de capricioasă, cum spun englezii. Iar eu nu sunt singura persoană pe care o place.

Ernst întinse brațele ca să-și poată privi fratele și spuse cu o seriozitate care nu-l caracteriza:

– Nu ai pentru ce să te temi, Albert. Victoria nu este ca mama.

Albert se întoarse.

– Sper că ai dreptate.

Capitolul 41

Soarele de noiembrie care pătrundea pe fereastră străluci pe fața Victoriei atunci când camerista trase deoparte draperiile. Își întinse brațele ca o pisică, și era toată un zâmbet când Lehzen intră pe ușa de legătură.

– Bună dimineața, Maiestate. Văd că ați dormit bine.

Victoria o privi radioasă.

– Foarte bine.

Se dădu jos din pat precipitat și se îndreptă în pași de dans spre Lehzen. Fredonând valsul pe care îl dansase seara trecută, dansă în jurul guvernantei, iar Lehzen râse și se împotrivi atunci când Victoria îi luă mâna și o învârti.

– Am hotărât să merg la Windsor, spuse Victoria.

Lehzen se opri în mijlocul unei piruete și spuse surprinsă:

– Windsor? Dar nu vă place la Windsor.

Victoria făcu o piruetă și se roti cu fața spre Lehzen.

– Ba bineînțeles că îmi place la Windsor!

Lehzen nu-și putea ascunde consternarea.

– Când doriți să mergeți?

Victoria dansă până la fereastră și privi afară.

– Imediat. Te rog să faci toate pregătirile.

Lehzen ezită, apoi spuse încet:

– Merge toată lumea, Maiestate? Chiar și prinții?

Victoria se întoarse și râse.

– Propui să-i lăsăm acasă?

Lehzen privi în pământ.

– Nu, Maiestate, sigur că nu. Dacă-mi permiteți, trebuie să le spun servitorilor.

Victoria îi permise făcând un gest cu mâna și continuă să danseze prin încăpere, fredonând pentru sine, până când intră Skerrett ca să-i aranjeze părul.

Victoria cobora scările purtând boneta și haina tivită cu blană când îl văzu pe Melbourne venind din direcția opusă. Își ridică privirea spre ea, surprins de hainele de călătorie.

Victoria simți că roșește dintr-un motiv pe care nici ea nu-l înțelese.

– Lord M.!

Melbourne se înclină și scoase o scrisoare din buzunar.

– Am adus ultimul raport al lui Macnaghten din Kabul. Știam că sunteți nerăbdătoare să-l citiți.

Victoria se opri.

– Chiar îmi doresc foarte mult să-l citesc. Șovăi, și apoi cuvintele îi scăpară: Dar, înțelegeți, m-am hotărât să merg la Windsor.

– Într-o zi de miercuri, doamnă?

Melbourne o privi foarte atent, iar Victoria descoperi că nu-i putea susține privirea.

– Da. Aș vrea... aș vrea să iau puțin aer curat.

– Adevărat? spuse Melbourne ridicându-și sprâncenele întrebător.

– Știți cât de mult îmi plac copacii.

– Copacii, doamnă?

Victoria își înălță capul sfidătoare.

– Da. În parcul de acolo sunt câteva exemplare foarte frumoase.

– Într-adevăr.

Melbourne ezită, apoi adăugă încetișor:

– O să meargă și Altețele Lor?

– Da, bineînțeles. Merge toată lumea. Mai coborî o treaptă, apoi se opri și privi înapoi spre Melbourne. Vă așteptăm la cină.

Melbourne clătină din cap.

– Cred că s-ar putea să fie dificil, doamnă. Vedeți, trebuie să merg la Cameră să fac o declarație în privința Afganistanului. Se opri. O să aveți multe lucruri interesante de văzut la castel. Există copaci,

zâmbi el, și sunt sigur că prințul Albert va dori să vadă colecția de picturi de la Windsor.

Acum fu rândul Victoriei să clatine din cap.

– Dar nu mă voi... simți în largul meu, dacă nu sunteți acolo, Lord M. Dumneavoastră faceți întotdeauna ca lucrurile să pară atât de ușoare.

Melbourne spuse încet:

– Știți, doamnă, cred că s-ar putea să fiți surprinsă cât de bine vă veți simți. Mi s-a părut că vă distrați foarte bine aseară cu prinții.

– Dar erați și dumneavoastră acolo aseară! Fața Victoriei luă cea mai regească înfățișare. Ați fi venit la cină dacă eram aici. Nu văd pentru ce la Windsor ar fi vreo diferență. Vă aștept.

Melbourne se înclină și spuse cu un zâmbet care nu i se citea și în ochi:

– Este un ordin, doamnă?

Victoria își ridică privirea spre el.

– Nu este un ordin, ci o solicitare de a ne ține companie. Vă rog, Lord M.?

– În acest caz, doamnă, mi-ar fi foarte greu să refuz.

Șirul de trăsuri se întindea pe șosea, flancat de soldații de escortă călare cu coifurile lor cu pene. Ar fi putut fi o mică armată în mișcare, dar erau numai membrii apropiați ai personalului Casei Regale, ducesa de Kent, regele Leopold și bineînțeles prinții. În prima trăsură se aflau Victoria, care îl ținea în brațe pe Dash, cu Lehzen alături de ea și cu Harriet și Emma care stăteau în fața ei. Lehzen, care nu era de acord cu dorința subită de a vizita Windsorul, spuse pentru a n-a oară:

– Cred că n-o să ajungem până la lăsarea întunericului.

Victoria spuse:

– Nu mai bombăni, Lehzen. Gândește-te cât de frumoasă va fi plimbarea prin pădure.

Lehzen se arătă nedumerită.

– Prin pădure, Maiestate? Dar noi nu ne plimbăm niciodată prin pădure.

– Atunci e timpul s-o facem!

Emma o privi în ochi pe Harriet, apoi își petrecură următoarele zece minute încercând să-și înăbușe chicotitul. Nu aveau nici o problemă în a înțelege entuziasmul Victoriei pentru tot ceea ce era legat

de arbori, dar neputința lui Lehzen de a înțelege comportamentul reginei era ceva de un comic indescriptibil.

Din fericire, reușiră să râdă neobservate atunci când trăsura trebui să oprească în afara Londrei pentru câteva clipe ca să se schimbe caii.

Emma îi spuse lui Harriet:

– Baroana a ales să nu vadă realitatea din fața ochilor. Regina este tare amorezată de prinț, eu așa cred.

Fața lui Harriet deveni brusc serioasă atunci când replică:

– Dar poți s-o învinuiești pe Lehzen? Când regina va avea un soț, nu va mai avea nevoie de baroană.

Emma își aminti de fața lui Melbourne de ieri, în timp ce regina dansa cu prințul Albert, și încetă și ea să mai râdă.

În trăsura regelui Belgiei, Leopold își privea aprobator nepotul.

– Victoria ezită întotdeauna foarte mult să plece din Londra. Îi zâmbi lui Albert. Mă întreb dacă entuziasmul ăsta subit pentru Windsor are ceva de-a face cu tine?

Albert privea afară pe fereastră.

– N-am de unde să știu, unchiule.

Ernst îl înghionti și izbucni în râs.

– Bietul Albert! Nu înțelege că această întreagă excursie a fost organizată pentru că el i-a spus Victoriei că îi place să se plimbe printre copaci.

Albert se întoarse spre fratele său.

– Nu cred că Victoria s-a deranjat atât de tare pur și simplu ca să mă distreze pe mine, Ernst.

Ernst îl înghionti din nou.

– Asta arată cât de puține lucruri știi despre femei, Albert.

Albert își împinse fratele.

– Ce noroc că te am pe tine să-mi reamintești, Ernst. Altfel probabil că aș începe să cred că sunt un afemeiat.

Ernst îi spuse cu o solemnitate jucată:

– Dragul meu frate, s-ar putea să fii apreciat de femei, dar sunt sigur că nu vei fi niciodată un afemeiat.

– Da. Sunt suficient de mulți din ăștia în familie! spuse Albert.

Înainte de a părăsi Londra, Victoria îi trimisese un mesaj domnului Seguier, cel care se ocupa de Galeriile Regale, cerându-i să se întâlnească la castelul Windsor. Această convocare provocase o mare

agitație în casa Seguier, acesta întrebându-se dacă nu cumva avea vreo legătură cu titlul de cavaler la care aspira și a cărui conferire fusese amânată destul de mult, în timp ce soția lui încerca să-și amintească ce făcuse cu cei mai buni ciorapi de mătase ai soțului. Din fericire, ciorapii fuseseră găsiți, astfel încât Seguier reuși să ajungă la castel la doar o oră după regină. Spre surprinderea lui, fu poftit la ea imediat după ce sosi.

Victoria îl aștepta în salonul albastru, înconjurată de doamnele ei de onoare. Seguier, care era un bărbat corpolent, descoperi atunci când îngenunche în fața reginei pentru a-i săruta mâna că pantalonii îl strângeau în mod inexplicabil. Se ridică destul de prudent și spuse în modul curtenitor care părea să meargă atât de bine la toți clienții lui aristocratici:

– Maiestatea Voastră, este o onoare atât de mare să fiu chemat la castel. A trecut atât de mult timp de când am fost ultima oară aici. Unchiul dumneavoastră George a fost suficient de bun să mă invite să-i cataloghez achizițiile; ce fin cunoscător de artă era. Dar de la urcarea pe tron a unchiului dumneavoastră William, am fost aici doar o dată – mi-a cerut să-i găsesc un tablou cu o fregată. Seguier se înfioră ușor, iar fălcile îi tremurară. Astfel încât sunt încântat să mă aflu din nou aici și să vă ofer tot ajutorul care îmi stă în putere.

O privi pe Victoria plin de speranță. Ar putea fi aceasta clipa când îi va putea spune în sfârșit soției lui că avea să devină Lady Seguier?

Dar Victoria avea un alt motiv pentru care îl chemase la castel.

– Domnule Seguier, am descoperit că nu știu atât de multe pe cât mi-aș dori despre colecția mea de tablouri. Aici la castel sunt atât de multe picturi frumoase. Speram că ați putea să-mi povestiți câte ceva despre istoria lor, ezită ea, în caz că mi se vor pune întrebări în legătură cu ele.

Seguier își ascunse dezamăgirea cu cel mai atoateștiutor zâmbet. Deși titlul de cavaler constituia culmea ambițiilor lui, asta nu înseamnă că nu se bucura că i se ceruse să se ocupe de educația artistică a reginei. Dacă îi putea îndruma gusturile, atunci fără îndoială că va fi capabil să-i mărească colecția. Pentru un negustor de artă nu exista nimic mai revigorant decât un patronaj regal.

– Desigur, doamnă. Îmi permiteți să vă sugerez să începem cu acest Raphael de aici? Este un foarte bun exemplu al lucrărilor lui de început. Vă recomand în mod deosebit să priviți pensulația din jurul gurii. O stăpânire perfectă a liniilor și tonurilor. Iar apoi, bineînțeles, aveți Rembrandtul de pe peretele din față pe care l-am cumpărat

pentru regele George. Maiestatea Sa mi-a spus că îl consideră unul dintre cele mai frumoase tablouri din colecție.

În timp ce Victoria făcea înconjurul încăperii ascultând cu atenție discursul lui Seguier despre picturi, Emma și Harriet schimbară priviri între ele.

– N-am știut niciodată că regina este atât de interesată de artă, spuse Harriet.

– Cred că până acum nici măcar n-a observat tablourile, spuse și Emma.

Amândouă femeile izbucniră în râs, fără să o remarce pe baroana Lehzen, care își dăduse seama că se simte ușor slăbită, și trebui să se țină de marginea unei canapele ca să-și revină.

La castelul Windsor era mult mai frig decât la palatul Buckingham, iar prinții fură recunoscători pentru focurile strașnice care fuseseră aprinse în apartamentele lor. Albert stătea în fața căminului din sufrageria lor și își încălzea mâinile, în timp ce Ernst se plimba prin încăpere încercând să-și pună sângele în mișcare după lungul drum cu trăsura.

– Bineînțeles că nu-l consider un castel adevărat, spuse Ernst. E mai degrabă așa cum își închipuie cineva că ar trebui să arate un castel decât unul adevărat. E prea aerisit și curat. Unde sunt temnițele? Și pânzele de păianjeni? Când o să te căsătorești, ar trebui s-o aduci pe Victoria la Rosenau și atunci o să vadă și ea cum arată un castel adevărat.

Albert ridică din umeri.

– Ernst, cred că, așa cum spun englezii, îți numeri puii înainte ca aceștia să fi ieșit din ouă. Căsătoria mea cu Victoria nu este sigură.

– Nu, așa cum nu este sigur nici că primăvara vine după iarnă. Te place, Albert, văd asta în ochii ei. Nu cred că o să ai prea mult de așteptat.

Albert privi posomorât spre foc.

– Dar mi-aș dori ca *eu* să nu trebuiască să aștept ca și când aș fi o domnișoară care așteaptă să fie cerută în căsătorie. Nu este... corect să fii atât de mult în puterea altuia. Aș vrea ca eu să decid în ceea ce mă privește.

– Poți s-o refuzi oricând, spuse Ernst râzând. Bineînțeles că te simți ciudat că ea trebuie să te ceară în căsătorie, dar cred că răsplata este pe măsură, nu-i așa?

– Ernst, nu știu dacă ea mă place, dacă mă va cere în căsătorie sau dacă chiar îmi doresc să mă căsătoresc cu ea. E atât de complicat. Chiar dacă o să devin soțul ei nu o să fiu niciodată stăpânul.

Ernst era pe cale să-i răspundă când ușa se deschise și intră Penge, valetul reginei, urmat de doi lachei care duceau manechine de croitorie, amândouă îmbrăcate în haine care străluceau de fireturi aurite. Penge se înclină și spuse foarte solemn:

– Pentru Altețele Voastre, cu complimentele reginei.

Ernst inspectă cu ochi critic hainele bleumarin împănate cu broderii din aur și argint.

– Costume pentru bal mascat?

Penge răspunse pe un ton țeapăn, plin de reproș:

– Uniforma care se poartă la castelul Windsor, Alteța Voastră, a fost concepută de Maiestatea Sa Regele George al III-lea pentru membrii – aici ezită, apoi spuse cu emfază – curții engleze.

Cu o nouă plecăciune părăsi încăperea, urmat de lachei.

Ernst își scoase haina, îmbrăcă unul din vestoanele Windsor și se privi în oglindă.

– Ei bine, îmbrăcat așa, nimeni nu poate să nu mă remarce pe întuneric. Mă întreb dacă regele George l-a conceput înainte sau după ce a înnebunit? Luă celălalt veston și i-l întinse lui Albert. Hai, îmbracă-l și tu.

Albert își puse vestonul greu fără tragere de inimă. Ernst îl studie din cap până în picioare.

– Cred că regele George ar fi fost foarte mândru să te vadă îmbrăcat în uniforma asta. Ca să nu mai vorbim de nepoata lui.

Albert se privi în oglindă și se încruntă.

– Ce e cu fața asta tristă, Albert? Cred că îți vine foarte bine.

Albert clătină din cap.

– O să spui că sunt caraghios, dar se pare că de-acum încolo nu mai pot să aleg nimic pentru mine, nici măcar hainele.

– Nu cred că ești caraghios, numai nerecunoscător. Păi pe vestonul ăsta sunt destule broderii din aur ca să cumperi cea mai mare parte din Coburg.

Spre ușurarea lui Ernst, Albert țâțâi din buze.

– Îmi propui să le topim și să fugim cu aurul?

– Ei bine, dacă nu te cere în căsătorie, cel puțin n-o să pleci cu mâna goală!

Albert izbucni în râs și sări pe fratele său care se dădu la o parte, iar Albert căzu pe sofa. Ernst se așeză lângă el.

– Sunt atât de bucuros că ești aici, spuse Albert punându-și mâna pe brațul fratelui. Nu cred că aș fi în stare să fac asta de unul singur.

Ernst își puse palma peste cea a fratelui.

– Voi fi întotdeauna aici dacă vei avea nevoie de mine. Apoi se ridică și continuă râzând. Pe deasupra, există și compensații pentru că fac pe dădaca ta. Ducesa de Sutherland, de pildă. Ce siluetă are!

– Sper să-ți aduci aminte, Ernst, că este ducesă și nu vreo servitoare de la Coburg.

Ernst se învârti, strălucind în haina lui aurie.

– Ducesă sau servitoare. Nu sunt atât de diferite, deși cred că ducesa are unghiile mai curate.

Leopold se admira în oglinda de deasupra șemineului din salonul albastru, unde oaspeții se adunau înainte de cină. Nu purtase uniforma Windsor de prea mulți ani și era mulțumit de cât de bine îi venea încă. O surprinse pe Emma Portman uitându-se la el din partea cealaltă a încăperii, și se încurajă că mai era încă obiectul admirației privirilor sexului frumos. Dar nu știa că Emma Portman nu îi zâmbea bărbatului, ci pe seama evidentei plăceri pe care i-o provoca propria lui înfățișare.

Fericita mulțumire de sine a lui Leopold fu dezumflată de valetul care anunță sosirea vicontelui de Melbourne. Leopold fu cuprins de iritare; nu se așteptase ca Melbourne să fie la Windsor, iar supărarea lui fu și mai mare din pricina faptului că Melbourne, care purta și el uniforma Windsor, reușea să arate foarte bine în ea. Îi adresă prim-ministrului un salut cu o înclinare scurtă din cap.

– Nu știam că sunteți la castel, Lord Melbourne.

Melbourne clătină din cap.

– Într-adevăr, ar trebui să fiu la Cameră. Situația din Afganistan necesita acest lucru, dar regina a fost cât se poate de insistentă.

– Iar dumneavoastră ați ținut să n-o refuzați?

Tonul lui Leopold era zeflemitor, dar Melbourne îl privi și el fără să zâmbească și spuse simplu:

– Ea este regina, domnule.

Leopold nu ezită câtuși de puțin.

– Atunci veți primi cu bucurie vestea căsătoriei sale. Zâmbi. Asta vă va ușura îndatoririle.

Înainte ca Melbourne să poată răspunde, ușile se deschiseră și valetul anunță:

– Altețele Lor Prințul Ernst și Prințul Albert.

Leopold și Melbourne se întoarseră amândoi să-i vadă intrând pe Albert și pe Ernst, magnifici în hainele lor cu fireturi aurite. Zâmbetul lui Leopold deveni și mai larg.

– Iată-i pe nepoții mei, și încă în uniforme Windsor. Ce încântător! Ce semn de prețuire! Se întoarse din nou spre Melbourne, fără ca zâmbetul să-i pălească. După cum vă spuneam, Lord Melbourne, viața dumneavoastră va fi în curând mult mai ușoară.

Se duse să-și întâmpine nepoții.

După ce le aruncă prinților o privire, Melbourne merse să i se alăture Emmei Portman în cealaltă parte a încăperii, când valetul anunță:

– Maiestatea Sa Regina.

Victoria intră urmată de Lehzen și de ducesa de Kent.

Spre surprinderea și spre bucuria ascunsă a lui Melbourne, Victoria veni direct la el, zâmbind fericită.

– Oh, Lord M., mă bucur atât de mult că ați reușit să veniți.

Melbourne își înclină capul.

– Ar fi trebuit să aștept rapoarte de la Kabul, îi zâmbi el, dar m-am hotărât că mai bine aș ține sub observație altercațiile de la Windsor.

Aruncă o privire în direcția prinților, iar Victoria râse încântată.

– Credeți că aici la Windsor este un câmp de bătălie, Lord M.?

– Păi, sunt destul de mulți bărbați în uniformă, doamnă.

Melbourne avu satisfacția de a o auzi pe Victoria râzând din nou. Dar reacția ei nu fu pe placul tuturor celor din încăpere. Albert, care se simțea în mod inexplicabil rănit în mândria lui de modul în care Victoria îl salutase pe Melbourne înaintea tuturor, se duse la ducesa de Kent, împreună cu Ernst.

– Mătușă, arăți fermecător în seara asta. Cred că aerul de aici îți prieste.

Ducesa îi zâmbi ca o floare veștedă care tocmai a fost udată.

– Sunt atât de fericită să fiu aici cu voi amândoi. Ce frumos ar fi dacă ați fi tot timpul aici!

Văzându-l pe Albert discutând cu mama ei, Victoria se întoarse spre verii ei și spuse radioasă:

– Albert, Ernst, ce bine arătați în uniformă. Sunt atât de bucuroasă că am reușit să găsim unele care să vi se potrivească.

Ernst făcu o plecăciune teatrală.

– Sunt cu siguranță splendide. E clar că bunicul tău nu s-a zgârcit la bani.

Victoria se uită spre Albert care îi evită privirea.

– Și tu, Albert?

– Cred că fireturile de aur sunt destul de grele.

Victoria simți reproșul din vocea lui Albert, dar nu-i înțelese motivul. Așa că zâmbi și spuse:

– Poate că ai vrea să vezi tablourile de aici, Albert. Știu cât ești de pasionat de artă.

Se duse în fața Rembrandtului, portretul soției unui orășean olandez, îmbrăcată toată în negru cu excepția gulerului elaborat din dantelă.

Victoria începu să turuie ceea ce aflase cu puțin timp în urmă despre tablou.

– Agatha Bas, de Rembrandt, care este considerat de toți cel mai bun dintre maeștrii olandezi. Unchiul meu George l-a cumpărat în 1827.

Albert privi cu atenție tabloul.

– Avea un gust excelent. Pensulația este desăvârșită. Privește dantela.

Dar Victoria privi negii care acopereau fața femeii și strâmbă din nas.

– Totuși, nu este prea măgulitor.

Albert o privi și îi spuse serios:

– Probabil. Dar este o reprezentare fidelă. Ce e de preferat? Amăgirea sau adevărul?

Când spuse asta, privirea lui scânteie pentru o fracțiune de secundă în direcția lordului Melbourne, care îi urmărea din cealaltă parte a încăperii.

– Trebuie să aleg? Îi zâmbi radioasă lui Albert și continuă: Cred că mi-ar plăcea adevărul prezentat în cea mai măgulitoare lumină posibilă.

Albert se încruntă la răspunsul ei superficial, dar în partea cealaltă a încăperii Melbourne trebui să se stăpânească ca să nu mai zâmbească.

La cină Victoria stătu între Leopold și Ernst, Albert lângă ducesă, iar Melbourne cu Emma Portman.

– Ce ciudat este să vă văd pe tine și pe prințul Albert purtând amândoi uniforma Windsor, spuse Emma.

– Încerci să-mi spui că tu crezi că arată mai bine pe prinț? o întrebă Melbourne, râzând. Nu-ți face griji, Emma. Îmi cunosc limitele. Prinții arată ca niște semizei, iar eu nu sunt decât un simplu muritor.

– Nu am vrut să spun așa ceva, William, iar falsa modestie nu te prinde deloc. Nimeni nu arată mai magnific decât tine în uniformă. Cred că prințul Albert este de acord cu mine; se uită tot timpul la tine.

– Nu cu admirație, așa cred.

– Nu. Cred că privirea lui are ceva din „monstrul cu ochi verzi" al geloziei.

– Emma, eu cred că tu, ca iubitoare de intrigi, încerci să creezi o dramă acolo nu există.

– Poate, dar uite cum te privește din nou.

Melbourne își ridică privirea către celălalt capăt al mesei și văzu că ochii lui Albert erau îndreptați într-adevăr asupra lui. Melbourne recunoscu în sinea lui că frisonul de plăcere pe care i-l provocase primirea făcută lui de către regină probabil că îi produsese tânărului prinț un sentiment de neplăcere la fel de intens. Ar fi putut avea dreptate Emma? Să fi fost ceva în neregulă cu nasul perfect al lui Albert? Melbourne își îngădui un moment de satisfacție infamă, sau ceea ce germanii numeau *Schadenfreude*. Faptul că știa că nu era singura persoană care se simțea precum „monstrul cu ochi verzi", cum îi spunea Emma, făcea ca situația neplăcută în care se afla să pară o idee mai suportabilă.

Bărbații nu mai zăboviră la porto după cină, ci se îndreptară spre salon la prima ocazie ivită. Albert se duse direct la tabloul de Raphael să-l privească, iar Melbourne, văzând-o pe regină surprinsă să fie ignorată în acest mod, se duse să vorbească cu ea. Sporovăiră la întâmplare despre una și despre alta, dar Melbourne văzu că regina se tot uita la spatele pe care Albert i-l întorsese atât de hotărât.

În cele din urmă ea spuse cu voce mai degrabă tare, în speranța că poate îi va atrage atenția lui Albert:

– Lord M., ați citit ultimul roman al lui Dickens? *Oliver Twist?* Eu tocmai l-am început și îl găsesc neobișnuit de interesant.

Melbourne ridică din umeri.

– Cum nu am nici un chef să am de-a face cu fabricanți de coșciuge, cârciumărițe, hoți de buzunare și alții ca ei, pentru ce, mă rog, mi-aș dori să citesc despre ei?

Victoria zâmbi.

– Dar domnul Dickens este atât de interesant, Lord M. Cred că v-ar plăcea foarte mult cartea, deși îndrăznesc să spun că n-ați recunoaște niciodată acest lucru.

Melbourne era gata să răspundă când Albert se întoarse către ei. Îl privi pe Melbourne cu ochii lui albaștri și limpezi și spuse:

– Eu cred că acest domn Dickens scrie cu cea mai mare acuratețe despre condițiile în care trăiesc săracii Londrei. Se opri fără să se ostenească să-și ascundă tonul provocator din voce. Nu doriți să cunoașteți adevărul despre țara pe care o guvernați, Lord Melbourne?

Victoria scoase un oftat de surpriză și îl privi neliniștită pe Melbourne, dar spre ușurarea ei acesta zâmbi și răspunse cu cea mai aristocratică intonație a vocii:

– Alteța Voastră, poate că nu ați fost informat, dar sunt în guvern de zece ani, întâi ca ministru al afacerilor interne, iar apoi ca prim-ministru. Așa încât cred că sunt suficient de bine informat.

Vorbise puțin mai tare decât vorbea în mod normal, iar cei din jurul lui se întoarseră să asculte. Observând expresia de pe fața fratelui său, Ernst înaintă spre ei și spuse senin:

– Albert, mătușa noastră ne-a rugat să-i cântăm câteva cântece populare din Coburg. Cum vocea ta este mult mai bună decât a mea, m-am gândit că ai putea cânta tu, iar eu te-aș acompania. Asta dacă verișoara Victoria ne îngăduie.

Victoria se întoarse spre el cu un sentiment de ușurare pe față.

– Nimic nu mi-ar plăcea mai mult. Mama vorbește întotdeauna cu atâta pasiune despre muzica tinereții ei. Se întoarse nerăbdătoare spre Melbourne. Nu credeți că ar fi minunat să ascultăm câteva melodii populare germane fără pretenții?

– Doamnă, mă tem că prețuirea mea pentru muzica germană se rezumă la Herr Mozart. Văzând tremurul buzelor Victoriei, continuă. Dar cum prinții au așa un talent muzical, sunt sigur că educația mea se va îmbogăți considerabil.

Fu răsplătit cu un zâmbet al reginei, dar sacrificiul de sine nu merse până acolo încât să-și țină și ochii deschiși tot timpul recitalului care urmă.

Înainte de a se retrage la culcare, Victoria stabilise cu verii ei să călărească împreună în Great Park în dimineața următoare. Dar când coborî la grajduri, cu Dash pe lângă ea, îl găsi doar pe Ernst care conversa relaxat cu Alfred Paget.

Când o văzu pe Victoria, Ernst spuse:

– Bună dimineața, scumpa mea verișoară. Îmi cer scuze pentru Albert. S-a trezit foarte devreme și s-a gândit să meargă să facă un galop înainte de a ni se alătura. Sper că nu ai nimic împotrivă.

Victoria zâmbi.

– Deloc. Dar sper să nu vadă toți copacii pe care credeam că o să îi descopere cu mine.

– Cred că Albert nu se satură niciodată de copaci.

Călăriră prin pădurea străveche, cu potcoavele cailor zdrobind frunzele căzute pe jos și cu Dash fugind de colo până colo în căutarea iepurilor. Aerul era încă încețoșat, iar crengile goale erau încă acoperite de promoroacă înghețată. Victoria privi în jur și spuse:

– Probabil că Albert s-a trezit foarte devreme.

Ernst râse.

– Uneori mi-e greu să cred că suntem frați. El se trezește mereu în zori, în timp ce eu m-am ridicat din pat numai pentru onoarea de a călări cu tine.

– Tu chiar pari foarte diferit. Ești atât de relaxat, iar Albert este... ei bine, nu e deloc relaxat.

Ernst își înfrână calul și se întoarse spre Victoria, cu o față neobișnuit de serioasă.

– Știu că uneori poate fi stângaci, dar află, Victoria, că Albert face cât zece ca mine.

Victoria era atât de surprinsă de expresia întipărită pe fața lui încât șovăi, dar apoi spuse:

– Ții foarte mult la el.

– De când ne-am pierdut mama, noi doi am fost totul unul pentru celălalt. Și deși eu sunt mai mare, Albert a avut întotdeauna grijă de mine.

Fură întrerupți de lătratul frenetic al lui Dash. O clipă mai târziu apăru și Albert călare. Nu purta pălărie și avea părul ciufulit din pricina călăritului; obrajii îi erau îmbujorați, iar pe cizme avea noroi. Victoria fu uimită de faptul că arăta atât de diferit de personajul rigid, înzorzonat cu fireturi de aur, pe care îl văzuse seara trecută. Când se apropie de ei, se întrebă dacă va zâmbi și fu ușurată când îi văzu colțurile gurii ridicându-se. Nu era chiar un zâmbet, dar nu era nici masca dezaprobatoare de care îi era groază.

– Bună dimineața, Albert, sper că parcul de aici este mai pe gustul tău decât grădinile de la palat.

Albert își opri calul în fața ei.

– În germană avem un cuvânt, *Waldeinsamkeit*. Sentimentul că ești una cu pădurea. Făcu un gest cu mâna spre copacii din jurul lui. Aici am acest sentiment.

Victoria repetă:

– *Waldeinsamkeit*, ce cuvânt minunat! Simt că știu exact ce semnificație are.

Albert o privi și relaxarea buzelor lui deveni mai pronunțată. Ernst își întoarse calul și spuse:

– Uitasem cu totul că am stabilit să mă întâlnesc cu unchiul Leopold în această dimineață. Victoria, mă ierți dacă mă întorc? Știi ce protocolar este.

Victoria încuviință din cap. Ernst se întoarse spre Alfred Paget și, privind spre cărarea lungă și dreaptă care ducea la castelul ale cărui turnuri se vedeau clar, îi spuse făcându-i cu ochiul:

– Lord Alfred, sunteți atât de bun să mă conduceți?

Alfred îi adresă un zâmbet complice.

– Cu plăcere, domnule.

– Și ca să fie mai interesant, cine ajunge primul acolo câștigă o guinee?

– S-a făcut!

Cei doi bărbați porniră în galop spre castel.

Albert și Victoria călăriră în tăcere, care nu fu tulburată decât de respirația ușoară a cailor, de schelălăitul ocazional al lui Dash și de croncănitul ciorilor care cuibăreau pe crengile goale ale copacilor. Timp de o clipă Victoria se gândi la Melbourne și la ultima dată când fusese singură în pădure cu un bărbat. Hotărî că trebuia să vorbească și arătă spre desișul din fața lor.

– Cred că pe acolo este un stejar încă de pe vremea cuceririi normande. Ai vrea să-l vezi?

– Foarte mult.

– Cred că ne-ar fi mai ușor pe jos.

Albert sări de pe cal și veni s-o ajute pe Victoria. Când o prinse cu mâinile de mijloc s-o ajute să descalece, Victoria se simți înfiorată. Pentru o clipă, ochii lor fură la același nivel, și simțeau că parcă s-ar fi privit unul pe altul pentru prima oară. Apoi Albert o puse încetișor cu picioarele pe pământ. Își legară caii de un copac și porniră spre pădure. Dar Dash prinsese o urmă de miros și țâșni printre ei după vreun iepure imaginar. Victoria șovăi înainte de a-și ridica fusta costumului de călărie și de a porni în fugă pe urmele câinelui, fără să se uite dacă Albert o urmează, dar știind cumva că el o va face. Alergară prin crâng, sărind peste crengi și ferindu-se de rugii de mure iviți în calea lor.

Victoria alerga atât de repede încât nu observă creanga care îi smulse pălăria de călărie și ramurile care îi desprinseră părul din cozile îngrijite, astfel încât îi atârna liber pe umeri. Când simți părul despletit, Victoria se opri; faptul că îi atârna liber o făcu să se simtă vulnerabilă. În timp ce începu să și-l răsucească într-un coc, Albert îi ridică pălăria și i-o dădu. Înainte ca Victoria să poată folosi pălăria ca să-și acopere părul rearanjat în grabă, el ridică o mână s-o oprească.

– Nu, îmi place să te văd așa, cu părul despletit. Cu părul liber, nu arăți atât de mult a regină.

Victoria îl privi cu ochii îngustați.

– Cred că asta probabil aduce a trădare, Albert.

Albert o privi consternat, iar apoi, în sfârșit, fața i se strâmbă într-un zâmbet care o transformă cu totul, ștergându-i expresia pe care o avea câteodată, de băiețel care încearcă să-și reamintească tabla înmulțirii.

– Oh, înțeleg că mă tachinezi! Ernst îmi spune tot timpul că sunt prea serios.

Victoria îl privi și ea și spuse cu o voce puțin mușcătoare:

– Iar tu îmi spui tot timpul că nu sunt destul de serioasă.

Zâmbetul lui Albert nu se stinse.

– Poate pentru o regină. Dar acum, fără pălărie și cu părul așa, cred că ești exact cum trebuie.

Se aplecă spre ea, puse o mână pe fața ei și îi îndepărtă delicat o șuviță de păr care îi căzuse peste gură. Ea își înălță privirea spre el și timp de o clipă ametitoare crezu că era gata să o sărute, dar apoi el se retrase și porniră din nou prin pădure, Victoria fiind agonizant de conștientă de prezența lui fizică alături de ea.

Albert privi în sus spre coronamentul copacilor de deasupra lor.

– Când eram mic îmi imaginam copacii drept prietenii mei.

– Ce ciudat! Eu obișnuiam să vorbesc cu păpușile mele.

Albert privi în jos spre ea.

– Cred că nu am fost niște copii prea fericiți.

Victoria simți tristețea din vocea lui.

– Albert?

– Da?

Victoria spuse repede:

– Ce s-a întâmplat cu mama ta? Știu doar că a murit când erai mic.

Albert rămase tăcut. Victoria văzu cum i se întunecă din nou fața și își dori să nu fi amintit acest lucru, dar apoi el continuă:

–A fugit de la tatăl meu, exact înainte să împlinesc cinci ani. Cu maestrul ei de călărie. După câțiva ani a murit, dar eu n-am mai revăzut-o niciodată.

Albert își întoarse fața de la ea, dar Victoria îi puse mâna pe braț.

–Ce îngrozitor! Erai atât de mic și probabil că i-ai dus dorul foarte tare.

Albert șovăi și apoi își întoarse privirea spre Victoria.

–Știi, când o văd pe mătușa Victoire cum te privește cu atâta dragoste în ochi, sunt gelos. Nu există nimeni care să mă privească și pe mine așa.

Victoria îi căută mâna și i-o strânse.

–Asta nu este adevărat, Albert. Îl ai pe Ernst, iar acum, ei bine, acum ai...

Dar în clipa aceea foșnetul frunzișului pădurii fu străbătut de scheunatul agonizant al unui animal în suferință.

Victoria îngheță.

–Ai auzit? Pare a fi Dash.

Albert fugea deja în direcția din care venea sunetul. Victoria își ridică fustele și se grăbi după el. Îl văzu îngenunchind pe pământ și fără să se întoarcă spre ea îi spuse:

–Rămâi acolo, Victoria! Nu trebuie să vezi asta.

Dar Victoria nu putu ignora urletul animalului ei. Când îngenunche și ea alături de el, icni de spaimă. Piciorul lui Dash fusese prins în fălcile de oțel ale unei capcane de braconier; laba îi era moale, iar pe pământ era sânge.

–Oh, ce ticăloșie! exclamă ea și îl luă pe Dash în brațe, în timp ce Albert desfăcu capcana cu un băț și scoase laba rănită a animalului.

Victoria privi spre piciorul strivit al lui Dash și începu să plângă.

–Oh, bietul și micuțul meu Dashy! Simți limba aspră a câinelui lingându-i mâna. N-o să mai poată merge niciodată.

–Nu, nu. Cred că are piciorul rupt, dar se poate vindeca, spuse Albert. O să fac un... cum îi spuneți voi în engleză... un cadru pentru picior ca să se refacă.

Își scoase haina, o întinse pe pământ și îi făcu semn Victoriei să se așeze pe ea.

–Acum trebuie să-l ții strâns în timp ce eu o să-i fac...

–Atela.

–*Jawohl*, atela.

–Dar nu avem bandaje.

Albert scoase cuțitul din cizmă și tăie cu o mișcare rapidă o fâșie din mâneca cămășii lui. Victoria îi văzu brațul musculos, pielea albă acoperită de fire de păr aurii, și o imagine fugară a părului negru de la subsuoară. Dash scâncea în timp ce Albert rupse materialul în două, iar Victoria trebui să țină animalul care tremura când Albert înfășură materialul peste două bețe care țineau piciorul rupt la locul lui. Lucră repede, iar Victoria își dădu seama că se străduia cât putea să nu-i provoace lui Dash și mai multă durere. În cele din urmă termină. Piciorul rupt era legat strâns, iar Dash își lingea deja bandajele încercând să le roadă. Albert se așeză pe vine și își dădu la o parte părul din ochi.

– Cred că pentru moment este de-ajuns.

Victoria îl sărută pe Dash pe nas, apoi își ridică capul privindu-l pe Albert cu ochii umezi.

– Îți sunt atât de recunoscătoare. Dash înseamnă foarte mult pentru mine. În copilăria mea de la Kensington, el a fost singurul meu prieten adevărat. Orice s-ar fi întâmplat, știam că Dash va fi întotdeauna acolo.

Albert întinse o mână și îi îndepărtă o șuviță de păr de pe obrazul cu urme de lacrimi pe el.

– Dar cred că acum situația s-a schimbat, nu?

Victoria simți cum obrazul îi ardea sub atingerea mâinii lui. Privi în jos ca să-și ascundă tulburarea.

– Oh, da, acum îl am pe lordul M... și pe doamnele mele, bineînțeles.

Când spuse numele lui Melbourne, Albert se ridică în picioare și privirea tandră de pe fața lui dispăru. Privind în jos spre ea, spuse cu o voce pe care ea nu i-o mai auzise până atunci:

– Victoria, mi-aș fi dorit ca să nu petreci atât timp cu lordul Melbourne. Nu este un om serios.

Victoria simți cum se înroșește la față. Ținându-l încă strâns pe Dash, se strădui să se ridice în picioare, ca să-i poată răspunde cu demnitate.

– Lordul Melbourne nu își dorește prea mult să pară serios. Este un comportament tipic britanic. Dar este un bărbat de mare caracter.

Albert își luă haina și o îmbrăcă, apoi se întoarse spre Victoria și spuse:

– Atunci poate că ar trebui să te măriți cu el.

Dash scânci când Victoria îl strânse mai tare. Îl privi la rândul ei pătrunzător pe Albert.

– Acest lucru nu este posibil.

Albert se răsuci ca și când ar fi fost gata să plece, dar se întoarse din nou cu fața spre ea, iar cuvintele îi țâșniră ca un torent năvalnic.

– Știi ce am văzut ieri lângă artera aceea principală numită Regent Street? Un copil, de trei sau patru ani, care vindea bețe de chibrituri, vreau să spun un băț de chibrit. Lordul tău Melbourne s-a hotărât să nu se uite la astfel de lucruri, dar eu trebuie să le văd. Asta e întrebarea, Victoria. Vrei să vezi lucrurile așa cum sunt sau așa cum ți-ai dori tu să fie?

Dacă nu l-ar fi ținut pe Dash în brațe, Victoria simți că l-ar fi pălmuit pe Albert peste fața lui autosuficientă. Spuse cu vocea tremurând de furie:

– Cum îndrăznești? Mă crezi o păpușă care așteaptă să fie manevrată încoace și încolo? Dă-mi voie să-ți amintesc că în timp ce tu te uitai la tablouri în Italia, eu conduceam această țară. Și totuși, deși te afli aici de câteva zile, presupui că îmi cunoști poporul mai bine decât mine. Sunt regina Angliei și nu am nevoie să-mi spui ce să gândesc!

Dash înțelese emoția din vocea stăpânei lui și scoase un lătrat de simpatie. Albert o privi și el, cu ochi albaștri, înghețați în clipa aceea.

– Nu, asta e treaba lordului Melbourne.

Capitolul 42

Trăsura trecu printr-o groapă, iar Leopold îl privi pe Albert cu ochii îngustați, ca și când el ar fi fost de vină pentru fiecare hârtoapă de pe drumul de la Windsor la Londra. Își făcuse atâtea speranțe odată cu vizita neașteptată la Windsor, și fusese încântat când Ernst îi spusese că îi lăsase să călărească singuri prin parc pe Victoria și pe Albert. Era sigur că după partida de călărie se vor întoarce un cuplu logodit.

Dar când reveniseră la castel după mai bine de o oră, Albert ducând caii de căpăstru și Victoria cu cățelul în brațe, nu numai că nu erau logodiți, ci aproape că nici nu-și mai vorbeau. Victoria mersese drept înăuntru, iar Albert încălecase din nou pe cal și plecase în parc. După o oră fu dat ordinul ca suita regală să se întoarcă la palatul Buckingham chiar în acea după-amiază.

Trăsura fu zgâlțâită din nou zdravăn, iar Leopold nu-și mai putu înfrâna limba.

– Nu înțeleg ce ați făcut tu și Victoria în această dimineață. Ați dispărut ore întregi, iar apoi te-ai întors fără nici un rezultat. Nimic! Îmi vine greu să cred că ești un Coburg. Zău așa, Ernst s-ar fi culcat cu ea până acum.

Ernst, care ședea lângă Albert, se încruntă către unchiul său. Înțelegea nefericirea fratelui și nu voia să-l facă și mai nefericit.

– Unchiule, uiți că Victoria este cea care trebuie să hotărască dacă se vor căsători, nu Albert. Poziția lui nu este una comodă.

– Prostii! Știi la fel de bine ca mine că femeile sunt precum caii de rasă; trebuie manevrate cu grijă, dar odată ce ai aflat cum să le mângâi în locul potrivit fac tot ce vrei.

– Dar o regină nu este o femeie obișnuită, spuse Ernst.

– Din experiența mea, toate femeile sunt la fel. Când am cunoscut-o pe Charlotte, e adevărat că nu era regină, dar era moștenitoarea tronului și mi-a propus să ne căsătorim după doar trei zile. Bineînțeles că eram un tânăr foarte chipeș, dar așa este și Albert. Poate că eram mai fermecător, dar și Albert ar putea fi numai dacă și-ar propune așa ceva.

Albert izbi cu zgomot geamul trăsurii cu pumnul.

– Ajunge! Este vorba de viitorul meu, nu de al vostru, iar eu am hotărât să mă întorc la Coburg.

Leopold fu gata să-i răspundă, dar privirea lui Ernst îl opri. Poate că era mai bine să-l lase pe fratele lui să-l convingă pe Albert; la urma urmei, erau atât de apropiați. Așa că se rezemă de spătarul banchetei, își trase pălăria pe ochi și încercă să adoarmă ca să facă să treacă mai repede interminabila călătorie.

Trăsura Victoriei ajunse prima la palat. Victoria, cu Dash încă în brațe, merse direct în dormitorul ei și dădu de veste că nu va coborî la cină.

Se întinse pe pat cu Dash alături de ea, trecându-și mâinile peste urechile catifelate ale cockerului.

– Of, Dash, de ce este totul atât de complicat?

În loc de răspuns, câinele ei rănit o linse pe mână.

Privi cartușele aurite ale tavanului. În dimineața aceea în pădure se simțise atât de apropiată de Albert; când îi povestise despre mama lui, ar fi vrut să-l îmbrățișeze și să-i spună că ea o să facă să dispară durerea aceea. Dar apoi – se simțea stânjenită și acum

de nedreptate – îl atacase într-un mod atât de absurd pe lordul M., un om pe care el de-abia îl cunoștea. Nu putuse suporta acest lucru. Cum îi putea oferi inima ei lui Albert dacă acesta nu putea înțelege cât de mult însemna Melbourne pentru ea? De enervare, îi răsuci urechea lui Dash, iar cățelul scheună.

– Oh, îmi pare rău, dragul meu Dashy. N-am vrut să te doară.

Văzu atela improvizată făcută din cămașa lui Albert care îi aminti de pielea lui albă strălucind în lumina palidă de noiembrie.

Ușa se deschise, și Lehzen intră cu un aer dramatic în ochii larg deschiși.

– Îmi cer scuze că vă deranjez, Maiestate, dar valetul prinților se interesează de orarul vaselor care pleacă de la Dover. M-am gândit că ar trebui să vă spun că pleacă. Sau poate că știați deja?

Victoria clătină din cap. Albert pleca? Își acoperi ochii cu mâinile. Lehzen se așeză pe pat lângă ea și o cuprinse cu brațul.

– Așa e cel mai bine, Maiestate. Cred că prințul Albert nu vă arată respectul cuvenit.

Victoria se desprinse din îmbrățișare.

– Nu știi nimic despre asta, Lehzen. Iar acum aș vrea să rămân singură. Mă doare capul.

– Vă doare capul, Maiestate? Să trimit după Sir James?

– Nu mai face atâta caz! Nu înțelegi că nu doresc decât să fiu lăsată în pace?

Lehzen își adună fustele și părăsi încăperea.

În salonul prinților din aripa de nord, Albert își arunca într-un cufăr cărțile, bucurându-se de bubuitul pe care îl scoteau când îi atingeau fundul. Ernst intră și, văzând ce făcea fratele său, își ridică brațele în sus de exasperare.

– Te porți ca un copil, Albert. Nu poți să pleci pur și simplu doar pentru că te-ai certat cu Victoria.

Albert aruncă în cufăr un dicționar englez cu o violență neobișnuită. Își ridică privirea spre fratele său.

– Eu și Victoria nu ne potrivim. Această căsătorie este convenabilă pentru toată lumea, cu excepția noastră.

Ernst veni și se interpuse între fratele lui și cufăr astfel încât Albert fu obligat să se uite la el. Puse o mână pe umărul fratelui său.

– Așa spui, dar o placi, Albert, știu că o placi, și ea te place. Roșește când se uită la tine.

Albert îi îndepărtă mâna fratelui său.

– Cred că mulți oameni sunt pe placul Victoriei. Lordul Melbourne, de pildă.

Ernst clătină din cap și rosti încet:

– Ești gelos pe lordul Melbourne? Este destul de în vârstă să-i fie tată.

– Dar ea îi zâmbește într-un mod care nu este corect. Probabil că nu se poate mărita cu el, dar eu nu o să fiu niciodată al doilea.

Ernst oftă și îl strânse pe Albert de umeri.

– Crede-mă, Albert, am văzut cum te privește Victoria. N-o să fii niciodată al doilea. Poate că a existat o fetiță care l-a plăcut pe lordul Melbourne al ei, dar Victoria este acum femeie, te place pe tine și nu pe vreun bătrânel.

Albert îl privi, apoi se duse către pat și își luă haina.

– Acum unde te duci?

Albert se întoarse.

– Să-mi fac dagherotipul. Aș vrea să am o amintire din această vizită.

– Atunci vin și eu cu tine. Și eu aș vrea o amintire, și cred că sunt câteva tinere doamne cărora nu le-ar părea rău să aibă portretul meu.

– Femei! Numai la asta te gândești.

– Nu ele sunt dușmanul, Albert, spuse Ernst râzând. Văzându-i fața lui Albert, șovăi și continuă pe un alt ton: Știi că am văzut-o o dată, după ce a plecat.

Albert îl privi.

– Pe mama?

– Da. Ne jucam în parc la Coburg. Îmi amintesc că ninsese, și aruncam unul în altul cu bulgări. Când te fugăream, mi-am ridicat privirea și am văzut-o pe terasa care dă spre grădină pe partea din oraș. Era înfofolită toată și purta un văl, dar mi-am dat seama imediat că ea era. Am alergat spre terasă, dar de la palat nu poți ajunge dincolo, în oraș, așa că tot ce am putut să fac a fost să stau acolo și să fac cu mâna. Mi-a făcut și ea cu mâna, nu prin semne largi, cî mai ușor, așa, și își ridică mâna într-un gest mic și trist, iar apoi și-a ridicat vălul. Ernst se opri și își înghiți nodul din gât înainte de a continua: Avea fața umedă, Albert. N-am uitat niciodată acele lacrimi.

Își duse mâna la nas, încercând să-și reprime propriile sentimente.

– De ce nu mi-ai spus niciodată până acum?

– Nu știu. M-am gândit că ți-ar fi fost mai ușor s-o uiți dacă nu știai. Și am vrut să te protejez. Dar acum înțeleg că m-am înșelat.

Ea n-a vrut să ne părăsească, Albert, dar n-a avut încotro. Îl știi pe tata cum e. Era singura ei șansă la viață. Și știu că ne-ar fi luat cu ea dacă ar fi putut. Albert privea în jos, mușcându-și buzele. Ne-a iubit atât de mult, Albert. Iar faptul că ne-a părăsit i-a frânt inima. Dacă i-ai fi văzut fața în acea zi!

Albert își ridică ochii din podea.

– De ce nu ne-a scris niciodată?

– Sunt sigur că ne-a scris, dar crezi că tata ne-ar fi dat voie să citim acele scrisori?

Albert tremura. Ernst îl cuprinse cu brațul și îl ținu strâns.

– Nu toate femeile pleacă, Albert.

Simți pieptul fratelui său tresăltând de emoție, iar apoi îl auzi spunând printre suspine:

– Mi-aș... dori... să... fiu... sigur.

Ernst slăbi strânsoarea și își ținu fratele cu brațele întinse ca să-i poată vedea fața.

– Tu știi mult mai multe decât mine despre orice, dar în materie de femei eu sunt autoritatea. Îți spun că Victoria te iubește, Albert. Dacă te însori cu ea, și sper atât de mult că o vei face, nu te va părăsi în vecii vecilor. Poate că tu vei mai găsi distracții, îl văzu pe Albert făcând o față, sau poate nu; tu nu ești ca mine. Dar Victoria va fi de neclintit. Frățioare, ai ocazia să fii fericit, și dac-ar fi și numai de dragul meu, trebuie să te folosești de ea.

Când Alfred Paget îi spuse că o lăsase pe regină împreună cu prințul Albert în parcul castelului, Melbourne ordonase să i se aducă trăsura. Știa că ar fi trebuit să rămână să-i audă anunțându-și logodna, dar descoperi că nu putea suporta acest lucru. Se dusese direct la Cameră și de acolo la clubul său. Pierdu o mulțime de bani la whist, pierdere în care găsise o plăcere amară pentru că nu era de acord cu aforismul conform căruia dacă nu ai noroc la cărți, ai noroc în dragoste. Se părea că el nu avea noroc la nimic. Era pe jumătate beat când ajunse în sfârșit înapoi la Dover House.

Valetul său îl găsise dimineață culcat pe canapeaua din bibliotecă, înconjurat de hârtii și texte scrise în greaca veche, limbă pe care valetul ajunsese s-o recunoască în cei zece ani de când lucra pentru lordul Melbourne. Valetul trecu cafeaua pe sub nasul stăpânului, știind din experiență că mirosul ei era mijlocul de a-l trezi care dădea cele mai puțin violente rezultate.

Melbourne se foi și căută pe orbecăite cafeaua.

– A sosit ceva de la regină?

Valetul clătină din cap.

– Dar am înțeles că suita regală s-a întors la Londra aseară, Excelență.

Melbourne lăsă ceașca jos surprins.

– Regina e la palat?

– Da, Excelență.

– Dar nu e nici o scrisoare de la ea.

– Nu, Excelență.

Melbourne rămase tăcut. Se așteptase ca Victoria să-i scrie imediat ca să-i anunțe logodna. Ea nu era persoana căreia să-i placă, sau nu era de fapt capabilă, să păstreze lucrurile pentru ea. Dar probabil că aștepta să-i spună personal.

Sorbi și ultima picătură de cafea și își forță membrele înțepenite ca să se ridice în picioare. Capul îi zvâcnea și îi era greață, probabil în urma exceselor din seara precedentă, dar îi era și groază de ceea ce avea să urmeze. Dacă nu altceva, încă știa care îi era datoria.

– Trebuie să merg la palat. Fă tot ce poți ca să arăt prezentabil.

Valetul făcu o plecăciune cu simpatie. Nici un bărbat nu putea păstra un secret față de acest valet meticulos.

– O să-mi dau toată silința, Excelență.

O oră mai târziu, Melbourne, proaspăt bărbierit și îmbrăcat în rufărie atât de apretată încât îi săpa șanțuri în carnea gâtului, urca scara principală de la palatul Buckingham. O văzu pe Lehzen venind spre el și îi cercetă fața pentru a căuta ceva indicii în privința logodnei, dar fața baroanei era rezervată ca de obicei, ochii îi erau plecați în jos, iar buzele ușor strânse.

– Bună dimneața, baroană.

Lehzen făcu o reverență cuviincioasă.

– Trebuie să vă spun că am fost surprins să aflu că regina este astăzi la palat. Mai degrabă credeam că va mai rămâne pentru un timp la castel. Ridică dintr-o sprânceană. Să se lase pradă noii ei pasiuni pentru copaci.

Baroana îi adresă un zâmbet lipsit de umor.

– Nu cred că a descoperit ceva prea plăcut în pădure, Lord Melbourne.

– Înțeleg. Vă mulțumesc, baroană, spuse Melbourne și se trezi că aproape alerga în sus pe scări.

Înțelese imediat după felul în care Victoria își ținea umerii că Lehzen avusese dreptate. Orice se întâmplase între regină și vărul ei în parcul castelului, nu fusese vorba de nici o cerere în căsătorie.

– Bună dimineața, doamnă. Se aplecă deasupra mâinii ei întinse și continuă radios: Armata a intrat în Kabul fără nici o împotrivire.

– Asta e minunat, spuse Victoria fără nici o urmă de entuziasm.

Melbourne simți un junghi când îi văzu ochii roșii și umflați de plâns. Dar continuă pe același ton optimist, în speranța că și ea va face la fel:

– Cel puțin armata va avea unde să-și petreacă iarna. Mărturisesc că am fost cât se poate de îngrijorat. Am aflat că în trecătoarea Khyber este neobișnuit de frig, și chiar dacă orice armată trebuie să suporte niște pierderi, nu ar trebui să fie învinsă de vreme.

Ochii Victoriei rămaseră goi; îl privea, dar el își dădu seama că nu-l vedea. Trase adânc aer în piept și spuse cu voce mai blândă:

– Iertați-mă, doamnă, dar s-a întâmplat ceva?

Ea se îndepărtă de el și spuse pe un ton scurt și tăios:

– Prinții se întorc la Coburg.

Melbourne își încrucișă brațele.

– Înțeleg. Și dumneavoastră ați dori mai degrabă să rămână?

Victoria se întoarse, având în sfârșit o expresie mai vie pe față.

– Nu! În fine, e posibil. Se uita direct în ochii lui Melbourne în această clipă, iar el îi văzu tulburarea și pasiunea din privire. Albert este atât de dificil.

El șovăi înainte de a răspunde. Acum era momentul decisiv. Dacă forța doar un pic, Prințul Precizie de Ceasornic o va lua la goană înapoi către regatul lui amărât. El și Victoria și-ar fi putut relua relația relaxată. Ea l-ar fi avut alături pe lordul ei M., iar el, ei bine, el ar fi fost la fel de bucuros ca întotdeauna.

În timp ce această viziune a viitorului îi licări prin față, afirmă cu precauție:

– Aveți temperamente foarte diferite. Mie mi se pare că prințul este un om căruia îi place singurătatea și ține foarte mult la propriile păreri.

Își dădu seama imediat că ea nu-l asculta, iar viziunea lui cu amândoi plimbându-se braț la braț prin grădinile palatului se stinse.

Cuvintele îi scăpară Victoriei:

– El crede că sunt prea prietenoasă cu dumneavoastră.

El resimți vorbele ca pe o lovitură în piept, și trecu o clipă până să poată răspunde:

– Și dumneavoastră ce credeți?

Victoria își întoarse capul în toate părțile, ca și când ar fi încercat să alunge o muscă. În cele din urmă îl privi și spuse:

– Nu știu. Albert mă privește tot timpul ca și când aș fi făcut ceva rău. Melbourne aștepta următoarele cuvinte cu inima bătând să-i spargă pieptul. Dar chiar și așa... Ochii ei erau rugători. Mi-ar plăcea să-mi zâmbească.

Melbourne își dădu seama care era dorința ei. Făcu un efort să vorbească la fel de relaxat ca întotdeauna și spuse:

– Prințul nu zâmbește prea des. Se străduiește să continue. Dar dacă vreți să vă zâmbească, doamnă... atunci nu văd cum v-ar putea rezista.

Fața ei deveni brusc toată numai zâmbet.

– Chiar credeți asta, Lord M.?

– Cred, doamnă. Ochii ei străluceau, și înainte ca Melbourne să se poată înfrâna, continuă: La urma urmei, numai un prost v-ar putea întoarce spatele.

Cu un gest mic și rapid, ea îi luă mâna și i-o strânse. Se priviră timp de o clipă nesfârșită, cu atmosfera dintre ei plină de toate lucrurile ce nu putuseră fi spuse niciodată, apoi ea dădu drumul mâinii lui și ieși în fugă din încăpere.

În timp ce stătea pe treptele palatului așteptând să-i vină trăsura, Melbourne văzu siluetele inconfundabile ale prinților, îmbrăcați în redingotele lor pretențioase, care treceau pe sub Marble Arch.

Trăsura se opri la scară; lacheul cobora deja scara trăsurii. Melbourne era gata să se urce și să evite o întâlnire cu prinții, când își aminti ce îi spusese Albert Victoriei și își dădu seama care era datoria lui.

– Bună dimineața, Altețele Voastre.

Albert răspunse printr-o înclinare a capului care nu ar fi putut fi mai țeapănă nici dacă trupul acestuia ar fi avut un mecanism de ceasornic în interior, își spuse Melbourne, dar perseveră:

– Tocmai mă duceam la Cameră și mi-am amintit, domnule – aici privi spre Albert –, că v-ați exprimat dorința de a face o vizită acolo.

Albert încercă să-și ascundă surpriza.

– Adevărat. Este o instituție britanică pe care o admir foarte mult. Dar cred că mi-ați spus, Lord Melbourne, că ar trebui să merg... cum ați spus – îl săgetă cu privirea pe Melbourne – „incognito"?

Melbourne nici măcar nu tresări, ci îi răspunse cu un zâmbet.

– Domnule, cred că sub protecția mea veți fi în siguranță chiar și împotriva celui mai necioplit conservator.

Cum Albert ezita, Melbourne privi spre Ernst.

– Nu vreți să vă convingeți fratele să vină, domnule? Cred că va fi cât se poate de instructiv.

Îl privi pe Ernst în ochi și văzu, spre ușurarea lui, o licărire de înțelegere. Frații aceștia chiar n-ar fi putut fi mai diferiți.

– În mod sigur venim. Albert, tu vorbeai mereu de locul din care a fost izgonită tirania. Eu aș vrea să-l văd, chiar dacă tu nu vrei.

Albert își muta greutatea de pe un picior pe altul, sfâșiat între ostilitatea față de Melbourne și dorința de a vedea părintele parlamentarismului.

– Dar avem atât de multe de făcut dacă urmează să plecăm mâine.

– Prostii! exclamă Ernst. De parcă am avea în Coburg vreo întâlnire care nu suportă amânare. Cred că se vor descurca destul de bine și fără noi o zi sau două în plus.

Ochii lui Albert alunecară spre Melbourne, care îi adresă cel mai plăcut zâmbet.

– Este adevărat că îmi doresc foarte mult să văd parlamentul dumneavoastră. Dacă nu vă deranjează foarte mult, Lord Melbourne, atunci accept amabila dumneavoastră invitație.

Acest mic discurs fu rostit cu dificultate, ca și când i-ar fi fost tras cu cleștele, dar Melbourne se prefăcu a nu observa și le arătă afabil trăsura lui.

– Vă rog să veniți cu mine, pe drum vă voi povesti câte ceva din istoria lui.

Victoria își petrecuse orele scurse de la întrevederea cu Melbourne încercând să-și evite mama. Își dorea foarte mult să nu vorbească cu ea despre Albert. Își spuse că Galeriile Regale cu tablourile lor ar fi cel mai sigur loc, pentru că ducesa nu avea nici un motiv să meargă acolo, dar spre consternarea ei auzi vocea mamei venind dinspre scări. Se întoarse s-o ia în direcția opusă și îl văzu pe Leopold venind spre ea. Prinsă între doi membri ai familiei Coburg, se resemnă cu lecția de morală pe care urma s-o primească.

– Oh, Drina, aici erai. Ducesa își flutură mâinile astfel încât cârlionții fâlfâiră în curentul provocat de ea însăși. Albert și Ernst se întorc la Coburg. Își înclină capul într-o parte și continuă pe un ton tânguitor: M-am simțit atât de fericită cu ei aici.

Leopold veni și se înfipse în fața Victoriei.

– Și pleacă fără să se fi perfectat vreo logodnă.

Victoria își înălță capul și o întrezări pe Elisabeta I peste umărul unchiului ei.

– Albert nu este supus britanic. Nu-l pot împiedica să plece nici dacă aș vrea.

Leopold ridică din umeri și mâna îi rătăci pe peruca din vârful capului ca și când ar fi verificat că cel puțin un lucru era la locul lui.

– Bineînțeles că poți să-l oprești. Tot ce trebuie să faci este să-l ceri în căsătorie.

– Oh, asta e tot? Unchiule, mă tem că nu este atât de ușor.

Descoperi cu groază că vocea ei nu era fermă. Leopold o privi surprins.

– Dar de ce?

Victoria privi în jos, apoi din nou către unchiul ei și îi susținu privirea până când interveni și ducesa:

– Da, de ce nu, Victoria? Știu că prin tradiție femeile obișnuite nu fac ele propunerea în căsătorie, dar tu ești regină și tu trebuie s-o faci. Pentru ce șovăi?

Sunetul vocii ei o făcu pe Victoria să izbucnească, așa că vorbi fără să se gândească:

– Pentru că nu sunt sigură că va spune da.

Spre surprinderea ei, Leopold o prinse de mână și cu voce lipsită de obișnuita lui emfază, îi spuse liniștit:

– Nu, nu poți fi sigură. Dar cel puțin știi și tu că, dacă Albert va spune da, o va face din suflet.

Victoria își dădu seama că, măcar de data asta, unchiul ei avea dreptate. Acesta continuă:

– Dar n-o să afli niciodată dacă n-o să i-o ceri, Victoria.

Victoria îl privi, apoi plecă înapoi în apartamentele ei. Se așeză la măsuța de toaletă și își studie fața. Sub ochi avea umbre întunecate și simțea cum bărbia îi zvâcnea amenințător. Dacă ar fi întrebat pe cineva, i s-ar fi spus că arată minunat, dar Victoria simțea că astăzi nu era în cea mai bună formă.

– Pot să vă aduc ceva, doamnă? Văzând că vocea ei o făcuse pe regină să tresară, Skerrett începu să se scuze: Oh, îmi pare rău, doamnă. Nu am vrut să vă iau prin surprindere.

– Nu, nu e nimic. Victoria își atinse cozile din jurul urechilor. Nu cred că părul meu arată tocmai bine astăzi. E prea... prea... Vocea i se stinse.

Auzind tulburarea din vocea reginei și ghicind de unde i se trăgea – toată lumea vorbea despre iminenta plecare a prinților –, Skerrett spuse:

– Poate un coc lăsat pe ceafă. Pentru a vă oferi o siluetă mai delicată?

Victoria văzu privirea lui Skerrett în oglindă.

– Mai delicată? Da, de ce nu?

– Cu câteva flori la spate?

– Flori? Victoria zâmbi. Mi-ar plăcea să port gardenii în păr.

– Iar acesta, domnilor, este Westminster Hall, cea mai veche parte a palatului care a rămas. A fost folosit ca tribunal încă din epoca medievală – Melbourne îi plăcea să-i pofti pe prinți în marea încăpere cu tavanul boltit –, dar acum, după cum vedeți, este folosit ca arhivă. Suntem în mare criză de spațiu pentru moment. Acum câțiva ani a avut loc un mare incendiu și până când palatul va fi reconstruit, trebuie să ne descurcăm, arătă el cu mâna spre armata de funcționari de jos.

Albert privi masivele grinzi arcuite din lemn.

– Cred că acesta e locul în care regele Carol a fost judecat de poporul său?

– Așa este, domnule. A fost condamnat la moarte ca tiran și trădător.

– Un moment măreț. Victoria poporului.

Albert făcu un gest cu mâna spre spațiul vast din jurul lor.

– Într-adevăr, zâmbi Melbourne. Dar cu toate astea eu nu mă simt în largul meu când vine vorba despre uciderea regilor.

Ernst spuse și el repede:

– Nici eu! Vreau ca poporul meu să mă iubească.

– Un monarh responsabil nu are pentru ce să se teamă, spuse Albert. Dar el – ezită – sau ea trebuie să fie conștienți că domnesc în numele poporului lor.

Melbourne aprobă din cap puțin obosit. După ce ascultase timp de o oră părerile lui Albert în privința guvernării, începuse să-și piardă răbdarea. Totuși, își reaminti în gând, nu venise aici ca să se distreze. Avea o sarcină de îndeplinit. Se întoarse zâmbind spre Albert.

– Foarte bine pusă problema, domnule. Echilibrul dintre Coroană și parlament, câștigat cu greu, este măreața realizare a Constituției britanice. Iar îndeplinirea funcției de prim-ministru a fost

cel mai mare privilegiu al vieții mele. Se opri, căutându-și cuvintele. Aș dori ca regina să vă împărtășească sentimentele. Uneori mă tem că ea consideră detestabilă lipsa de disciplină a sistemului nostru parlamentar.

Albert îl privi îndeaproape.

– Credeam că are aceleași păreri cu dumneavoastră în toate privințele, Lord Melbourne.

Melbourne ridică din umeri.

– Odinioară poate, dar acum când s-a familiarizat și și-a luat prerogativele de regină în serios, socotesc că nu mai ține seama de mine din ce în ce mai mult.

Cu coada ochiului îl zări pe fratele lui Albert uitându-se la el.

– Eu vă înțeleg, Lord Melbourne, spuse Ernst cu o privire care arăta că pricepuse încotro bătea lordul. Verișoara mea îmi este foarte dragă, dar înțeleg că ascultă doar ceea ce îi place să audă.

Melbourne încuviință din cap și oftă.

– Am făcut tot ce mi-a stat în putință, dar nu voi fi veșnic prim-ministru, iar după aceea, slavă Domnului, mă voi întoarce la Brocket Hall. Trebuie să pun capăt vieții mele de sf. Ioan Gură de Aur. Până la urmă un om nu poate fi cu adevărat mândru decât dacă a adus ceva în plus cunoașterii umane.

Ambii frați îl priveau, dar Ernst fu cel care vorbi, pe un ton compătimitor:

– Cred că reginei îi va fi greu când veți pleca.

Melbourne își înghiți nodul din gât, apoi se întoarse spre Albert.

– Probabil. Dar de fapt a sosit vremea să mă retrag.

Albert îl privi și el pe Melbourne, și după o secundă schiță o încuviințare aproape imperceptibilă printr-un gest al capului.

– Iar acum vă rog să mă scuzați, domnilor, dar trebuie să mă întorc la Cameră.

Melbourne se înclină în fața fiecăruia dintre prinți și se îndepărtă. Albert continua să privească în tavan, dar Ernst îl văzu pe prim-ministru scoțându-și o batistă din buzunar și suflându-și energic nasul în timp ce ieșea din sală.

– Ce rochie doriți să purtați, doamnă? Pe cea de mătase albastră sau pe cea roz de organdi?

Victoria, care era în corset și jupon, privi cele două rochii pe care le ținea în mână Skerrett. Pe cea de mătase albastră o purtase

în seara în care dansase cu Albert. I se potrivea cel mai bine, dar nu purtase niciodată roz, iar în această clipă voia să arate altfel.

Arătă spre rochia roz și își ridică mâinile în sus astfel încât Skerrett să i-o poată trage pe cap. În timp ce i se încheiau copcile corsajului, Victoria simți atingerea florilor catifelate care îi încadrau cocul de pe ceafă.

– Ce deșteaptă ești că ai găsit gardenii.

Skerrett își permise să chicotească pe seama îndelungatelor ei căutări din acea zi, ca să găsească flori de seră în mijlocul iernii.

– N-a fost ușor, doamnă.

– Presupun că nu. Firește că lordul Melbourne le cultivă la Brocket Hall. Se opri. Dar nu puteam să-i cer.

Skerrett nu spuse nimic. Bineînțeles că înțelesese motivul pentru care regina nu putea apela la serele lordului Melbourne, dar știa și că nu trebuia să arate acest lucru nici prin cea mai mică tresărire. Strânse bine șireturile rochiei și le legă într-o fundă, ascunzând-o sub tivul corsajului, apoi se retrase.

– Gata. Sunteți mulțumită de alegerea pe care ați făcut-o, doamnă?

Victoria merse la oglinda înaltă și se privi în ea. Rochia diafană părea să plutească în jurul ei, iar rozul reflecta o lumină trandafirie pe pielea ei. Simțea mirosul voluptuos și catifelat al gardeniilor. Își mușcă buzele. Imaginea din fața ei nu era cea a unei regine, ci a unei femei.

– Da, Skerrett. Cred că sunt.

Brodie știa că era interzis să alergi prin palat, dar în această clipă se gândea să încalce regulile. Ca să ajungi din apartamentele personale ale reginei în aripa de nord îți lua cam zece minute, iar după părerea lui, nu avea zece minute de risipit.

Alergă pe coridor spre apartamentele prinților, bătu ușor la ușă și o deschise. Prințul Ernst stătea întins pe un șezlong și fuma un trabuc, iar prințul Albert era la biroul de scris.

– Am un mesaj pentru prințul Albert din partea reginei. Brodie se opri. Deși Skerrett îl făcuse să jure că va păstra secretul, asemenea tuturor servitorilor de la palat, cunoștea semnificația cuvintelor pe care era gata să le spună. Vă așteaptă în Galeria Regală, domnule.

Albert nu alergă în timp ce se îndrepta spre cealaltă parte a palatului. De fapt, când ajunse la scara principală, ezită atât de mult timp încât Ernst, care îl urmase la o distanță discretă, fu silit să se arate.

– Nu vrei s-o lași să aștepte, frățioare.

– Nu. La urma urmelor, ea e regina.

Ernst puse mâna pe brațul fratelui său.

– Victoria este și femeie, Albert.

Albert își îndepărtă o șuviță de păr din ochi.

– Poate că vrea să-și ia rămas-bun.

Ernst izbucni în râs.

– Da, sunt sigur că de asta a trimis după tine. Adăugă. Știu că ești înspăimântat, Albert, dar ține minte că și ea o să fie. Își împinse ușor fratele spre scări. Acum du-te.

Deși era numai ora cinci, afară era deja întuneric și toate lumânările fuseseră aprinse. În timp ce Albert mergea pe hol spre Galeriile Regale, își văzu imaginea în oglindă, strălucind în lumina candelabrelor. Își așeză la loc șuvița rebelă de pe frunte și intră în galerie.

Ea stătea cu spatele la el, în fața unui portret al Elisabetei, cu Dash la picioare. Podeaua scârțâia în timp ce se îndrepta spre ea, și Victoria scoase un mic țipăt, iar Dash începu să mârâie. Ea se întoarse într-un vârtej de roz și îl privi de parcă nu îl mai văzuse niciodată până atunci. Albert mai făcu un pas spre ea.

– Iartă-mă că te-am luat prin surprindere, Victoria.

Victoria continuă să-l privească fix, cu buzele tremurând. Albert făcu încă un pas spre ea.

– Mi s-a spus că doreai să mă vezi.

Dash mârâi din nou, lucru care păru să o trezească pe Victoria din transă. Îl privi pe Albert, se încruntă de efort și spuse:

– Aș vrea să te întreb ceva, Albert, dar înainte de a o face, trebuie să fiu sigură că nu te vei supăra că te întreb acest lucru.

Albert auzi tremurul din vocea ei și mai făcu un pas spre ea. Brusc, fu copleșit de mirosul care îi amintea de tot ce iubise și pierduse.

– Porți din nou acele flori.

– Da, se numesc gardenii.

– Gardenii. Albert rotunji cuvântul și mai făcu un pas spre ea. Era atât de aproape încât îi vedea mica protuberanță a bărbiei. Îmi dai voie? Victoria se înfioră când încuviință, iar el se aplecă să miroasă florile. Se îmbătă de mirosul plăcut și voluptuos și oftă. Acest miros mă face să mă simt în siguranță.

Victoria deschise larg ochii.

– Adevărat?

Albert încuviință din cap, incapabil să spună ceva. Victoria își înghiți emoția.

– Acum pot să-ți pun întrebarea.

– Mi-aș dori s-o faci.

Victoria își mușcă buzele, iar apoi, ca și când ar fi învățat cuvintele pe de rost, spuse:

– Albert, îmi faci onoarea? Se opri și clătină din cap. Nu, nu sună bine. Se uită în altă parte, din nou la el și apoi continuă cu vocea ei clară: Albert, te căsătorești cu mine?

Albert simți cum i se așterne pe față un zâmbet.

– Depinde.

– Depinde de ce?

Simți surpriza și ciuda din vocea ei și timp de o clipă se bucură de izbânda lui.

– Depinde dacă mă lași să te sărut.

Victoria făcu ochii mari și zâmbi și ea.

– Dacă te las, o să spui da?

Albert clătină din cap.

– Întâi trebuie să te sărut.

Victoria își desfăcu buzele și spuse în șoaptă:

– Foarte bine.

Închise ochii și își înălță fața spre el.

Mirosul florilor, apăsarea trupului Victoriei de al lui, lumina pâlpâitoare a lumânărilor – Albert simți că inima lui nu mai putea opune nici o rezistență. Când își lipi buzele de ale ei și le simți răspunzând cu o asemenea înflăcărare, înțelese că găsise ceea ce îi lipsise dintotdeauna. Îi cuprinse mijlocul cu mâinile, o strânse și o sărută până când li se tăie răsuflarea.

Victoria îl prinse de mână, râzând de încântare, cu buzele pline de pasiune și spuse:

– Așa deci. Îmi accepți cererea în căsătorie? Să știi că nu am de gând să îngenunchez.

Albert îi cuprinse fața în palme.

– Inima mea îți aparține, Victoria. O sărută din nou, mai apăsat și mai lung decât înainte. Pentru mine nu este o căsătorie de conveniență.

Victoria se lăsă pe spate pentru a-l privi. Cu o ostentație regească, îi spuse:

– Nu, eu cred că va fi o căsătorie de inconvenienţă. Se sprijini de el astfel încât să-şi apropie buzele de ale lui. Dar nu am de ales.

Albert o ridică de mijloc astfel încât ea îl privi de sus şi spuse cu voioşie:

– Nici eu nu am de ales.

Dash începu să latre la bărbatul care nu se purta cuviincios cu stăpâna, dar pentru prima dată în viaţa lui, fu ignorat.

În aceeași colecție
au apărut:

Johanna Lindsey, *Când inima dictează*

Stephanie Laurens, *Patimile iubirii*

Victoria Alexander, *Micile minciuni ale dragostei*

Julie Garwood, *Mireasa îndărătnică*

Elizabeth Hoyt, *Înger și demon*

Julie Garwood, *O nuntă de vis*

Stephanie Laurens, *Pasiunile inimii*

Stephanie Laurens, *Prizoniera dragostei*

Victoria Alexander, *Căile nebănuite ale iubirii*

Christina Dodd, *Dragoste și abandon*

Julie Garwood, *Secretele unei doamne*

Christina Dodd, *Logodnă în înalta societate*

Elizabeth Hoyt, *O dragoste nepotrivită*

Karen Robards, *Atracție scandaloasă*

Christina Dodd, *Legile iubirii*

Elizabeth Hoyt, *Inocență pierdută*

Stephanie Laurens, *Petitoarea*

Karen Robards, *Suflete captive*

Samantha James, *Păcatele vicontelui Sutherland*

Karen Robards, *Înfruntarea inimilor*

Elizabeth Hoyt, *Dorințe ascunse*

Johanna Lindsey, *Când dragostea așteaptă*

Victoria Alexander, *Dragoste de probă*

Victoria Alexander, *Duelul sentimentelor*

Stephanie Laurens, *Totul sau nimic*

Johanna Lindsey, *Mireasa prizonieră*

Stephanie Laurens, *Provocarea*

Johanna Lindsey, *Îngerul de argint*

Sarah MacLean, *O soție potrivită pentru un marchiz*

Christina Dodd, *În cele mai nebunești visuri*

Sarah MacLean, *O iubită potrivită pentru un conte*

Johanna Lindsey, *Promisiunea*

Christina Dodd, *Ispita*

Johanna Lindsey, *Prizonierul dorințelor mele*

Teresa Medeiros, *Lecții de seducție*

Christina Dodd, *Mireasa mea favorită*

Teresa Medeiros, *Un sărut de neuitat*

Christina Dodd, *Arta iubirii*

Vicky Dreiling, *Cum să cucerești un Diavol*

Elizabeth Hoyt, *Plăceri vinovate*

Elizabeth Hoyt, *O pasiune imposibilă*

Elizabeth Thornton, *A doua șansă la dragoste*

Elizabeth Thornton, *Frumoasa trădătoare*

Christina Dodd, *Suflete pereche*

Sarah MacLean, *Un târg potrivit pentru un duce*

Cara Elliott, *Tentația fructului oprit*

Johanna Lindsey, *Flăcări și gheață*

Sarah MacLean, *Nouă reguli de nesocotit*

Christina Dodd, *Aleasa prințului*

Teresa Medeiros, *O noapte compromițătoare*

Julie Garwood, *Un altfel de Făt-Frumos*

Loretta Chase, *Scandalul poartă satin*

Teresa Medeiros, *Mireasa și Bestia*

Victoria Alexander, *Cum să alegi soțul potrivit*

Loretta Chase, *O lady aproape perfectă*

Johanna Lindsey, *Iubești doar o dată*

Elizabeth Hoyt, *Fantoma din St. Giles*

Sarah MacLean, *Zece feluri de a fi adorată*

Julie Garwood, *Dorințe rebele*

Sarah MacLean, *Unsprezece scandaluri de evitat*

Johanna Lindsey, *Pasiune și tandrețe*

Victoria Alexander, *Lecția de dragoste*

Elizabeth Hoyt, *Lordul Întunericului*

Teresa Medeiros, *A ta până în zori*

Loretta Chase, *Un gentleman imposibil*

Johanna Lindsey, *Jocul seducției*

Elizabeth Hoyt, *Ducele nopții*

Anne Barton, *Păcătoasa*

Lorraine Heath, *Ispitirea unui lord*

Sabrina Jeffries, *O dragoste periculoasă*

Teresa Medeiros, *Mireasa răpită*

Johanna Lindsey, *Inimi aprinse*

Sabrina Jeffries, *O iubire celebră*

Jennifer Blake, *Răsplata unui rege*

Sarah MacLean, *Sezonul pasiunilor*

Elle Daniels, *Un aranjament neașteptat*

Jennifer Blake, *Capcana inimii*

Victoria Alexander, *Șarada*

Vicky Dreiling, *Dorințele unui conte*

Victoria Alexander, *Înălțimea Sa, soția mea*

Sabrina Jeffries, *O răpire cu urmări neașteptate*

Teresa Medeiros, *Savoarea unui sărut*

Victoria Alexander, *Îndrăgostită de soțul potrivit*

Elizabeth Hoyt, *Dragul meu necunoscut*

Vicky Dreiling, *Dorințele unui libertin*

Jennifer Blake, *Cavalerul de aur*

Victoria Alexander, *Avantajul de a fi păcătos*

Johanna Lindsey, *Suflet vrăjit*

Vanessa Kelly, *Farmecul unei relații interzise*

Sabrina Jeffries, *Dansul seducției*

Lorraine Heath, *Lordul ispitei*

Kate Noble, *Rămășagul*

Victoria Alexander, *Mărturisirea*

Jennifer Delamere, *Moștenitoarea*

Ashleen Macnamara, *O propunere scandaloasă*

Johanna Lindsey, *Spune-mi că mă iubești*

Lorraine Heath, *Doamna de companie*

Meredith Duran, *Anotimpul pasiunii*

Tessa Dare, *Un dans cu un duce,*

Victoria Alexander, *Aventuri compromițătoare*

Meredith Duran, *Amăgirea*

Lorraine Heath, *Provocarea dragostei*

Vanessa Kelly, *O cerere în căsătorie*

Tessa Dare, *Dublă tentație*

Marina Fiorato, *Fecioara din Siena*

Elizabeth Hoyt, *Bravul meu căpitan*

Johanna Lindsey, *Jurnalul unei iubiri*

Heather Webb, *Cum să devii împărătească*

Tessa Dare, *Trei nopți de dorințe*

Sabrina Jeffries, *Măritată cu un viconte*

Kelly Bowen, *Un duce doar pentru mine*

Lorraine Heath, *Un pact cu diavolul*

Johanna Lindsey, *Un libertin îndrăgostit*

Sabrina Jeffries, *Arta de a păcătui*

Christina Dodd, *Înșelătoria*

Joanna Shupe, *Ducesa curtezană*

Kelly Bowen, *Capcana dragostei*

Johanna Lindsey, *Înlănțuită de iubire*

Lorraine Heath, *Între diavol și dorință*

Cheryl Holt, *O propunere tentantă*

Teresa Medeiros, *Hoțul de inimi*

Johanna Lindsey, *Seducția*

Joanna Shupe, *Contesa libertină*

Christina Dodd, *Vraja unui sărut*

Karen Robards, *Foc și gheață*

Lorraine Heath, *Doamna și nelegiuitul*

Johanna Lindsey, *Perechea perfectă*

Teresa Medeiros, *Blestemul frumuseții*

Ashlyn Macnamara, *Doar dragostea contează*

Cheryl Holt, *Mai presus de dorință*

Lorraine Heath, *Cum să te însori cu o moștenitoare*

Jo Beverley, *Infama mea doamnă*

Joanna Shupe, *Un viconte pentru o lady*

Johanna Lindsey, *Pasiuni mistuitoare*

Elizabeth Hoyt, *Cel mai tandru libertin*

Teresa Medeiros, *Șoaptele trandafirilor*

Caroline Linden, *Dragostea și alte povești scandaloase*

Lorraine Heath, *Gentlemanul seducător*

Cheryl Holt, *Plăcere absolută*

Caroline Linden, *Între rațiune și scandal*

Kelly Bowen, *Tu ești contele dorit*

Lorraine Heath, *Invitație la seducție*

Anna Harrington, *Un duce pentru totdeauna*

Kelly Bowen, *Stăpânul inimii mele*

Valerie Bowman, *Ducesă din întâmplare*

Sarah MacLean, *Aparențe înșelătoare*

Johanna Lindsey, *Văpaia din brațele lui*

Valerie Bowman, *Contesă fără voie*

Teresa Medeiros, *Ispita atingerii tale*

Mia Marlowe, *Seducție la prima vedere*

Caroline Linden, *Iubiri și scandaluri*

Valerie Bowman, *Dincolo de rațiune*

Sarah MacLean, *Cucerirea unui libertin*

Elizabeth Hoyt, *Gustul ispitei*

Anna Harrington, *Secrete și tentații*

Valerie Bowman, *Un burlac irezistibil*

Mia Marlowe, *Pretențiile unui crai*

Lorraine Heath, *În căutarea plăcerilor interzise*

Elizabeth Hoyt, *Seducerea unui păcătos*

Lorraine Heath, *Plăcerile nopții*

Lenora Bell, *Cucerirea unui duce*

Alissa Johnson, *Aproape o lady*

Elizabeth Hoyt, *Îmblânzirea Bestiei*

Lorraine Heath, *Ultimul rebel*

Mia Marlowe, *Darul atingerii*

Elizabeth Hoyt, *Inimă sălbatică*

Caroline Linden, *Scandaluri ascunse*

Johanna Lindsey, *Sub asediul iubirii*

Cara Elliott, *Tentația păcatului*

Alissa Johnson, *O întâlnire neașteptată*

Lorraine Heath, *Intenții vinovate*

Vicky Dreiling, *Cum să seduci un ticălos*

Elizabeth Hoyt, *Ducele păcatului*

Lenora Bell, *Dacă aș avea un duce*

Lorraine Heath, *Iubire fără mască*

Cara Elliott, *Tentații periculoase*

Kelly Bowen, *Un duce de neuitat*

Lorraine Heath, *O șansă la dragoste*

Vicky Dreiling, *Cum să te măriți cu un duce*

Penny Jordan, *Iubiri și mătăsuri*

Penny Jordan, *Iubiri și păcate*

Julie Anne Long, *Plăceri primejdioase*

Lorraine Heath, Cucerește-mă din nou

Vicky Dreiling, *Dorințele unui duce*

Daisy Goodwin, *Sisi. Împărăteasa nefericită*

Julie Anne Long, *Un iubit ca nimeni altul*

Lorraine Heath, *Ducele și doamna în roșu*

Teresa Medeiros, *Deliciile păcatului*

Meredith Duran, *Cineva care să ma apere*

Julie Anne Long, *Capitularea*

Teresa Medeiros, *Și îngerii iubesc*

Deeanne Gist, *Fata de la Tiffany*

Juliana Gray, *Cum să-ți îmblânzești ducele*

Meredith Duran, *Regina de gheață*

Tessa Dare, *Zeița vânătorii*

Teresa Medeiros, *Doamna și tâlharul*

Alissa Johnson, *Vicii și virtute*

Elizabeth Hoyt, *Ducele plăcerilor*

Winston Graham, *Luna neagră*

Juliana Gray, *Cum să-ți stăpânești marchizul*

Tessa Dare, Predarea sirenei

Grace Burrowes, *O chestiune de onoare*

Winston Graham, *Cele patru lebede*

Juliana Gray, *Cum să educi un rebel*

Deeanne Gist, *Sacrificiul inimii*

Tessa Dare, *O lady convingătoare*

Winston Graham, *Valul furios*

Kelly Bowen, *Un târg cu diavolul*

Anna Harrington, *Cum m-am măritat cu un marchiz*

Lorraine Heath, *Făgăduiala*

Winston Graham, *Străinul de pe mare*

Loretta Chase, *Un lord perfect*

Tracy Brogan, *Pactul inimilor*

Joanna Shupe, *Magnatul*

Sarah MacLean, *Un scoțian la Londra*

Christi Caldwell, *Pariul unui crai*

Loretta Chase, *Nu tocmai o lady*

Joanna Shupe, *Baronul*

Vanessa Kelly, *Prințesa mea îndărătnică*

Loretta Chase, *Regina scandalurilor*

Lorraine Heath, *Vicontele și vulpița*

Christi Caldwell, *Onoarea unui tâlhar*

Sabrina Jeffries, *Lecția de seducție*

Joanna Shupe, *Mogulul*

Sarah MacLean, *Ziua ducesei*

Vanessa Kelly, *Trei săptămâni cu o prințesă*

Sabrina Jeffries, *Capcanele dorinței*

Lorraine Heath, *O moștenitoare scandaloasă*

Christina Dodd, *Soția piratului*

Sabrina Jeffries, *Plăcerile pasiunii*

Victoria Alexander, *Îndrumar pentru iubire*

Lorraine Heath, *Secretul contesei*

Stephanie Laurens, *Acolo unde te conduce inima*

Anne Barton, *Tentația*

Vanessa Kelly, *Mireasă pentru un scoțian*

Elizabeth Hoyt, *Dorințe nobile*

Lorraine Heath, *Masca dragostei*

Johanna Lindsey, *Pasiune furtunoasă*

Anna Harrington, *În brațele altei iubiri*

Deeanne Gist, *În vâltoarea vieții*

Anne Barton, *Nopți scandaloase*

Lorraine Heath, *Promite-mi veșnicia*

Anna Harrington, *Păcatele unui crai*

Kerrigan Byrne, *Tâlharul de inimi*

Anna Harrington, *Petitorul*

Kerrigan Byrne, *O țintă seducătoare*

Johanna Lindsey, *Vântul sălbatic*

Valerie Bowman, *Un conte neîmblânzit*

Loretta Chase, *Curtezana*

Vanessa Kelly, *Subjugarea unui marchiz*

Kerrigan Byrne, *Demonul Scoțian*

Vanessa Kelly, *Pasiunile unui conte*

Valerie Bowman, *Un lord legendar*

Johanna Lindsey, *Tunet neîmblânzit*

Kerrigan Bryne, *Ducele barbar*

Loretta Chase, *Nu mă ispiti*

Vanessa Kelly, *Contesa mea favorită*

vor apărea:

Lorraine Heath, *Cum să-ți recucerești soțul*

Anne Barton, *O seară de pasiune*